karl may

RĂZBUNAREA

EDITURA EDEN

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY
SATAN UND ISCHARIOT
***
Karl May Verlag
Radebeul bei Dresden

KARL MAY
Opere — 10

RAZBUNAREA

Din ciclul
Satan şi
Iscariotul
****
Roman

EDITURA EDEN
Bucureşti, 1995

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactarea de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

ISBN: 973-97194-1-4

CUPRINS

1. La New Orleans

Trecuseră patru luni de la cele ce v-am relatat mai înainte, din care trei le petrecusem veghind la căpătâiul uneia din cele mai dragi făpturi pe care le-am avut pe lume. Winnetou, prietenul, fratele meu, s-a luptat săptămâni întregi cu moartea. Organismul lui de fier a suferit mult din pricina aerului african, deşi nu am stat decât un foarte scurt timp acolo.

Ajunşi în Marsilia, am găsit repede un vapor care pleca la Southampton, în Anglia. Dar de-abia a pornit vaporul şi lui Winnetou i s-a făcut rău. Crezurăm mai întâi că pricina e răul de mare; am văzut însă că ne-am înşelat. Medicul vaporului ne-a spus că s-a declanşat o foarte gravă boală de ficat, care-i punea viaţa în primejdie. La Southampton a trebuit să fie dus pe targă în oraş, deoarece nu se putea ţine pe picioare.

Despre continuarea călătoriei nu mai putea fi vorba. Emery, care mai fusese pe aici, a închiriat în împrejurimile oraşului — „Grădina Angliei”, cum i se zice, — o vilă, unde l-am instalat pe bolnav şi doi din cei mai buni medici l-au luat sub îngrijirea lor.

Winnetou, omul acesta care văzuse de zeci de ori moartea cu ochii fără să-i pese, avea acum de luptat cu un duşman ascuns şi viclean.

Acum îl credeai pierdut, acum starea i se îmbunătăţea pentru a fi pe urmă şi mai disperată.

Vă închipuiţi că nu ne mai gândeam la nimic altceva decât la viaţa lui. Îl vegheam eu şi Emery, zi şi noapte, schimbându-ne cu rândul ca să ne putem odihni câteva ceasuri.

De-abia în a treisprezecea săptămână doctorii îl declarară salvat. Avea însă nevoie de foarte multă linişte ca să se poată

întrema. Trebuia cruţat de orice emoţie sau oboseală.

— Să mă cruţ? zâmbi apaşul când auzi vorbele doctorului. N-am eu timp de aşa ceva! Credeţi că Winnetou se poate întrema în aerul de-aici şi zăcând în pat? Daţi-i preriile întinse şi pădurile seculare şi o să-l vedeţi precum a fost! Trebuie să plecăm... cât mai repede. Fraţii mei ştiu prea bine ce ne aşteaptă acolo, n-avem timp de pierdut.

Ştiam noi destul de bine, dar apaşul era atât de slăbit încât nu ne puteam gândi la plecare, în timp ce noi stăteam aici, ticăloşii puteau să pună mâna pe moştenirea rămasă de pe urma lui Hunter. Nu-i vorba, telegrafiasem din Southampton avocatului Fred Murphy la New Orleans. Deoarece telegrama nu venise îndărăt, însemna că a fost predată la destinaţie.

Imediat după expedierea telegramei, i-am scris şi o scrisoare lungă, în care îi explicam tot, rugându-l ca imediat ce vor sosi Meltonii la New Orleans să facă tot ce-i stă în putinţă pentru arestarea lor şi să fie bine păziţi până la sosirea noastră.

Răspunsul l-am primit după vreo trei săptămâni, îmi mulţumea pentru ştirile mele şi mă înştiinţa că se conformase întocmai. Ca bun prieten al lui Small Hunter şi avocatul lui, fusese numit executor testamentar; pusese la curent autorităţile cu telegrama şi scrisoarea mea şi, când falsul Hunter se prezentase să-şi revendice moştenirea, fusese arestat împreună cu tatăl său. Ionathan Melton semăna atât de mult cu Small Hunter, îi copiase perfect fiecare gest al lui şi se iniţiase atât de bine în toate lucrurile intime din viaţa lui, încât, dacă n-ar fi fost scrisoarea mea, ar fi fost cu siguranţă luat drept adevăratul Small Hunter şi ar fi fost pus, fără cea mai mică şovăială, în posesia averii rămasă de la bătrân.

La examinarea lui s-a dovedit însă că Ionathan Melton avea câte cinci degete la fiecare picior, pe când prietenii lui Small ştiau că acesta avea câte şase, nu cinci.

Acesta era conţinutul scrisorii tânărului avocat american. Mă rugă, în acelaşi timp, să-i trimit documentele care se aflau în mâna mea, ca să dovedească şi mai bine crima, pentru ca adevăraţii moştenitori să intre mai repede în posesiunea moştenirii.

Înţelegeam că avea dreptate, dar o voce lăuntrică mă îndemna să nu-i îndeplinesc dorinţa.

Într-un oraş ca Southampton se citesc toate ziarele străine, mai importante. Cercetai trei din cele mai de seamă din New Orleans, dar în nici unul din ele nu scria ceva despre afacerea care ne interesa, ceea ce mă miră foarte mult.

— Probabil că autorităţile ţin lucrurile în secret, încercă să-mi explice Emery.

— Pentru care motiv?

— Hm! Nu ştiu nici eu.

— Nu pricep de ce. În America astfel de chestiuni nu se ţin în taină; dimpotrivă, se face cât mai multă gălăgie în jurul lor. Yankeul, fie el magistrat, fie avocat sau ziarist, nu caută niciodată să ascundă sau să muşamalizeze o crimă atât de odioasă. Cu cât ar asigura o publicitate mai întinsă, cu atât ar putea ieşi la iveală un material mai zdrobitor pentru criminali.

— *Well!* Aşa cred şi eu.

— Atunci? Mie, drept să-ţi spun, lucrul mi se pare suspect.

— Şi nu vrei să trimiţi actele?

— Nu. Şi o să-i şi scriu avocatului. O să-i spun că hârtiile sunt de prea mare importanţă ca să le încredinţez poştei şi surprizelor care ar putea surveni pe drum şi dacă e într-adevăr un bun cunoscător al legilor, ceea ce nu mă îndoiesc, nu poate decât să aprobe prudenţa mea.

După alte trei săptămâni, primii iar o scrisoare de la avocat. Fred Murphy îşi dădea seama că am dreptate, scria el, ceea ce nu anula posibilitatea de a-i trimite documentele printr-o persoană de încredere.

Nu-l ascultai nici de data asta, deoarece nici una din

gazete nu pomenea nimic despre afacerea Hunter-Melton. N-am mai răspuns la scrisoarea avocatului şi nici el nu mi-a mai scris. Am presupus că a înţeles motivele mele, poate că s-a şi cam supărat — mi-am zis eu —, aşa că nu-i rămânea decât să aştepte sosirea mea.

Am mai făcut o scrisoare, dar aceasta adresată doamnei Marta Werner şi fratelui ei Franz Vogel, violonistul. Le-am povestit şi lor rezultatul cercetărilor noastre în privinţa lui Small Hunter şi i-am asigurat că vor fi puşi în curând în posesia moştenirii pe care cei doi Meltoni căutaseră s-o obţină printr-o crimă.

N-am primit însă nici un răspuns, dar îmi ziceam că San Francisco e mai departe decât New Orleans, sau poate că se mutaseră în alt oraş. Eram sigur că au primit epistola mea, deoarece Franz îmi dăduse adresa exactă şi, în cazul unei mutări, va fi lăsat negreşit vorbă să i se trimită scrisorile la noua adresă.

Când îl văzui pe Winnetou intrat în convalescenţă îi făcui propunerea să rămână el aici până la restabilirea completă, iar eu să mă duc la New Orleans, să văd ce e cu afacerea Hunter. Apaşul mă privi cu ochii mari şi întrebă:

— Vorbeşte fratele meu serios? A uitat că Old Shatterhand nu se poate despărţi niciodată de Winnetou?

— Trebuie să facem acum o excepţie. Lucrurile se precipită şi tu nu eşti încă destul de sănătos.

— Winnetou o să se însănătoşească mai repede pe apa cea mare decât închis aici între pereţii ăştia. Merge şi el cu tine. Plecăm?

— Probabil că deocamdată nu. Singur nu mă laşi să plec, şi de luat cu mine nu te pot lua, fiindcă, dacă ţi s-ar întoarce boala, ţi-ar fi mai rău decât ţi-a fost la început.

— Şi totuşi o să plecăm. Vreau! Să se intereseze fratele meu când pleacă primul vapor pentru New Orleans. Cu acela plecăm. *Howgh!*

Când spunea el cuvântul acesta, însemna că orice împotrivire, orice stăruinţă era zadarnică. Trebuia să mă supun.

După patru zile eram pe bord. Bineînţeles că fusesem mai dinainte prevăzător şi luasem toate măsurile ca să-i fie călătoria cât mai uşoară.

Teama noastră s-a dovedit nejustificată; prezicerile lui s-au adeverit. S-a întremat pe mare atât de repede, încât, când am ajuns la New Orleans, era sănătos şi voinic cum fusese înainte de boală.

Emery era şi el cu noi. Mărturia lui nu era numaidecât de trebuinţă, dar era curios să vadă ce se va mai întâmpla. Cheltuiala drumului n-avea nici o importanţă pentru el; era doar destul de bogat.

Am tras la un hotel, pe urmă m-am dus numai eu să-l caut pe avocat.

Am găsit locuinţa lui. Din numărul persoanelor care aşteptau să le vină rândul, mi-am dat seama că era unul din avocaţii cu mare clientelă ai oraşului. Am trimis prin servitor cartea mea de vizită, convins că mă va primi imediat.

Servitorul i-a dus cartea de vizită, s-a întors apoi şi mi-a făcut semn să iau loc pe scaun şi s-aştept.

— A citit domnul Murphy cartea mea de vizită? îl întrebai eu.

— *Yes!*

— Şi ce-a zis?

— *Nothing.*

— Nimic?

— *Yes.*

— Bine, dar mă cunoaşte...

— *Well!* exclamă el cu nepăsare.

— Şi afacerea pentru care am venit e nu numai foarte importantă, dar şi urgentă. Du-te de-i spune că-l rog să mă primească imediat.

— *Well.*

Se întoarse şi dispăru ţeapăn pe uşa biroului. Când se întoarse, nu mă-nvrednici nici măcar cu o privire, se duse la fereastră şi începu să privească nepăsător la trecători.

— Ei, ce-a spus domnnul Murphy? îl întrebai eu apropiindu-mă de el.

— *Nothing.*

— Iar nimic? Nu înţeleg... I-ai spus ce ţi-am...

— Ajunge, *sir!* Crezi că altă treabă n-am decât să stau de vorbă cu dumneata? Mister Murphy ti-a citit numele de două ori şi n-a zis nimic. Asta vrea să zică s-aştepţi până ţi-o veni rândul, ca oricare altul. Şezi colo şi lasă-mă în pace!

„Asta ce mai este?” îmi zisei eu. Nu că-mi păsa mie de mojiciile servitorului, dar că avocatul mă lăsa s-aştept după ce citise numele meu de două ori, nu-nţelegeam. Explicaţia va veni îndată.

Eram ultimul din cei douăzeci de clienţi. Trecu un ceas, apoi încă unul, trecu şi jumătate din celălalt când îmi veni în sfârşit şi mie rândul să intru.

Avocatul era un om de vreo treizeci de ani, cu faţa fină şi inteligentă şi ochii sfredelitori.

— Domnul Murphy? întrebai eu salutând.

— Da, ce doriţi?

— Ştiţi dumneavoastră... Vin de la Southampton...

— Southampton? spuse el clătinând capul. Nu-mi amintesc să am relaţii în acest oraş.

— Nici după ce mi-aţi citit numele?

— Nici atunci.

— Ciudat... Amintiţi-vă... N-am putut veni mai curând, deoarece Winnetou a fost bolnav.

— Winnetou, celebra căpetenie a apaşilor?

— Da.

— Acesta cutreieră probabil preriile şi pădurile cu prietenul său Old Shatterhand. Cum poate fi atunci bolnav în

Southampton?

— A zăcut în timpul din urmă multă vreme între viaţă şi moarte în acest oraş. Eu sunt Old Shatterhand. Am venit acum să vă înmânez personal documentele pe care doreaţi să vi le trimit.

La auzul numelui meu se ridică de pe scaun, ca şi când nu-i venea să creadă.

— Old Shatterhand? În sfârşit... mi se împlineşte o mare dorinţă. Am auzit atât de multe despre dumneavoastră şi Winnetou! Bine-ai venit, *sir,* în casa mea! Poftim, poftim, ia loc. Vă stau la dispoziţie.

— Adineauri nu părea aşa.

— Cum?

— Fiindcă m-aţi lăsat s-aştept aproape trei ceasuri.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule doctor. Cunosc numele de Old Shatterhand dar nu-l cunoşteam pe cel de Sternau.

— Nu se poate! V-am scris în două rânduri şi mi-aţi şi răspuns la scrisori.

— Chiar aşa? Nu-mi aduc defel aminte să fi scris cuiva în Southampton. Şi în ce privinţa mi-aţi scris?

— În privinţa moştenirii lui Small Hunter.

— Small Hunter? A, da! Câteva milioane... Am fost executor testamentar. Afacere rentabilă, dar a trebuit din păcate să renunţ la ea. Aş fi vrut însă să nu se sfârşească atât de curând.

— Să se sfârşească?... repetai eu înspăimântat. Atunci s-a găsit moştenitorul?

— Da.

— Şi i s-a şi dat moştenirea?

— Până la ultimul gologan.

— Adică familiei Vogel, originară din Germania, şi care locuieşte acum în San Francisco, nu-i aşa?

— Vogel? N-am avut de-a face cu nici un Vogel din San Francisco.

— Nu? Atunci cine e moştenitorul căruia i-a fost predată moştenirea?

— Small Hunter.

— A! Aşadar am sosit prea târziu. Vă scrisesem doar să vă feriţi de acest Small Hunter!

— Ce? Cum? Mie? *Sir,* am toată stima pentru dumneavoastră, dar vă place să glumiţi cu lucruri serioase, după cum văd. Să mă feresc de Small Hunter? Omul acesta e doar un foarte bun prieten al meu...

— *A fost,* ştiu. Poate un mort *să mai fie* prietenul cuiva?

— Un mort? Ce tot spui, domnule! Small Hunter trăieşte şi e bine sănătos.

— Aş putea să ştiu unde?

— Undeva prin Orient. L-am condus eu singur la vapor când a plecat în Anglia ca să se ducă de acolo într-o călătorie prin Orient.

— În Anglia! Hm... Călătorea singur?

— Absolut singur, cum se cuvine unui tânăr cu dorul de aventuri ca el. Nici măcar un servitor nu şi-a luat cu el. Şi-a încasat banii, a vândut repede tot, şi pe urmă a şters-o în Indii pare-mi-se.

— Şi-a luat banii cu el?

— Da.

— Nu ţi s-a părut suspect? Ai mai auzit dumneata ca un turist să poarte cu el o avere de câteva milioane?

— Nu, dar Small Hunter nu a plecat în calitate de turist. Intenţionează să-şi cumpere terenuri întinse în Egipt, India şi nu mai ştiu unde. Zicea că de aceea îi trebuie numai bani lichizi.

— Eu o să-ţi dovedesc că nu acesta e motivul. Spune-mi, rogu-te, avea corpul lui ceva deosebit, vreau să spun ceva anormal?

— Anormal? Cum? Nu-nţeleg ce vrei să spui... Şi pentru ce te interesează...? bâigui el îngălbenindu-se.

— Dar uită-te, domnule, la scrisorile astea: poartă sus titlul biroului dumitale, după cum vezi.

— Da, aşa e.

— Şi sunt semnate de dumneata.

— Nu! protestă el cu energie.

— Nu? Atunci avem două feluri de scris. Textul e de mâna cuiva din birou şi iscălitura e a dumitale.

— Prima afirmaţie e posibilă, a doua nu.

— Aşadar e scrisă de cineva din biroul dumitale.

— Da. E scrisul lui Hudson. Mai mult ca sigur.

— Şi semnătura?

— E plastografiată, dar atât de bine încât numai eu singur pot să cunosc deosebirea. Doamne, Dumnezeule! Nu-nţelegeam rostul vorbelor dumitale, văd însă ceva care mă sperie: cineva mi-a imitat iscălitura şi înţeleg că te-a adus ceva foarte grav la mine.

— Aşa şi e. Veritabilul Small Hunter a fost asasinat şi dumneata ai predat moştenirea unui escroc, care, în acelaşi timp, e şi asasinul lui.

— Asa... si... nului? repetă el îngrozit.

— Da. Chiar dacă nu l-a ucis cu mâna lui, a fost complice la crimă şi are moralmente aceeaşi răspundere ca şi când ar fi el criminalul.

— Visez...? Un vis urât, aproape imposibil... Cine ştie ce grozăvii o să-mi fie dat să aud...

— Ai timp s-asculţi o poveste mai lungă?

— Ce vorbă e asta, timp! Văd aici cu ochii mei numele meu plastografiat, ceea ce mă convinge că în biroul meu s-a petrecut o ticăloşie, trebuie deci să am timp, chiar dacă povestea dumitale ar fi să ţină săptămâni întregi. Dă-mi numai voie să le spun secretarilor mei că nu mai primesc pe nimeni.

Murphy era extrem de agitat, şi eu de asemenea. Fusesem încredinţat că scrisorile mele sosiseră în mâna

destinatarului şi vedeam acum că m-am înşelat. Planul ticăloşilor reuşise pe deplin. Toată osteneala noastră, toate primejdiile prin care trecuserăm au fost zadarnice!

După ce dădu ordin secretarilor săi, avocatul veni şi se aşeză într-un fotoliu în faţa mea. Era palid la faţă şi buzele îi tremurau; se stăpânea cu greu să pară liniştit. Mi-era parcă milă de el când mă gândeam că onoarea, reputaţia lui era în joc. Nu onoarea lui personală, de ea nu se putea atinge nimeni, căci omul fusese de bună-credinţă, dar în biroul lui se înfăptuise un fals, se lăsase înşelat de un escroc rafinat; era vorba de o avere de multe milioane şi, dacă afacerea se dădea în vileag, era distrus.

Convingerea mea era că Thomas şi Ionathan nu lucraseră singuri ci cu ajutorul lui Harry Melton, de aceea trebuia să încep povestea din momentul când l-am întâlnit pe mormon în Mexic. Vorbii multă vreme fără ca avocatul să mă întrerupă o singură dată. Chiar şi după ce sfârşii, rămase încă un timp tăcut, cu ochii aţintiţi într-un colţ. Se ridică pe urmă de pe scaun şi începu să se plimbe de colo până colo prin cameră. În cele din urmă se opri în faţa mea şi zise:

— E adevărat şi s-au petrecut în realitate cele ce mi-ai povestit până acum?

— Întocmai!

— Iartă-mi întrebarea. Recunosc că era de prisos, dar tot ce-am auzit mi se pare cu neputinţă, pentru că înseamnă pentru mine mai mult decât îţi poţi dumneata închipui.

— Ba ştiu foarte bine. E în joc reputaţia, viitorul, poate chiar averea dumitale.

— Da, aşa e. Dacă se dovedeşte că nu te-ai înşelat, va trebui, chiar nesilit de nimeni, să răspund pană la ultimul gologan faţă de moştenitorii adevăraţi, deoarece m-am lăsat înşelat de un escroc. Şi, din nenorocire, sunt convins că tot ce-am dat pungaşului e definitiv pierdut.

— S-ar putea totuşi să-l mai prindem.

— Greu! A trecut oceanul şi se ascunde undeva unde e sigur că nu-l poate găsi nimeni.

— Nu se ascunsese şi tatăl lui tot atât de bine? Totuşi noi l-am găsit. Nu cred că fiul va fi mai favorizat ca tatăl. Greutatea cea mare e că ticăloşii vor fi împărţit prada. Chiar dacă-l prindem pe unul din ei, celelalte două părţi din bani sunt pierdute.

— Şi crezi că e şi de astă dată mâna lui Harry Melton la mijloc?

— Sunt absolut convins.

— În ce mod crezi că şi-a dat concursul?

— Hm! Cum îl cheamă pe secretarul care a întocmit scrisoarea?

— Hudson.

— E de mult în serviciul dumitale?

— De un an şi jumătate.

— Mai e şi acum?

— Da, e însă plecat. A fost chemat telegrafic ca să asiste la înmormântarea unui frate al lui şi să rostuiască orfanii care au rămas de pe urma acestuia.

— Unde zici că a murit frate-său?

— La St. Louis.

— Putem fi siguri că nu într-acolo s-a dus. Cum l-ai cunoscut pe acest Hudson?

— Mi-a prezentat certificate de bună purtare şi o scrisoare de recomandare. L-am angajat ca simplu copist, dar a dat dovadă de multă pricepere şi a câştigat repede încrederea mea. Trăia foarte retras, venea punctual la slujbă şi muncea cu multă râvnă. Părea că citeşte mult în orele lui libere fiindcă am băgat de seamă cum câştiga cunoştinţe noi pe zi ce trecea. Erau chestiuni pe care le trata cu clienţii tot atât de bine ca şi mine.

— În ce raporturi era cu ceilalţi slujbaşi ai dumitale?

— Nu lega prietenie cu nici unul din ei. Avea în atitudinea

lui ceva... n-aş putea spune respingător, dar care nu-i lăsa să se apropie. Pe urmă, când a fost avansat treptat până la slujba de şef al biroului, se înţelege de la sine că devenise şi mai puţin comunicativ cu ei.

— Cine primea corespondenţa?

— Desigur că el. Deschidea scrisorile, şi acolo unde nu era neapărat nevoie de intervenţia mea personală răspundea fără să mă mai întrebe.

— Atunci, scrisorile mele tot el le-a deschis, le-a citit şi a răspuns la ele fără să-ţi spună nimic. Cam ce vârstă are?

— Părea să se apropie de şaizeci de ani.

— Ce statură?

— Uscăţiv, nu prea înalt, osos şi cu părul negru.

— Dinţii?

— Nu-i lipseşte nici unul.

— Faţa?

— Cum să-ţi spun... Hudson e un bărbat foarte frumos. Dacă îl priveşti însă mai bine, ai impresia că frumuseţii lui îi lipseşte ceva. Eu nu sunt pictor, şi nici sculptor, aşa că nu mă pot exprima cum trebuie. Faţa lui e frumoasă atât cât îl priveşti în treacăt, pe urmă, când te uiţi mai mult la ea, nu-ţi mai place.

— Ajunge, *sir;* am aflat ce voiam să ştiu. Harry Melton e totuna cu Hudson al dumitale.

— Eşti sigur?

— Da. Omul acesta era silit să trăiască retras ca să nu fie văzut de prea mulţi. Cum i-ar veni în gând poliţiei să caute pe un criminal în biroul unui avocat?

— Asta aşa-i! Bănuieşti că planul era pus la cale înainte de-a intra el în serviciul meu?

— Posibil.

— Bine, dar nimeni nu ştia atunci că voi fi numit executor testamentar.

— Nici nu era nevoie să ştie. Hunter era atât de bătrân şi

bolnav încât moartea lui era de aşteptat. Tânărul Melton semăna perfect cu fiul lui. Dumneata erai bun prieten cu Small Hunter şi era de prevăzut că la moartea bătrânului fiul său ţi se va adresa pentru întocmirea actelor de moştenire. Acum înţelegi?

— Totuşi, nu-mi vine să cred că am fost victimele unui plan atât de bine chibzuit cu mult înainte. Văd însă că nu poate să fie altfel.

— Mai mult încă: nu numai că faimosul dumitale şef de birou era în corespondenţă cu fratele său din Tunis, dar şi cu fiul acestuia, fiind la curent cu tot.

— Ce noroc că nu ai trimis actele pe care ţi le cerea! Le-ar fi distrus cu siguranţă ca să nu mai existe nici o dovadă împotriva lor.

— S-ar fi putut aduce copii din Tunis, dar s-ar fi pierdut mult timp. Şi ce-ai acum de gând să faci, d-le Murphy?

— Mai întâi de toate ceea ce-mi dictează datoria. Trebuie să înştiinţez imediat autorităţile, am însă nevoie de documentele aduse de dumneata; vrei să mi le încredinţezi?

— Cum să nu! Doar pentru asta le-am adus. O să-ţi dau şi hârtiile pe care le-am luat la Almaden de la Harry Melton. Poftim pachetul, sunt toate la un loc.

— Mulţumesc. Să nu te superi, domnule doctor, dacă va trebui, atât dumneata cât şi prietenii dumitale, să fiţi citaţi de tribunal. Te voi ruga să insişti în special asupra extraordinarei asemănări dintre Small Hunter şi Ionathan Melton, deoarece acest lucru m-a indus în eroare.

— Fii sigur că voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca să nu cadă nici o vină asupra dumitale. E mai mult ca sigur că se va lansa un mandat de urmărire a celor trei criminali.

— Mai încape vorbă! Din fericire avem aici vreo câţiva poliţişti şi agenţi secreţi foarte destoinici, care se pot măsura cu cei mai buni detectivi din toată America. Vor face tot posibilul să pună mâna pe fugari.

— E datoria lor, de aceea sunt plătiţi. De altminteri, voi porni şi eu în căutarea celor trei Meltoni şi sper să dau de urma lor.

— N-ai vrea mai bine să laşi asta în sarcina poliţiei? S-ar putea întâmpla să faci vreo greşeală şi să strici totul.

— Crezi?

— Nu te supăra, domnule doctor, dar vezi dumneata, una e să urmăreşti o sălbăticiune sau o fiară prin păduri şi prerii, şi alta e să ai de-a face cu nişte criminali atât de rafinaţi.

— Hm! Bine zici. O să mă feresc atunci să le stau în cale domnilor detectivi. Când zici că a plecat presupusul Small Hunter?

— De aproape două săptămâni!

— Cam în acelaşi timp cu Hudson al dumitale, nu? La ce hotel locuia?

— Nu locuia la hotel, ci la o casă particulară prin apropiere. Nu ieşea mai niciodată în oraş, şi singurul drum pe care-l făcea era la mine.

— Cum motiva el viaţa asta retrasă?

— Spunea că studiază limba indiană, studiu care îi lua mai tot timpul.

— Şi nu avea nici un fel de legături de prietenie în afară de dumneata?

— Nu. Gazda lui, o doamnă văduvă, locuieşte la parter, câteva case de aici. Am fost de câteva ori pe la el, dar întotdeauna l-am găsit pe Small Hunter cufundat în cărţile lui. Schimbam numai câteva cuvinte şi plecam.

— N-ai simţit nimic suspect în atitudinea lui?

— Acum, după ce mi-ai deschis ochii, mi se pare şi mie ciudat că nu era mai la fel de comunicativ cu mine ca mai înainte.

— Şi onorabilul dumitale şef de birou unde locuia?

— În clădirea de alături, în curte, jos la parter.

— La cine?

— La unul care face negoţ cu nu ştiu ce. Vrei să afli şi altceva despre el ca să te amesteci în treaba poliţiştilor? Te rog, nu! S-ar putea să strici totul.

Mărturisesc că această stăruinţă a lui mă supăra. Din cele ce-i povestisem nu se putea să nu-şi dea seama că ne pricepeam şi noi la aşa ceva. Părerea că aş strica totul, cum zicea el, îmi luă şi puţina dispoziţie pe care o aveam, aşa că mă grăbii să plec lăsându-i adresa hotelului la care m-ar putea găsi.

Mare fu mirarea lui Winnetou şi Emery când le povestii ce aflasem. Englezul bătu cu pumnul în masă şi strigă indignat:

— Auzi domnule! Nu mi-aş fi putut închipui una ca asta! Acu' s-o pornim iar după ticăloşii aceia, dacă vor fi avut bunătatea să lase vreo urmă! Şi când te gândeşti că, oricât ne-am osteni noi, prietenii tăi pentru care te trudeşti atât n-au să se-aleagă cu nimic!... Şi ăsta zice că e avocat! Un dobitoc, asta e! Auzi, să prinzi mai lesne o fiară sălbatică decât un om! Să poftească dumnealui să se ia la trântă cu un grizzly! Muşte să prindă, nu urşi! Confundă pe un pungaş cu cel mai bun prieten al lui, pune pe un şarlatan şi un criminal în slujba de şef al biroului lui şi vrea acum să ne dea nouă... poveţe! Norocul lui că nu-i acum aici în faţa mea, că l-aş...

Nu-şi sfârşi ameninţarea, dar în schimb izbi cu atâta furie cu pumnul în masă încât scândura se făcu ţăndări.

Winnetou nu zicea nimic. Mândria lui de căpetenie indiană nu-i îngăduia să-şi manifeste indignarea pe care o simţea.

Nu trecură nici două ceasuri şi veni avocatul să ne cheme la tribunal. Depoziţiile noastre a trebuit să le întărim prin jurământ. Ni se ceru insistent să rămânem la dispoziţia justiţiei. Noi însă eram hotărâţi ca, îndată ce vom găsi de cuviinţă, să plecăm.

De-abia ne întorseserăm la hotel şi un om de serviciu veni să ne spună că ne caută cineva. Văzurăm intrând pe uşă un domn în vârstă, bine îmbrăcat, care se aşeză nepoftit pe

scaun, ne examină cu atenţie pe toţi pe rând, scuipă o dată cu sete, îşi mută tutunul dintr-o falcă în cealaltă şi-l întrebă pe Emery:

— Mi se pare că am onoarea să vorbesc cu onorabilul mister Bothwell, nu e aşa?

— Aşa mă cheamă, răspunse Emery.

— Şi dumneata, celebrul vânător al preriilor, cunoscut sub numele de Old Shatterhand?

— Da.

— Iar dumneata o piele-roşie cu numele de Winnetou? se adresă el la urmă apaşului.

Acesta dădu afirmativ din cap.

— *Well!* Atunci am nimerit unde trebuia şi sper că-mi veţi da informaţiile trebuincioase.

— N-ai vrea să ne spui mai întâi cine eşti, master? îl întrebă Emery. Sau nici nu exişti, deci n-ai nici un nume?

— Eu am toate numele, fu răspunsul. Cum mă cheamă vă e indiferent. Ajunge să vă spun că-i caut pe cei trei Meltoni. Trebuie să am toate informaţiile relativ la ei ca să le comunic detectivilor mei şi v-aş ruga să nu vă amestecaţi în treburile noastre.

— Cu mare plăcere, numai te-am ruga şi noi să faci acelaşi lucru, răspunse Emery.

— Acum întrebările: îi cunoaşteţi bine pe Meltoni?

Răspunserăm la toate întrebările pe scurt şi nu cum ar fi vrut el, de aceea plecă îmbufnat.

— Trebuie neapărat să-i găsim noi pe Meltoni, dar unde? zise Emery. Crezi tu că Ionathan s-a îmbarcat într-adevăr pe vreun vapor?

— Aş! S-a urcat pe punte numai ca să-l facă pe avocat să creadă că a plecat, răspunsei eu.

— Şi unchiul său Harry?

— Nu e în St. Louis cum nu sunt eu acolo, în Europa nu s-au dus, fiindcă ştiu că ar zbârnâi telegraful. Nici în Africa nu

au îndrăznit să se ducă. Cel mai bun lucru pentru ei e să trăiască undeva ascunşi până ce se va uita afacerea şi vor putea ieşi la iveală. Unde s-ar putea dosi ei mai bine ca aici în America? Fac prinsoare că sunt pitiţi undeva în munţi. Bani au destui ca să-şi cumpere provizii. Pot trăi liniştiţi acolo, un an-doi, fără să-i vadă cineva.

— Asta e şi părerea mea. Să sperăm că au lăsat vreo urmă după ei.

— Nici o faptă nu rămâne fără urme, important e să ştii s-o găseşti. Deocamdată o să mă duc să cercetez pe unde au locuit. Poate dăm de vreun fir conducător.

2. Văduva căpeteniei

Întâiul drum l-am făcut la doamna Elias, gazda lui Ionathan, nu însă direct la ea, ci am intrat mai întâi într-o cârciumă de peste drum. Din nefericire am dat de un negru somnoros care nu era în serviciul cârciumii decât de câteva zile. Nu-mi păru însă rău că am intrat în cârciumă căci văzui peste puţin pe detectivul nostru ieşind din casa doamnei Elias. Venise, probabil, după informaţii.

Am aşteptat încă un sfert de ceas, pe urmă am trecut strada. Pe geam era lipit un bilet de închiriat. Sunai. O mulatră grasă şi bătrână veni să-mi deschidă. Noroc că ştiam cum trebuie să te porţi cu slugile de teapa ei. Îmi scosei pălăria reverenţios şi zisei cu cel mai adânc respect:

— Mă rog, doamnă, am deosebita cinste să vorbesc cu doamna Elias?

Mulatra se simţi foarte măgulită să fie luată drept stăpână-sa, zâmbi fericită şi răspunse:

— Nu, eu sunt bucătăreasa. Dar nu face nimic, poftiţi înăuntru, *sir!*

— Prezentaţi-i cartea mea de vizită. Nu se poate intra neanunţat la o doamnă atât de distinsă.

Luă cartea de vizită, zâmbi iar, o luă înainte, deschise o uşă şi strigă ca s-o aud şi eu:

— Uite, cucoană, a venit un domn tare de treaba, boier adevărat, nu ca ăla de adineauri.

Se întoarse şi mă lăsă înăuntru. Mă pomenii în faţa unei doamne în vârstă care mă privi binevoitor.

— Iertaţi, doamnă, începui eu. Am văzut că aveţi de închiriat o cameră...

— Da, domnule, răspunse ea uitându-se când la mine când la cartea de vizită. Eşti german după cum văd?

— Aşa e.

— Îmi pare bine. Sunt o compatrioată de-a dumitale. Poftim, ia loc. Dacă doreşti, aş avea şi un apartament mai mare, de patru camere.

Mă uitam la bătrânica aceea blândă şi bună şi parcă mă mustra conştiinţa s-o mint. N-aş fi vrut să spună pe urmă: „Păcat, un german de-al meu şi mincinos...” De aceea zisei:

— Mi-ar ajunge şi una singură, doamnă, dar n-am venit pentru casă.

— Nu? spuse ea mirată. Ziceai doar...

— Era numai un pretext. Când am aflat însă că sunteţi dintr-o ţară cu mine şi mă uit la faţa dumneavoastră cinstită, nu pot să mint Am venit să aflu ceva despre Small Hunter pe care l-aţi avut în timpul din urmă de chiriaş.

— Nu cumva eşti şi dumneata un agent secret, întrebă ea posomorându-se.

— Nu, doamnă, mă interesează însă foarte mult acest Hunter şi v-aş fi recunoscător dacă aţi avea bunătatea să-mi daţi câteva informaţii despre el.

Bătrâna zâmbi.

— La adică, n-ar trebui, fiindcă n-ai fost sincer de la început, dar o să-ţi fac pe voie. Dumneata îl cunoşti pe Hunter?

— Mai mult decât aş fi vroit.

— Decât ai... fi vroit? Atunci e adevărat ce spunea poliţistul?

— Ce spunea?

— Că e un escroc. Mai mult încă: un criminal.

— Aşa şi e.

— Dumnezeule! Un astfel de ticălos să fi adăpostit sub acoperământul meu? E nemaiauzit ce-mi spui!

— V-a spus poliţistul despre ce e vorba?

— Da. Zicea că pe Hunter nu-l cheamă aşa, ci Melton, că l-a omorât pe adevăratul Hunter şi apoi s-a dat drept acesta ca

să pună mâna pe moştenire. E adevărat?

— Da. Nu ştiu dacă poliţistul a făcut bine că v-a spus, dar odată ce ştiţi, pot să vă vorbesc deschis. Melton e un asasin. Averea pe care şi-a însuşit-o prin crimă aparţine unei familii germane care a trecut prin mari necazuri în San Francisco şi trăieşte acum în mizerie acolo. Poate că veţi contribui şi dumneavoastră cu ceva ca să-i scoatem din această mizerie.

— Aş face-o din toată inima dacă mi-ar sta în putinţă. Cam ce-ai vrea dumneata să afli de la mine?

— Vreun punct de plecare ca să pot da de urma lui.

— Acelaşi lucru l-a vrut şi poliţistul.

— Şi... i-aţi spus ceva?

— Nu, fiindcă a fost mojic cu mine, nu i-am spus mai nimic din ce ştiu. Şi, apoi, nici n-aş fi putut să-i răspund la ce vroia el, deoarece nu sunt nici eu sigură că ar fi aşa.

— Cu cine era în relaţii Hunter?

— Avocatul Murphy a venit de câteva ori pe la el şi s-a dus şi el de vreo două-trei ori pe la avocat.

— Altcineva n-a mai venit?

— O singură dată a venit unul care semăna leit cu servitorul lui.

— Avea Hunter un servitor?

— Numai pe timpul cât a stat în oraş. L-a angajat aici şi i-a dat drumul la plecare.

— Hm! Ce fel de persoană era? Mi l-aţi putea descrie mai amănunţit?

Din descrierea bătrânei înţelesei că pretinsul servitor nu era altul decât Thomas Melton.

— Aţi auzit vreodată ce vorbeau?

— Nu vorbeau decât lucruri obişnuite, dar îi auzeam adeseori şoptind între ei ca să nu aflu eu ce vorbesc.

— Cu ce se ocupa Hunter toată ziua, fiindcă spuneţi că nu ieşea din casă mai deloc?

— Stătea la fereastră şi privea afară prin perdea.

— Mie mi s-a spus că citea şi studia limba indiană.

— Nu e adevărat. Numai când venea avocatul punea repede mâna pe o carte.

— Mi-am închipuit eu! Ce părere aveţi despre omul acesta? Nu vă mira că-l vedeaţi şezând toată ziua fără nici o treabă?

— Îl credeam bolnav, abătut. Mi-am schimbat însă părerea când am observat că se duce foarte des la doamna care locuieşte sus la etajul de deasupra noastră.

— E singură?

— Nu, are două servitoare indiene, după cât mi se pare mie.

— E tânără?

— Şi tânără, şi frumoasă.

— Cum o cheamă?

— Silverhill.

— Nume englezesc.

— Da, dar nu cred ca să fie englezoaică. Cu servitoarele ei vorbeşte numai spanioleşte.

— Se cunoşteau de mai-nainte?

— Nu cred, dar tot stând la fereastră, a văzut-o când pleca şi venea şi m-a întrebat cine e; pe urmă s-a dus să-i facă o vizită şi de atunci se ducea des pe la ea.

— Ştia avocatul Murphy despre asta?

— Nu ştiu. Îmi închipui însă că nu.

— Aţi mai avea ceva de spus despre acest fals Hunter care m-ar putea interesa?

— Nu prea, sau cel puţin nu-mi amintesc pentru moment. Mai treci dumneata pe la mine, poate să-mi aduc aminte de câte ceva.

— Cu plăcere, dacă nu vă deranjez.

— Dimpotrivă, m-aş bucura chiar.

— Dar despre doamna de sus ştiţi ceva mai precis?

— Mai nimic. Tot ce ştiu e că e foarte bogată. Din câte a

aflat bucătăreasa mea de la indienele ei, tânăra joacă mult şi are mare noroc la cărţi. Invită adesea domni, jucători pasionaţi ca şi ea.

— Presupun că e văduvă, după cum a lăsat să se înţeleagă una din indiene, şi se pare că bărbatul ei n-a fost un om de rând.

— Probabil vreun şef indian, zisei eu râzând, dar în clipa aceea îmi trecu un gând prin minte care mă făcu să devin dintr-o dată serios. Doamna e blondă? întrebai eu cu interes pe gazdă.

— Nu, brună, parcă aş zice că e evreică.

— Evreică? Ştiţi cum o cheamă?

— Da. I s-a adus odată o scrisoare care a fost predată din greşeală la mine şi am văzut adresa. Doamna se numeşte Judita Silverhill.

— Bănuiala mea, bănuiala mea! exclamai eu. Silverhill e pe nemţeşte Silberstein şi aşa o chema pe evreica de pe vapor care se măritase cu Şarpele-viclean, căpetenia yumaşilor. Trebuie neapărat să mă duc sus la ea.

— Cum, o cunoşti?

— Sunt aproape sigur. E într-adevăr o coincidenţă extraordinară care-mi poate fi de mare folos. Doamnă, aţi fost atât de bună şi amabilă cu mine încât o să îndrăznesc să vă rog să-mi faceţi un mare serviciu.

— Dacă pot, cu plăcere.

— N-aţi vorbit niciodată cu chiriaşa de sus?

— Nu.

— Dacă s-ar întâmpla acest lucru, vă rog să nu-i spuneţi nimic despre vizita mea de astăzi şi interziceţi-i mulatrei să pomenească ceva privitor la afacerea cu Small Hunter.

— Ea nu ştie nimic şi înţelegi că nici n-o să-i spun. Vrei să faci o vizită acestei doamne?

— Da.

Îmi luai rămas-bun de la gazdă şi urcai repede treptele la

etajul de sus. Sunai. Veni o indiană să-mi deschidă şi mă introduse fără să spună un cuvânt într-un salon foarte elegant. Auzii un zgomot uşor în camera de alături, perdeaua uşii se dădu la o parte şi în prag apăru... Judita Silberstein, pe care o lăsasem logodită cu Şarpele-viclean, căpetenia yumaşilor.

— Dumneata senior!... exclamă ea cu o bucurie amestecată cu teamă. Ce surpriză plăcută! Ce dor mi-era să te văd... Poftim dincolo, în budoarul meu, avem să ne spunem multe.

Mă trase de mână şi mă aşeză lângă ea pe divan. Era şi mai frumoasă decât odinioară. La gât purta un şirag de diamante veritabile. Era evidentă dorinţa ei de a fi atractivă şi de a plăcea.

— Te rog să nu te superi, începu ea cochetând, că ţi-am uitat numele. Nu e aşa că e ceva de neiertat?

— Cu atât mai mult cu cât zici că îţi era dor de mine, răspunsei zâmbind.

— Nu, nu, nu vreau să fii supărat pe mine, dar vezi că omul trece printr-atâtea în viaţă: vede şi aude multe, încât amănuntele se pierd lesne. Dacă nu mă înşel, dumneata aveai două nume, cel adevărat şi o poreclă. Aceasta era... era... stai să-mi aduc aminte... parcă ceva care înseamnă mână sau picior totodată.

— Old Finefoot, mă grăbii eu să-i răspund, ca să nu-l nimerească pe cel adevărat. Trebuia să fiu atent la faptul că se întâlnise adesea cu Jonathan Melton.

Îmi părea foarte bine că îmi uitase numele.

— Da, da, aşa e, zise ea râzând. Şi cel de familie era, dacă nu mă înşel, ceva ce semăna cu... una din lunile anului,

— März[1], întregii eu.

— A, da, bine zici. Aşadar, senior März, mai ţii minte împrejurările în care ne-am despărţit?

---

[1] Martie (germ., n. ed.).

— Hm! Despărţirea a fost cam... cum să-i spun...

— Nu tocmai prietenoasă. Ştii atunci m-ai ameninţat că...

— O să pun să te biciuiască dacă mai îndrăzneşti să te arăţi în faţa mea.

— Vai ce fel de om eşti! Dumneata nu eşti un *caballero* ci un tiran!

— Te înşeli. Nu-mi place să fiu însă supus unor toane de femeie, fie ea chiar „frumoasă”.

— Pentru ce ai spus atât de apăsat cuvântul din urmă? Atunci îţi păream altfel?

— Purtarea îţi era urâtă, nu dumneata. Nici un gest de milă pentru fostul logodnic care zăcea mort la picioarele dumitale.

— Ce vrei, nu-l mai iubeam! Şi zii, eram frumoasă şi atunci? M-am mai schimbat?

— Da, te-ai făcut şi mai frumoasă.

— Şi mi-o spui pe un ton atât de rece? Erai, într-adevăr, un om foarte ciudat şi aşa ai rămas. Mă voi fi făcut eu mai frumoasă, dar dumneata eşti un sloi de gheaţă. Şi vezi, tocmai răceala şi severitatea dumitale îmi impuneau atât.

— Să nu vorbim de mine ci de dumneata... Ce-ai mai făcut? Cum ţi-a mers?

— Bine.

— Nu te-ai căit niciodată că te-ai măritat cu un indian?

— La început nu, fiindcă îmi dădea tot ce făgăduise, bani, pietre scumpe, un palat, până şi un castel.

— Zău? Ştiu că sunt indieni care cunosc unde se află comori ascunse, dar că Şarpele-viclean îşi va ţine într-adevăr atât de strict făgăduiala nu credeam. Era deci atât de bogat pe cum spunea?

— Da. Avea mult aur la el; de unde, nu ştiu nici până în ziua de astăzi, n-a vrut niciodată să-mi spună. În orice caz îl aducea din munţi, unde se găsesc multe mine aurifere. Atunci când a murit neaşteptat tatăl meu, am părăsit Sonora şi ne-

am îndreptat spre hotarul Arizonei cu Noul Mexic. Acolo se află castelul nostru. E o clădire aztecă uriaşă pe care n-a văzut-o încă nici un alb în afară de mine. Zece yumaşi care nu vroiau să se despartă de şeful lor ne-au însoţit cu nevestele şi copiii lor. Era atât de pustiu şi jalnic acolo, încât m-a năpădit un dor nebun de lume... Ne-am mutat atunci la San Francisco, unde mi-a cumpărat un adevărat palat.

— Fericită muritoare! Şi unde e acum bărbatul.

— În veşnicele câmpii de vânătoare, răspunse ea cu nepăsare.

— Care a fost cauza morţii lui?

— Un pumnal.

— Povesteşte-mi, te rog, şi mie ce s-a întâmplat... sunt foarte curios să ştiu. Indianul dumitale a fost un om cinstit şi viteaz. S-a ţinut de cuvânt faţă de mine şi adeseori m-am gândit cu plăcere la el.

— Ce aş avea să-ţi povestesc! Lucrurile s-au petrecut cât se poate de simplu. La San Francisco am stârnit admiraţia multora. Bărbaţii îmi făceau curte şi lui nu-i plăcea. Eram într-o zi invitaţi la un moşier; se aflau acolo o mulţime de cavaleri foarte interesanţi şi câţiva ofiţeri cât se poate de drăguţi, care nu mă slăbeau un moment. S-a iscat o ceartă, s-au tras pumnalele de la brâu; unul din *caballeros* a fost rănit la braţ, bărbatul meu în inimă şi-a murit pe loc.

— Şi ce-ai gândit, ce-ai simţit, ce-ai făcut atunci?

— Eu? Ce-aş fi putut face? Nu ştii că o femeie devine o celebritate în astfel de împrejurări? Nesocotinţa pe care o făcusem legându-mă de un indian o plătisem îndeajuns. Devenisem liberă. Am început apoi să-mi trăiesc viaţa. Învăţasem jocul de cărţi care mă pasiona din cale-afară. Joc şi câştig mereu. Cât pentru dragoste, am de pe acum un pretendent amorezat lulea de mine, care m-a cerut de nevastă.

— Tot ofiţer e?

— Nu. Un *caballero* frumos, cult şi bogat, care a colindat aproape tot pământul, mai ales Orientul, şi care a moştenit în timpul din urmă nu ştiu câte milioane.

— Nu mai spune! Norocoasă femeie, n-am ce zice! exclamai încântat, ştiind că nu poate fi vorba decât de Ionathan Melton.

— Norocoasă, bine zici, mai ales că norocul asta vine la timp. Îţi spuneam adineauri că de obicei câştig la cărţi, dar la viaţa pe care o duc eu nu se poate trăi din cărţi şi ce mi-a rămas de la indian s-a dus. Palatul din San Francisco l-am vândut şi, după ce voi cheltui şi banii ăştia, nu-mi mai rămâne decât castelul din munţi pentru care n-ar da nimeni un gologan, fiindcă nimeni nu se duce să trăiască într-o astfel de pustietate.

— Eşti sigură că e al dumitale? Ai vreun act la mână?

— Nu şi nici nu-mi pasă. Numai să vreau eu să mă mărit cu Hunter şi am parale cât poftesc. Ce să fac atunci cu un castel în munţi, în plină sălbăticiune?

— Nu cumva domnul despre care vorbeşti e acel interesant Small Hunter?

— Da. Îl cunoşti?

— Nu-l cunosc, dar am auzit despre el. Îţi închipui şi dumneata că un om care moşteneşte milioane nu trece neluat în seamă. Se zice că a plecat în India.

— Se zice, dar nu e adevărat.

— Aşa se vorbeşte în oraş. L-am văzut când s-a urcat pe vapor condus de avocat.

— Asta aşa e, numai că, după ce s-a îndepărtat, a oprit vaporul şi a coborât într-o barcă în care îl aşteptam eu. Ne-am întors în oraş şi am jucat cărţi până după miezul nopţii, când a plecat într-adevăr.

— Atunci nu înţeleg pentru ce a vrut să se creadă că plecase în Anglia şi de-acolo în India?

— E un secret pe care o să ţi-l încredinţez numai dumitale.

Numai eu sunt pricina.

— Dumneata? Cum?

— Tatăl lui, bătrânul Hunter, se ducea adesea în India şi-i devenise atât de dragă ţara, încât a lăsat scris în testament ca, după moartea lui, fiu-său să trăiască zece ani în India. Numai zece zile să lipsească până la împlinirea celor zece ani, şi i se ia tânărului moştenirea. În timpul acesta n-are voie să se însoare. A primit condiţiile şi a semnat în faţa tribunalului. După două zile ne-am cunoscut. Atât i-a trebuit ca să-şi piardă capul după mine; n-a trecut apoi prea mult şi m-a cerut de nevastă. Mai poate el acum să plece în India?

— De ce nu? Cine-l poate împiedica?

— Eu, cine altcineva?

— Dacă vă iubiţi atât de mult, pleacă şi dumneata cu el.

— Hahaha! râse ea cu poftă. Oricât aş iubi un bărbat, nu sunt nebună să mă înfund cu el într-o ţară străină! Mi-am mai părăsit o dată patria ca să plec în America şi ştii ce-am pătimit. Acum, când am găsit o a doua patrie, nici prin gând nu-mi trece s-o părăsesc.

— Atunci de ce îi ceri lui sacrificiul să rămână aici?

— Nu e nici un sacrificiu, fiindcă în India n-are voie să se însoare, pe când aici da.

— Crezi că s-ar afla că s-a însurat acolo?

— Cu siguranţă. Cel puţin aşa spune el.

— Şi aici nu?

— Nu pentru că ne-am căsători în secret şi am trăi undeva ascunşi. Castelul meu e atât de bine tăinuit că nici un alb n-a călcat încă acolo, afară de mine şi tata.

— A, tatăl dumitale se află la castel?

— Da.

— Trebuie să se plictisească grozav.

— Nicidecum. Îţi spusesem că, odată cu noi, au venit un număr de indieni cu ai lor la castel şi au format o colonie, mică, e drept, dar care nu-i dă răgaz să se plictisească.

— Bine, să zicem, de unde luaţi însă cele ce trebuie pentru traiul de toate zilele?

— De la triburile învecinate.

— Ce triburi?

— Mogollonii şi zunii.

— Îi aveţi atât de aproape? întrebai eu cu interes.

Ionathan Melton o minţise; mie însă nici prin gând nu-mi trecea să-i deschid ochii. Era pentru mine momeala la undiţa cu care vroiam să-i prind pe Meltoni.

— Da, răspunse ea. Castelul meu se află situat între ţinuturile acestor triburi, de-a lungul micului Colorado, mai exact lângă cel dintâi afluent din stânga al acestuia.

— Atunci castelul dumitale e plasat într-o poziţie foarte romantică, fiindcă, dacă nu mă înşel, afluentul de care vorbeai izvorăşte din partea de nord a Sierrei Blanca.

— Aşa şi e.

— Iar la sud se află apaşii şi tribul indienilor pimo, nu?

— Exact. Chiar pe acolo am trecut când ne-am dus la castel.

Ea nici nu bănuia bucuria pe care o simţeam în timp ce-mi confirma cele de mai sus.

— E o regiune foarte îndepărtată, continuai eu, şi nu cred că Hunter va şti să găsească singur drumul la castel.

— Nu o să fie singur, fiindcă o să mă duc şi eu cu el.

— Parcă ziceai că a plecat? Atunci se află tot aici?

— Nu. Mă aşteaptă într-un loc unde ne-am dat întâlnire. Şi chiar dacă nu l-aş mai găsi acolo, mai sunt alţi doi foarte pricepuţi cercetaşi ai pustiului care au să nimerească lesne la castel.

— Îi cunoşti? întrebai eu, bănuind imediat că trebuie să fie vorba de Thomas şi Harry Melton.

— Nu.

— Atunci nu înţeleg de ce ai atâta încredere în ei.

— Mi-a spus că îi sunt amândoi foarte devotaţi. Unul e

servitorul pe care l-a avut aici.

— Aşa! Au plecat toţi trei împreună?

— Nu, ci pe rând, fiindcă lucrurile trebuie să se petreacă în secret şi trei inşi atrag mai repede atenţia decât unul singur. Ne vom întâlni cu toţii la Albuquerque.

— A, în Noul Mexic!

— Da. La un mare restaurant din oraş ţinut de unul Plener.

— După cum văd, toate sunt cât se poate de bine gândite. Nu înţeleg însă de ce n-ai plecat şi dumneata până acum...

Judita îşi luă un aer de importanţă şi zise:

— Fiindcă a trebuit să rămân de santinelă pentru câtva timp.

— Santinelă? Ştii că afacerea devine din ce în ce mai interesantă! zisei eu râzând, ca să pară că iau lucrurile în glumă.

— E şi foarte interesantă, mai interesantă decât crezi. Se va cerceta desigur dacă senior Hunter, logodnicul meu, se ţine de angajament, adică dacă a plecat într-adevăr în India sau se află ascuns aici în ţară.

— Cui ar putea să-i pese de asta?

— Rudelor, căci, în cazul acesta, moştenirea li s-ar cuveni lor.

— Serios? Ştii că e mai grav decât îmi închipuiam! Şi cine sunt rudele?

— Nu e decât una singură, un aşa-zis om al Vestului, vânător şi cercetaş, care s-a întovărăşit cu un englez şi un indian ca să îl însoţească pas cu pas.

— Cum îi cheamă?

— Nu ştiu, nu l-am întrebat pe Hunter.

— Şi totuşi te-au pus santinelă fără să cunoşti persoanele pe care trebuie să le supraveghezi.

— Nu e nevoie. Pentru asta e altcineva aici însărcinat cu supravegherea. Dacă nu-mi aduce nici o veste până într-o săptămână, plec şi eu la Albuquerque.

— Dar pe omul ăsta nu se poate să nu-l cunoşti!

— De văzut nu l-am văzut până acum, ştiu însă că e negustorul la care a locuit prietenul lui Hunter şi care... A, iartă-mă, te rog, a sunat cineva.

Se sculă de pe divan şi trecu în salon. Indiana ii spuse un nume pe care nu l-am înţeles. În curând auzii dincolo următoarea convorbire:

— Suntem singuri? întrebă un glas de bărbat.

— Da, vorbeşte! îi porunci Judita.

— Am venit să comunic doamnei Silverhill că persoanele aşteptate se află aici în oraş. Aşa mi-a spus fiul meu care e în slujba tribunalului.

— Cum, s-au adresat tribunalului? întrebă ea cu mirare.

— Da.

— Ca să afle dacă domnul Hunter a plecat în India?

Omul se codi o clipă, pe urmă răspunse:

— A fost vorba şi despre India. Eu am de comunicat numai că persoanele acelea au sosit, altă însărcinare n-am. Vă pot spune cel mult numele acestor trei persoane pe care se crede că le cunoşti.

— N-am de unde să le cunosc.

— Indianul e căpetenia apaşilor: Winnetou.

— Winnetou? întrebă ea cu mirare. Pe acesta se înţelege că-l cunosc.

— Celălalt un englez cu numele Bothwell...

— Nu ştiu cine e.

— Şi al treilea e un vânător şi cercetaș al preriilor căruia i se zice Old Shatterhand.

— Old... Sha... tter! bâigui ea. Ăsta e... e... Taci şi vino după mine!

Auzii o uşă închizându-se, pe urmă se făcu tăcere. Îl dusese pe individ în altă cameră ca să nu aud ce vorbesc. Omul era probabil gazda la care locuise Harry Melton, Când auzise ea numele de Old Shatterhand, îşi adusese aminte că

aşa mă cheamă, iar nu Firefoot, cum îi spusesem la început. Îl văzuse atunci în Sonora pe Winnetou cu mine şi ştia acum că eu sunt vânătorul care căuta să pună mâna pe moştenirea lui Hunter, dacă acesta nu se ţine de condiţiile testamentului.

Eram curios să văd ce are să facă Judita acum.

Trecu aproape un sfert de ceas până se întoarse. Era palidă la faţă şi ochii îi luceau ameninţător. Se stăpânea însă, ca să nu bag eu de seamă.

— Senior, ai auzit ce-am vorbit adineauri cu omul care m-a căutat? întrebă ea cu glasul schimbat de furie.

— Da, am răspuns foarte liniştit.

— Aşadar, m-ai minţit adineauri când mi-ai spus cum te cheamă?

— Nu ţi-am spus eu, dumneata mi-ai spus şi eu n-am protestat.

— Eşti Old Shatterhand, nu Firefoot. De ce nu mi-ai spus de la început?

— Pentru că n-am vrut.

— Ştii dumneata cum se numeşte gestul pe care l-ai făcut? Eşti... eşti un...

— Sst, taci, îi curmai eu potopul de vorbe. Nu-ţi dau voie să mai adaugi un singur cuvânt, în definitiv aş putea să te dau pe mâna poliţiei şi, drept vorbind, nici nu ştiu de ce nu o fac...

— De ce n-o faci? Stai că-ţi spun numaidecât. Mă duc numai să dau un bacşiş omului şi mă întorc îndată.

Ieşi pe o uşă care răspundea într-o altă cameră, nu în salon, şi auzii cum trage binişor zăvorul. Trecui în salon, dar găsii şi aici uşa încuiată. Probabil că dăduse ordin servitoarei să o încuie.

— Aha, m-a închis aici ca să poată fugi, mi-am zis râzând. Bine, ducă-se!

Deschisei fereastra şi mă uitai de după perdea jos în stradă. O văzui ieşind după vreo cinci minute îmbrăcată cu o

manta cenuşie, având pe cap o pălărie de aceeaşi culoare. După ea păşea una din indiene cu o geantă în mână, iar în urmă un bărbat cu barba neagră care ducea un cufăraş în spinare, probabil individul de adineauri.

Ridicară toţi trei capul spre fereastră, dar eu apucasem să mi-l trag repede pe al meu îndărăt.

Un altul în locul meu ar fi spart uşa ca să se ia după ei, ceea ce eu nu făcui. Pe Judita o aveam şi aşa în mână, deşi eram sigur că va pleca imediat din oraş.

Încercai la uşi. Erau într-adevăr încuiate. Mă uitai pe urmă în jurul meu. Pe una din mesele budoarului văzui un album de fotografii. Îl răsfoii şi printre celelalte fotografii găsii şi una de-a lui Ionathan Melton, iar lângă ea un bilet împăturit; Desfăcui biletul pe care scria cu litere frumoase, caligrafice, următoarele cuvinte:

„Declar pe cuvântul meu de onoare şi sub semnătura mea proprie că mă oblig să mă căsătoresc cu doamna Silverhill.

Small Hunter”

Cine cunoaşte cât de severe sunt legile privitoare la promisiunile de căsătorie în Statele Unite ştie ce înseamnă astfel de rânduri. Se putea vedea de aici că omul acesta, deosebit de tare, căzuse într-adevăr în mrejele unei cochete ca Judita. Eram sigur că-i voi găsi, dacă nu la Albuquerque, în orice caz la „castelul” ei din munţi.

Cercetai mai departe cele două camere, nu găsii însă nimic ce m-ar fi putut interesa. Fotografia şi biletul le băgai în buzunar.

Mă apucai pe urmă să examinez broaştele de la uşi. Nu era nevoie să fii spărgător de meserie ca să le poţi deschide. Cu un briceag pe care-l aveam în buzunar şi căruia îi rupsei vârful, desfăcui cele patru şuruburi, scoasei broasca şi trecui în coridor.

Nu văzui pe nimeni. Coborâi scara, mă oprii niţei la bătrâna de la parter, îi spusei pe scurt cele întâmplate, apoi ieşii în stradă. Dar în loc să mă îndrept spre hotel, unde mă aşteptau prietenii mei, mă dusei la gazda unde locuise Harry Melton.

În loc de firmă, văzui lipit pe una din ferestre un bilet că domnul Jefferson — cum se numea negustorul — *„vinde şi cumpără bijuterii de tot felul”.* Bătui în uşă. O femeie veni să-mi deschidă.

— Mister Jefferson e acasă? întrebai eu.

— Nu. Ce doriţi?

— O brăţară, un cadou pentru o doamnă.

— La ce preţ?

— Între zece şi cincisprezece dolari.

— Poftim înăuntru; bărbatul meu trebuie să se întoarcă îndată.

Dacă aş fi spus mai puţin, cu siguranţă că nu-ar fi zis să mă întorc mai târziu, aşa însă se temea să nu piardă muşteriul.

Intrai într-un mic antreu cu două uşi; una ducea în camera în care intrai eu, cealaltă în aceea unde locuise Harry Melton.

Femeia era curat îmbrăcată şi făcea impresia să fie lipsită de voinţă. A trebuit să aştept aproape un ceas până să se întoarcă Jefferson. Se duse să-i deschidă şi-i spuse din antreu ce vreau să cumpăr. Am fost dus într-o altă cameră unde-şi ţinea marfa.

— O brăţară, zici, *sir?* Poftim una cu o broşa la fel. Granatele astea se potrivesc foarte bine, mai ales la blonde.

— Din nenorocire doamna Silverhill nu e blondă, zisei eu zâmbind.

Omul fu cât p-aci să scape brăţara din mână şi mă întrebă repede:

— Doamna Silverhill? O cunoaşteţi?...

— Desigur. Doar pentru ea vreau să cumpăr brăţara. Te

miri?

— Nu, nu... Unde locuieşte această doamnă?

— Chiar pe strada dumitale, niţel mai încolo.

— Sunteţi prieteni?

— O cunoştinţă veche, altceva nimic.

— *Well!* De altfel nu mă priveşte, dar am auzit că doamna e bogată şi mi-am zis că unei astfel de persoane nu-i poţi oferi decât ceva de preţ.

— Aşa e. Aş fi putut să mă duc la un bijutier din cei mari, am venit însă aici pentru că darul pe care vreau să i-l fac nu-i poate ajunge în mână decât prin dumneata.

— Prin mine?

— Doamna e plecată şi numai dumneata ştii unde.

— Eu? bolborosi el înspăimântat. Ce treabă am eu cu doamna Silverhill?

— O să ştie poliţia mai bine.

— Po... li...

Nu putu sfârşi vorba, parcă i se oprise în gât.

— Da, poliţia, afirmai eu, grav.

— Nu înţeleg... Ce să ştiu eu despre doamna Silverhill a dumitale?!

— Unde se află, asta ştii. Doar i-ai dus cufărul la plecare. Ai fost mai întâi la ea să-i spui că Old Shatterhand, Winnetou şi mister Bothwell au sosit în oraş.

— *Sir...* numele astea... numele astea... bâigui el.

— Ţi le-a spus fiul dumitale care o să-şi piardă slujbă din cauza limbuţiei lui. Ba o să mai fie dat şi-n judecată. Ştii pentru ce.

— Eu nu... ştiu... ni... nimic.

— Zău? Cunoşti numele de Small Hunter?

— Small...

— Şi vrei să spui că n-a stat în gazdă la dumneata unul Hudson? N-ai fost dumneata însărcinat să înştiinţezi pe doamna Silverhill? Fii sigur că o să vă strângem niţel cu uşa,

pe dumneata şi pe feciorul dumitale, care ştie foarte bine de ce s-a făcut vinovat acest Small Hunter..

Omul se trânti amărât pe un scaun şi începu să se tânguiască:

— Dracu' m-a pus să mă bag... Să fi ştiut mă lipseam... Cine ştie ce-oi mai păţi...

— O s-o păţeşti rău de tot. Ce-ai zice să te duc acum la poliţie?

Nemernicul sări în picioare şi se uită rătăcit la mine.

— Adevărat că aşa stau lucrurile, *sir?* Aş fi putut să jur că e chiar Small Hunter cel adevărat. De-abia acu' două ceasuri mi-a spus băiatul că ăsta e un şarlatan, dar mie parcă tot nu-mi vine să cred...

În vreme ce vorbea, îl observam cu atenţie. Mi-am dat imediat seama că, deşi nu s-ar fi dat în lături de la o mică şmecherie, n-ar fi fost însă în stare de complicitate la o crimă.

— Dacă ar fi numai un şarlatan, n-ar fi nimic, dar e ceva mai mult la mijloc, zisei eu. Când oi pune mâna pe el, îl duc de-a dreptul la spânzurătoare. Nici acelora care au fost în legătură cu el nu o să le meargă mai bine, fii pe pace!

După ce-l lămurii cum stau lucrurile, omul îmi mărturisi ce ştia.

— O să-ţi spun tot, *sir.* Dumneata eşti pesemne detectiv, trebuie să-ţi faci datoria, dar poate că ne scoţi din bucluc pe mine şi pe fiu-meu. Alege-ţi ce vrei din prăvălie, un ceas ori alt lucru de preţ.

Aşadar mă lua drept poliţist, ceea ce-mi venea foarte bine la socoteală. M-am prefăcut că mă gândesc niţel, pe urmă zisei:

— Ce vrei dumneata să faci, se cheamă mituire şi asta e aspru pedepsită de lege. Uite, să zicem că n-am auzit, fiindcă, dacă te-aş denunţa, s-ar crede că eşti complice în afacerea Hunter, şi mie nu-mi vine să cred că ai fost în stare...

— *Sir,* îmi tăie el vorba, îţi jur că nu sunt vinovat... n-am

ştiut nimic...

— Dar cu copistul avocatului erai prieten, nu e aşa?

— Doamne fereşte! Schimbam o vorbă-două cu el, cum aş fi făcut cu oricare alt chiriaş.

— De ce te-ai dus atunci să-i duci doamnei Silverhill vestea?

— Mi-a spus când a plecat la St. Louis că dacă aflu prin fiu-meu că au sosit trei domni la New Orleans să-l caute pe Small Hunter, eu să mă duc la ea şi să-i spun.

— Ţi-a plătit ceva?

— Da, mi-a dat câţiva dolari.

— Rău, foarte rău că ai primit...

— *Sir,* simt om sărac şi dacă e vorba de câştigat ceva... Nu s-ar putea să scap de belea?

— Greu! De, ştiu eu... dacă n-ar afla nimeni...

— Nici un cuvânt, *sir,* nici un cuvânt! Mai bine mă las să mă taie în bucăţi decât să scot o vorbă din gură.

— Nici faţă de colegii mei? Dacă nu spui nimănui ce ştii şi îmi mărturiseşti mie adevărul, poate să te scap.

— Orice vrei, *sir,* numai nu mă nenoroci.

— Bine, o să vedem noi. Aşadar, unde se află acum Hudson care a locuit la dumneata?

— Mie mi-a spus că se duce cu servitorul lui Small Hunter la St. Louis.

— Pe servitor îl cunoşti?

— Da, a fost de câteva ori pe aici. Seamănă foarte bine amândoi.

— Dacă sunt fraţi... Şi falsul Hunter unde s-a dus?

— Până acum credeam că în India, dar doamna Silverhill a scăpat mai adineauri o vorbă din care am înţeles că nu e adevărat.

— Ce vorbă?

— Zicea că mister Hunter a avut grijă ca să ajungă repede. Nu ajunge nimeni „repede” în India.

— Aşa e. Cum se face să-i fi scăpat vorba?

— Nu înţeleg nici eu. M-am dus la ea ca să-i spun pentru ce-am fost trimis. Ştia mai dinainte la ce-am venit, nu cunoştea însă numele persoanelor. Când le-a auzit, s-a speriat grozav, m-a tras după ea într-o altă cameră şi m-a pus să continui. Pe urmă m-a întrebat dacă am vreme să-i duc până undeva un cufăraş. Zicea că Old Shatterhand e la ea în casă şi că trebuie să se ducă numaidecât la mister Hunter care i-a cerut să vină repede după el.

— Si unde v-aţi dus când aţi plecat de acasă?

— La gară. Ea a rămas afară cu servitoarea şi pe mine m-a trimis să-i cumpăr biletele.

— Pentru unde?

— Vezi, aici a fost o întreagă halima. Ea vroia să se ducă la Gainesville cu primul tren, fiindcă nu mai vroia să stea un ceas în oraş şi pentru că nu era deocamdată nici un tren direct, i-am scos bilete de tren prin Jackson, Vicksburg, Monroe şi Marshall, iar de acolo prin Dallas şi Fort Worth la Gainesville.

— Mare ocol. Putea să plece mai târziu şi totuşi s-ajungă mult mai repede la Gainesville.

— Fugea de frica lui Old Shatterhand.

— Şi tot frica a făcut-o să spună ce n-ar fi trebuit. Altceva mai ştii?

— Nu, *sir,* ţi-am spus tot ce ştiam. Pot acum spera că o să fii îngăduitor cu mine?

— Hm! Dacă-mi făgăduieşti că n-o să afle nimeni...

— Nici un cuvânt!

— E o condiţie pe care ţi-o pun, fiindcă dacă nu-ţi ţii gura nu pot să fac nimic. Deocamdată o să mai cercetez; dacă aflu însă că ai spus o singură minciună, fie ea cât de neînsemnată, intri în puşcărie împreună cu fiul dumitale şi nu vă mai scoate nimeni de acolo.

— N-am spus nici o minciună, *sir,* aşa că despre partea

asta n-am nici o grijă.

— *Well!* Rămâi sănătos. Mai bine pentru dumneata să nu ne mai vedem. Brăţara nu ţi-o cumpăr că n-am ce face cu ea; era numai un pretext, după cum cred că-ţi închipui, nu e aşa?

— Negreşit, răspunse el răsuflând uşurat. *Sir,* te-aş ruga să-mi spui şi mie de unde ştii dumneata ce-am vorbit cu doamna Silverhill? Din momentul când am intrat în odaie la ea, n-a vorbit cu nimeni un cuvânt în afară de indiana ei.

— Secretul meu, master Jefferson. Poliţia trebuie să fie uneori atotştiutoare dacă vrea să fie ceva de capul ei.

— Ce-ar fi, *sir,* să te duci niţel până la locuinţa doamnei Silverhill să vezi ce e cu Old Shatterhand ăla care a rămas încuiat înăuntru?

— Nu te îngriji dumneata de el. Un vânător iscusit nu se lasă aşa de lesne prins într-o capcană şi, dacă se întâmplă vreodată, ştie el cum să iasă din ea.

Am plecat foarte mulţumit de ce aflasem. Crezusem că va trebui să rămânem mai multă vreme în New Orleans şi ne vedeam siliţi să întoarcem imediat spatele acestui oraş.

3. În Llano Estacado

În seara aceleiaşi zile trenul ne ducea pe malul drept al lui Mississippi spre Red River Shreveport, unde am ajuns la revărsatul zorilor. De aici avea trenul nostru legătura cu cel care venea din Jackson şi Vicksburg prin Monroe şi în care, după socoteala noastră, trebuia să se afle Judita.

Stăteam în vagonul-restaurant şi eram curioşi să vedem dacă vine sau nu. Cum pe Emery nu-l cunoştea, îl trimisesem să cerceteze prin vagoane după ce se puse trenul în mişcare.

— E aici, zise el când se întoarse.

— Eşti sigur?

— Da. O femeie frumoasă; asta chiar că poate suci capul multor bărbaţi; lângă ea o indiană; bagaj: un cufăraş şi o geantă; pardesiu cenuşiu şi pălărioară întocmai cum mi-ai descris-o. Şi acum ce facem cu ea?

— S-o lăsăm să-şi vadă de drum.

— *Well.* N-ar fi mai bine s-o oprim?

— Nu. Ce avem noi cu ea? Noi pe Meltoni trebuie să punem mâna.

— O să-i avertizeze.

— N-are să aibă când, fiindcă o să i-o luăm înainte.

— Hm! Eu aş zice mai bine s-o oprim din drum.

— Cum?

— Cu ajutorul unui şerif oarecare.

— Ne-ar opri împreună cu ea şi n-am face nici o ispravă. E mai mult ca sigur că vrea să se ducă la Gainesville în Noul Mexic. Habar n-are ce primejdios e drumul acesta pentru o femeie, dar nu şi pentru noi. Ne vom cumpăra la Gainesville cai şi ne vom duce călare în munţi.

— Dar dacă dăm peste comanşi sau kiowaşi?

— Nu face nimic, ne mai trece de urât.

Winnetou interveni:

— Să nu spună asta fratele meu. Comanşii vin adesea în nord până la şoseaua care duce la Santa Fe. Lui Winnetou nu îi e însă frică de ei, deşi sunt duşmanii lui de moarte, dar dacă vrem s-ajungem repede la Albuquerque nu e vreme să ne războim cu ei.

Tăcui, fiindcă avea dreptate. Mai târziu Emery făcu iar o inspecţie prin vagoane. Judita dormea. Probabil că petrecuse noaptea în tren şi era obosită.

La Dallas trebuia să schimbăm trenul şi să ne ferim să ne vadă. Am ajuns la Gainesville când se întuneca. Am aşteptat să iasă din gară, pe urmă am coborât şi noi din tren.

Gainesville era pe atunci o alcătuire mai mult de colibe decât de case. Se găseau în oraş numai două aşa-zise hoteluri, nişte cocioabe ca vai de lume.

O văzurăm intrând într-unul din ele. Am intrat şi noi. Înăuntru întuneric, nicăieri vreo lumânare sau lampă aprinsă. Auzirăm voci din partea laterală a hotelului; era probabil bucătăria. Când ne-am apropiat, am văzut o lumină slabă de lumânare care de-abia licărea printr-un ochi de geam afumat.

— *All right!* Aprind acum lumina în salon, zicea un glas de bărbat.

Cum uşa la intrarea în hotel era deschisă, am intrat înăuntru şi am nimerit pe dibuite nişte bănci de lemn lipite de perete pe care ne-am aşezat toţi trei. În momentul următor intră hotelierul cu o lampă aprinsă în mână.

— A, uite şi alţi muşterii! exclamă el. Bun sosit, gentlemeni. Doriţi să rămâneţi peste noapte în hotel? Mâncare bună, paturi curate şi preţuri scăzute.

— O să vedem noi pe urmă. Bere ai?

— Şi ce bere! Porter veritabil.

— Adu trei sticle. Dacă nu ne place, ţi-o turnăm pe gât.

— Nu m-aş supăra defel.

Ne uitarăm în jurul nostru şi văzurăm la lumina slabă a

lămpii că nu eram singuri în restaurant. Pe o bancă de peste drum de a noastră se afla... Judita cu indiana ei! Vă puteţi închipui mutra lor când au dat cu ochii de noi.

După cum vezi, doamnă, începui, înclinându-mă înaintea ei, revederea noastră de ieri m-a impresionat într-atât încât nu m-am putut despărţi de dumneata. Old Shatterhand ţi-a găsit urma, deşi puseseşi pe altcineva să-ţi cumpere biletele de tren.

— Dum... dumneata aici în... Gainesville? bolborosi ea.

— Credeai că mă aflu tot în budoarul din New Orleans? Aş mai fi rămas eu poate câtva timp, să mai simt plutind în aer parfumul fiinţei dumitale, dar ai uitat ceva şi m-am gândit că poate să ai nevoie de acest ceva. Poftim.

Cu aceste cuvinte scosei din buzunar biletul cu promisiunea de căsătorie şi-l ţinui în dreptul lămpii. Cum îşi aruncă ochii pe el, mi-l smulse din mână şi strigă emoţionată:

— E al meu! Dă-mi-l încoa'! Acum nu-mi mai pare rău de nimic din ce-am lăsat în urmă...

— Păstrează-l bine, doamnă, zisei zâmbind. Cu el poţi sili cea mai mare canalie care există pe suprafaţa pământului să te ia de nevastă înainte de a-i pune călăul laţul de gât.

— Taci, denigratorule! strigă ea înfuriată. Senior Hunter e un nobil în toate privinţele, de o sută şi de o mie de ori mai cinstit ca dumneata. Lasă că o să-ţi plătească el toate calomniile, fii pe pace! Apoi întorcându-se spre hangiu: senior, ai vreo cameră cât mai departe de aceşti mojici care nu ştiu să acorde respectul cuvenit unei persoane de condiţia mea?

— Mă mai întrebaţi, stimată doamnă, răspunse el fudul. Am un salon unde şi o prinţesă s-ar simţi ca în palatul ei. Poftiţi după mine.

Luă o lampă şi ieşi cu amândouă, lăsându-ne pe întuneric.

Hanul era alcătuit din două încăperi jos; una „restaurantul" în care ne aflam noi, cealaltă bucătăria şi, în

acelaşi timp, locuinţa patronului. Tavanul amândurora era de scânduri cu o gaură mare la mijloc ca o gură de pod. Hangiul luă o scară, o rezemă de gaură şi începu să se caţere pe ea, urmat de cele două femei.

Se întoarse abia peste un sfert de ceas.

— Scuzaţi, domnilor, că v-am lăsat în întuneric, zise el, dar n-am decât o singură lampă. Policandrul pe care l-am comandat la Little Rock n-a sosit încă. Doriţi ceva de mâncare?

— Da. Ce ai? întrebă Emery.

— Un muşchi fript şi jumări de ouă.

— Cine e bucătarul?

— Chiar eu în persoană. Nevasta e plecată şi vine de-abia poimâine, iar cei patru chelneri care trebuiau să fi sosit încă de ieri au pierdut pesemne trenul fiindcă nu le terminase fracurile croitorul.

— După cum văd, mare noroc că te afli măcar dumneata aici, zisei eu. Dar ia spune, ţi-a zis cucoana de adineauri unde se duce?

— Nu.

— Nici când pleacă?

— Nici. Aţi auzit însă şi dumneavoastră că închiriază salonul numai până mâine dimineaţă.

— Putem să rămânem şi noi aici peste noapte?

— Cum să nu!

— Unde?

— Aici în salon. O să vă pregătesc un culcuş pe cinste.

— Dar multe saloane mai ai dumneata! Am putea găsi nişte cai în oraş?

— De închiriat ori de cumpărat?

— De cumpărat.

— Avem nişte armăsari cum nu se găsesc în toată America. Varsă foc pe nări, nu alta!

— Scumpi?

— Aş! Aproape de pomană. Eu sunt ăl mai renumit geambaş de cai în tot ţinutul.

— Dar şei?

— Şei zici? Nici în St. Louis nu găseşti ce găseşti la mine.

— Aş dori atunci să fie mai bune ca berea pe care ne-ai lăudat-o adineauri. Câte ieşiri are salonul cucoanelor pe care le-ai dus în apartamentul lor?

— Una singură pe care aţi văzut-o şi dumneavoastră. Acum să mă iertaţi; trebuie să mă duc să vă pregătesc ceva.

„Hotelierul” acesta era un pişicher şi jumătate. Berea lui — o poşircă, muşchiul — talpă, ouăle — clocite. Paturile nu erau altceva decât un culcuş de talaş şi pentru fiecare a trebuit să plătim câte trei dolari. Singura noastră mângâiere era că nici „prinţesele” de sus nu o duceau mai bine ca noi.

În ce priveşte aceste două persoane, nu prea aveam noi încredere în ce ne spusese hangiul, dar fiindcă nu ştiam în ce direcţie să ne îndreptăm atenţia, ne gândirăm să fim cu ochii-n patru.

Ne culcarăm ca să ne odihnim niţel, deoarece aveam de gând să ne sculăm cât mai de dimineaţă.

Pe la mijlocul nopţii Winnetou mă trezi şi-mi şopti:

— Să asculte niţel fratele meu.

Se auzea de afară, dar mai departe de casă, un uruit ca de roate. Pe urmă totul se linişti. Am adormit iar zicându-ne că dacă Judita ar fi vrut într-adevăr să fugă, altă cale n-avea decât prin încăperea în care ne aflam noi — şi Winnetou, care dormea iepureşte, ar fi auzit-o cu siguranţă coborând scara.

Ne-am sculat în zorii zilei. Cum uşa n-avea broască ci numai un zăvor de lemn, puturăm ieşi din casă fără să trezim pe hangiu, care dormea dus, în bucătărie.

Înainte de a pleca, ne uitarăm să vedem dacă scara era tot acolo; scara lipsea. O văzurăm în schimb afară, rezemată de perete lângă o uşă care da din etajul de sus în curte. Bineînţeles că l-am sculat imediat pe hangiu.

— Unde sunt cucoanele? îl întrebai eu.

— Au plecat, răspunse el rânjind.

— Pe furiş ca să nu vedem noi?

— Păi n-am vrut să vă scol din somn.

Se vedea bine că îşi bate joc de noi. Îmi venea să-l iau la palme.

— Nu ştii unde s-au dus?

— Nu.

— Le-ai dus cu trăsura, şi zici că nu ştii?

— Cu trăsura? repetă el mirat. De unde ştii dumneata?

Mi-am adus aminte de vorbele Juditei: „Mister Hunter a avut grijă ca să-l ajung repede din urmă!" Să-i fi spus el la plecare că o aşteaptă o trăsură în Gainesville?

— Ştiu că era pregătită o trăsură pentru doamna Silverhill, am răspuns eu.

— Dacă ştii atunci la ce să mai tăgăduiesc. I-o cumpărasem chiar eu la Little Rock şi am dat o groază de parale pe ea, măcar că era o harabă ca vai de lume.

— Şi încotro au luat-o?

— Nu e treaba dumneavoastră.

— *Well!* Fie şi aşa! Acum arată-ne caii pe care ziceai că vrei să ni-i vinzi.

— Nu-i mai vând. Vreţi să vă spun adevărul? Mistress Silverhill, faină cucoană!, m-a plătit ca nu cumva să vă dau vreun cal.

— Nu face nimic, găsim noi.

— Aici în Gainesville? Te înşeli, *sir.* Toţi caii din oraş sunt ai mei. Nişte cai straşnici! Vreţi să-i vedeţi?

Ne lua în râs, asta era sigur. Winnetou îmi aruncă o privire pe care o înţelesei imediat.

— Dacă zici că sunt atât de straşnici, ia să-i vedem.

Ca să ne facă în necaz, hangiul ne duse să-i vedem. La o depărtare de nici zece minute de hau era un loc îngrădit cu nuiele în care erau priponiţi vreo zece cai. Câţiva din ei erau

într-adevăr foarte buni.

— Aş vrea să te întreb ceva, master, zisei hangiului. Ţi-a spus mistress Silverhill cine suntem?

— Nu.

— Atunci să-ţi spun eu: dumnealui e Winnetou, căpetenia apaşilor, eu sunt Old Shatterhand, despre care poate că vei fi auzit, iar celălalt e tot unul de-ai noştri care nu ştie nici el ce e gluma. Dumneata faci negoţ cu cai şi nouă ne trebuie neapărat trei din ei. Nu vrei să ni-i vinzi, asta se vede. Acum ascultă ce-o să-ţi spun. Îţi cumpărăm pe ăştia doi murgi şi pe roibul de colo. Îţi plătim pentru fiecare câte optzeci şi cinci de dolari. Ne mai dai şi o şa, hamuri şi ce se mai cere, pentru alţi patruzeci şi cinci de dolari. Face în total trei sute de dolari. Vrei? bine; nu? plecăm şi ce s-o mai întâmpla pe urmă, treaba noastră.

— Cum? E adevărat? Dumneata eşti Old Shatterhand şi dumnealui Winnetou? Ce cinste pentru mine! Ce mândru o să fiu când o să spun la toată lumea că am avut onoarea să găzduiesc în saloanele mele persoane atât de însemnate! Vă dau caii, vă dau tot ce vreţi şi vă spun şi unde s-au dus cucoanele alea.

— Unde?

— Mai întâi la Henrietta ca să schimbe caii, de acolo la San Pedro, iar pe urmă la Albuquerque.

Nu m-aşteptam să-l văd atât de comunicativ şi hotărâsem că dacă nu va vrea să ne vândă caii, să încălecăm repede pe cei trei, ochiţi de mine, să-i arunc cincizeci de dolari, şi s-o luăm în goană lăsându-l să zică pe urmă ce-o pofti. Aşa era însă mai bine.

Ne rugă să ne întoarcem la hotel ca să ne alegem singuri şeile şi hamurile. În vremea asta se scuză pentru câteva momente; şi nu trecu mult şi salonul se umplu de oameni. Adunase tot oraşul ca să ne vadă. Fiindcă oamenii nu ziceau nimic şi numai ne priveau cu gura căscată, îi lăsarăm să se

zgâiască în voie la noi.

Hangiul făcea o afacere minunată, căci oamenii se aşezaseră la mese şi comandaseră de băut numai ca să aibă prilejul să ne vadă mai mult timp. La urmă hangiul ne oferi ceva merinde de la el, ba ne mai dădu şi o tigăiţă şi trei linguri ca să avem în ce ne pregăti mâncarea pe drum.

Bine aprovizionaţi şi cu cei trei cai care duceau la drum am pornit spre Henrietta, direcţia luată de Judita. Am aflat aici că trecuse într-adevăr pe acolo cu opt ceasuri în urmă şi luase cu ea, în afară de caii pe care îi avea la trăsură, alţii de schimb. Trebuie să fi avut multe parale la ea, altfel n-ar fi putut să-şi cumpere atâţia cai şi să plătească bine pe negustor, ca să nu ne spună încotro s-a dus. Dar Emery nu era prost. A luat de o parte pe un argat şi, în schimbul a doi dolari, a aflat nu numai când plecase Judita, dar şi că, înainte cu puţine zile, fusese pe acolo un domn care aranjase totul pentru continuarea călătoriei ei. Îl descrisese aşa de bine încât recunoscui imediat pe Ionathan Melton.

Ştiam acum drumul pe care o luase şi care însemna un mare ocol. Ne gândirăm să o luăm prin partea de nord al lui Llano Estacado, un pustiu sterp unde nu găseai nimic şi Emery n-avea defel poftă să se aventureze pe un astfel de drum. Nici Winnetou nu părea încântat.

— Fratele meu cunoaşte pustiul acesta tot atât de bine ca şi mine, zise el. Va trebui să călărim zile întregi fără să dăm de un strop de apă; vor putea caii noştri să îndure setea?

— Vom găsi noi apă pentru că nu e acum timpul secetei, i-am răspuns eu.

— La şes nu, fiindcă vântul usucă repede băltoacele.

— Atunci se vor mulţumi şi cu zeama cactuşilor care potoleşte setea.

— Fratele meu are dreptate, fructul acesta conţine multă apă, uitasem. Dar mai e şi altceva ce mă face să şovăi. Ştie sigur Old Shatterhand că Ionathan Melton se află sau va veni

la Albuquerque.

— Da, presupunând că femeia n-a minţit.

— A spus adevărul; nu se poate însă să-l fi oprit ceva în drum pe Melton?

— Posibil.

— Atunci dă peste el, îi spune că suntem pe urmele ei şi cunoaştem ţinta călătoriei lor. Înţelegi că se vor feri să se apropie de Albuquerque.

— Asta numai în cazul când i s-ar fi întâmplat ceva neprevăzut.

— Nicidecum. S-ar putea să-i fi venit în gând s-o aştepte în drum ca să plece împreună mai departe.

— Nu cred; ar însemna să piardă prea mult timp.

— Nici asta. Lui îi e totuna dacă o aşteaptă în drum sau la Albuquerque unde e mult mai expus să fie descoperit şi prins.

— Hm! N-aş avea nimic de zis, dar o presimţire mă îndeamnă să ne ducem direct la Albuquerque.

— Ştiu că fratele meu are astfel de presimţiri care nu-l înşeală niciodată. În cazul de faţă l-aş ruga totuşi să nu le ia în seamă şi să asculte mai bine glasul raţiunii. Deci — după ea!

A doua zi pe la prânz am ajuns la South Fork of Red River. Aici era Dryfurt[1] despre care ni se vorbise. I se zicea aşa deoarece apa era atât de mică în timp de secetă încât o puteai trece călare fără măcar să-ţi uzi picioarele.

Avusesem până acum iarbă destulă pentru cai şi dădurăm şi de făgaşurile lăsate de roţile trăsurii. De aici însă coteau la nord-vest şi ştiam că în partea aceea nu vom avea un strop de apă pentru cai.

Îi adăparăm deci bine, pe urmă pornirăm iar la drum.

Mult mai uşor ar fi fost să o fi putut lua prin Camp Radziminsky şi Fort Elliot, dar Ionathan Melton avea motive puternice să ocolească locuri umblate.

---

[1] Vad uscat, în limba engleză (n. ed.).

V-am mai spus că Judita ne-o luase cu opt ore înainte, şi, din nenorocire, nu reuşisem până acum să micşorăm distanţa; dimpotrivă, părea că sporeşte. Deşi trăsura ar fi trebuit să îngreuneze drumul, avea cai de schimb şi nu-i păsa, pe când ai noştri erau destul de obosiţi.

Iarba era din ce în ce mai rară; câmpia devenea un şes pustiu de nisip, pe urmă bolovănos şi pământul atât de tare încât nu se mai cunoştea nici o urmă.

A doua zi ajunserăm la o băltoacă. Apa era murdară, dar n-aveam încotro. O băurăm strecurată prin batistă şi bieţilor cai nu le mai rămase decât nămolul.

Dădurăm în sfârşit iar de urme când pământul fu mai nisipos, dar pierdusem în căutarea urmelor încă o zi. Făgaşurile păreau să fie vechi de două zile şi doar ici-colo mai desluşite.

— Proastă afacere, mormăia Emery. Dacă o ţine tot aşa nu o mai ajungem pe muierea asta cât lumea şi pământul.

— În nici un caz până la Albuquerque, răspunsei eu.

— Aveai tu dreptate când spuneai ca să ne ducem de-a dreptul acolo.

— Recunoşti cam târziu; acum nu ne mai putem întoarce.

— Şi să putem, Winnetou tot nu v-ar sfătui s-o faceţi, interveni apaşul. Mai că aş crede că Ionathan Melton s-a oprit undeva în drum ca s-o aştepte şi atunci dăm cu siguranţă de ei.

— Şi unde crede fratele meu că s-a oprit?

— Undeva lângă o apă, adică în susul Râului Canadian la care vom ajunge peste două zile.

Clătinai numai capul, căci aveam prea mare stimă pentru apaş ca să-l contrazic în faţa lui Emery. Fusesem de o părere opusă de a lui; îi făcusem pe voie, aşa că o sâcâială sau o imputare ar fi fost acum de prisos. El însă observă gestul meu, de aceea mă întrebă:

— Nu e şi fratele meu de aceeaşi părere?

— Nu. Eu cred că nu o vom ajunge pe Judita.

— Nici chiar dacă o aşteaptă Ionathan?

— Nici atunci. Când se vor întâlni, vor porni amândoi mai departe.

— Uff! Fără să-i lase timp să se odihnească?

— Fără, fiindcă va afla de la ea că suntem după ei.

Lăsă capul în jos stânjenit şi răspunse cam ruşinat:

— Fratele meu are dreptate. Trebuia să ascultăm de glasul lui nu de al meu. Winnetou a făcut o prostie.

Îmi părea rău că-l auzeam acuzându-se singur, dar din nenorocire am avut la urmă dovada că eu avusesem dreptate şi nu el. Am ajuns noi, ce-i drept, trăsura, nu însă aşa cum credeam, ci în împrejurări cu totul altele decât se aşteptase apaşul.

Aşadar, până la Canadian-River mai aveam două zile de drum, zile cât se poate de grele.

Caii noştri tropăiau prin nisipul moale în care li se înfundau picioarele până la glezne şi soarele dogorea cumplit. Ne-am fi oprit să poposim peste noapte, dar nu se putea, deoarece am fi pierdut urma şi prea mult timp. Noroc că a doua zi dimineaţă am dat iar de o băltoacă, din care adăparăm caii şi pe la prânz am ajuns la o mică pădurice de cactuşi, al căror fruct, deşi nu tocmai plăcut la gust, conţine o zeamă răcoritoare. Sorbirăm din ele atât cât să ne potolim setea şi puserăm cailor un maldăr dinainte ca să se sature. Pe urmă, iar la drum.

Nădăjduiam ca până-n seară să dăm de vreun afluent mic al Canadianului unde am fi găsit şi apă şi iarbă din belşug. Dar după amiază aerul deveni atât de fierbinte că te înăbuşea şi la orizont se zări spre sud o lumină roşiatică. Winnetou se uită de câteva ori într-acolo, dar nu spuse nimic.

— Parcă s-ar anunţa un uragan, zise Emery îngrijorat.

— Aşa şi e, am răspuns eu. Noroc că nu suntem departe de râu. Cu vijeliile pustiului nu e de glumit.

— Fratele meu Old Shatterhand are dreptate, îşi dădu cu părerea Winnetou. Când spiritul lui Llano Estacado iese din adânc, se repede mânios peste pustiu, ridică nisipul până la slava cerului şi smulge din pământ copacii din ţinuturile rodnice şi tot ce întâlneşte în cale.

— Prost lucru! Şi crezi într-adevăr că o să avem de-a face şi noi cu acest Spirit?

— Vine. Winnetou ştie ce spune. Să dea fraţii mei pinteni cailor, dacă nu vor să ne îngroape nisipul pe toţi; trebuie să ne grăbim să găsim un loc de adăpost.

Îndemnarăm la drum caii, care, cu instinctul lor, simţiseră mai dinainte primejdia şi goneau cât puteau.

Lumina cea roşie creştea, se întindea tot mai mult şi se ridica din ce în ce mai sus pe cer. Primejdia era într-adevăr mare, căci mi se mai întâmplase de câteva ori să întâmpin astfel de vijelii în Llano Estacado.

Trecuseră aproape două ceasuri de când înţeleseserăm primejdia care ne ameninţa şi peste cel mult un sfert de ceas, uraganul ne va ajunge din urmă. Caii de-abia mai puteau înainta.

Zărirăm deodată în depărtare, pe dreapta noastră, o ridicătură mică de pământ care se prelungea cât vedeai cu ochiul; nisipul nu mai era atât de adânc ca până acum şi pe alocuri câte un loc bătătorit sau un fir de iarbă.

— Sfârşitul pustiului! strigă Winnetou. Vezi tu frate Old Shatterhand moviliţa aceea prelungă şi copacul acela cu crengile uscate?

— Da. Cunoşti tu moviliţa şi copacul?

— Le cunosc. Suntem salvaţi. De acolo începe câmpia şi la un sfert de ceas de la copac e un pârâu cu apă limpede. Daţi pinteni cailor ca s-ajungem la el la vreme.

Vi se pare o sălbăticie când vă voi spune că loveam cu picioarele cât puteam în flancurile bieţilor cai, dar era în joc nu numai viaţa noastră ci şi a lor. Goneau cu limba scoasă

fără să-i lăsăm o clipă în loc, căci dacă s-ar fi oprit o clipă, ne-ar fi fost cu neputinţă să-i urnim din loc.

Trecurăm ca o săgeată pe lângă copac, mai departe, tot mai departe... apa sclipea... tufe verzi... Înainte, mereu înainte, prin apă... iar tufe... Încă o bucată de drum prin tufe şi pe urmă... caii căzură grămadă la pământ, flancurile li se zbăteau, limba le atârna de un cot şi ochii li se închiseră.

— Păturile, repede! strigai eu. Frecaţi-i... biciuiţi-i ca să le puneţi sângele în mişcare, altminteri îngheaţă... Dacă mor suntem pierduţi!

Tăiai în fugă o nuia, Winnetou de asemenea.

— Cum, săracii, să-i biciuim? zise Emery, încremenit.

— Da, da, freacă-l repede pe al tău cu pătura pe piept.

— Ca să nu îngheţe?

— Da, da.

— Cum o să îngheţe pe căldura asta?

— O să vezi tu acum. Ia o nuia.

Luă o nuia, mă privi uluit, pe urmă mă întreabă necăjit:

— De ce nu ne-am oprit la mal? Ce nevoie aveam să intrăm în tufiş? Nouă apă ne trebuie...

— Vei vedea tu îndată, acum fă ce facem noi.

— Începurăm să frecăm caii cu putere şi, deşi englezul nu pricepea nimic, ne imita mişcările.

Deodată... uraganul izbucni. Mii de trâmbiţe sunau deasupra capetelor noastre, prin aer străbăteau şuierături, urlete şi ţipete ascuţite. O dogoreală grozavă se lăsă peste noi urmată brusc de un frig grozav. De îngheţul acesta mă temeam eu. Începui să izbesc cu furie în cal, nu ca să-l chinuiesc, ci ca să-i pun sângele în mişcare. Winnetou făcea acelaşi lucru, şi Emery, care înţelese acum ce rost aveau vorbele mele de adineauri, nu se lăsă mai prejos.

Frigul nu ţinu mai mult de un minut, dar era atât de grozav că, dacă lăsam caii de sub mână, îngheţau cu siguranţă. Mişcările pe care le făceam biciuindu-i ne foloseau

şi nouă ca să simţim mai puţin gerul.

Deodată se lăsă iar o dogoreală fierbinte; vuietul din aer se potoli şi în locul lui se auzi foşnet puternic şi nu mai puturăm vedea înaintea noastră. Deşi ştiam că nu mă pot auzi, strigai tovarăşilor mei:

— Trântiţi-vă la pământ şi ţineţi-vă bine ca să nu vă ia vântul.

Aerul se îmbâcsi de nisip care-ţi intra în ochi, în gură şi în nări; cu mare greutate puteai respira. Băgai capul în pătură ca să nu mă înăbuş.

Această volbură de nisip nu ţinu mai mult de trei minute dar, după ce trecu, eram acoperiţi toţi cu un strat gros de nisip. Aerul era acum curat şi limpede; ne ridicarăm de jos ca să-l inspirăm cu nesaţ. Zărirăm deodată la răsărit un tablou cât se poate de straniu. Cerul nu se vedea şi în locul lui o întindere mare de nisip la marginea căreia se înălţa un copac mare, despuiat de frunze, cu braţele întinse în gol.

— Fata Morgana! strigă Emery.

— Da, e mirajul înşelător al pustiului Llano Estacado, prevestitor de furtună sau care apare după ce a trecut, răspunse apaşul.

— Uite, copacul pe lângă care am trecut adineauri... e întors cu susul în jos!

— Tot tabloul e inversat. Mirajul constă din două straturi de aer, unul rece şi altul fierbinte, şi fiecare desenează imaginile altfel. Lăsaţi acum mirajul care va dispărea îndată şi vedeţi mai bine de cai. Schimbările acestea bruşte de temperatură, oboseala şi nemâncarea i-a istovit de tot. Trebuie să-i frecăm iar din răsputeri şi să vedem dacă se pot ţine pe urmă pe picioare.

După un sfert de ceas îi aduserăm în stare să se ridice de jos. Încălecarăm şi-i purtarăm câtva timp la pas ca să nu li se înţepenească mădularele, pe urmă dădurăm la o parte nisipul într-un loc şi îi lăsarăm să pască în voie.

De-abia acum ne puteam gândi niţel şi la noi. Ne apucarăm să ne curăţăm lucrurile de nisip. În vremea asta stăteam jos şi ne schimbam părerile între noi.

— Cunoşteaţi movila şi copacul, începu Emery. Tu, Winnetou, ştiai că dincolo de copac e pârâul. Aşadar aţi mai fost pe aici?

— Da.

— De ce nu v-aţi oprit dincolo, pe malul celălalt?

— Fiindcă dincoace tufele erau mai dese şi cu cât erau mai multe în urma noastră, cu atât eram mai feriţi de uragan.

— Hm... aşa! Atunci trebuie să fi fost vreo întâmplare serioasă ca să ţineţi aşa de bine minte locul ăsta.

— Foarte serioasă. Dacă ai fi avut timp să te uiţi mai bine la copac, ai fi văzut că nu din pricina vârstei s-a uscat, ci de foc.

— A, a ars pădurea de la marginea lui Llano Estacado!

— Defel. Focul a fost un semn de triumf pentru comanşi şi un motiv de groază pentru mine şi Winnetou.

— Vroiau să vă prăjească sălbaticii?

— Da, şi nu numai pe noi ci şi pe încă patru tovarăşi de-ai noştri.

— Bine, omule mie nu mi-aţi spus nimic despre asta! Ia povesteşte s-aud şi eu.

— Veneam cu Winnetou de la Sierra Guadalupe şi vroiam să ne ducem, trecând prin pustiul Staked Plains, la Fort Griffin. Cunoşteam bine pustiul şi nu ne temeam de el, mai ales că aveam merinde destule cu noi şi burdufurile pline cu apă.

Pe la jumătatea drumului ne-am întâlnit cu patru inşi care veneau de la Fort Dawis şi vroiau să se ducă la Fort Dodge.

— Lung şi primejdios drum! De la Rio Grande până la Arkansas! Peste şase sute de mile prin pustiul Llano! Nu puteau face un ocol prin locuri mai umblate?

Nu se pricepeau şi cei care-i îndrumaseră se pricepeau tot

atât de puţin. Aflai de la ei că era vorba de o afacere importantă la care, dacă se sfârşea repede, se puteau câştiga multe parale. Nu era deci vreme de pierdut, de aceea li se spusese să ia drumul cel mai scurt, adică prin Llano. Negustorii erau doi băieţi tineri care habar n-aveau de o călătorie prin Vest, de aceea li se dăduseră doi vânători să-i însoţească.

Aceştia mai fuseseră o data prin Llano, nu înaintaseră însă prea mult în pustiu şi, mai ales, nu ştiau cum să străbată drumul de la miazăzi la miazănoapte.

— Prostii! Trebuiau să coboare Rio Grande, să se îmbarce pentru New Orleans şi să se ducă cu vaporul până la Arkansas.

— Sau să urce Rio Grande, să treacă prin Noul Mexic la Santa Fe şi de acolo să ajungă tot la Arkansas. Pe oricare din aceste căi ajungeau la destinaţie fără să mai cutreiere pustiul, chiar dacă n-ar fi întâmpinat aici nici o piedică în drum.

— Cu atât mai mult cu cât piedici sunt aici destule.

— Te cred! Cum vă spuneam, bieţii băieţi se duceau de-a dreptul la moarte. Am dat de ei aproape leşinaţi în nisip, caii zăceau alături istoviţi de foame şi de oboseală. Dacă nu veneam noi, se prăpădeau cu toţii. I-am înviorat cu niţică apă, i-am pus pe picioare şi i-am dus la malul pârâului, pe urmă i-am sfătuit să meargă cu noi la Fort Griffin. Ei însă s-au rugat de noi ca de Dumnezeu să-i ducem o bucată de drum prin pustiu spre miazănoapte că pe urmă se vor descurca şi singuri. Ne-am codit la început, dar în cele din urmă ne-am înduplecat.

— Ca să vă expuneţi la cine ştie ce primejdie!

— Aşa e. Nu ştiu dacă as mai face astăzi ce-am făcut atunci. Eram tânăr pe atunci şi nesocoteam primejdiile. Winnetou se bizuia pe două locuri unde ştia că se găseşte în drum apă de băut. De unul dintre ele era mai bine să ne ferim fiindcă se aţineau pe acolo o droaie de tâlhari şi când am

ajuns la celălalt, găsirăm apa secată. Ştiam că dacă vroiam sa scăpăm cu viaţă, se cerea să ne cruţăm caii, de aceea le dădurăm lor câţiva stropi şi ne lăsarăm pe noi însetaţi.

— Pentru nişte oameni străini!

— Da. Ne erau străini dar erau oameni — după cum zici. Sunt sigur că şi tu ai fi făcut la fel, doar ne cunoaştem noi!

— Mai departe?

— Ne-am lăsat duşi de bieţii cai care de-abia se mai târau. A doua zi seara am făcut popas şi ne-am odihnit până dimineaţa, apoi am pornit pe jos iar la drum.

— Pe jos? Păi n-aveaţi cai?

— Erau prea istoviţi. Pe la vremea prânzului înjunghiarăm unul din ei ca să-i sorbim sângele...

— Ptiu!

— Nu zi aşa! Setea nu mai era de îndurat. Seara uciserăm încă unul. Şi în definitiv de ce nu? Tot ar fi murit ei şi aşa. Al treilea muri peste noapte şi a doua zi înjunghiarăm şi pe ceilalţi. Sângele lor ne ţinuse câtva timp în viaţă, dar dacă aş vrea să-ţi descriu starea în care ne aflam, n-aş putea. Am înţeles atunci că e adevărată vorba te îmbeţi de sânge”. Eram cu adevărat beţi. Sforăiam, ne clătinam pe picioare, ne poticneam, ne sculam iar, apoi cădeam din nou, până în cele din urmă nu ne mai puturăm ridica de jos.

— E grozav! Şi unde s-a întâmplat asta?

— Nu departe de aici, la vreun ceas de drum dincolo de copac.

— Aha, acum înţeleg! Au năvălit comanşii peste voi şi din pricina slăbiciunii nu v-aţi putut apăra.

— Aşa e. Zăceam întins la pământ, frigurile făceau să mi se perinde fel de fel de imagini nebune dinaintea ochilor. Deodată izbucni un urlet şi un vuiet grozav în jurul meu. Încercai să mă ridic dar nu putui şi căzui îndărăt leşinat. Când mi-am venit în simţiri, eram legat burduf. Lângă mine zăceau Winnetou şi cei patru străini tot legaţi, iar în jurul nostru

comanşii.

— Câţi erau?

— Îmi adunai pe cât puteam puterile, ridicai capul şi-i numărai. Erau paisprezece.

— Numai?

— Da, numai atâţia, dar toţi oameni sănătoşi şi voinici pe când noi nu eram decât şase, aproape morţi.

— Stai dragă, nu te supăra, căci n-am vrut să-ţi fac vreo imputare! Doar nu eraţi în stare nici de cea mai mică împotrivire. Şi ce s-a mai întâmplat pe urmă?

Indienii ne-au dat de băut şi ne-au îndopat bine, dar nu din dragoste, ci pentru a ne pregăti pentru o moarte mai cumplită. Îndată ce am putut umbla, ne-au adus aici şi iar ne-au dat de mâncat şi de băut mai mult decât ne-ar fi trebuit. A doua zi ne-au târât lângă un pom unde trebuia să fim legaţi şi arşi de vii — după cum ne-a spus căpetenia.

— A, era şi o căpetenie cu ei!

— Da, ba chiar una foarte renumită. Îi zicea Mowa-kituh, adică Mâna-puternică, Au legat mai întâi pe tinerii negustori de copac şi le-au dat foc. După ei a venit rândul vânătorilor, pe noi ne lăsaseră la urmă.

— Şi a trebuit să vedeţi cu ochii voştri cum ard?

— Ce-am văzut a fost o grozăvie, dar ce-am auzit era şi mai groaznic. Era o scenă despre care nici nu vreau să-mi mai aduc aminte. În sfârşit, şi-au dat şi aceştia sufletul. Acum veneam noi la rând.

— Repede, repede că nu mai am răbdare... Cum aţi reuşit să scăpaţi?

— Trebuie să-ţi spun mai întâi că mi se luaseră toate armele.

— Şi lui Winnetou?

— Da. Puşca lui cu ţeava de argint o luase căpetenia comanşilor şi stătea cu ea în mână în timp ce îi ardeau pe cei patru nenorociţi. Caii rămăseseră lângă pârâu.

— Sub pază, desigur.

— Nu. Spre norocul nostru. Îţi atrag atenţia că mie şi lui Winnetou ne pierise complet slăbiciunea, în starea de enervare în care mă aflam îmi simţeam parcă puterile înzecite.

Alături de căpetenia comanşilor stătea fiul acestuia care avea atârnată de cingătoare cartuşiera lui Winnetou. După explicaţiile acestea vei înţelege restul.

Picioarele ni le dezlegaseră ca să putem umbla, numai mâinile ne erau legate la spate. Winnetou îmi aruncă o privire semnificativă arătându-mi din ochi copacul, apoi pârâul. L-am înţeles imediat ce vrea să spună.

Văzuserăm că pe nenorociţii noştri îi legaseră de copac piept la piept într-un fel de îmbrăţişare care dovedea o cruzime neînchipuită. Noi speram ca tocmai de la acest lucru să ne vină salvarea. Dacă aveau de gând să procedeze tot aşa, trebuiau să ne dezlege pentru câteva momente mâinile şi atât ne era de ajuns.

— Grozave momente!

— Lucrurile s-au întâmplat într-adevăr după cum am prevăzut noi. Căpetenia făcu un semn lui fiu-său şi încă unuia din indieni, care ieşi din rând şi se apropie de mine pe când cel dintâi de Winnetou. Indianul îmi deznodă legăturile, apoi mă luă de braţ ca să mă ducă spre Winnetou, care avea şi el acum mâinile libere. Urma să ne îmbrăţişăm. Ca fulgerul apaşul smulse cu stânga cartuşiera de la brâul tânărului comanş, iar cu dreapta puşca pe care o ţinea tatăl lui.

În aceeaşi clipă smucii şi eu cuţitul de la brâul comanşului care mă ducea la rug, îl îmbrâncii încolo şi luai repede puşca mea cu repetiţie din mâna unuia din comanşi. Cât ai clipi eram lângă cai.

— N-au tras după voi?

— Nu. Ticăloşii se uitau încremeniţi cu gura cată. De văzut nu i-am văzut, fiindcă înţelegeţi că nu m-am uitat îndărăt, mi-

am închipuit însă după tăcerea lor. Izbucni pe urmă un răcnet şi un urlet de se cutremură văzduhul şi patru din ei se luară după noi. Când am ajuns la primul tufiş, Winnetou a întors puşca spre ei şi a doborât pe cei doi din faţă. Cum şi a mea era încărcată, am tras şi eu în al treilea şi apoi în cel de al patrulea. Ceilalţi, care alergaseră în ajutorul tovarăşilor lor, se opriră în loc, sfătuindu-se ce au de făcut. Ne-am folosit de răgaz ca să sărim pe cai şi s-o luăm în galop.

— Mare noroc aţi avut! Şi povesteşti, domnule, cu glas atât de liniştit, de parcă ai spune un basm.

— Lasă că nici nu era cine ştie ce lucru mare. Indienii ne înlesniseră fuga. Acum îi urmăream noi pe ei, ca să răzbunăm moartea celor patru tovarăşi ai noştri. Şi i-am răzbunat. În afara celor patru, a doua zi am mai împuşcat patru, ziua următoare încă trei.

— Îşi meritau soarta; până la urmă ar fi trebuit să cruţaţi pe unul din ei, ca să spună acasă ce-au păţit.

— Ne-am gândit şi noi la asta. Am surprins pe ultimii trei lângă râul Canadian, pe locul numit de ei Theitis-tşihono-puestijait, adică Valea Morţii, şi unde şi-au găsit într-adevăr doi din ei moartea.

— Cu căpetenia ce se întâmplase?

— Era cu aceştia din urmă. Lăsasem pe şeful comanşilor înadins în urmă. L-am împuşcat odată cu celălalt, iar celui de-al treilea i-am dat drumul.

— Ce-aţi făcut cu leşurile şi cu lucrurile pe care le aveau asupra lor?

— I-am îngropat cu ele; nu le-am luat decât ce prădaseră de la victimele lor. Erau scrisori şi alte lucruri mărunte pe care le-am predat pe urmă la Fort Dodge să fie trimise familiilor. Se cuvenea să îngropăm pe căpetenia comanşilor, după rangul pe care-l avea. Winnetou ţinea foarte mult la o înmormântare conform cu rangul pe care îl avea, deşi îi era duşman de moarte. Găsirăm aici în Valea Morţii o crăpătură de stâncă;

băgarăm cadavrul în crăpătură cu toate armele şi talismanul său în mână.

— O mai fi acum sau au scos fiarele sălbatice leşul ca să-l sfâşie?

— Nu cred, fiindcă am astupat crăpătura cu bolovani. De altfel sunt sigur că ne-a spionat comanşul lăsat de noi în viaţă şi a spus războinicilor lui unde zace şeful lor.

— Mai ţii minte locul?

— Da. Am trecut odată cu Winnetou pe acolo şi am văzut în locul bolovanilor o lespede mare la gura crăpăturii. Acum ştii şi tu în ce împrejurare am făcut cunoştinţă cu copacul cel ars care a servit de rug unor nenorociţi şi era să ne fie şi nouă loc pentru odihna de veci.

— Ce interesant trebuie să vi se pară când vă vedeţi iar pe locul unde aţi trecut prin emoţii atât de grozave.

— Interesant? Cuvântul nu se prea potriveşte. Mai bucuros aş fi să mă văd cât mai departe de el. Winnetou ce zice?

Apaşul fu de părere să rămânem peste noapte acolo, deoarece aveam iarbă şi apă din belşug pentru cai.

Dar eu nu mă simţeam deloc liniştit; mă muncea o presimţire rea. Lăsarăm caii să pască şi ne apucarăm să cercetăm cu băgare de seamă locul. Primejdia era mai mare aici decât pe şesul sterp şi unui vânător orice întâlnire îi poate da de bănuit.

Nu văzurăm însă nimic suspect. Tocmai vroiam să mă întorc la pârâu când auzii o împuşcătură. Nu m-am speriat defel; orice cercetaş al preriilor cunoaşte detunătura puştii lui sau a tovarăşului său. Ştiam că Emery era acela care trăsese şi, fiindcă nu răspunse o altă detunătură, n-aveam motiv de îngrijorare.

Când mă apropiai de lagărul nostru, văzui că împuşcase o pasăre mare şi grasă, aşa că nu-i luai în nume de rău împuşcătura.

Făcurăm foc, fripserăm pasarea şi mâncarăm cu poftă,

mai bine de jumătate, păstrând restul pentru mâine.

Mâine! Cine poate să ştie ce va fi mâine sau chiar peste un ceas!

Era scris să n-avem parte de pasăre, ci alţii să se înfrupte din ea.

4. Mormântul

Hotărârăm să dormim cu rândul, adică doi să doarmă şi unul să vegheze. Întâi păzeam eu, pe urmă Winnetou şi la sfârşit Emery. Pe la miezul nopţii stinsei focul şi după un ceas îl deşteptai pe Winnetou. Pe urmă m-am culcat. Tristă mi-a fost deşteptarea! Visam urât. Se făcea că sunt acasă în pat; deodată se deschise uşa, măcar că era încuiată pe dinăuntru, şi intră un omuleţ scurt şi gros, care se repezi dintr-o săritură la patul meu, mi se aşeză pe piept şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului. Nu puteam să respir, nici să ţip sau să mă mişc.

În sfârşit putui să răsuflu şi mă deşteptai. A, nu eram acasă ci aici, aproape de râul Canadian.

— Winnetou! strigai eu.

— Charlie! îmi răspunse el lângă mine.

Am vrut să întind mâna, dar îmi simţii amândouă mâinile legate, de asemenea şi picioarele. Încercai să mă ridic, căzui însă îndărăt, căci o curea sau o frânghie mă strângea de gât.

Visam încă sau era aievea? Văzui deasupra mea stelele pierind una câte una pe cer şi în juru-mi tufiş. Printre tufe zăream trupuri negre şi simţii un miros greu de grăsime. Înţelesei că sunt indieni. Nimeni nu vorbea, nimeni nu făcea o mişcare.

Deci nu visam. Eram prins şi legat burduf. Winnetou la fel. După stele cunoscui că trebuie să fie ora trei dimineaţa.

— Emery? întrebai eu.

— *Well!* răspunse englezul.

— Aşadar şi tu?

— Şi eu!

— Când?

— Pe când vegheam. Au răsărit ca din pământ, m-au apucat de gât, de mâini şi de picioare, din toate părţile. M-au

strâns de beregată de n-am putut scoate un ţipăt.

— Cine?

— Indienii.

Auzii acum un glas străin lângă mine:

— Mister Bothwell nu-ţi poate spune nimic şi nici Winnetou. Vă aflaţi în mâinile căpeteniei Pa-ark-piop.

Pa-ark-piop înseamnă Săgeată-lungă şi era cunoscut pentru cruzimea lui. Era unul din cei mai temuţi şefi ai comanşilor şi ştiam că, aflat în puterea lui, cu greu am mai fi putut scăpa. De văzut nu-l văzusem niciodată, aflasem însă că nu e bătrân.

Dar cine-mi vorbise în englezeşte? înţelesei după glas că era... Ionathan Melton.

— Nu vrei să te uiţi încoace? râse el. Mă urăşti aşa de tare sau nu mă mai recunoşti? Ia spune, ştii cine sunt?

Ar fi fost nu numai ridicol să tac, dar şi o nesocotinţă din partea mea. Puteam să aflu de la el unele lucruri care m-ar fi interesat. De aceea zisei cu scârbă:

— Cine eşti? Cel mai mare ticălos de pe suprafaţa pământului — asta eşti!

— Mă judeci rău, *sir,* zău aşa! Sunt om cinstit, mai ales faţă de dumneata. Vrei să ţi-o dovedesc? Şi, fiindcă tăceam, urmă cu ironie: O să-ţi facă plăcere, cred, să mă cunoşti şi ca om cinstit. O să vezi îndată că nu te mint. Recunoşti şi dumneata că am de ce să-ţi mulţumesc, nu e aşa?

— Da.

— Atunci să nu te miri că ţin să-ţi plătesc cu dobândă la dobândă. Ei, ce zici, aşa că e frumos din partea mea?

— Sunt încântat.

— Mi-am închipuit. Voi fi încă şi mai atent decât te-ai aştepta. Desigur, ai vrea să afli cum am ajuns în situaţia de acum?

— Da.

— Atunci ascultă! Să nu mă crezi atât de prost şi

imprudent după cum ţi-ai închipuit. O să-ţi spun adevărul, fiindcă sunt sigur că nu mai poţi să-mi faci nimic. Viaţa dumitale aventuroasă s-a încheiat; poţi să-ţi faci testamentul. Eşti prizonierul căpeteniei comanşilor, Săgeată-lungă. Ştii cine era tatăl lui?

— Nu.

— Mâna-puternică, indianul pe care l-ai ucis şi îngropat în Valea Morţii. Răzbunarea va fi pe măsură. Vei fi îngropat de viu împreună cu Winnetou, lângă cadavrul lui. Săgeată-lungă a făcut jurământ în faţa mea şi ştii ce înseamnă pentru un indian jurământul. Ei, ce zici, cum te simţi?

— Foarte bine.

— O să te simţi şi mai bine când va trebui să mori încetul cu încetul într-o groapă lângă un cadavru împuţit. Şi, ca să-ţi mai fac o mare bucurie, află că mă voi simţi pe urmă foarte fericit când voi şti că am scăpat în sfârşit, odată pentru totdeauna, de dumneata. A, era să uit să-ţi dau o mângâiere pe lumea cealaltă. Într-adevăr, eu sunt Ionathan Melton, după cum mă credeai.

— Aşadar mortul din văgăuna uled-ayarilor era Small Hunter?

— Da.

— Şi kolaghasi, tatăl dumitale?

— Chiar aşa. El l-a împuşcat. Te credeam pe urmă în mâini bune la uled-ayuni, dar dobitocii te-au lăsat să fugi. Ţi-a fost însă degeaba. Noi ne-am dus frumuşel la New Orleans, unde ni se pregătise mai demult terenul.

— De Harry Melton?

— Da. El a fost acela care a primit scrisorile şi telegrama. Credeai că ai făcut cine ştie ce ispravă, dar, trebuie să recunoşti, te-ai lăsat tras pe sfoară. Şi, ceea ce mă bucură mai mult din toate e că nici cu mistress Silverhill nu ţi-a mers mai bine. Te-a jignit rău când ţi-a respins propunerile de dragoste, nu e aşa?

— Când a fost asta?

— La Sonora; de câte ori o rugai în genunchi, îşi bătea joc de dumneata.

— Eu? exclamai eu şi, cu toată situaţia tragică în care mă aflam, nu mă putui stăpâni să izbucnesc într-un râs cu hohote.

— Da, dumneata! Degeaba râzi, ştiu ce spun. Cum îţi strălucea faţa când ai revăzut-o pe urmă în New Orleans...

— Şi i-am căzut iar în genunchi, nu e aşa?

— Desigur, desigur! Mărturiseşte...

— Ai dreptate, aşa sunt eu. Cum văd o femeie, îi cad în genunchi. Asta-i tot ce ţi-a spus ea?

— Bineînţeles. Cu ce poftă râdea, când mi-a povestit cum te-a încuiat în cameră şi a plecat lăsându-te acolo. Ţi-a spus, nu, că suntem logodiţi?

— Da.

— Sunt sigur că ai venit aici mai mult de dragul ei, decât să mă urmăreşti pe mine, nu-i aşa?

— Ba da, ba da!

— Mi-a spus tot. Poate că ai fi reuşit s-o ajungi, dacă nu-mi luam eu măsurile mai dinainte. Ştiai de la ea că m-am dus la Albuquerque, ca să mă întâlnesc cu tata şi unchiul Harry, nu?

— Da.

— Şi că ne vom duce pe urmă cu toţii la castelul ei, unde vom duce o viaţă fericită?

— Ştiam şi asta.

— Atunci nu mai am ce-ţi spune decât că dorul de ea m-a oprit din drum şi am rămas la Canadian ca s-o aştept. Am fi fost acum departe, dacă nu cădeam în mâinile comanşilor. Erau gata să ne omoare, dacă nu-mi venea un gând năstruşnic. Ghiceşti care?

— Da.

— Vă ştiam pe urmele noastre...

— Dar de jurământul comanşilor habar n-aveai.

— Nu. Ştiam însă că tribul lor şi al apaşilor se duşmănesc de moarte, de aceea am propus comanşului să ne ajutăm reciproc. I-am cerut să ne lase să ne vedem nesupăraţi de drum, dându-i în schimb ideea cum să pună mâna pe Winnetou.

— Şi s-a învoit?

— Cu mare bucurie, mai ales că a aflat că e şi Old Shatterhand cu el.

— Totuşi nu s-a prea încrezut în vorbele voastre, fiindcă vă văd tot aici.

— Negreşit că nu putea s-o facă decât după ce mă voi ţine de făgăduială. Ştiam că sunteţi pe urmele Juditei şi v-am ieşit niţel înainte. Veni uraganul care aduse după sine mirajul. Zărirăm trei călăreţi apropiindu-se de pârâu. Cine puteau să fie în afară de voi? Comanşii şi-au închipuit că veţi poposi acolo şi s-au ascuns în pădurea care se află cale de o jumătate de ceas de aici. După ce a trecut furtuna, v-am văzut cercetând locul, dar vântul spulberase urmele. Pe urmă, când s-a întunecat bine, au trimis iscoade care au venit să ne spună ce făceaţi. Stăteaţi lângă foc şi frigeaţi o pasăre. Voi nu i-aţi simţit pe comanşi când s-au apropiat. Era greu să înşele atenţia lui Winnetou şi a lui Old Shatterhand, de aceea au aşteptat până ce a venit rândul englezului. L-au prins şi l-au legat într-o clipă fără să aibă vreme să scoată un ţipăt. Pe voi v-au biruit în somn. Acum ştii tot. Friptura o s-o mănânc eu cu Judita, gândindu-ne cu plăcere la persoanele cărora era destinată.

— Unde e mistress Silverhill?

— A rămas sub ocrotirea câtorva comanşi în pădure. Înainte de plecare aş vrea să vă mai fac două rugăminţi. Ca gentlemeni ce sunteţi, nu mă puteţi refuza.

— S-auzim.

— Sunt mare amator de arme de preţ. V-aş ruga să mi le lăsaţi pe ale voastre moştenire după moarte.

— Şi dacă nu vreau?

— Tot degeaba; le consider pradă de război.

— Foarte bine. A doua rugăminte?

— Mi-ai luat pe când mă aflam în Tunis nişte hârtii; să mi le dai înapoi.

— Du-te de i le cere avocatului dumitale Fred Murphy; i le-am lăsat în păstrare.

— După cum văd, îţi arde de glume. Acum să iau friptura şi armele.

Deoarece comanşii ne ştiau bine legaţi, nu se gândiseră să ne ia armele care se aflau jos lângă noi. Am vrut să protestez, dar, în momentul acela, auzii pe cineva aproape de mine zicând într-o englezească stricată, cum vorbesc indienii de prin părţile acelea:

— Stai! Lasă armele!

În vremea asta se mai risipise întunericul şi putui vedea pe cel care vorbea. Era căpetenia comanşilor.

— Pentru ce ? Sunt doar ale mele.

— Nu. Mi-ai făgăduit sau nu, că-mi vei da în palmă pe aceştia trei?

— Da, dar nu şi lucrurile lor.

— Tot ce aparţine învinsului, se cuvine învingătorului. Lasă deci jos armele.

Şi, fiindcă Melton se codea, indianul scoase cuţitul de la brâu şi-l ameninţă cu el. Melton trânti armele şi zise cu ciudă:

— Na, ia-ţi-le; măcar că nu sunt ale tale! Eu mă duc să-mi iau trăsura şi plec.

— Nu încă, mai aşteaptă.

— De ce să mai aştept? Mi-ai făgăduit că îndată ce-mi voi împlini făgăduiala, mă laşi să-mi văd de drum.

— Ţi-am făgăduit şi mă voi ţine de cuvânt. Ai putut însă să îmi spui tu hotărât ceasul când mi-i vei preda?

— Nu.

— Atunci nu ţi-am hotărât nici eu când îţi voi da drumul.

Deocamdată rămâi.

— Nu cumva mă consideri şi pe mine prizonierul tău?

— Să taci, coiot împuţit! se răsti căpetenia cu ochii scânteietori.

Melton tăcu şi şezu iar jos.

— Mi-ai făgăduit, urmă iar comanşul, să-mi predai pe Winnetou şi Old Shatterhand; trebuie mai întâi să mă încredinţez dacă, într-adevăr, sunt ei.

— Apoi oprindu-se în faţa apaşului, zise privindu-l încruntat:

— Cum te cheamă?

— Sunt Winnetou, căpetenia apaşilor.

— Şi pe tine? întrebă el pe englez.

— Bothwell.

— Numele tău nu s-a auzit încă în nici un cort sau lagăr.

Se apropie apoi de mine şi, după ce mă măsură câtva timp cu privirea, rosti:

— Ţie ţi se zice Old Shatterhand?

— Da.

— Eşti un vrăjmaş de-al comanşilor?

— Nu sunt vrăjmaşul nimănui, dar mă apăr împotriva oricui vrea să mă atace, fie el roşu sau alb.

— E adevărat că ai ucis împreună cu Winnetou pe Mâna-puternică, tatăl meu?

— Da, dar nu cu Winnetou, ci singur, fiindcă glonţul meu i-a dat lovitura de moarte.

— Winnetou era cu tine, deci vina e a amândurora. Bothwell, fiind tovarăşul vostru, va avea aceeaşi soartă cu voi. Veţi fi zidiţi de vii toţi trei în mormântul aceluia pe care l-aţi ucis. Apoi, adresându-se oamenilor săi: luaţi pe prizonieri între voi şi să ne întoarcem în pădure.

Mă uitam la căpetenia comanşilor şi-o examinai cu atenţie. Era un bărbat de vreo treizeci de ani, cu chipul mândru şi aspru. Ştiam că va fi neînduplecat.

Ni se dezlegară picioarele ca să putem umbla şi convoiul se puse în mişcare. Numărai douăzeci de comanşi voinici, toţi unul şi unul. Aveam vreo jumătate de ceas de drum până la pădure. Nu era propriu-zis o pădure, căci copacii erau rari şi formau numai o fâşie lată de verdeaţă. Dincolo de ea se întindea câmpia unde păşteau caii sub paza a doi comanşi. Caii noştri erau, bineînţeles, printre ei.

Ne legară acum altfel; cu mâinile la spate, ne puseră să încălecăm şi ne înţepeniră picioarele de chingile şeilor cu nişte curele subţiri. Ionathan Melton încalecă şi el, pe urmă am pornit cu toţi peste câmpia întinsă. Şi aici uraganul acoperise iarba cu nisip. Văzurăm acum copaci înalţi cu frunza deasă şi ajunserăm în sfârşit la malul Canadianului în lungul căruia se întindea şoseaua ce duce de la San Pedro la Albuquerque.

Să nu vă închipuiţi însă o şosea după concepţia noastră europeană. Era doar o potecă mai lată pe care circulau care cu boi.

O butcă veche cu şase cai aştepta la marginea pădurii. Judita stătea tolănită în iarbă, dar se ridică la apropierea noastră. Doi inşi, vizitii probabil, nici nu se mişcară când ne văzură. Cinci comanşi stăteau de pază.

— Am pus mâna pe ei! Uite, ţi-am adus pe adoratorul tău, strigă Melton Juditei, râzând şi arătând spre mine. Ea zâmbi şi dădu din cap, fără să-mi arunce măcar o privire. Ce puteam face altceva decât să tac?! Dar unul dintre cei de faţă îmi luă apărarea, însăşi căpetenia comanşilor.

— Te-ai ţinut de cuvânt, zise el lui Melton. Puteţi pleca nesupăraţi de nimeni, dar mai întâi ascultă aici la mine. Îi vezi tu pe aceşti războinici? Unul e Winnetou şi celălalt Old Shatterhand. Au fost puşi pe rug ca să fie arşi; prin curajul şi destoinicia lor au reuşit să scape ziua-n amiaza mare şi au ucis pe urmă pe marea căpetenie a comanşilor, Mâna-puternică, tatăl meu şi alţi doisprezece războinici de-ai lui. Nu

l-au lăsat însă pradă corbilor şi hienelor ci l-au îngropat cu cinste împreună cu armele şi talismanul lui ca să se poată duce mândru în veşnicele câmpii de vânătoare. Aceşti doi oameni simt duşmanii noştri, dar oameni de onoare şi războinici renumiţi. Tu însă cine şi ce eşti?...

— Şi eu sunt un gentleman care... îl întrerupse încurcat Melton.

— Taci! se răsti comanşul. Te-am auzit ce spuneai adineauri în tufiş lui Old Shatterhand. Nu eşti un războinic ca el şi ca noi, ci un hoţ şi un şarlatan. Eu, Săgeată-lungă, am fost prin oraşele albilor şi am învăţat multe. Am văzut oameni care fuseseră închişi pentru că au furat şi au înşelat pe semenii lor. Ca să-i poată cunoaşte oamenii de treabă şi să ştie să se ferească de ei, li se rădea părul de pe cap. Eu mă ţin de cuvânt şi te las să pleci în voie, dar, ca să te deosebeşti de aceşti oameni cinstiţi şi curajoşi, te voi însemna pe viaţă. Comanşi, radeţi-i părul!

— Părul? Părul meu...

— Taci, vierme, altminteri îţi iau nu părul, ci viaţa! tună comanşul.

Melton se zbătea şi ţipa cât putea. Degeaba. Doisprezece comanşi îl trântiră la pământ şi doi din ei, cu pumnalele lor ascuţite ca un brici, începură să-i radă capul. După schimonosirile şi răcnetele lui, se cunoştea că ticălosul suferea cumplit. Când nu mai rămase urmă de păr pe cap, i se dădu drumul. Sări ca ars de jos şi alergă să se ascundă în spatele trăsurii. Judita vru să se ducă după el, dar comanşul o opri cu un gest.

— Stai! se răsti el. E adevărat că Old Shatterhand a fost adoratorul tău?

— Da, răspunse ea fără să plece ochii.

— Şi tu l-ai respins ca să pleci după omul de colo? Eşti soţia lui?

— Nu încă.

— O fată de-a noastră n-ar pleca niciodată după un bărbat a cărui *squaw*-ă nu e încă. Şi limba ta nu e o limbă de femeie, ci de viperă care varsă venin. Mii de femei şi fete indiene ar fi fost fericite să le iubească Old Shatterhand; o buruiană ca tine n-ar putea fi iubită niciodată de un om ca el. Deci ai minţit. Mărturiseşte!

— Da, bâigui ea.

— Şi îndrăzneşti să acuzi pe acest războinic vestit de care nu eşti vrednică nici măcar să-i pronunţi numele! Te asemeni la suflet cu acela după care ai plecat, de aceea o să fac să te asemeni şi la chip. Ai insultat pe un mare războinic, prea mândru să se apere cu un singur cuvânt de acuzarea ta. Luaţii şi ei părul de pe cap, pe urmă lăsaţi-i să se ducă încotro vor.

Judita începu să scâncească înnebunită de groază. Mi se făcu parcă milă de ea şi zisei comanşului:

— Săgeată-lungă e un om viteaz şi un mare războinic căruia nu-i e îngăduit să-şi pună mintea cu o femeie ca asta. Să-i lase părul şi nici să nu se sinchisească de ea.

— Cine-i dă dreptul lui Old Shatterhand să se amestece în treburile lui Săgeată-lungă? O căpetenie ştie întotdeauna ce vrea şi ce face şi nu-şi poate lua niciodată cuvântul înapoi. Rămân la ce-am hotărât. Radeţi-i capul!

Îmi făcusem datoria şi trebuii s-o las în voia sorţii. Întoarsei capul ca să nu o văd zbătându-se, dar ţipetele ei îmi găureau parcă timpanul.

În sfârşit tăcu. Când mă uitai într-acolo, nu o mai văzui; se ascunsese în trăsură. Auzii în schimb glasul lui Melton întrebând de unde era:

— Să-mi spună Săgeată-lungă dacă are de gând să se ţină de cuvânt şi să omoare pe cei trei prizonieri?

— Da. Vor fi zidiţi mâine de vii, răspunse comanşul. Să plece acum albul cu femeia lui de aici ca să nu-i mai văd, altminteri nu o să fie bine de ei.

Melton n-aştept să-i spună a doua oară. Sări lângă Judita, vizitiii dădură bice cailor şi trăsura se puse în mişcare. Aşadar omul pe care-l urmărisem în Africa, venisem după el în America ne scăpa din nou, iar noi trebuia să fim... îngropaţi de vii!

Stăteam tot întinşi în iarbă. Comanşii nu mâncaseră încă nimic pe ziua de astăzi. Era vorba să li se dea de mâncare înainte de-a porni spre Valea Morţii.

Nici prin gând nu-mi trecea să disper. Drept e că de o îndurare din partea lor nu putea fi vorba, aveam însă răgaz până a doua zi şi, până atunci, mai erau douăzeci de ceasuri. Ce nu se poate întâmpla în douăzeci de ore!

La un ajutor din afară nu puteam să mă aştept, trebuia să ne ajutăm singuri. Dar cum?

Mai întâi, faptul că nu vom fi chinuiţi în acest interval mă liniştea întrucâtva. Căpetenia spunea, şi ne-o dovedise că avea multă consideraţie pentru noi. Mai mult nu puteam cere deocamdată.

Ni se dădu şi nouă de mâncare. Bucăţile de carne erau tot atât de mari ca şi ale celorlalţi. Ne dezlegară mâinile, dar ni se legară cu atât mai strâns picioarele. Negreşit că tot timpul cât mâncam eram supravegheaţi cu străşnicie. Pe urmă ni se legară iar mâinile la spate.

Băgai de seamă că Emery făcea, în timp ce-l legau, o mutră ciudată.

— Te miri de mutra mea? mă întrebă el în limba germană, pe care o vorbea binişor.

— Da. Mă tem însă să nu fi observat şi indienii şi să prindă bănuieli. Ai ceva de gând?

Unul din comanşii care stătea mai aproape de noi, atrase căpeteniei atenţia.

— Albii vorbesc într-o limbă pe care n-o înţeleg, îi zise el.

— Să spună Old Shatterhand ce limbă e, răspunse căpetenia.

— E limba ţării mele şi a poporului din care fac parte.

— Unde e ţara ta şi a strămoşilor tăi?

— Dincolo de apa cea mare, spre partea de răsărit.

— Acolo e Anglia.

— Nu. Şi mai departe, tot mai spre răsărit.

— Are poporul tău cântece de jale pentru morţi, ca noi?

— Da. Cântece şi rugăciuni îndreptate spre marele Manitu al nostru.

— Pe limba voastră?

— Da.

Cu glas puternic ca să-l audă toţi, căpetenia comanşilor începu:

— Când un războinic viteaz îşi simte moartea aproape, îşi face pregătirile pentru calea de veci. Îşi aminteşte de faptele sale şi le proslăveşte după legea poporului său. Aceşti doi albi au fost războinici viteji; sunt hărăziţi morţii şi trebuie să-şi proslăvească faptele lor în limba lor. Noi trebuie să-i ucidem, dar se cuvine să le lăsăm sufletul ca să slujească pe Săgeată-lungă când se va duce pe veşnicele câmpii de vânătoare. Să-i lăsăm acum să grăiască pe limba lor.

Era o mare îngăduinţă din partea unui om pe care-l credeam neînduplecat, dar o îngăduinţă dictată de simţul său religios.

Puteam deci să discut în voie cu Emery, păstrând în acelaşi timp o atitudine cât se poate de gravă, ca şi când n-am vorbi decât despre moartea noastră apropiată.

— Aşadar, începui eu, la ce te gândeai adineauri când făceai mutra aceea care m-a mirat? îl întrebai eu.

— La o scamatorie pe care am văzut-o adesea şi pe care am învăţat s-o fac şi eu. I se zice „Vrăjitorul ferecat”. Mi-am zis că n-ar strica să o experimentez acum.

— Hm! Nu-ţi închipui că-i poţi trage pe comanşi pe sfoară cu astfel de fleacuri.

— O fi un fleac, nu zic, dar în împrejurarea de faţă ne-ar

putea fi de mare folos şi indienii n-ar băga de seamă.

— Scamatoria asta se poate înţelege şi din explicaţie?

— Mai greu, dar aici nu e posibil altfel. „Vrăjitorul” lasă să-i lege cu sfoară sau o curea mâinile la spate şi are totuşi posibilitatea să şi le dezlege în orice moment.

— Fără să se bage de seamă?

— Da. Principalul e să-şi poată pună singur cureaua pe încheietura mâinii stângi.

— Asta s-ar putea sub pretextul că vrei s-ajuţi pe cel care te leagă. Mai departe!

— Apuci cureaua la mijloc, pui un capăt peste încheietura stângă, şi laşi să facă nodul. În vreme ce cel care te leagă trage de curea, tragi şi tu de capătul celălalt, prefăcându-te că vrei s-o înnozi mai bine, dar în realitate cureaua se deznoadă. Nici cel care înnoadă, nici cel care priveşte nu bagă de seamă. În vreme ce ţii amândouă mâinile la spate ca să înlesneşti sarcina celui care te leagă, apuci cu dreapta mâneca dreaptă a hainei ca şi când ai vroi s-o ţii departe să-i fie omului mai uşor de legat. În felul acesta rămâne o mică distanţă între amândouă mâinile, ca să poţi mişca laţul. Pe urmă, tragi de capăt şi nodul, în aparenţă foarte ţeapăn, se desface repede. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Sper că scamatoria asta ne va fi salvarea.

— Experienţa am făcut-o adineauri şi mi-a ieşit pe deplin. Încercaţi şi voi diseară să faceţi la fel.

— Hm! Pentru mine poate că aş reuşi, dar de, ştiu eu! Se cere oarecare exerciţiu... Te las mai bine pe tine s-o faci.

— De ce? Dacă-i explicăm şi lui Winnetou cum să procedeze, putem scăpa toţi trei în acelaşi timp. Putem dispărea apoi împreună, fără să ne simtă indienii.

— Sună foarte ispititor ce spui tu, numai că nu e aşa uşor de realizat. Mai întâi, cum să-i explicăm lui Winnetou? Sunt printre comanşi unii care înţeleg englezeşte.

— La asta nu m-am gândit.

— Şi al doilea, să nu se bage de seamă scamatoria. La unul din noi, poate că nu s-ar observa, dacă facem toţi trei aceeaşi mişcare, fii sigur că prind bănuieli. Părerea mea e să încerci numai tu.

— Bine, bine, dar ce o să fie pe urmă cu voi?

— Vom vedea. Ne-ar trebui un cuţit, dar ni le-au luat comanşii odată cu armele.

— Am eu un briceag mititel cu o pilă; îl port de obicei în buzunarul dinăuntru al vestei, sper că n-au să-l găsească ei.

— Minunat! Dacă reuşeşti să ai mâinile libere şi să nu-ţi ia briceagul, îţi poţi tăia legăturile de la picioare şi pe urmă pe ale noastre.

— *Well!* aşa să fie, amin! În afară de faptul că ne aflăm într-adevăr în mare primejdie, aş fi fericit să vă pot scăpa eu, fiindcă din pricina mea aţi ajuns în mâinile comanşilor.

— Nu i-ai simţit venind?

— Nu, deşi ţineam urechile ciulite şi ascultam cu mare încordare. Din nenorocire n-am auzul tău sau al lui Winnetou. Îţi poţi închipui cum mă mustră cugetul...

— Vorbeşti prostii! Ce s-a făcut s-a făcut. Bănuiesc că tot aşa ni s-ar fi întâmplat şi nouă dacă eram în locul tău.

— Nu i-ai auzit când spuneau că au aşteptat dinadins să-mi vină rândul?

— N-are a face. Să ne gândim acum la ce e, nu la ce-ar fi putut fi. Suntem prinşi şi trebuie să scăpăm. Cu imputări şi tânguiri nu ne recăpătăm libertatea.

Winnetou stătea lângă noi, dar nu înţelegea ce vorbim, speram însă să-l putem pune la curent.

După ce tăcurăm, se întâmplă ceea ce prevăzusem: ni se scotoceau buzunarele, dar, spre norocul nostru, nu găsiră briceagul lui Emery. Ne urcară apoi iar pe cai şi pornirăm spre Valea Morţii.

Până acolo, pe un drum ştiut de ei, ajungeam în cel mult opt ore.

Comanşii aveau nişte cai admirabili. Trecurăm Canadianul printr-un vad, pe urmă o luarăm spre nord. Pe mal creşteau copaci şi iarbă, dar din ce ne îndepărtam, copacii se răreau şi iarba era tot mai firavă până ce pieri de tot.

Valea Morţii nu-si datora numele faptului că împuşcasem şi îngropasem acolo pe căpetenia comanşilor, ci din pricina pustietăţii din juru-i. Mâna-puternică se refugiase odinioară aici, crezând că se poate ascunde de noi.

Valea avea forma unui crater cufundat. Pereţii se înălţau vertical şi erau din piatră tare. Nu era decât o singură potecă pe unde puteai pătrunde înăuntru călare, dar cu piciorul aveai posibilitatea să te caţeri şi prin alte locuri. Fundul văii forma o circumferinţă pe care o puteai ocoli într-o jumătate de ceas. La partea de apus ţâşnea un izvor din pământ. Apa mirosea a pucioasă şi pierea iar în pământ foarte aproape de unde ţâşnise, totuşi ajungea să întreţină viaţa câtorva buruieni şi tufe.

Pe la vremea prânzului făcurăm un scurt popas şi ni se dădu o bucată de carne să mâncăm. Acum se putea încerca scamatoria. Ne dezlegară mâinile ca să putem mânca, pe urmă ni le legară iar. Urmăream cu încordare fiecare mişcare a lui Emery. Îl văzui apucând liniştit cureaua, trecând-o peste mâna stângă, făcând nodul, apoi ducând amândouă mâinile la spate ca să i le lege la un loc. Indianul încercă pe urmă nodul şi, găsindu-l în regulă, zâmbi mulţumit, ceea ce mă făcu să cred că încercarea lui Emery dăduse greş.

— Aşa e că nu ţi-a reuşit scamatoria? îl întrebai eu. Indianul a cercetat legătura şi n-a observat nimic.

— Cu toate acestea scamatoria a reuşit. Îmi pot trage, oricând vreau, mâna din laţ. Ţi-aş arăta, dar nu merge, că ne văd. Ştii tu ce m-am gândit eu?

— Ce?

— Să renunţ diseară la mâncare ca să nu trebuiască să mă dezlege. Te pomeneşti că nu mai pot face nodul la loc.

— S-ar putea să le trezeşti bănuiala. Când e cineva ceasuri întregi cu mâinile înţepenite la spate, e bucuros să şi le poată mişca niţel.

— Ai dreptate.

Călăream toţi trei în rând având pe Winnetou la mijloc. În puţine cuvinte şi cu pauze lungi între ele, ca să nu priceapă comanşii ce vreau să-i spun, îl pusei la curent cu planul nostru.

Chipul lui frumos, uşor bronzat rămase nepăsător în aparenţă la vestea cea bună, dar zise în şoaptă:

— Liber, nu însă fără puşca mea de argint.

— Nici eu fără a mea, am răspuns eu.

— Şi dacă nu e posibil? mă întrebă Emery care ne auzise.

— Vin să mi-o iau pe urmă. Libertatea e un bun nepreţuit, dar ce fac aici în sălbăticia asta fără arme?

— Aşa e. E însă viaţa noastră în joc.

— Ai şi tu dreptate. Atunci ne lipsim de ele. Dacă aş şti cu siguranţă că nu ne omoară, n-aş pleca de aici până nu mi-aş vedea iar arma în mână.

Să fi fost cu un ceas înainte de-a se însera când am ajuns la marginea Văii Morţii. Coboram călare încet, unul în urma celuilalt, poteca cea îngustă ca un convoi de înmormântare. Ce-ar fi să ne găsim într-adevăr aici mormântul... Mă înfiorai şi gonii gândul acesta funebru din minte. Nu! Dacă e să fie mormântul cuiva, apoi nu va fi al nostru ci al comanşilor...

Ne oprirăm lângă izvor şi căpetenia lor descălecă urmat de ceilalţi. Hotărâseră să facă popas pentru noapte. Încercară să adape caii, dar animalele nu vrură să bea din apa aceea împuţită care mirosea a ouă clocite.

Îmi aruncai ochii în juru-mi. Colo unde peretele se înălţa mai neted şi drept se afla crăpătura în care îngropasem pe comanş. Nu era mai lată de şase picioare la bază şi se îngusta de tot când ajungea la un stat de om. De aici avea aceeaşi lăţime până la o înălţime destul de mare. Deoarece nu se

putea astupa până sus, rămânea un spaţiu bunişor ca să se primenească aerul şi să nu murim înăbuşiţi.

Lespedea care astupa jos crăpătura era mai lată decât ea şi nu mai înaltă de trei coţi. Cu toată greutatea ei, am fi putut-o da la o parte, dacă n-ar fi fost grămezile de bolovani care fuseseră puse în faţa şi părţile ei laterale.

Indienii ne duseră mai întâi la mormântul căpeteniei lor. Fiul acestuia puse să se dea bolovanii la o parte, apoi zise cu glas solemn:

— Aici zace Mowa-kituh, marea căpetenie a comanşilor. Spiritul lui s-a dus pe veşnicele câmpii de vânătoare unde aşteaptă zadarnic sufletele ucigaşilor săi ca să-l slujească. Să vină acum îndărăt spiritul ca s-audă ce-am să-i spun eu, feciorul şi răzbunătorul lui.

Aşteptă niţel ca să aibă vreme spiritul să vină, apoi urmă:

— Mâna-puternică a fost fugărit de Old Shatterhand şi Winnetou ca să îl omoare. Amândoi se află acum în puterea mea şi vor plăti cu viaţa lor moartea lui. Orice mort se duce pe lumea cealaltă aşa cum a fost în clipele din urmă. Dacă îi rănim şi schilodim pe ucigaşi vor ajunge slabi şi neputincioşi la Mowa-kituh şi nu-l vor putea sluji cum trebuie. De aceea nu le vom face altceva decât să-i băgăm de vii în groapa lui ca să aibă slujitori voinici cu care să se poată făli pe veşnicele câmpii de vânătoare. *Howgh!*

Puseră lespedea la loc, fără ca eu să fi avut vreme să arunc o privire înăuntru. Ne duseră îndărăt la izvor, dar nu ne lăsară acolo.

La o depărtare de vreo cincizeci de paşi era o altă crăpătură în stâncă, dar atât de îngustă încât de-abia puteau încăpea trei inşi. Ne vârâră aici şi lăsară numai doi inşi să ne păzească. Mica grotă era o închisoare sigură. Din trei părţi piatră şi numai o singura deschizătură la care stăteau de strajă cei doi comanşi înarmaţi până-n dinţi.

— Năstruşnică idee să ne vâre aici! mormăi englezul,

necăjit.

— De ce te plângi? îl întrebai eu.

— Fiindcă suntem închişi din toate părţile şi nu mai putem fugi.

— Crezi? Eu sunt foarte mulţumit de această idee năstruşnică — cum îi zici tu.

— Nu te-nţeleg... Afară puteam observa tot ce se petrece în jurul nostru şi aveam spaţiu liber înaintea noastră.

— Dar puteam fi şi noi observaţi. S-aşteptăm până ce se va întuneca, ca să nu ne vadă paznicii, pe urmă ne eliberăm fără să ne simtă. Aici sunt numai patru ochi care ne supraveghează, pe când afară, de douăzeci de ori pe atât.

— Hm... poate că ai dreptate! Obiceiul tău să vezi în tot răul un bine.

Se întunecă de-a binelea. Aprinseră un foc, dar nu lângă izvor, unde îşi făcuseră indienii lagărul, ci în faţa închisorii noastre.

Pentru un foc mare la care să se poată frige carne nu aveau destul material, dar buruienile uscate care se găseau în vale ajungeau doar atât cât să dea o pâlpâire ca să se poată vedea la gura micii peşteri în care ne aflam noi.

Dacă am fi vrut să biruim pe paznici, ar fi trebuit să sărim peste foc şi ar fi avut în vremea asta timp să dea alarma. Şi aşa chiar, oricât de mică era flacăra, lumina destul înăuntru ca să se poată observa fiecare mişcare a noastră.

— Ei văzuşi? întrebă Emery înfuriat. Nici acum nu-mi dai dreptate?

— Nu. Nu-mi convine nici mie lumina, dar găsesc că tot e mai bine aici înăuntru decât afară. Acolo am avea pe toţi indienii în jurul nostru pe când aici numai doi. Şi apoi, crezi tu că focul ăsta o să ţină toată noaptea?

— Ba bine că nu! N-au să-l lase ei să se stingă fii pe pace.

— Cu ce? Până la ziuă mai sunt opt ore şi cu ierburile astea nu-l pot alimenta. Ia te uită cât a mai rămas.

Dar adunară altele şi în curând grămada crescu tot mai mare, nu însă destul de mare ca să poată ajunge cât va ţine noaptea.

Ni se dădu foarte târziu cina, care consta tot dintr-o bucată de carne. Ne dezlegară iar mâinile ca să putem mânca, pe urmă ne legară iar. Spre norocul nostru, lui Emery îi reuşi şi de data asta scamatoria. Putea mişca mâinile în voie.

Paznicii se schimbau din două în două ore şi cei care veneau examinau mai întâi legăturile.

Indienii statură multă vreme treji. Discutau probabil situaţia noastră, un subiect destul de pasionant pentru ei. De-abia pe la miezul nopţii se potoliră. Se făcu linişte, semn că adormiseră. Focul ardea mereu, dar grămada de vreascuri scăzuse şi peste cel mult un ceas nu va mai fi rămas nimic din ea.

— Afurisită treabă! mormăia Emery. Chiar de-am reuşi să ieşim de aici, ar fi prea târziu.

— De ce prea târziu? îl întrebai eu.

— Pentru că nu putem şti dacă indienii din lagăr dorm toţi. Trebuie deci să mai aşteptăm cel puţin un ceas şi până atunci vine rândul schimbului.

— O să aşteptam până după ce-o veni.

— Pierdem un timp preţios pe care nu ştim dacă-l vom mai putea câştiga la urmă. Şi apoi, chiar reuşind să ieşim de aici tot nu putem pleca imediat, fiindcă ne trebuie cai. Până s-ajungem la ei, până să-ncălecăm, pun indienii mâna pe noi.

— N-au să pună, fiindcă nici nu o să ne apropiem de cai.

— Cum, ce-ai spus? Vrei să fugim pe jos?

— Da.

— Pe jos!

— Eşti copil, dragă?

— Defel. Fugim pe jos, dar nu departe, deoarece nu părăsim valea.

— Lămureşte-mă, că, drept să-ţi spun, nu te înţeleg...

— Mai înainte de toate e vorba de armele noastre. Ne îndepărtăm, nu mai punem mâna pe ei cât om trăi. Rămânem pe aici ca să pândim un prilej bun să ni le luăm.

— Bine, omule, cum îţi închipui tu că putem rămâne în vale şi să nu ne prindă comanşii? Există vreo ascunzătoare pe undeva?

— Da. Mormântul căpeteniei lor.

— Aş! O idee mult prea îndrăzneaţă, dragul meu.

— Nu atât pe cât crezi tu. Ar fi mai îndrăzneţ să încercăm să ieşim din vale şi să o luăm peste şes, unde putem fi văzuţi până la mare depărtare. De cum s-ar lumina de ziuă am avea pe indieni după noi. Ce ar însemna asta fără cai şi fără arme pentru noi, îţi dai şi tu seama.

— Eşti atât de sigur că nu putem reuşi să ne luăm caii şi armele mai înainte?

— Foarte sigur. Şi apoi nu e vorba numai de arme, ci şi de celelalte lucruri care ni s-au luat.

— Nu s-ar putea să ne furişăm până la locul unde sunt şi să le luăm într-ascuns?

— Imposibil. Ne-ar prinde imediat.

— N-au decât! Să mă văd eu liber şi nu mi-e frică de o sută de sălbatici de ăştia!

— Crezi că nu sunt şi eu tot atât de hotărât ca şi tine? Dar nu vreau să mă văd iar legat cobză ca acum. Nu spun că ideea cu mormântul căpeteniei îmi surâde. După ce ne vom vedea dezlegaţi, vom şti dacă dorm toţi în lagăr şi ce avem de făcut.

— Aşa e, zise Winnetou care tăcuse până atunci. Planul fratelui meu Old Shatterhand e cât se poate de bun. Comanşii vor lăsa pe cineva să păzească armele şi lucrurile noastre, în vreme ce ei se vor duce să ne caute.

Pentru ce să le păzească?

— A auzit şi fratele meu că vor să ne trimită neatinşi pe

veşnicele câmpii de vânătoare, aşa că ne vor da armele şi tot ce ne-a aparţinut cu noi. Winnetou cunoaşte obiceiurile poporului indian. Nu ne vor schilodi trupurile ca să rămânem zdraveni şi voinici pentru a sluji pe mort cu armele noastre.

— Aha, aşa! Comanşii cred că tot ce ni se dă cu noi poate fi de folos pe lumea cealaltă...

— Da. Suntem sacrificaţi mortului ca să-i fim slugi credincioase şi tot ce ducem cu noi e acolo al lui. Sst, tăcere, vine schimbul!

Paznicii se ridicară de pe jos ca să facă loc celorlalţi doi. Aceştia ne examinară şi ei legăturile şi se aşezară jos lângă foc. Ultimele vreascuri pâlpâiră un moment apoi se stinseră şi ele.

Acum, după ce se făcuse întuneric, puturăm vedea şi noi cerul. Era înnorat; doar ici-colo sclipea câte o stea.

După ce trecu vreme de un sfert de ceas, Emery scoase mâinile din laţ şi-şi tăie curelele de la picioare. Se apucă pe urmă să le deznoade şi pe ale noastre, ceea ce cerea timp. Nu le tăiam dinadins, ca să avem cu ce lega pe paznici. Emery bodogănea necăjit.

— Mai bine-ar fi să-i spânzurăm de gât în loc să-i ameţim. Un singur ţipăt de-al lor şi suntem pierduţi.

— În amândouă cazurile pot avea timp să ţipe şi nu omori un om decât atunci când nu mai ai încotro.

— *Well!* Cum crezi tu! Care din noi se năpusteşte asupra lor, unul sau toţi trei?

— Numai eu cu Winnetou. Eu pe cel din dreapta, Winnetou pe celălalt.

Mâinile ne erau aproape amorţite de strângerea curelelor; începurăm să le frecăm ca să punem sângele-n mişcare, pe urmă ne apucarăm de treabă; Trebuia să fim însă cu mare băgare de seamă, deoarece paznicii stăteau cu faţa întoarsă spre noi. Dacă ne simţeau înainte de-a fi apucat să le punem mâna-n beregată, ni se zădărnicea tot planul.

Din fericire în peşteră era şi mai întuneric ca la ei. Ne ridicarăm puţin, apoi ne-am târât spre ei cu ochii aproape închişi, privind numai printre gene ca să nu ne vadă sclipirea din priviri. Reuşita depindea acum de două lucruri: întâi, să lucrăm cu atâta precizie şi iuţeală ca să n-aibă vreme să scoată un geamăt; al doilea, să nu se audă nici cel mai mic zgomot sau bufnitură. Bineînţeles că trebuia să-i atacăm în acelaşi timp dacă vroiam să izbutească lovitura.

Ne apropiam pe nesimţite. Simţii deodată că mă atinge Winnetou pe braţ; era semnalul. Într-o clipită apucai pe comanş de gât. Din faţă e mult mai greu decât pe la spate, totuşi reuşii destul de lesne, de asemenea şi Winnetou. Nu se auzi decât un gâlgâit înăbuşit. Le dădurăm apoi obişnuitul pumn în tâmplă, descleştând pe urmă treptat-treptat mâinile din jurul gâtului, ca să nu se înăbuşe.

Prima parte a planului nostru reuşise. Paznicii n-aveau alte arme la ei decât pumnalele. Li le luarăm ca să avem măcar atât cu ce ne apăra. Le vârârăm câte un căluş în gură. Îi legarăm zdravăn şi-i împinserăm în crăpătură în locul nostru.

— Să aştepte fraţii mei până ce mă întorc — ne şopti apaşul. Mă duc în lagăr şi apoi vedem ce hotărâre ne rămâne de luat.

Pieri în întuneric, târându-se ca un şarpe. Se întoarse după două minute. Nu era semn bun.

— Nu ne putem apropia nici de cai şi nici de izvor, ne zise el. Caii sunt păziţi de o santinelă, toate lucrurile noastre sunt de partea cealaltă a apei şi lângă ele stă căpetenia comanşilor şi veghează. Pesemne că gândul răzbunării i-a gonit somnul. De altfel, Winnetou şi-a închipuit că aşa o să fie.

— N-am putea să facem şi cu el ce-am făcut cu aceştia doi?

— Nu. În jurul lui dorm războinicii şi ar trebui să trecem peste ei ca să ajungem la el.

— Atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne ascundem în mormântul bătrânului. Să mergem acolo.

Ne-am târât întâi pe pântece şi numai apoi ne-am ridicat în picioare, abia după ce ne-am îndepărtat simţitor de lagăr. Cum comanşii împrăştiaseră peste zi bolovanii, ne-a fost uşor să dăm lespedea la o parte. Mult mai greu ne-a fost să o punem la loc pe dinăuntru.

Locul nostru de refugiu nu era deloc comod. Crăpătura era destui de încăpătoare, dar foarte scundă, aşa că trebuia-să stăm îndoiţi de mijloc, în fund zăcea cadavrul comanşului. Trebuia să ne înghesuim unul într-altul, ca să nu ne lovim de el. Spre norocul nostru aerul care pătrundea prin partea de sus a crăpăturii împiedicase deocamdată putrefacţia.

Aşteptam cu-nfrigurare ziua. Schimbul paznicilor se sfârşise; peste o jumătate de ceas trebuiau să se ivească zorile.

Nouă ni se părea o veşnicie. Cum se va lumina de ziuă, căpetenia comanşilor va băga de seamă că paznicii lipsesc de la locul lor.

Pusei ochiul la crăpătură.

— Vezi ceva? mă întrebă Emery.

— Nu zăresc decât la trei-patru paşi de-aici, se luminează însă din ce în ce, i-am răspuns eu.

— Acu’ o să înceapă gălăgia. Mare prostie am făcut că ne-am îngropat aici de vii! Dacă ne descoperă, suntem pierduţi.

— Nu cred.

— Şi ce-ai face ?

— Singurul lucru care ne-ar salva atunci ar fi să mă reped la căpetenia comanşilor şi să pun mâna pe el. Odată în puterea noastră, putem intra în tratative.

— Dar dacă nu ne mai lasă să ieşim?

— Ei, aş, trebuie!

— Şi îngrămădesc iar bolovanii peste lespede?

— Pentru asta le trebuie timp. Suntem toţi trei oameni

voinici, putem da lespedea la o parte şi... Ascultaţi!

Se auzi un ţipăt strident, semnalul primejdiei la indieni.

— Căpetenia să fi ţipat? Ia uită-te de vezi ce e, Charlie, zise Emery.

În vremea asta se luminase bine de ziuă şi putui zări prin lagăr. Ţipătul îl scosese într-adevăr căpetenia care se apropiase de crăpătură şi găsise pe cei doi paznici legaţi. Urmă în lagăr o învălmăşeală grozavă, pe urmă se făcu linişte. Căpetenia pusese să fie dezlegaţi paznicii şi află de la ei ce se întâmplase. Aşadar nu-i omorâsem. Se auziră răcnete de furie. Comanşii cercetară cu ochii valea dar nu văzură nimic. Îşi închipuiră că am fugit, încălecară în grabă şi-i văzui urcând poteca. Jos nu mai rămase decât căpetenia cu cei doi paznici. Comanşul se aşeză jos pe când paznicii rămaseră în picioare, neîndrăznind să crâcnească.

— Dacă ar avea dobitocii de indieni niţică judecată, s-ar întoarce imediat, zise Emery.

— De ce?

— Fiindcă odată sus, vor vedea că nu suntem nicăieri şi-şi vor da seama că n-am ieşit încă din vale.

— Te înşeli. Vor crede probabil că am avut destul timp să fugim şi am pierit din raza vederii lor. Se vor apuca să caute urme, pe care, bineînţeles, nu le vor găsi. Neştiind încotro am luat-o, se vor despărţi în grupuri, ca să pornească în direcţii diferite. Acum sunt sigur că planul nostru va reuşi.

Aşteptam cu nerăbdare să vedem ce va mai fi. După vreun sfert de ceas, câţiva din călăreţi se întoarseră şi raportară ceva căpeteniei. Acesta încalecă şi porniră cu toţii, luând şi pe paznici cu ei. Armele, caii şi lucrurile noastre le lăsară acolo unde erau.

— Izbândă! jubilai eu. A reuşit mai bine decât m-aşteptam. Au plecat cu toţii şi ne-au lăsat armele şi caii...

— Atunci afară repede! striga Emery.

— Nu încă; s-aşteptăm până ce se vor îndepărta mai bine,

ca să nu vadă ce se petrece jos în vale.

Mai lăsarăm să treacă puţin, pe urmă împinserăm lespedea la o parte. În sfârşit eram liberi! Emery vru s-alerge la arme, dar Winnetou îl opri.

— Să punem mai întâi lespedea la loc, zise el. Cum va vedea la întoarcere căpetenia mormântul deschis o să dea alarma că să se adune războinicii.

— Ei şi! Las' să-l vadă, tot nu ne mai poate face nimic.

— Ba da. Trebuie să ieşim şi noi din vale şi nu există decât o singură potecă. Dacă ne întâlnim cu ei în drum, ne închid calea.

— Îi împuşcăm şi pace!

— Dacă se ascund pe lângă colţurile de stâncă nu-i putem nimeri, pe când gloanţele lor ar lovi în plin.

Puserăm deci lespedea la loc, pe urmă alergarăm la izvor ca să ne luăm armele. Nu lipsea nimic dintr-ale noastre. Ce bucurie pe mine când îmi văzui iar puştile şi întreaga muniţie!

— Acum să plecăm, zise Emery vrând să dea fuga la cai.

— Nu încă. Trebuie să ştim mai întâi ce se petrece pe şes.

— Aş! Nu e nevoie. Acum când avem puştile la noi, să poftească vreunul din ei să se apropie..

— Pe urmă, când vom fi ieşit din vale, da, dar acum se cere să fim cu băgare de seamă până ce vom urca poteca. Să ne ducem mai întâi pe jos în recunoaştere.

— Precauţie exagerată şi de prisos, dar dacă zici tu, iată, mă supun.

Urcarăm deci poteca. Căpetenia se putea întoarce din moment în moment însoţit de câţiva comanşi. O luam repede pe loc deschis şi când găseam un adăpost, ne opream s-ascultăm.

Ne pitisem tocmai după cotitură când auzirăm tropot de copite. Winnetou, care mergea înainte, scoase capul de după colţul de stâncă, apoi se întoarse spre noi şi şopti:

— Vine căpetenia.

— Singură?

— Da.

Tropotul încetă. Comanşul oprise calul şi privea în vale. Dacă nu puneam lespedea la loc, ar fi băgat de seamă şi şi-ar fi zis desigur că suntem tot în vale, aşa încât nu bănui nimic şi-şi văzu de drum.

— Ce facem acum? întrebă Emery.

— Punem mâna pe el, dar nu aici, răspunsei eu. Locul nu e prielnic şi un singur ţipăt de-al lui ne-ar atrage pe toţi comanşii pe cap. Să ne întoarcem repede îndărăt.

O luarăm la fugă la vale. Tocmai la capătul potecii se afla un bolovan mare după care se putea ascunde un om. Winnetou se ghemui acolo şi ne zise:

— Să se îndepărteze acum fraţii mei. Când va trece comanşul de bolovan, sar în spinarea calului şi-l apuc pe la spate de gât în vreme ce voi îi veniţi în faţă.

Eu cu Emery făcurăm încă vreo douăzeci de paşi, pe urmă ne dădurăm după colţ. Peste puţin auzirăm tropotul calului iar. Acum trebuie să fie în dreptul bolovanului, acum a trecut.

Ieşirăm de după cot. Apaşul sărise în spinarea calului şi ţinea pe comanş de gât. Îl traserăm mai mult mort decât viu de pe şa, îl dezarmarăm şi-l legarăm cu propriul său lasou braţele în lungul trupului. Îl traserăm apoi la un loc unde nu puteam fi văzuţi din deal şi-i legarăm zdravăn picioarele. Parcă era un copil înfăşat.

— Să rămână fraţii mei aici, eu mă reped sus să văd dacă nu vin comanşii, zise Winnetou şi plecă.

Săgeată-lungă zăcea acum la picioarele noastre şi ne privea încruntat. Altul în locul lui ar fi tăcut, dar el nu-şi putu stăpâni curiozitatea.

— Unde era ascuns Old Shatterhand şi tovarăşii săi de nu i-am putut găsi? întrebă el.

— În mormântul tatălui tău.

— Uff! Pentru ce n-aţi fugit imediat?

— Fiindcă nu vroiam să ne lăsăm armele şi caii aici.

— Winnetou şi Old Shatterhand sunt războinici prea îndrăzneţi, mormăi el înfuriat.

— Recunoşti deci şi tu că războinicii comanşilor ar trebui să fie mult mai deştepţi decât sunt, ca să ne ţină pe noi prizonieri. V-am scăpat pentru a doua oară. Ideea ta să ne închizi în mormântul tatălui nu putea să încolţească decât în mintea unui tânăr neştiutor ca tine. Îmi pare rău că te-ai înşelat când ai crezut că-l vom sluji pe tatăl tău pe veşnicele câmpii de vânătoare.

— Şi totuşi o veţi face. N-aţi scăpat încă.

— O, ne simţim în deplină siguranţă, ca şi când nici n-ar exista comanşi pe suprafaţa pământului. Cu arma asta a mea, îi trimit pe toţi unul după altul pe lumea cealaltă. Vei fi auzit şi tu de puşca mea.

— Da. Ţi-a fost dată de Spiritul răului. Poţi să împuşti întruna fără s-o încarci.

— Dacă ştii, atunci mă mir de ceea ce vorbeşti.

Tăcu. Închise ochii, după câteva momente îi deschise iar, mă privi cercetător, pe urmă zise:

— Sunt în puterea voastră. Ce aveţi de gând să faceţi cu mine?

— Ne hotărâseşi o soartă cumplită. Vroiai să ne îngropi de vii în mormânt ca să murim încetul cu încetul de foame. Ce pedeapsă ţi s-ar cuveni?

— Moartea. Ştiu că mă veţi supune la chinuri, dar nu veţi auzi nici un geamăt din gura mea.

— Nici nu o să te omoram şi nici nu o să te chinuim. Nu ne-ai chinuit nici tu pe noi, ci ne-ai dat consideraţia care se cuvine unor războinici viteji. Vom pleca şi te vom lăsa aici ca să te dezlege oamenii tăi când se vor întoarce. Winnetou şi Old Shatterhand nu sunt setoşi de sânge. Nu l-am fi omorât nici pe tatăl tău, dacă nu ardea pe albii aceia nevinovaţi.

În momentul acela se întoarse şi Winnetou. Auzise

ultimele mele cuvinte şi adăugă:

— Săgeată-lungă să spună războinicilor săi că Winnetou e prietenul tuturor indienilor şi nici pe fiii comanşilor nu-i consideră duşmani decât atunci când se poartă duşmănos cu el. Tu ai vrut să ne omori; ţi-am putea lua în schimb viaţa. Totuşi nu o facem. Îţi vom lua însă altceva. Noi umblăm să prindem pe un alb care a făptuit o crimă grozavă; i-ai luat apărarea şi l-ai lăsat să scape cu femeia care nici nu-i e soţie. Pe urmă ne-ai târât aici. Ai înlesnit astfel albului fuga. Nu-l putem ajunge decât având cai foarte buni şi bine odihniţi. Războinicii comanşilor au aici destui dintr-aceştia. Vom schimba pe-ai noştri cu trei din ai lor.

— De când s-a făcut Winnetou, vestita căpetenie a apaşilor, hoţ de cai? întrebă comanşul cu ironie.

— Nu sunt ce zici tu, dar din pricina ta ne-au scăpat fugarii şi datoria ta e să ne ajuţi să-i ajungem. Calul tău să-mi fie despăgubirea. *Howgh!*

Încălecă pe armăsarul comanşului şi ne făcu semn să-l urmăm. Emery vru să încalece pe al său, dar Winnetou îl opri.

— Să şi-i lase fraţii mei pe ai lor aici, găsim sus alţii mai buni.

Porni înainte fără să arunce o privire înapoi şi noi îl urmarăm. Era de la sine înţeles că prizonierului nostru nu-i venea defel la socoteală să i se ia calul care într-adevăr, era minunat. Mai văzuserăm însă şi alţii tot aşa de buni la războinicii lui. Eram deci curios să văd ce vom găsi sus pe deal. Winnetou ne asigurase că ne vom procura alţii. Pe ce cale, nu găsii de cuviinţă să-l întreb dacă nu-mi spunea el singur.

Înainta nepăsător, ca unul care n-are de ce să se teamă, trebuie deci să fi fost sigur de sine.

Ajunşi sus în deal, văzurăm pe comanşi împrăştiaţi în grupuri, cercetând cu băgare de seamă ca să dea de vreo urmă. Descălecaseră şi adunaseră caii la un loc, lăsându-i în

paza unuia singur din ei. Până acolo nu erau mai mult de şase sute de paşi.

Paznicul stătea aciuit la pământ şi urmărea ce fac tovarăşii săi.

— Ca să nu audă omul acesta tropotul calului meu, eu rămân aici şi fraţii mei să se ducă să-şi aleagă caii care le plac, zise Winnetou zâmbind.

Cu puşca întinsă, ca să intimidez pe paznic, pornii cu Emery tiptil spre el. Nici nu ne simţi.

— Vrea feciorul comanşilor să-mi spună ce caută cu atâta luare-aminte fraţii lui pe câmpie? îl întrebai eu când ajunsei în spatele lui.

Omul sări ca ars în picioare şi ne privi uluit.

— N-a-înţeles fratele meu ce l-am întrebat? urmai eu.

— Old... Shatterhand! bolborosi el.

— Da, eu sunt! Dar pe acela de colo îl cunoşti? şi arătai spre apaş.

— Winnetou, călare pe calul căpeteniei noastre!

— Chiar aşa. Ei, nu-mi răspunzi ce caută fraţii tăi?

— Pe... voi...

— Pe noi? Du-te repede de le spune că suntem aici. Omul nu se clinti şi nu-şi mai lua ochii de la mine.

— Hai, ce mai stai? Du-te ţi-am spus, daca nu vrei să-ţi trag un glonţ în cap... zisei eu îndreptând ţeava puştii spre el.

— Uff! exclamă el înspăimântat şi o lua la fugă de-i sfârâiau călcâiele.

Ne aleserăm doi din cei mai buni cai înşeuaţi şi încălecarăm repede.

Indianul alerga răcnind cât îl ţinea gura.

Răcnetele lui atraseră atenţia celorlalţi. Ridicară capul şi ne văzură. Noi însă o luarăm în galop şi în curând îi pierdurăm din ochi. Pe urmă cotirăm spre apus.

5. Concert în Vestul sălbatic

Nici prin gând nu ne-a trecut să ne întoarcem la locul unde văzusem pentru ultima oară pe Ionathan Melton. Am fi pierdut timpul degeaba. O luarăm deci pe drumul care duce la Albuquerque, unde ajunserăm tocmai în seara zilei a patra.

Oraşul şi-a luat numele de la prinţul cu acelaşi nume care fusese pe vremuri vicerege al Mexicului. Albuquerque înseamnă Stejar-alb (*Alba-quercus).*

El se împarte în două părţi care se deosebesc foarte mult una de alta. Una e partea veche spaniolă, iar cealaltă, nouă, americană. Stilul veritabil spaniol s-a păstrat aici neştirbit şi contrastează cu atât mai mult cu cel nou, american, în care nu vezi decât localuri de petrecere, barăci de scânduri şi străzi nepietruite. Oraşul e aşezat pe malul stâng al lui Rio Grande del Norte; pe cel drept se întinde marele sat Atrisco.

Chiar dacă n-am fi fost atât de bine informaţi, ne-am fi închipuit de la capul locului că fugarii se află în partea americană a oraşului. Ştiam însă că locul de întâlnire era restaurantul lui Plener. Bineînţeles că ne-am ferit să tragem toţi trei acolo, ci ne-am dus la un mic hotel, mai bine zis han. Eu cu Winnetou am rămas la han şi l-am lăsat pe Emery să se ducă la hotelul lui Plener ca să-şi caute o cameră şi să caute să culeagă câteva informaţii relativ la fugari.

V-am spus că am sosit spre seară în oraş. Eram foarte obosiţi şi ne gândeam să ne culcăm devreme, ceea ce i-am şi spus chelnerului când a venit să ne servească masa în camera noastră.

— Rău faceţi, domnilor, ne zise el. Albuquerque e un orăşel tare plictisitor şi e păcat să piardă cineva o ocazie ca asta.

— Ce ocazie?

— Să vedeţi pe spaniolă.

— Am mai văzut noi spaniole. Asta ce e?

— Cântăreaţă. Şi are un glas, domnule! A înnebunit tot oraşul. Era vorba să dea un singur concert, dar n-a lăsat-o lumea să plece şi s-a hotărât să mai cânte şi astă-seară.

— Cum o cheamă pe această celebritate?

— Pajaro.

— Sună frumos.

— Nume curat spaniol. E o spaniolă veritabilă, măcar că-i place să cânte mai mult cântece nemţeşti.

— A, o spaniolă care cântă cântece nemţeşti:

— Ce vă miraţi? Pesemne că ăsta e gustul ei. Şi le cântă, domnule, cu un foc seniora Marta Pajaro! Dar să-l auziţi pe frate-său la vioară! Nu cred să mai existe unul ca acest Francisco

— Aşadar Marta şi Francisco Pajaro. Ştii că m-ai făcut curios? O să mă duc şi eu să-i aud. Unde are loc concertul?

— În salonul de peste drum. Nu se mai găsesc bilete, s-au vândut toate, numai eu mai am două pentru mine. Locul costă un dolar, dar renunţ de hatârul dumneavoastră şi vi-l dau pe doi dolari.

— Aşa? Vrei să câştigi sută la sută... Bine, dă încoa' două bilete.

O să mă întrebaţi pentru ce ţineam să mă duc la acest concert? Pentru că auzisem că pe cântăreaţă o cheamă Marta şi pe fratele ei violonistul Francisco. Marta şi Francisco"... iar Pajaro înseamnă în germană Vogel (Pasăre). Ea cânta nemţeşte... Dacă ar fi Vogel-ii pentru care mă trudeam eu atât? Îi împărtăşii şi lui Winnetou bănuiala mea şi se hotărî imediat să meargă cu mine la concert.

Mai era o jumătate de ceas până să înceapă; trebuia deci să ne grăbim. Chelnerul nu exagerase deloc în ce priveşte năvala publicului. Aşa-zisul „Salon", o imensă baracă de scânduri în care încăpeau peste şase sute de oameni, era

plin. Nu mai erau decât vreo câteva scaune goale în fund care se ocupară şi ele repede. Multă lume negăsind locuri, stătea în picioare.

Scenă nu exista. Pe o estradă fusese aşezat un pian şi o perdea despărţea cabina artiştilor de scenă. La ora fixata, apărură pe estradă concertiştii. Da, erau într-adevăr Marta şi fratele ei Franz Vogel. Marta se aşeză la pian să-l acompanieze şi Franz începu să cânte. Mânuia într-adevăr arcuşul cu o artă desăvârşită. Marta stătea din profil şi putui să constat că se făcuse şi mai frumoasă. Amărăciunile şi suferinţele pe care le îndurase în anii din urmă îi înăspriseră chipul, dându-i o expresie îndurerată şi gravă.

După prima bucată, se retraseră la cabină. A doua o cânta ea acompaniată de Franz. Era o romanţă spaniolă. O cânta admirabil şi trebui s-o repete. Programul era astfel alcătuit că după ea executa Franz o bucată la vioară, cânta ea o melodie.

Winnetou îi recunoscu şi el.

— Nu vrea fratele meu să se ducă să întrebe unde locuiesc? Ar trebui neapărat să vorbim cu ei.

Avea dreptate. Era ultimul lor concert şi plecau probabil a doua zi.

Îmi făceam loc cu coatele prin înghesuială, când auzii pe cineva exclamând:

— *All devils!* Mă, ăsta e Old Shatterhand!

Mă uitai dincotro venea glasul şi văzui doi inşi cu nişte pălării cu borurile mari şezând unul lângă altul. Nu li se vedea de sub pălărie decât bărbile lor mari negre. Când băgară de seamă că mă uit spre ei, întoarseră repede capul.

Faptul mi se păru suspect, dar la auzul numelui meu mulţi îşi aţintiră ochii la mine, ceea ce mă stingherea, de aceea căutai să ies mai repede din mulţime.

Când ajunsei în faţa perdelei, întrebai în limba germană:

— Îi e îngăduit unui vechi prieten să vă dea bună ziua?

Perdeaua se dădu la o parte şi intrai în cabină.

— Cine... ce... dumneata... dumneata eşti? strigă Franz şi de mirare se dădu doi paşi îndărăt.

— Domnul doctor! murmură Marta şi mi se păru că se clatină pe picioare.

Făcui un gest s-o sprijin, dar ea îmi apucă repede mâinile şi, până s-apuc eu s-o opresc, începu să mi le sărute, apoi izbucni în hohote de plâns. O aşezai cu blândeţe pe scaun şi-i zisei lui Franz:

— Nici nu-ţi poţi închipui bucuria mea când am aflat că sunteţi aici. Aş avea multe să vă spun, nu e însă timpul acum. Am venit numai să vă întreb unde locuiţi.

— Ultima casă de lângă râu, răspunse el.

— Îmi daţi voie să vă însoţesc după concert?

— Desigur, vă rugăm chiar.

— Bine. Voi veni atunci să vă iau cu Winnetou, e şi el aici.

Marta îşi acoperise faţa cu mâinile şi plângea înăbuşit. Ca să scurtez această scenă lacrimogenă, plecai. Când trecui iar pe lângă locul unde îmi auzisem numele şi mă uitai într-acolo, amândouă scaunele erau goale.

Trecu o bună bucată de vreme până să apară iar artiştii. Martei îi trebuise timp să se liniştească. Cântă întâi Franz, pe urmă ea. La sfârşit, entuziasmul publicului se transformase în delir. Nimeni nu vroia să plece. În sfârşit, cu mare greutate, se goli sala. Winnetou plecă şi el; vroia să mă lase singur cu prietenii mei.

Franz mai avea socoteli de făcut cu antreprenorul sălii, aşa că eu cu Marta o luarăm înainte.

Mă ţinea la braţ şi mergeam în tăcere. Cerul era senin. Deşi nu era lună, stelele luminau ca ziua. Până la locuinţa lor era un drum destul de lung. Gazda era o văduvă de obârşie spaniolă. Marta nu voise să locuiască la un hotel, ca să aibă mai multă linişte.

Poteca pe care păşeam era pe malul râului, mărginită de tufe şi trestii. Băturăm în uşă şi gazda veni să ne deschidă.

Făcu ochii mari când o văzu pe Marta însoţită de un bărbat străin.

Aprinse lampa, o puse pe masă, pe urmă ieşi clătinând cu mirare capul.

Ne aşezarăm unul în faţa altuia şi fiindcă Marta tăcea, începui eu:

— Ştii desigur că m-am întâlnit în Europa cu fratele dumitale şi mi-a spus cum stau lucrurile.

— Da. Eu i-am dat curaj să se adreseze dumitale.

— Se cerea curaj pentru aşa ceva?

— El zicea că, după cele ce ţi se întâmplase în casa noastră, nu o să vrei să mai ştii de noi.

— Îmi pare foarte rău că m-a judecat altfel decât sunt. După câte ştiu însă, Winnetou a fost acela care v-a dat ideea.

— Da. Parcă ni-l trimisese Dumnezeu. Datorită mijloacelor pe care ni le-a pus el la dispoziţie am putut începe turneul pe care îl facem acum.

— Aş putea să aflu care e succesul material?

— Admirabil! La început eram primiţi cu neîncredere; pe urmă nu ne mai lăsau să plecăm până nu mai dădeam alte câteva concerte. Aşa s-a întâmplat şi acum.

— Unde vă duceţi de aici?

— La Santa Fe, şi de acolo în Occident.

— A, nu eşti mulţumită cu succesele de până acum, vrei să devii milionară!

Plecă ochii şi chipul ei deveni şi mai grav când răspunse:

— Milionară? Nu, n-aş mai vrea — sau cel puţin, nu în condiţiile şi cu preţul pe care l-am plătit odinioară. Mi-am dat repede seama de orbirea mea. Succesele mele, zici? Nu-ţi închipui că mă las îmbătată de ele. Ştii că nu mi-a plăcut niciodată să cânt în public. Idealul meu n-a fost să mă audă toată lumea care-şi plăteşte biletul la intrare. Crede-mă că era mai bine dacă nu mă „descoperea” atunci şeful acela de orchestră ca să mă silească aproape să studiez mai departe

arta asta ingrată. Rămâneam ce eram şi aş fi fost poate mai fericită — sau cel puţin atât cât eram pe vremea aceea.

— Să sperăm că nu te simţi nenorocită.

Plecă ochii-n pământ, îi ridică iar şi privi îngândurată înaintea ei.

— Ce înseamnă să fii fericit sau nenorocit? urmă ca. Fericirea nu constă într-o continuă stare de încântare şi nenorocirea nu înseamnă o durere sufletească care te roade fără să bagi de seamă. Dacă mă întrebi însă de sunt mulţumită — atunci îţi răspund — deşi cu o sforţare — da.

Conversaţia aluneca pe o pantă întrucâtva penibilă, de aceea fui foarte mulţumit când îl văzui pe Franz intrând pe uşă. Aducea o sticlă de şampanie pe care o puse zâmbind pe masă.

— Bine-ai venit, domnule doctor, zise el. Cine şi-ar fi închipuit că o să ne întâlnim aici! Încremenisem de mirare, dar şi de bucurie când te-am văzut înaintea mea. Acum să ciocnim un pahar de şampanie.

— Lasă şampania; eu am venit pentru altceva. Avem lucruri serioase de vorbit.

— Aşa e, despre misiunea dumitale în Egipt. Sunt sigur că a dat greş. Nici dracul n-ar fi putut sa dea de urma unui om despre care aveai atât de puţine indicaţii şi unde trebuia să dibui prin întuneric — cum s-ar zice.

— Hm! Te izbeşti uneori din întâmplare prin întuneric de persoane pe care s-ar putea să nu le vezi la lumina zilei.

— Cum... ce? Atunci călătoria dumitale n-a fost zadarnică?

— Şi va sili pe sora dumitale la un lucru neplăcut.

— Ce lucru?

— Îmi spunea adineauri că n-are poftă să redevină milionară.

Marta mă privi cu încordare, dar nu zise nimic.

— Nu e nimic de mirare, urmai eu. De mirare e numai că afacerea nu s-a terminat încă.

— Te rog, spune-ne şi nouă ce a fost... mă zori Franz. Dumneata erai de părere că tovarăşul de călătorie al lui Small Hunter ar fi un escroc cu numele de Ionathan Melton.

— Aşa şi e.

— L-ai găsit?

— Ca şi pe Small Hunter. Unul viu dar celălalt mort.

— Care din ei trăieşte?

— Melton. Small Hunter e mort.

— Doamne, atunci noi suntem moştenitorii unei averi...

— ...de milioane, întregii eu.

— Cui i-ar veni să creadă! Ce bucurie! Mai ales pentru părinţii noştri!.... Lasă-mă să te sărut, prieten nepreţuit!

Vru să mă ia în braţe, dar îl oprii cu un gest.

— Potoleşte-te, omule! N-am ajuns încă acolo ca sa-ţi ieşi din minţi de bucurie. Adevărat că dumneavoastră sunteţi moştenitorii, numai că nu mai aveţi ce moşteni. Averea e în mâna lui Ionathan Melton.

— Sfinte Dumnezeule! Nu cumva i-a predat-o avocatul Murphy?

— Din păcate da.

Le povestii atunci pe scurt toată afacerea.

— Melton trebuie să dea imediat banii! Unde e ascuns ticălosul? Plec îndată să-l găsesc şi să-l silesc să ne dea îndărăt ce e al nostru... Să ştiu că mă duc până la capătul lumii...

Atitudinea lui Franz era atât de ameninţătoare încât, dacă ar fi fost Melton de faţă, acesta ar fi avut motiv să se teamă serios.

— Nu e nevoie să te duci până la capătul lumii, fiindcă Melton e aici în Albuquerque.

— Ce? strigă violonistul, sărind ca muşcat de şarpe.

— Dacă mă vezi răsărind din senin în orăşelul acesta îndepărtat, e din cauză că sunt pe urmele acestui şarlatan şi criminal.

— Aşa e. Acum înţeleg eu. Deci, e aici. O să...

— Stai! Îl oprii eu, fiindcă îl văzui îndreptându-se spre uşă. Nu cumva crezi că te aşteaptă jos la scară ca să-ţi cadă în braţe? Vroiam să-ţi spun că e sau a fost aici foarte de curând — cel mult acum două zile.

— Noi suntem mai de mult fără să avem habar de prezenţa lui. Şi zici că nu ştii dacă mai e aici sau a plecat? N-ai aflat cumva unde avea de gând să tragă?

— Ba da. Probabil la hotelul Plener.

— Plener? Mă duceam zilnic în restaurantul hotelului şi cine ştie de câte ori mă voi fi izbit de el!

— Tot ce se poate.

— Fără să ştiu nimic, domnule! Dar nu din vina mea, ci din a dumitale. Da, da, din a dumitale. De ce nu ai întrebat de el imediat ce-ai sosit?

— Să întreb? Iau toată vina asupra mea — cum zici. Cum m-ar fi văzut, o lua la sănătoasa.

— Ai dreptate. Iartă-mă, te rog. Milioanele astea m-au zăpăcit de tot...

— Potoleşte-te. Fii sigur că o să-mi iau toate măsurile. Omul acesta ne-a dat foarte mult de lucru. Nu fiindcă am făcut noi greşeli, dar are un noroc orb. Stai jos să-ţi istorisesc şi dumitale prin ce-am trecut.

Le povestii tot ce ştiţi şi partea activă pe care o luase Winnetou şi Emery la urmărirea lui Melton. Franz mă ridică în slava cerului. Marta îmi strânse numai mâna în tăcere, ceea ce-mi făcu mai multă plăcere decât laudele exagerate ale fratelui ei. Acesta se plimba agitat prin cameră, clătina capul, mormăia cuvinte neînţelese, ameninţa cu pumnii, ca şi când l-ar fi avut pe Melton în faţa lui, până ce, plictisit, pusei capăt acestei scene caraghioase.

— Te lupţi cu morile de vânt, dragul meu. Acum, după ce v-am spus ce aveam de spus, mă duc. Emery trebuie să se fi întors de la Plener, unde l-am trimis să vadă ce e pe acolo.

Dacă Melton e tot acolo, fii sigur că nu ne mai scapă, dacă nu, plecăm mâine dimineaţă după el. Cât priveşte pe tatăl şi pe unchiul lui, aş putea zice... hm... că sunt aici, ba că i-am şi văzut chiar.

Le spusei întâmplarea din sala de concert:

— Zici că purtau pălării cu borurile mari? mă întrebă Franz. Spune-mi, rogu-te, cam ce statură au ăştia doi?

— Lungi şi slabi, cam de aceeaşi înălţime amândoi.

— Atunci i-am văzut şi eu adineauri.

— Unde?

— Aproape de casa noastră.

— Nu cumva mă pândeau?

— Nu cred. De unde vrei să ştie că eşti aici?

— Meltonii sunt oameni cu experienţă. Să presupunem că sunt identici cu persoanele din sala concertului. M-au văzut şi recunoscut. Au plecat înaintea mea şi s-au aţinut pe undeva prin apropiere până ce m-au văzut ieşind. Pe urmă m-au urmărit şi acum mă aşteaptă afară ca să-mi facă de petrecanie. Ei te-au văzut pe dumneata?

— Desigur. Când mi-au auzit paşii, s-au apropiat şi au întors repede capul.

— N-ai putut vedea dacă sunt înarmaţi?

— Parcă am zărit nişte puşti în mâinile lor.

— Dovada cea mai bună că mi-au pus gând rău...

Marta îmi apucă repede mâna şi zise cu glas rugător:

— Pentru Dumnezeu, nu pleca! Rămâi la noi!

— Imposibil, mă aşteaptă Winnetou şi cu Emery la han.

— S-aştepte până mâine dimineaţă...

— Până atunci se pot întâmpla multe. În orice caz vor îi nerăbdători... trebuie neapărat să plec.

— Nu, nu te las! strigă ea, apucându-mi acum amândouă mâinile. Vor să te împuşte...

— Au vrut mulţi să mă împuşte, ba chiar au şi tras adesea, cu toate astea mă vezi teafăr înaintea dumitale.

— Acum e prea mare primejdia. Afară stau doi asasini şi te pândesc... doi, auzi?...

— Primejdia ar fi fost mai mare dacă nu ştiam, aşa însă nu mai există. De fapt sunt două alternative: sau că m-ai înştiinţat dumneata, domnule Vogel, de prezenţa lor şi atunci s-au lăsat păgubaşi, sau că s-au ascuns undeva în tufiş şi mă voi feri să trec pe acolo.

— Nu, nu, au să se ia după dumneata şi au să te împuşte... Rămâi aici, te rog din suflet... mă implora Marta cu lacrimi în ochi.

— Nu încerca să mă reţii pentru că ar fi zadarnic; trebuie neapărat...

Îmi rupsei vorba. Se auzi afară o detunătură, apoi alta şi un glas strigând:

— Colo... după ei!

Era glasul lui Emery. Apucai lampa de pe masă şi i-o pusei lui Franz în mână.

— Luminează-mi drumul... Repede, repede... Marta mă apucă de braţ, eu însă mă desfăcui cu blândeţe şi mă repezii pe scară. Marta se luă după mine şi strigă din capul scării:

— Nu pleca... nu-ţi dai seama de primejdie?...

— Pentru mine a trecut. Ticăloşii au fost puşi pe fugă, dar mă tem că dacă glonţul a nimerit, i s-a întâmplat ceva lui Winnetou.

— Winnetou? Crezi că e şi el pe aici?

— Da. Am auzit glasul lui Emery. Acesta nu putea şti decât de la Winnetou unde sunt. Probabil ca l-a însoţit încoace.

— Şi crezi că victima e Winnetou?

— Glasul lui Emery l-am auzit dar pe al lui, nu. El trebuie să... A, uite colo două umbre; ei sunt... Nici unul n-a fost rănit!

Erau într-adevăr Winnetou, şi Emery. Eu le ieşii înainte şi întrebai în grabă:

— Nu vi s-a întâmplat nimic?

— Nu, răspunse Emery. Gloanţele au fost bine ţintite, dar

au nimerit alături. Cine naiba să fi fost nemernicii aceia? Pesemne că ne-au luat drept altcineva.

— Nemernicii erau cei doi fraţi Melton şi gloanţele mi-erau destinate mie, am răspuns eu.

— Ei drace! Nu e cu putinţă!

— Ba e foarte cu putinţă...

— Dacă e aşa, mă faci să crap de ciudă. Cum naiba i-am lăsat să-mi scape, domnule!

— Încotro au luat-o?

— Să-i ia dracu'.

— Pentru ce nu v-aţi luat după ei? Winnetou e bun alergător.

— Winnetou a alergat după ei, zise apaşul, dar când să-i ajungă, au încălecat pe nişte cai care îi aşteptau şi au pierit în întuneric.

— A, aşa stau lucrurile? Cum n-aveaţi puştile cu voi, nu puteaţi trage după ei. Să ştii că s-au dus şi duşi au fost!

— Crezi? Dar dacă se întorc, ce ne facem? întrebă Emery.

— Nu se mai întorc, fii pe pace. V-au recunoscut şi au căutat să fugă de voi.

Cerui voie Martei şi-i luai sus cu mine.

— Povesteşte-mi şi mie ce s-a petrecut, zisei eu lui Emery după ce ne aşezarăm pe scaun.

— Prost s-a petrecut ce s-a petrecut, răspunse englezul, morocănos. Să fi ştiut eu cine sunt când i-am zărit colo pe câmp...

— Cum, nu erau în tufiş?

— Nu. Dar pentru ce te miri?

— O să-ţi spun pe urmă, acum mai departe!

— M-am dus la voi la hotel şi Winnetou mi-a spus pe cine ai găsit aici pe neaşteptate. Când am văzut că nu te mai întorci, am plecat după tine.

— Păi Winnetou nu cunoştea casa...

— Nu suntem copii ca să nu aflăm ceva când vrem. Am

cercetat şi ni s-a spus unde locuiesc dumnealor. Mergeam amândoi agale pe malul râului, îngrijoraţi să nu ţi se fi întâmplat ceva, când văzurăm răsărind ca din pământ la dreapta noastră, nu mai departe de patruzeci de paşi, doi inşi care puseră puşca la ochi şi traseră două gloanţe unul după altul. Noi ne-am aruncat repede la pământ, apoi am sărit în picioare şi ne-am repezit, după ei. Ticăloşii fugeau însă de le sfârâiau călcâiele. Era cât p-aci să-i ajungem, când i-am văzut deodată în spinarea cailor dispărând în întuneric. Uite aşa a fost.

— De ce n-aţi tras, aveaţi doar revolverele la voi?

— Pentru că nu ştiam cine sunt. Să fi bănuit cu cine am de-a face, fii sigur că nu-mi scăpau ei.

— Să nu spună fratele meu asta, zise apaşul.

— Am procedat ca nişte copii neştiutori. Au tras erau deci ucigaşi şi pe ucigaşi nu-i laşi să scape. Trebuia, când ne-am trântit la pământ, să stăm câtva timp nemişcaţi. Ei ar fi crezut că ne-au rănit sau chiar omorât. S-ar fi apropiat de noi şi... ştie fratele meu ce-am fi făcut atunci.

— Negreşit că ştiu, strigă englezul cu însufleţire. Am fi pus mâna pe ei şi, voinici cum suntem amândoi, le făceam repede de petrecanie. Ai dreptate, Winnetou, am procedat ca nişte copii fără minte. Cum dracu' m-am prostit aşa, domnule! Spune şi tu Charlie!

— E uşor de înţeles, am răspuns eu. Vă vedeaţi de drum, nebănuind nimic şi v-au luat prin surprindere. Dovadă că nu v-aţi pierdut prezenţa de spirit e că v-aţi trântit imediat la pământ. Mai mult n-ar fi putut face nici cel mai experimentat vânător al Vestului.

— *Well!* Dar tot era mai bine dacă făceam cum zice Winnetou. În sfârşit, ce-a fost a trecut, să nu ne mai facem sânge rău degeaba. Să vorbim acum despre altceva.

— Aşa e, să vorbim despre ce veniseşi să ne comunici la hotel. Era ceva important?

— Da. Ionathan Melton a fost aici cu logodnica lui şi trăsese la hotei Plener.

— Când?

— Ieri înainte de amiază. Au mâncat în restaurant, au schimbat caii, pe urmă au plecat repede.

— Cu trăsura?

— Da. Plener le-a dat o călăuză călare. S-au îndreptat spre Acoma şi de-acolo la micul Colorado.

— Dar dacă n-o fi adevărat şi au spus aşa ca să ne pună pe o urmă greşită?

— Ar trebui atunci să fie înţeleşi cu Plener.

— Nu e nevoie. Se poate ca Ionathan sa-l fi minţit şi pe el, aşa că omul e de bună-credinţă.

— Se poate. Plener face impresia unui mare pişicher dar nu pare să fie pungaş. Şi apoi, ce interes avea Ionathan să ia astfel de măsuri când ne crede cu siguranţă îngropaţi de vii în Valea Morţii.

— Se poate să-şi fi închipuit şi asta şi să se simtă în siguranţă. Atât era tot ce aveai să-mi spui?

— Nu. Pe Plener n-am vrut să-l cercetez prea mult şi m-am adresat oamenilor de serviciu, de la care n-am aflat nimic însă. Am încercat iar cu Plener. Mi-a spus că au venit azi înainte de prânz la el doi inşi, au consumat zdravăn şi l-au întrebat dacă n-a tras la hotelul lui un domn şi o doamnă veniţi cu trăsura. Le-a spus şi lor ce mi-a spus şi mie, pe urmă indivizii au plecat.

— Veniseră pe jos?

— Da. A, acum mi-amintesc. Zicea că indivizii purtaţi pe cap pălării cu boruri late.

— Aşadar, tatăl şi unchiul Melton! Au fost prudenţi şi n-au tras la Plener ci s-au abătut numai pe-acolo.

— Bine, dar de ce au rămas încă în oraş şi n-au plecat după scumpul lor Ionathan?

Probabil fiindcă erau obosiţi şi ei şi caii şi vroiau să se

odihnească niţel.

— Daca nu şi i-or fi schimbat aici. Bani au destui la ei.

— Cred şi eu! A avut grijă Ionathan să le dea mai mult decât le trebuie. Pesemne că au venit pe alt drum încoace, nu pe cel apucat de Ionathan. Astă-seară au asistat la concert şi v-au văzut. Şi-au închipuit desigur că sunteţi cu mine, m-au urmărit şi s-au pus la pândă ca să aştepte până ce voi pleca. A trecut însă domnul Vogel pe acolo, ştiau că e frate cu doamna pe care o însoţeam şi au bănuit că domnul Vogel mă va înştiinţa.

— Ar fi trebuit atunci s-o ia cât mai repede la sănătoasa.

— Ei aş! M-au văzut singur, fără puşca mea binecunoscută de ei — deci uşor de biruit. Era de ajuns să tragă de la distanţă ca să mă nimerească. Revolverele mele nu-mi puteau folosi la nimic. Au procedat cu multă şiretenie.

— Dimpotrivă, au procedat ca nişte idioţi.

— Te înşeli. Era într-adevăr o şiretenie să mă pândească nu pe mal, ci pe câmp. Eram avertizat şi ştiam că vor fi acolo, aşa că mă voi înapoia peste câmp. Ceea ce şi intenţionasem să fac. S-au pus la pândă undeva, nu prea departe de mal ca să mă nimerească şi în cazul când m-aş răzgândi şi m-aş întoarce tot pe lângă râu. Aţi venit însă voi şi le-aţi stricat planul.

— Crezi că m-au recunoscut şi pe mine?

— Ba bine că nu! Pe Winnetou îl cunoşti dintr-o mie, chiar de n-ar fi atât de lumină ca în astă-seară. M-au văzut pe mine şi pe Winnetou, nu era greu să-şi închipuie cine eşti. Să mulţumim lui Dumnezeu că am scăpat atât de uşor.

— Zău că ai dreptate. La drept vorbind, ei pe tine te pândeau, totuşi mai aproape de moarte am fost noi când ne şuierau gloanţele pe la urechi, decât tu care te aflai aici în siguranţă. Numai un lucru nu înţeleg eu: cum de le venise în gând să-şi ţină caii în apropiere?

— Fiindcă mă văzuseră la concert. Poate că-l zăriseră în

acelaşi timp şi pe Winnetou. Bănuiau că-i vom căuta şi erau pregătiţi de fugă.

— Unde?

— Tot acolo unde s-a dus Ionathan al lor. Cu siguranţă că s-au înţeles înainte de a se despărţi la New Orleans.

— Nu s-ar putea să-şi urmeze drumul fiecare pe altă cale, ca şi până acum?

— Castelul femeii albe, unde se duc cu toţii, zis Winnetou, se află între micul Colorado şi Sierra Blanca. Nu există într-acolo decât o singură şosea bună şi pe aceea trebuie să fi luat-o Ionathan. De ce să se ducă tatăl şi unchiul lui prin altă parte?

— Aşa zic şi eu. Meltonii sunt oameni cu multă experienţă şi îmbătrâniţi în rele, nu se dau înapoi de la nimic şi nici nu se tem de primejdii. Sunt pe deplin încredinţat că au luat-o spre Acoma; cum s-o face ziuă, pornim după ei.

— Merg şi eu! strigă cu-nflăcărare Franz Vogel.

— Dumneata? spusei eu râzând, Nu cumva vrei să dai concerte prin pustietăţile Sierrei Blanca?

— Da. Vreau să le cânt Meltonilor un cântec care o să le placă şi lor.

— Lasă-i în grija noastră, dragul meu. Eşti un muzicant desăvârşit, dar arcuşul dumitale nu se potriveşte cu canioanele Coloradoului. Ne ducem după Meltoni ca să le smulgem din gheare prada.

— Dumneata du-te liniştit la Santa Fe şi vezi-ţi de concertele dumitale, fiindcă tot nu ne poţi fi de vreun folos. Vom veni să vă găsim acolo ca să-ţi punem milioanele la picioare.

— Nu, nu! Dumneavoastră să vă osteniţi pentru noi şi eu să stau să cânt oamenilor? Nu-mi arde mie acum de concerte, n-aş fi în stare să ţin arcuşul în mână. Ar trebui să nu am pic de simţ în mine să las pe alţii să lupte cu primejdiile şi eu să stau frumuşel la adăpost.

Îi dădeam dreptate în gândul meu şi probabil că Emery tot aşa, căci îl auzii întrebându-l:

— Ştii să călăreşti?

— Da.

— Dar să umbli cu o armă te pricepi?

— Nu sunt cine ştie ce bun ochitor, totuşi nimeresc destul de bine dacă nu e distanţa prea mare. Vedeţi că sunt hotărât să merg în orice caz. Ar fi deci mai bine să mă luaţi cu dumneavoastră.

— Hm! Tu ce zici, Charlie? Îl vezi ce curajos e?

Ridicai din umeri fără să răspund. La mulţi curajul e datorat faptului că nu cunosc primejdiile care îi aşteaptă. Fluturele se învârteşte fără teamă în jurul lămpii, neştiind că flacăra îi va arde aripile. Marta se rugă şi ea să-l luăm pe Franz cu noi. Mă văzuse dând din umeri, de aceea se adresă acum lui Emery. Englezul era niţel cam afemeiat şi nu putea rezista rugăminţii unei femei frumoase.

— Ai ceva împotrivă, Charlie? mă întrebă el.

— Eu nu, vorbeşte însă cu Winnetou, să vedem ce zice şi el.

— Winnetou e de părere, zise apaşul, că tânărul mai mult ne-ar stingheri decât ne-ar folosi, dar fiindcă lui i se cuvine ce-au jefuit tâlharii, nu-i putem respinge rugămintea. Să nu-şi închipuie însă că e o plăcere să stai opt zile în şa până s-ajungi la ţintă.

— O să îndur totul, făgădui Vogel.

— Dacă fratele meu îşi poate procura până dimineaţa un cal bun de călărie, o puşcă şi muniţiile trebuincioase, poate să vină cu noi, altminteri nu, fiindcă n-avem vreme să-l aşteptăm.

Vogel mă luă atunci de braţ şi-mi zise cu glas rugător:

— Nu mă lăsa, dragă doctore. Cai se găsesc berechet în oraş, arme şi muniţii de asemenea, deşi pe un preţ foarte ridicat, şi prăvăliile sunt încă deschise la ora asta. Vrei să

mergi cu mine să le cumpărăm?

— Cu plăcere. Vom sfârşi repede ca să ne rămână şi câteva ore de odihnă.

Ne luarăm deci rămas-bun de la Marta. Winnetou şi Emery se întoarseră la hotel, iar eu cu Vogel ne-am dus să căutăm un cal şi celelalte lucruri de trebuinţă. A trebuit să sculăm o grămadă de misteri, masteri şi seniores din somn şi să plătim îndoit din pricina deranjului. Greu ne-a fost până am găsit un cal mai ca lumea. Dădeam numai de gloabe care n-ar fi ţinut două ceasuri la drum şi pe care ne cereau preţuri fantastice. De-abia după ce băturăm la şapte, opt uşi, am găsit în sfârşit un murg bătrân dar încă voinic care nu făcea nici patruzeci de dolari, dar pe care ne-a luat optzeci. „Chilipir” — după cum ne asigură negustorul. Lui Vogel nu-i mai rămânea timp de dormit din cauza pregătirilor. La un ceas după ce se lumină de ziuă, ne-am pomenit cu el. Am plecat imediat şi, după ce-am trecut apa râului pe la Atrisco, ne-am îndreptat spre Rio Puerco.

6. Cain

Franz Vogel călărea binişor, dar nu puteam înainta repede, deoarece calul lui nu ţinea pasul cu ai noştri. Dădeam ici-colo de urme de copite, probabil lăsate de caii celor doi Meltoni. Aveau un avans de o noapte asupra noastră, ceea ce însemna mult; dacă nu ar fi fost Vogel cu noi, i-am fi ajuns din urmă printr-o oarecare sforţare pe care am fi făcut-o zorind caii la drum.

A doua zi seara am ajuns la Acoma, un vechi *pueblo* indian, unde cu siguranţă că se opriseră şi Meltonii.

Pueblos se numesc un fel de oraşe-cetăţi ale Mexicului[1]. Mai existau pe atunci numai vreo douăzeci, dintre care cele mai însemnate erau: Taos, Laguna, Isleat şi Acoma. Prin cuvântul „oraş” sau „sat” nu se înţelege o aşezare de CASE izolate cu străzi regulate între ele. Aceste *pueblos* sunt un soi de cetăţi ridicate pentru apărare de-o năvală duşmană, nu însă în felul fortificaţiilor europene. Sunt clădiri de lut sau de piatră, după felul de material pe care-l aveau locuitorii la dispoziţie, construite fără nici un stil arhitectonic.

Închipuiţi-vă doi pereţi de stâncă, despărţiţi odinioară la mijloc prin bolovani mai mari sau mai mici. Bolovanii au fost rostogoliţi unii peste alţii, s-a ridicat apoi astfel un zid, s-a lipit deasupra un tavan de lut şi tot cu lut s-au făcut despărţituri în formă de încăperi, lăsându-se numai câte o gaură în loc de uşă la fiecare încăpere. Ferestre n-au.

Deasupra aşa-zisului parter, s-a ridicat un etaj, apoi altul şi iar altul, mergând din ce în ce mai îngust ca să lase un fel

[1] În cea mai largă accepţiune a cuvântului, în limba spaniolă *pueblo* înseamnă *popor, neam, naţiune.* Cuvântul mai poate fi tradus prin *sat, sălaş, localitate.* În volumul de faţă are mai mult sensul de *cetăţuie* (n. ed.).

de terasă la fiecare etaj. Adeseori aceste clădiri n-au alt mijloc de-a coborî de la un etaj la altul decât o gaură în tavan prin care urci sau cobori cu o scară mobilă. După ce-ia urcat de la parter la primul etaj, ridici scara, o rezemi de gaura tavanului de deasupra, urci la etajul al doilea şi tot aşa până pe acoperiş. Acesta era mijlocul de apărare al vechilor mexicani şi clădirilor li s-au zis cetăţui.

Locuitorii *pueblelor* nu trebuie confundaţi cu indienii liberi care trăiesc ca nomazi şi-şi aşează corturile şi lagărele în aer liber. Sunt oameni blajini, cumpătaţi, modeşti — probabil, cred unii, urmaşii degeneraţi ai vechilor azteci.

Deşi catolici, nu-i poţi numi creştini. Se roagă într-ascuns tot marelui Manitu şi păstrează încă obiceiuri păgâne, potrivnice creştinismului. Vina e a vechii nepăsări iberice, care lasă lucrurile cum sunt, proteguiesc aparenţa de bigotism, dar nu îndrumă la o credinţa pornită din convingere.

Dacă încerci să insulţi religia, indianul *pueblei* nu se sinchiseşte ci face haz; de te atingi însă de superstiţiile şi crezurile lui rămase de pe timpurile păgânismului, vei vedea pe cel mai paşnic om transformat într-un adevărat tigru.

Indienii *pueblelor* se îndeletnicesc cu agricultura, cu creşterea vitelor şi industria casnică, dar din toate câte puţin şi pe o treaptă redusă. Ogoarele se află de obicei în apropiere de casă şi sunt lucrate cu unelte aproape primitive. Tot ce e nou şi practic e respins. Preferă să n-aleagă mai nimic de pe urma trudei lor, decât să îngraşe pământul sau să-l lucreze sistematic.

Acelaşi lucru cu creşterea vitelor şi a animalelor domestice. Vezi ici-colo câteva găini jigărite, câţiva porci şi foarte mulţi câini. Aceştia sunt lăsaţi s-alerge liberi, pe când porcii sunt... legaţi în lanţuri!

Industria se reduce la împletituri şi confecţionarea de pungi. Fac urne şi ulcioare din pământ ars, lucrate cât se poate de primitiv. Unele figuri sunt chiar caraghioase şi lipsite

de cel mai elementar simţ artistic. Slujesc de obicei ca jucării pentru copii; câteodată au şi o însemnătate tainică, păgână. În cazul din urmă sunt expuse în *estufa* care e o încăpere mică, cu trei pereţi, scundă-n tavan, cu două prăjini înfipte-n podea. Nici un străin n-are voie să calce în acest sanctuar.

După cum vă spuneam, am ajuns spre seară în Acoma şi am întrebat imediat de *governor.* Sa nu vă închipuiţi că acest aşa-zis guvernator e un funcţionar superior sau cine ştie ce personaj de seamă, în ţinuturile unde se vorbeşte spanioleşte, cel mai neînsemnat slujbaş poartă un titlu pompos şi răsunător, şi mai toţi indienii de aici vorbesc binişor limba spaniolă.

Toată populaţia se adunase în fugă şi ne privea cu priviri nu tocmai binevoitoare. Nu înţelegeam care ar fi pricina, deoarece nu le ceream nimic întrebarăm numai de *governor,* ca să aflăm de la el dacă ştie ceva despre cei trei Meltoni.

După ce descălecarăm nu se oferi nimeni să ne ţină caii, să ne îmbie cu apă sau să ne ducă la *governor.* Nu văzurăm nici o fată tânără, ci numai câţiva băieţi foarte frumoşi la chip.

Dacă am văzut că ni se arată toţi duşmănoşi, ne-am gândit să ne ajutăm singuri. Legarăm caii de nişte colţuri de stâncă şi pornirăm să căutăm pe undeva un izvor sau pârâu. Am trecut pe lângă o grădiniţă cu vreo câteva flori pălite şi nişte legume ca vai de ele. Emery văzu jos o ridiche şi se aplecă s-o ridice. Unul din băieţi se repezi la el, şi se încleştă de braţul lui. Englezul se smuci o dată şi vru să apuce iar ridichea. Eu îl trăsei însă de acolo şi pornirăm mai departe. Văzurăm deodată tocmai înaintea noastră o *estufa.* Emery se apropie şi se uită înăuntru peste zidul scund şi izbucni în hohote. Erau aici zeci de figuri foarte caraghioase, păpuşi cu picioarele răsfirate şi braţele scurte şi rotunde ca nişte cârnaţi, aşezate în poziţii ridicole. Capete şi frunţi cu două găuri în loc de ochi, fără nas şi o deschizătură mare care

închipuia gura.

Unele aşezate pe vine, cu pântece enorme şi trei capete, unul sus, altul pe piept şi al treilea în spate. Urechile erau mai lungi decât braţele.

Emery întinse mâna s-apuce una din statuete, dar îl trăsei repede îndărăt explicându-i însemnătatea lor.

Merserăm mai departe cu droaia de oameni după noi. Numai băiatul de adineauri rămase în urmă, mă privi nehotărât, rupse apoi brusc o floare din grădiniţa sărăcăcioasă, mi-o întinse şi şopti:

— Mulţumesc. Ridichea era singura pe care o aveam şi o păstram pentru tata.

Glasul nu-i era de băiat ci de fată. Mi-am adus atunci aminte că la unii din *pueblos* fetele se îmbracă băieţeşte. Poartă pantaloni şi părul scurt cu o cărare la o parte, ceea ce le face să semene foarte mult cu băieţii. Am vrut să-i dau şi eu ceva în dar, nu ştiam însă ce. Am scos de la brâu un creion de argint din care căzuse plumbul şi îl întinsei, după ce-i arătai mai întâi cum să-l înşurubeze şi să-l deşurubeze, zicând:

— Ţine asta în schimbul florii, frumoasă *puebla.*

— Mi-l dai mie? întrebă ea cu ochii lucitori de bucurie, nevenindu-i să creadă.

Da. Floarea ta mi-e mai dragă decât fleacul ăsta.

Fata luă creionul, îmi sărută repede mâna şi fugi sprintenă să-şi ascundă comoara.

Cât de puţin se cere uneori ca să faci fericit pe un om! Şi de câte ori o singură vorbă bună poate aduce după sine o răsplată neînchipuită! Dovada trebuia s-o am în curând.

— Winnetou veni după noi să ne spună că a găsit apă. În apropierea *pueblei* se afla un fel de cisternă în care se aduna puţina apă de ploaie de peste an. Ne duserăm acolo caii şi ne pregăteam să lăsăm ciutura înăuntru, când ne pomenirăm cu indienii răcnind ca nebuni, vroind să ne dea la o parte. Nouă

însă ne trebuia cu orice preţ apă. Aveam un drum lung a doua zi printr-un pustiu unde nu se găsea măcar un strop. Winnetou, Franz şi Emery puseră mâna pe puşti, indienii se dădură îndărăt de frica armelor, ştiind că n-ar putea să se apere cu rablele lor.

Bieţii oameni aveau tot dreptul să-şi apere puţinul pe care-l aveau, de aceea mi se păru neomenos să le luăm cu de-a sila apa. Trebuia să le dăm ceva în schimb. Băgai mâna în buzunar şi le aruncai un pumn de gologani, ceea ce îi îmbună numaidecât.

Se înnopta şi ne trebuia un loc de odihnă. Atitudinea duşmănoasă a indienilor nu ne îngăduia să le cerem un locşor în cetăţuie şi, deşi nu-i credeam în stare de vreo mişelie, preferam să ne ţinem cât mai departe de ei.

Luarăm caii de căpăstru şi ieşirăm afară LA câmp, unde vroiam să ne petrecem noaptea, veghind bineînţeles, cu rândul.

Să fi trecut două ceasuri de când se întunecase când zărirăm o umbră ieşind din *pueblo* şi îndreptându-se spre noi. Se opri la oarecare depărtare şi rămase nemişcată în loc. O îndemnarăm să se apropie.

— Vreau să vorbesc cu seniorul acela bun, răspunse un glas de femeie.

Era fata care-mi dăduse floarea.

— Du-te de vezi ce vrea, mă îndemnă Emery.

Când mă apropiai de ea, indiana îmi zise cu glas scăzut:

— Să vorbim încet ca să nu ne audă cineva. M-am strecurat de acasă ca să-ţi spun că au de gând să-ţi facă rău.

— Cine?

— Albii care au sosit astăzi la noi.

— A, i-aţi văzut? Când au sosit?

— Cu trei ceasuri înaintea voastră.

— Cât timp au stat?

— Sunt încă aici, îmi şopti ea de-abia auzit.

— Da? Mi-ai adus o veste pentru care n-am cuvinte să-ţi mulţumesc.

— Nici nu trebuie. Nu tu, ci eu îţi mulţumesc spunându-ţi ce-am auzit. Când au venit, albii ne-au spus că veţi sosi voi.

— Şi v-au îndemnat să vă purtaţi duşmănos cu noi?

— Da. Ziceau că vreţi să ne distrugeţi *estufa* cu chipurile zeilor.

— Nu e adevărat! Altceva ce v-au mai spus?

— Că sunteţi nişte oameni răi care aţi omorât o grămadă de inşi şi că veniţi să ne jefuiţi.

— V-au minţit cu neruşinare. Dimpotrivă, ei sunt nişte tâlhari care au multe crime pe conştiinţă, de aceea îi fugărim. Vrem să punem mâna pe ei şi să-i pedepsim pentru nelegiuirile lor. Noi suntem oameni cinstiţi care nu facem rău la nimeni.

— Te cred, senior. Nu te arată chipul să fii un ucigaş şi ai fost bun cu noi. De aceea am venit să te salvez.

— Să mă salvezi? Atunci suntem în primejdie...

— Da. Cum? Nu ştiu, dar cei doi albi sunt încă aici.

— Poţi să-mi spui unde se află acum?

— Aş putea, dar nu vreau să-i trădez pe-ai mei.

— Bine, n-o să te mai întreb. Ai putea însă să-mi destăinuieşti în ce constă primejdia care ne ameninţă?

— Da, moartea! În ce fel, nu ştiu decât puţini din bărbaţii noştri, copiii şi femeile nu cunosc taina. Şi vezi tu, tocmai taina asta mă face şi cred că se unelteşte ceva grozav împotriva voastră...

Cum sfârşi vorba se furişă tiptil prin întuneric şi pieri fără să-mi lase timp să-i mulţumesc.

Mare le-a fost mirarea tovarăşilor mei când le-am spus ce-am aflat. Emery vru să se ducă imediat la cetăţuie ca să tragă la răspundere pe indieni, dar Winnetou se împotrivi.

— Să nu se pripească fratele meu. Indienii au crezut minciunile îndrugate de Meltoni. Li se cuvine pentru asta

moartea?

— Da, o merită, fiindcă şi ei vor să ne omoare pe noi, răspunse indignat englezul.

— Nu se ştie. De altminteri ei sunt mulţi şi noi numai patru.

— Nu mi-e mie frică de ei.

— Nici lui Winnetou, dar patru inşi, fie ei cât de viteji, nu pot ataca o *puebla.*

— Putem sili pe indieni să ne predea pe albi.

— Sili? Să dăm loc la o luptă? Vezi, tocmai asta trebuie să împiedicăm. Dacă ne luăm la luptă, Meltonii le sar în ajutor sau se folosesc de învălmăşeală şi o iau la fugă. Ceea ce vrea fratele meu nu putem obţine decât prin vicleşug. Îi aşteptăm să vină. Probabil că ştiu unde ne aflăm acum, de aceea trebuie să ne mutăm locul. Au să ne caute. Cel puţin aşa au să facă Meltonii. Noi să punem, imediat ce se vor apropia, mâna pe ei.

Apaşul avea dreptate. Ne mutarăm deci locul la o depărtare şi mai mare de cetăţuie. Acum, când ştiam ce ni se pregătea, eram bucuroşi că nemernicii erau tot aici şi nu mai trebuia să alergăm după ei. Era mai mult ca sigur că de data asta n-au să ne mai scape.

Veghearăm cu rândul, doi câte doi. Noaptea era pe sfârşite dar nu văzurăm până atunci nimic suspect.

— Poate că s-a înşelat indiana, îşi dădu cu părerea Emery.

— Nu cred, răspunsei eu.

— Nu vezi că nu vine nimeni?

— Probabil că ne-au căutat degeaba sau poate că indienii şi-au dat seama de primejdia de-a se apropia de noi.

— Trebuie deci s-aşteptăm până ce se va lumina de ziuă; pe urmă ţin cu tot dinadinsul să silim pe indieni să ne predea pe Meltoni.

— N-au să poată, fiindcă Meltonii nu vor mai fi aici. Când vor vedea că indienii nu ne-au făcut nimic, au s-o şteargă

repede de aici.

— Nu prea cred. Mai degrabă mă tem că rămân, se simt ocrotiţi de indieni.

— Ar face o mare prostie. Dacă rămân pe loc socotind că ne vor putea ataca, ajutaţi de ei, e sigur că ne cad în palmă sau cad doborâţi de gloanţele noastre. Ştiu ei prea bine că aşa s-ar întâmpla. Şi apoi îşi dau seama că puştile noastre nimeresc mai bine şi mai departe ca ale lor. Eu sunt sigur că vor pleca.

— Rămâne de văzut.

— Ar trebui atunci să ne îndepărtăm încă şi mai mult de *puebla* şi asta cât mai spre apus. Pe acolo trebuie s-o ia ei, poate că-i vedem trecând.

Winnetou era şi el de aceeaşi părere, aşa că ne schimbarăm iar locul. Apaşul şi cu Emery se culcară să mai doarmă puţin, pe când eu şi Vogel ne-am dus niţel mai departe; eu m-am aşezat pe dreapta, iar tânărul violonist pe stânga ca să putem auzi mai bine, lăsând o distanţă între noi. Ba eu pusei chiar urechea la pământ şi rămăsei astfel multă vreme.

Deodată mi se păru că deosebesc un zgomot din partea unde veghea Vogel. Mă apropiai de el şi-i şopti:

— Dumneata auzi ceva?

— Da. Paşi omeneşti.

— Câţi să fie?

— Nu se poate număra cu urechea. Erau mulţi, veneau de la cetăţuie şi au trecut de noi departe de aici.

— Tot aşa am auzit şi eu, numai că nu erau paşi de om ci tropot de copite.

— Aş putea să fac prinsoare că erau pe puţin zece inşi.

— Aşa ţi s-a părut. Urechea dumitale nu e de prinsă încă să deosebească zgomotul în aer liber. Erau doi cai al căror tropot te face să crezi că ar fi paşi de oameni mulţi la un loc. Trebuie să-i trezim pe Winnetou şi Emery. Sunt sigur că au

fost Meltonii care au trecut pe aici. Deşteptarăm pe cei doi tovarăşi ai noştri, şi când auziră despre ce e vorba, îmi dădură dreptate.

— Meltonii au fost, zise Emery. Să ne luăm imediat după ei.

— S-aşteptăm până se va lumina bine, ca să le găsim urma, fu de părere Winnetou.

— Nu e nevoie, ştim doar încotro au luat-o.

— Ba nu ştim deloc. Winnetou are dreptate; trebuie neapărat să mai aşteptăm, zisei eu.

— Nu era vorba să se ducă la micul Colorado? Dacă ne ducem într-acolo, nu se poate să nu dăm de ei.

— S-ar putea să-şi fi schimbat gândul şi s-o ia prin altă parte.

— Ştiu că tot degeaba le-ar fi.

— Crezi? Habar n-au că le cunoaştem ţinta călătoriei. Când au sosit ei la Albuquerque, Ionathan plecase, aşa că n-au putut afla de la el ce s-a întâmplat de când s-au despărţit. Vor fi crezând că-i urmărim pe ei şi nu ştiu unde să-l aştepte, de aceea bănuiesc că vor căuta să ne facă să luăm alt drum.

— *Well!* Şi ce ne pasă nouă? Noi ne ducem la Colorado să-l luăm pe stimatul dumnealor Ionathan de guler. Dacă se abat din cale, să-i lăsăm în pace.

— Cum aşa?

— Îi aşteptăm acolo. Vin ei, n-avea grijă.

— Nu e chiar aşa de sigur după cum crezi. Chiar dacă vin, au s-o facă cu atâta precauţiune, încât o să ne fie foarte greu să punem mâna pe ei.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Am eu motivele mele. Întreabă-l pe Winnetou, poate că o să-ţi spună el.

— Nu înţeleg de ce s-ar feri pe urmă mai mult decât acum.

— E foarte simplu. Vor să ne amăgească. Văzând că nu-i mai urmărim, îşi vor închipui că ne-am dus de-a dreptul la

castelul Juditei, unde-am ajuns înaintea lor. De dus trebuie să se ducă şi ei neapărat şi, se-nţelege de la sine, o vor face pe furiş.

— Hm! asta aşa e.

— Prost e că ne vom afla între două focuri, în faţă Ionathan şi în spate cei doi fraţi Melton.

— *Pshaw!* Ionathan nu e de temut.

— Să zicem. Uiţi însă că la castel se află indienii care s-au strămutat acolo odată cu Judita şi căpetenia lor. Trebuie să-i punem şi pe ei la socoteală.

— Ai dreptate. Crezi deci că e mai bine să urmărim pe cei doi Meltoni chiar dacă au luat-o pe alt drum?

— Da. Se cere neapărat să punem mâna pe ei. De aceea nu putem pleca de aici până ce nu se va lumina de ziuă, ca să le găsim urma.

— Şi apoi, trebuie să ne mai adăpăm o dată caii, adăugă Winnetou. Nu ştim cât va ţine drumul dacă vom mai găsi apă pe undeva.

Am rămas pe loc până ce se iviră zorile şi puturăm zări *pueblo.* Pornirăm spre sat, unde am găsit pe toţi locuitorii treji, semn că plănuiseră peste noapte ceva împotriva noastră. Când am vrut să ne apropiem de cisternă, ne ieşi unul din ei înainte şi ne zise:

— Dacă vreţi să vă adăpaţi caii, trebuie să plătiţi.

— Cine eşti tu şi cu ce drept ne ceri plată? l-am întrebat eu.

— Sunt căpetenia satului.

— Aha, aşa! Ieri, când am întrebat de tine, n-a vrut nimeni să ne răspundă.

— Nu eram aici!

— Minţi. Te-am văzut printre ceilalţi. De când erai plecat?

— De ieri dimineaţă.

— Atunci alaltăieri te aflai în sat?

— Da.

— Ai putea atunci tu să ne spui dacă au stat zilele astea nişte străini în sat?

— N-a fost nimeni.

— Cu toate astea sunt sigur că au fost doi călăreţi aici la voi.

— Nu. Când m-am întors mi s-a spus numai despre voi. Dacă ar mai fost şi alţii, nu se putea să nu aflu.

— Şi eu îţi spun că au fost. Ne-au căutat, azi-noapte ca să ne omoare.

Indianul se sperie.

— Vai de mine, senior, cum poţi să crezi una ca asta! Noi suntem oameni paşnici şi cinstiţi, care n-avem cu nimeni nimic.

— Dacă aţi fi într-adevăr atât de cinstiţi, n-ai încerca să ne minţi. Ar trebui să vă pedepsim pentru fapta voastră, suntem însă creştini şi legea noastră ne învaţă să fim iertători. Ştim hotărât că oamenii despre care ţi-am vorbit au plecat de aici acum un ceas. Dar fiindcă nu ne temem de ei şi nici voi nu meritaţi să vă luăm în seamă, o să facem aşa ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, mai mult încă, vă plătim şi apa pe care o bem.

Ne adăparăm caii, băurăm şi noi câte o înghiţitură şi ne văzurăm de drum. De-abia după ce ne-am îndepărtat bine, ca să nu ne vadă indienii, ne-am apucat să cercetăm urmele fugarilor.

Apaşul fu cel dintâi care le găsi. Duceau în linie dreaptă tot înainte, făceau apoi un ocol şi coteau pe urmă spre miazănoapte.

— Vezi! zise Emery. Presupunerile mele se adeveresc. Indivizii s-au abătut din cale.

— Proastă afacere! Cine ştie când vom ieşi iar pe drumul drept.

— Dacă am putea-o lua în galop, i-am ajunge repede.

— N-avem decât s-o luăm în galop.

— Nu se poate. Calul lui Vogel nu se poate ţine după ai noştri.

Winnetou descălecă, examină urmele şi întrebă apoi pe Franz:

— Tânărul meu frate n-a învăţat să deosebească o urmă?

— Nu. Dacă nu e bine întipărită în pământ nu o văd.

— Atunci nu-l putem lăsa să vină după noi, fiindcă s-ar rătăci. Meltonii au cai buni, totuşi i-am ajunge lesne. Old Shatterhand să mă însoţească iar Emery să rămână cu tânărul meu frate şi să ne ajungă din urmă. Noi doi suntem în stare să punem mâna pe ei.

După mutra pe care o făcu englezul se cunoştea că nu-i convenea defel, dar nu zise nimic. O luarăm în galop şi în curând îi lăsarăm în urmă. Deşi Meltonii porniseră cu cel puţin un ceas înaintea noastră, eram sigur că-i vom ajunge încă înainte de amiază.

Călăream printr-o stepă pustie cu terenul pietros, totuşi aveam grijă să lăsăm urme după noi.

Din ale Meltonilor se vedeau doar pe alocuri câte una. Ne trebuia deci multă atenţie ca să nu ne scape. Winnetou însă era mare meşter în găsirea urmelor. Treptat, treptat, terenul devenea accidentat şi după două ceasuri dădurăm de dealuri. Din vârful unuia din ele se zărea bine dincolo în vale. Meltonii erau acum în raza vederii noastre. Trecuseră valea şi urcau dealul pe partea cealaltă. Repezirăm caii în vale. La un moment dat, unul din Meltoni întoarse capul şi ne văzu. Atrase atenţia celuilalt şi porniră să urce ca nebuni colina.

— Mult n-au să-i poată duce caii aşa, zise apaşul zâmbind. Pe oamenii ăştia îi avem în palmă.

— Cum zici tu că o să punem mâna pe ei? îl întrebai eu.

— Prin ameninţări. Ne apropiem cât mai mult până ce ne pot auzi şi le poruncim să descalece şi să pună jos armele. Dacă nu vor, tragem, nu ca să-i omoram, ci să-i rănim numai. Vreau să-i prindem vii.

— Probabil că au să tragă şi ei în noi.

— Le-o vom lua înainte. Un glonţ în braţ, atât.

Winnetou vorbea cu multă siguranţă, ca şi când nu s-ar îndoi un moment că aşa se va întâmpla, totuşi a fost să fie altfel.

Când coborârăm noi dincolo de deal, îi văzurăm gonind cu turbare în vale. Din când în când întorceau capul să vadă dacă-i ajungem.

Caii lor păreau tot mai osteniţi pe când ai noştri nu simţeau pic de oboseală. Când ajunserăm iar într-un vârf de deal, văzurăm în vale un fel de potecă plină de bolovani şi pietre care se întindea până departe. Meltonii goneau înnebuniţi pe poteca aceasta bolovănoasă. Ne luarăm după ei şi era mai mult ca sigur că peste cel mult un sfert de ceas îi vom ajunge.

Se întâmplă acum ceva ce făcu să mi se zburlească părul pe cap de groază. Calul unuia din ei se poticni şi căzu prinzând pe călăreţ sub el. Celălalt descăleca şi se aplecă spre el. Mai târziu am constatat că cel care căzuse era Thomas Melton. Harry se căznea să ridice calul, nu putu însă căci bietul animal îşi rupsese amândouă picioarele. Reuşi totuşi să tragă pe călăreţ de sub el. Acesta sări în picioare şi înţeleserăm după gesturile lor că vorbesc cu mare agitaţie.

Nu mai aveau acum decât un singur cal, deci numai unul din ei putea fugi, pe când celălalt trebuia să cadă în mâinile noastre.

— Doi călăreţi pe un cal... ai noştri sunt! strigă Winnetou.

Ne repezirăm alături de poteca îngustă. Se petrecu atunci ceva grozav. Harry Melton, al cărui cal rămăsese teafăr, vru să încalece, dar fratele său nu-l lăsă, vroia să se urce şi el pe cal în spatele lui. Se certau înfuriaţi înghiontindu-se. Scena nu dură nici de când am început s-o descriu, căci Harry împinse pe fratele său la o parte şi puse piciorul în scară. În clipa următoare îl văzurăm pe Thomas ridicând puşca şi izbindu-l

cu patul ei în cap. Harry se rostogoli la pământ. Celălalt se aplecă o secundă, se ridică iar, sări ca fulgerul în spinarea calului şi porni într-un galop nebun. Din clipa când se prăbuşise calul, pană în momentul când Thomas Melton încalecă iar nu trecuseră nici două minute, aşa că nu l-am fi putut nimeri de la distanţa unde ne aflam noi.

Când ne-am apropiat de Harry Melton, văzurăm că a leşinat.

Am descălecat şi ne-am aplecat peste el. Sângele îi gâlgâia din rana adâncă pe care o avea în piept.

— Ucigaş de frate... murmură apaşul indignat.

— Da, ucigaş de frate... repetai eu, înfiorat.

— Ne luăm după el?

— Nu. Îl avem şi aşa în mână. Să dacă mai e de făcut ceva pentru nenorocitul acesta.

Dezbrăcarăm repede pe muribund, ameţit de lovitura primită în cap. Cămaşa îi era îmbibată cu sânge.

Rănitul scoase un geamăt adânc. Pansarăm rana cu fâşii din cămaşa lui şi ne aşezarăm jos lângă el aşteptând să se trezească din leşin.

Trecu multă vreme până să deschidă ochii. Se apucă de cap cu amândouă mâinile şi ne privi rătăcit, pe urmă ne recunoscu. Scoase o înjurătura grozavă şi vru să se ridice, dar nu putu.

— Stai liniştit, master, îi zisei eu. Moartea te pândeşte şi din ce te agiţi mai mult, din ce te înhaţă mai repede.

Se uită în josul trupului şi văzu pansamentul pliu de sânge.

— Sânge... sânge... de... unde? murmură el cu glasul stins.

— Din pieptul dumitale.

— Cine m-a rănit?

— Te-a înjunghiat fratele dumitale.

— Thomas... fratele meu?

Închise ochii. Mintea lui nu putea cuprinde un gând atât

de grozav. Îi deschise apoi şi o flacără ciudată licări în ei.

— Să-l bată Dumnezeu... E un Iuda... m-a trădat... Ucigaşul... M-a dat în mâinile voastre.

— Asta n-ar fi nimic, dar te-a trimis probabil pe lumea cealaltă. I-aţi rămas-bun de la viaţă.

— Unde... e?

— A fugit.

— Da. da, acum îmi aduc aminte... I s-a poticnit calul şi eu am descălecat să-l ridic. A vrut să-l ia pe al meu, ne-am certat şi... Nu mai ştiu ce-a fost.

Spuse toate acestea gâfâind şi în cuvinte întretăiate. Îl lăsai să isprăvească, pe urmă îi zisei:

— Să-ţi spun eu ce-a mai fost. Ai pus piciorul în scară, dar n-ai apucat să încaleci, fiindcă ţi-a dat cu patul puştii în cap, pe urmă s-a aplecat peste dumneata şi ţi-a împlântat pumnalul în piept.

— S-a aplecat zici? Unde mi-e haina? întrebă el repede.

— Uite-o.

— Daţi-mi-o încoace... încoace...

Îi întinsei haina plină şi ea de sânge. Căută cu înfrigurare în buzunarul dinăuntru, nu găsi însă ce căuta.

— Nimic! gemu el. L-a luat!

— Ce?

— Portofelul cu bani... O Iuda, trădătorul... frate i-am fost.

— Ai cui erau banii?

— Ai mei... numai ai mei!

— Bani de furat, zisei eu cu dispreţ.

Tăcu. De-abia când repetai fraza, răspunse:

— Nu e treaba voastră, m-ai auzit?... Sunteţi nişte... nişte...

Zări pumnalul jos lângă el, îl apucă repede şi-l îndreptă spre mine. Ca toată slăbiciunea lui de-abia i-l putui scoate din mână. Sforţarea pe care o făcu îi deschise rana şi sângele se porni iar. În timp ce mă munceam să-i opresc hemoragia,

bolborosea în neştire.

— Prins!... Winnetou... Old Shatterhand, câinii! Jefuit, înjunghiat de... Toma... Iuda blestemat... Vândut ca Iisus... afurisit Iscariotean... Răzbunare... Răzbunare vreau!...

Părea pe jumătate conştient şi căutai să aflu câte ceva de la el.

— Ţi-a furat şi partea dumitale din banii lui Hunter, pungaşul, nu e aşa?

— Da... banii lui Hunter! răspunse el fără să deschidă ochii.

— Parcă avea şi el tot pe atât!

— Tot pe atât... repetă el după mine.

— Restul e tot în mâna lui Ionathan!

— Da, da, Ionathan! Răzbunare... răzbunare!

— Lasă că te răzbunăm noi. Ne ducem să-l prindem până la...

Aşteptam cu încordare să vedem ce are să zică.

— Până la Flujo Blanco... White-Fork... şopti el.

— Unde îşi are Judita castelul...

— Castelul... *pueblo* al ei...

Deschise ochii brusc, mă privi în faţă şi se răcni înfuriat:

— Tu cine eşti?

— Mă cunoşti doar.

— Da, da, te cunosc. Old Shatterhand... Winnetou... diavoli... nişte diavoli... Ce mă tot întrebi? Lasă-mă în pace!

— Parcă ziceai să te răzbunăm?

— Răzbună... Da, da, alergaţi după el... Împuşcaţi-l ca pe un câine turbat... luaţi-i banii şi duceţi-i... Încleştă deodată pumnii şi urmă: Nu, nu... nu mai spun nimic! Să scape Thomas... Voi sunteţi nişte... nişte... N-o să aflaţi ce vreţi... Duceţi-vă dracului amândoi...

Capul îi căzu îndărăt pe bolovani şi rămase nemişcat. Sângele îi gâlgâia din rană. Reuşirăm să îi-l potolim iar. Adormi.

Winnetou, care nu spusese încă un cuvânt, îl privi lung şi zise:

— Ăstuia aici îi putrezesc oasele.

— Să sperăm că se căieşte de tot ce-a făcut înainte de a-şi da sufletul.

— Numai de s-ar isprăvi mai repede cu el ca să nu zăbovim prea mult şi să ne scape celălalt. Vad că ţi-e milă de el, nu?

— Da.

— Nu merită. Era mai rău ca o fiară. Mai milă să-ţi fie de calul acesta care n-a păcătuit cu nimic. Winnetou o să-i scurteze suferinţele.

Cu aceste cuvinte, apaşul alătură ţeava puştii de urechea calului şi trase.

La auzul detunăturii Melton tresări, deschise ochii şi privi rătăcit în juru-i.

— Cine a tras? Era pentru... pentru... Fără să sfârşească întrebarea căzu iar îndărăt şi rămase ceasuri întregi nemişcat. Uneori şoptea ceva nedesluşit. Ai fi crezut că doarme şi aiurează, dar nu dormea. Expresia feţei sale se schimba mereu.

— Acum ştiu unde e castelul Juditei, zisei eu lui Winnetou.

— Da, la Flujo Blanco, dacă o fi adevărat ce-a spus Melton.

— Cunoaşte fratele meu râul?

— Chiar până acolo n-am fost încă, dar prin apropiere, şi cred că l-aş găsi lesne. Izvorăşte din Sierra Blanca şi yankeii îi zic White-Fork.

Pe la prânz sosiră şi Emery cu Vogel. Spre seară Melton îşi dădu sufletul, îl văzurăm deodată cutremurându-se, pronunţă de câteva ori numele fratelui său, scoase câteva blesteme şi rămas nemişcat. Sfârşitul i-a fost mai uşor decât meritase. L-am îngropat a doua zi, acoperindu-l cu pietre ca trupul lui păcătos să nu fie sfâşiat de corbi, pe urmă am plecat lăsând în urmă locul unde se petrecuse grozava tragedie.

7. O gazdă trădătoare

Ar fi fost de prisos să-l urmărim pe Thomas Melton după urmele lăsate de el. Era mai mult ca sigur că-l vom găsi împreună cu Ionathan la castelul Juditei. Ne întoarserăm deci pe drumul luat în ajun, renunţând la ocolul pe care intenţionam să-l facem. Trecurăm deci Sierra Madre dincolo de munţii Zuni. Ni se păru însă ciudată temperatura de aici.

Imediat ce lăsarăm în urma noastră lanţul de munţi, cerul se acoperi de nori; cădea o ploaie repede, apoi cerul se însenina brusc ca peste scurt timp să plouă iar. Pe de-o parte această schimbare de atmosferă ne convenea, pe de alta nu. Umezeala făcea să răsară iarba din pământ, caii având astfel nutreţ şi apă din belşug, dar hainele nu apucau să se usuce pe trup, ceea ce ne putea fi dăunător sănătăţii.

Eu, Winnetou şi Emery eram deprinşi cu intemperiile, nu însă şi tânărul Vogel, totuşi am fi fost bucuroşi să găsim undeva un adăpost peste noapte.

A treia zi spre seară Winnetou ne înştiinţa că apropiem de Flujo Blanco. Turna cu găleata; nu mai era ploaie ci potop. Mi-era milă de bietul Vogel, care nu era obişnuit cu astfel de vreme, dar care totuşi îndura cu răbdare fără să se plângă.

Ne găseam acum într-un ţinut în care creşteau pe ici-colo tufe şi grupuri de copaci, la miazăzi de noi era Sierra Blanca, pe care n-o puteam vedea din cauza ploii dese care cădea.

Deodată norii se risipiră brusc şi soarele ne râdea iar în faţă. Puteam zări înaintea noastră până departe. Deasupra Sierrei însă ploua şi acum. Din ce înaintam, din ce aerul era mai limpede şi străveziu. Dacă până mai adineauri nu se putea zări la zece paşi, acum puteam vedea colo sus în deal un... om.

Locul era pustiu, fără urmă de copac sau tufiş. Omul

trebuie să fi aşteptat pe loc, să treacă ploaia. Coborî dealul şi ajunse la poalele lui tocmai când să urcăm noi. Era un indian de vârstă mijlocie, îmbrăcat în haine pe jumătate de piele, jumătate de stambă şi cu zâmbetul lui prietenos ne făcu o impresie destul de bună. Arme n-avea la el. Ne privea curios şi părea că vrea să intre în vorbă cu noi; de aceea îl întrebai:

— Din ce trib face parte fratele meu?

— Sunt un zuni, răspunse el. De unde vine fratele meu alb?

— Tocmai de la Acoma.

— Şi încotro se duce?

— La Colorado şi de acolo tot mai departe. Cunoaşte fratele meu bine ţinutul?

— Da. Căsuţa mea e aproape de aici. Stau numai eu cu nevasta în ea.

— N-am putea găsi şi noi pe undeva vreun adăpost peste noapte?

— Dacă fraţii mei vor să-mi facă plăcerea să-i găzduiesc în căsuţa mea, să vină după mine. Ploaia nu răzbate înăuntru şi arde mereu un foc bun pe vatră.

O luă înainte şi noi îl urmarăm bucuroşi.

— Un zuni? Ce fel de oameni sunt ăştia? mă întrebă Emery. Ai mai avut ocazie să-i cunoşti?

— Da. Sunt cei mai numeroşi dintre indienii-pueblo şi au jucat odinioară un rol destul de în semnat. De altfel, oameni paşnici; trec chiar drept inteligenţi.

— Omul inspiră încredere. Sunt chiar curios să văd ce fel de clădire e aceea pe care o numeşte „căsuţa” lui. N-ar fi rău să petrecem şi noi o noapte sub un acoperiş sau să ne uscam bulendrele de pe noi.

Indianul ne trecu printr-o poiană înverzită prin care şerpuia un pârâiaş, la capătul căruia se afla căsuţa. Era un con mare de pământ cu o uşă la mijloc. Pereţii erau de lut, acoperişul de stuf, lipit pe din afară şi dinăuntru tot cu lut. N-

avea decât o singură încăpere.

Într-un colţ se aflau îngrămădite nişte legume, recolta indianului; în celălalt un culcuş din buruieni uscate şi piei. La mijlocul peretelui din faţa uşii era vatra, iar alături nişte vreascuri pentru foc. În dreptul deschizăturii care slujea de uşă era o perdea din piei, dată acum la o parte.

Ce ne interesa mai mult pe noi acum, erau câteva bucăţi de carne afumată atârnate de tavan. Probabil că zuni ăsta al nostru era un mare vânător întru Domnul.

Când am intrat în casă, o femeie se ridică din culcuş, ne privi curioasă câteva momente, apoi dispăru şi n-o mai văzurăm până târziu de tot.

— Asta mi-e , căsuţa, zise indianul. Dacă le face plăcere, pot rămâne fraţii mei cât vor aici.

Mă uitai la Winnetou şi înţelesei din privirea lui că nu are nimic împotrivă.

— Rămânem bucuroşi, numai l-aş ruga pe fratele meu s-aprindă focul ca s-avem unde ne usca hainele de pe noi.

— Îndată o să fie şi foc.

Se aciui lângă vatră şi se apucă să aşeze vreascurile pe ea. M-am mirat să-l văd făcând o treabă muierească, ştiut fiind că indianul e prea mândru ca să se îndeletnicească el — şi nu femeia — cu treburi de-ale gospodăriei.

În spatele casei se afla un ocol în care ne-am închis caii, după ce le-am luat mai întâi şeile, ca să ne slujească de căpătâi.

În vreme ce indianul moşmondea la foc, mă apucai să-l cercetez.

— De când locuieşte fratele meu în ţinutul ăsta? începui eu.

— De când m-am născut, răspunse el.

— Atunci trebuie să cunoască apa căreia i se zice Flujo Blanco, nu e aşa?

— Da. Nu e departe de aici.

— Locuiesc oameni prin partea râului?

— Da. Şi albi şi de-ai noştri.

— De când?

— De câţiva ani încoace.

— Se află şi vreo pueblo pe acolo?

— Da. O pueblo care aparţinea din timpuri străvechi zunilor; dar au venit într-o vreme câţiva indieni din Mexic, pe când ţinutul era al Mexicului, au găsit aur în râu şi au cumpărat pueblo de la zuni. Plata au dat-o nu în bani ci în arme. De atunci pueblo era proprietatea unei căpetenii de-a yumaşilor. Acum câţiva ani a venit un nepot de-al căpeteniei aducând cu sine pe o femeie frumoasă de-a albilor şi câţiva războinici cu nevestele şi copiii lor. Locuiau cu toţii în cetăţuie.

Căpetenia s-a dus pe urmă cu femeia alba să locuiască în oraşul Frisco[1] şi arareori mai dădea pe aici. N-a trecut mult şi căpetenia a murit; pe femeie n-am mai văzut-o până acum câteva zile, când a venit însoţită de un bărbat alb.

— Au venit călări?

— Nu, cu trăsura. Pe capră stătea vizitiul şi lângă el o călăuză din Albuquerque. Aseară a mai venit încă un alb. Am aflat că ar fi tatăl celuilalt.

— De la cine ai aflat?

— Chiar de la el.

— Când?

— Când s-a găzduit la mine.

— Hm! A sosit peste noapte zici? Cum se face că te-a nimerit fără să cunoască mai dinainte casa? Mai fusese vreodată pe aici?

— Nu, dar ardea focul pe vatră şi perdeaua era dată la o parte. A văzut lumina şi a intrat să mă întrebe unde se află cetăţuia. A aşteptat până s-a făcut ziuă şi l-am dus eu pe urmă acolo.

[1] Frisco se spune în mod curent în America, oraşului San Francisco.

— E departe de-aici?

— Dacă ţi-e calul bun şi-l zoreşti la drum, ajungi în două ceasuri.

— După cum înţeleg eu eşti prieten cu cei de la cetăţuie?

— Păi... ne cunoaştem.

— Nu ţi s-a spus nimic de venirea noastră?

— Nu. Tot acolo vă duceţi şi voi?

— Da. Vrei să ne arăţi mâine dimineaţă şi nouă drumul?

— Cum să nu!

— E greu de găsit?

— Cine nu cunoaşte locul, trece pe lângă cetăţuie fără să ştie. Flujo curge printr-o vâlcea înconjurată de pereţi înalţi de stâncă. Pe partea stângă a râului stâncile au între ele un gang îngust care duce la cetăţuie.

— Am vrea să nu ne vadă nimeni venind. Ei ştiu că trebuie să sosim, dar nu ştiu când. Ai putea tu să ne duci acolo fără să ne zărească vreunul din cei de la pueblo?

— Foarte lesne. Vă duc eu să nu vă simtă nici pământul.

— Cetăţuia e mare?

— Nu, dar grozav de trainică şi bine dosită. Nimeni nu poate pătrunde înăuntru ca s-o cucerească. După ce treci prin gangul săpat în piatră ajungi într-o vale înverzită, cu pomi şi iarbă pentru vite. Yumaşii îşi sădesc aici zarzavaturile care le trebuie pentru gospodărie. La capătul gangului se înalţă cetăţuia zidită în peretele de stâncă, dar nu se vede din afară. Aici locuieşte femeia căpeteniei cu cei doi albi aduşi de ea.

Omul ne credea pesemne prieteni de-ai locuitorilor cetăţuii, altminteri poate că s-ar fi ferit să ne spună toate acestea, mai ales topografia locului. N-aveam deci nici un motiv să-l suspectez.

De aceeaşi părere era şi Winnetou.

Totuşi nu ştiu de ce nu-mi inspira încredere. Îmi frământam creierii să înţeleg şi nu pricepeam. La urmă m-am lămurit; prea era prietenos cu noi. Indianul e din firea lui

foarte rezervat cu străinii, de-abia după ce-i cunoaşte bine de tot se împrieteneşte cu ei. Noi însă fuseserăm întâmpinaţi de acest zuni ca nişte vechi prieteni şi prea vroia să se arate sincer cu noi. Vorbise în prealabil cu Judita şi Meltonii. Să nu îi fi spus ei că nu vor să se ştie de sosirea lor la cetăţuie?

Şi apoi mai era ceva. Femeia plecase de cum intrasem noi în casă şi nu se mai întorsese. Afară ploua cu găleata şi altă încăpere n-aveau. Ce făcea ea afară pe o vreme ca asta? Trebuie să fi avut un motiv mult prea puternic care o făcuse să plece lăsând pe bărbat să facă lucruri înjositoare pentru un indian.

Gazda ne puse dinainte o halcă mare de carne afumată pe care o împărţi singur, fără însă să mănânce şi el cu noi. La întrebarea noastră, răspunse că a mâncat mai adineauri.

Nu-l crezui. Îl văzusem stând în ploaie ca o santinelă care pândeşte ceva. Cum ne-a zărit, ne-a ieşit înainte. Din ce mă gândeam, din ce atitudinea lui mi se părea mai suspectă. Scurt, îmi propusei să fiu cu luare-aminte.

Aşezai şeile şi armele într-un colţ al odăii. Winnetou încruntă niţel sprâncenele când mă văzu, ca şi când s-ar fi mirat de ceea ce fac, pe urmă clipi dându-mi să înţeleg că a priceput.

Indianul avea şi el arme, adică o rablă de puşcă, un arc şi câteva săgeţi atârnate de un par lângă perete.

Pe când mâncam, stătea aciuit jos lângă noi şi se făcea că se bucură de pofta cu care mâncam. Începurăm să-l cercetăm despre sălbăticiunile care se găsesc pe acolo. Ni se plânse de apaşii tribului gileno care năvălesc adesea prin partea locului şi stârpesc vânatul.

— De ce n-or fi stând câinii ăştia acasă la ei, nu ştiu! Ce, n-au loc destul acolo? N-am ochi să-i văd.

— Ce ai cu ei? Pe cât ştiu, zuni n-au declarat niciodată război apaşilor.

— Fiindcă suntem prea slabi ca să ne apucăm la ceartă cu

ei. Ne iau tot, fără să îndrăznim să ridicăm glasul. Sunt toţi nişte hoţi şi nişte tâlhari care ar trebui stârpiţi de pe faţa pământului.

— Toţi? Sunt printre ei oameni de seamă de-care s-a dus vestea în toată lumea.

— Nu cred. Să-mi spună fratele meu numele unul dintre ei.

— De pildă Winnetou.

— Cine, ăsta? Să n-aud de el. Când v-oi duce mâine la cetăţuie o s-auziţi de la yumaşii de acolo ce şacal râios e.

— Pe cât ştiu n-a fost niciodată duşmanul lor.

— Ei aş! Le-a făcut o dată o pagubă pe care n-au s-o uite niciodată. Vai şi amar de el când le-o cădea în mână!

— Ce fel de pagubă?

— Jefuiseră o haciendă; ce crezi că a făcut? Le-a luat tot îndărăt. Pe urmă la o mină fuseseră aduşi nişte albi. Aveau parte şi yumaşii la câştig, dar Winnetou i-a lăsat şi aici cu buzele umflate.

— Cum se poate ca un singur om să facă atâta pagubă?

— Nu era singur, mai era încă unul, şi mai al dracului ca el, un alb, unul Old Shatterhand.

— Hm! Parc-am auzit şi eu despre întâmplarea asta. Haciendei nu-i zicea del Arroyo şi minei Almaden?

— Ba da.

— Aveau yumaşii vreun motiv ca să dea foc conacului şi să-l jefuiască?

— Nu... ştiu, răspunse el cam încurcat.

— Să-ţi spun eu. Era numai lăcomia şi la Almaden a fost vorba de o crimă şi mai mare.

— Nu e adevărat!

— Şi totuşi aşa e. Un mare număr de albi fuseseră ademeniţi acolo şi închişi în mină ca să lucreze la scoaterea argintului viu din pământ fără să li se dea vreo plată. Nici unul n-ar mai fi ieşit viu din mină.

— Ce-i păsa lui Winnetou şi Old Shatterhand?

— Erau oameni ca şi ei, de aceea i-au scăpat de la o moarte sigură.

— Da, ca vrăjmaşi ai yumaşilor! Şi te miri că-i urăsc atât pe amândoi?

— Mă mir, fiindcă pe cât mi-aduc eu aminte, yumaşii încheiasem pace cu ei.

— N-are a face, ce-a fost atunci nu mai e acum. Îţi spun că vai de ei când or cădea în mâinile lor.

Indianul vorbea acum cu o ură pe care nu mi-o puteam explica.

— Pari să fii bun prieten cu yumaşii, căci vorbeşti ca şi când ai fi unul de-al lor.

— Sunt prietenii mei, şi duşmanul lor e şi al meu.

— După cât văd eu, nu ţi s-a spus adevărul. Winnetou şi Old Shatterhand s-au purtat atunci foarte blând cu ei. Îi aveau în puterea lor şi totuşi au fost cât se poate de îngăduitori. În sfârşit, să nu mai vorbim despre afacerea asta.

— Mai bine! Când mi-aduc aminte de ce-a fost mă apucă furia şi, dacă i-aş avea pe ăştia doi înaintea mea, nu ştiu ce le-aş face!

Întoarse capul, se rezemă de perete şi rămase cu ochii aţintiţi la foc.

Să fi ştiut el cine suntem! De altfel, mă miram că nu ne ghicise încă. Se vedea doar bine că apaşul era indian ca şi el. De ce nu l-a întrebat din ce trib face parte? Winnetou era prea mândru ca să-şi tăgăduiască neamul. Şi apoi văzuse puşca lui de argint şi pe a mea. Nu se poate să nu fi auzit de ele. Să fi aruncat numai o privire şi le-ar fi văzut sclipind în bătaia focului. Omul devenea din ce în ce mai suspect.

În sfârşit se întoarse şi femeia. Era udă până la piele. Nu zise nimic şi se duse să se aşeze la locul unde o găsisem la venire. Nu era urâtă, părea însă din cale-afară de sfioasă şi supusă ca o roabă bărbatului ei.

— Pe unde dracu’ o fi rătăcit nenorocita asta? îmi şopti Emery. Şi pentru care motiv s-o fi învârtit ceasuri întregi prin ploaie.

— Nu cred că s-a dus să se plimbe, am răspuns eu. Cât zicea indianul că e până la Flujo Blanco?

— Două ceasuri călare.

— Şi cam cât a lipsit femeia?

— Vreo patru. A, nu cumva ţi-oi fi închipuit că s-o fi dus la Meltoni?

— Sunt aproape sigur.

— Am mare stimă pentru inteligenţa ta, Charlie dar de astă dată cred că te înşeli.

— Posibil, nu zic nu, aş putea însă să jur că indianul ne-a recunoscut imediat şi amabilitatea lui era o prefăcătorie.

— Pe naiba! Dacă e aşa, atunci stăm prost al naibii! Crezi că am căzut în capcană?

— Aşa cred ei.

— Păi... să plecăm imediat.

— Nu, rămânem.

— Bine, omule, vrei să pună mâna pe noi?

— Nici asta.

— Dacă aştepţi să vină...

— Nu avem ce aştepta pentru că sunt aici.

— Crezi?

— Da. Au sosit odată cu femeia.

— Şi sunt afară?

— Da.

— Ei drăcie! Şi noi stăm aici la lumina focului cu uşa deschisă...

— Fii fără grijă. Meltonii vor să ne prindă vii, de aceea n-au să reuşească.

Ca să fiu pregătit pentru orice eventualitate, mă dusei să-mi iau puşca din colţ. În acelaşi timp trasei perdeaua în dreptul uşii, lăsând numai o dungă subţire între ea şi uşă.

Acum era cu neputinţă să ne vadă de afară.

— De ce-ai închis uşa, vrei să ne înăbuşim? întrebă indianul nemulţumit.

— Lasă că nu se înăbuşe nimeni, e loc destul pe unde să iasă fumul, i-am răspuns foarte liniştit.

— Eu vreau să stea uşa deschisă! se răsti el şi vru să se îndrepte într-acolo.

— Las-o, te rog, aşa cum e, nu vreau sa fim văzuţi de afară.

— De cine?

— Poate că ştii tu?

— Nu e nimeni şi vreau să stea uşa deschisă.

Vru iar să se ducă spre uşă. Îndărătnicia asta a lui îmi întări bănuielile.

— Stai ori trag! strigai, punând puşca la ochi.

Întoarse capul şi când văzu puşca îndreptată spre el tresări speriat.

— Vrei să mă împuşti? se răsti el.

— Dacă nu te duci să şezi colo lângă femeie, da!

— De ce numaidecât acolo?

— Fiindcă aşa vreau.

— Casa e a mea, nu a voastră.

— Pentru moment e a noastră. Atârnă de tine ca să fie iar a ta.

— Sunteţi oaspeţii mei; v-am adus aici ca să vă ospătez şi drept mulţumire...

— Ne-ai adus ca să ne pierzi, îi curmai eu vorba. Fă imediat ce ţi-am spus, altminteri trag.

Se făcu că se supune, dar se îndreptă spre locul unde îi era atârnată puşca. Într-o clipă îi tăiai calea şi-i strigai, arătând spre culcuş:

— Acolo, ţi-am spus! Repede, nu mă face să-mi pierd răbdarea.

Stătea în faţa mea şi mă privea cu ochii fulgerători de

mânie.

— Repede, n-ai auzit? Eu sunt Old Shatterhand şi ăsta e Winnetou. Ziceai că ai vrea să ne ai o dată în mână. Poftim!

Râse batjocoritor şi mă înfruntă cu privirea.

— Crezi că mă sperii? Ştiam de când v-am văzut cine sunteţi.

— Mi-am închipuit!

— Aţi venit aici să ucideţi, dar veţi fi ucişi. Ştii tu pe cine ai în faţa ta?

— Un zuni.

— Nu sunt un zuni, ci unul din războinicii yumaşi pe care i-a adus căpetenia noastră odată cu femeia albă aici. A sosit ceasul răzbunării pentru ce ne-ai făcut la hacienda del Arroyo şi Almaden.

Se întoarse şi păşi spre culcuş, dar dintr-un salt fu la uşă şi dispăru în întuneric. Femeia vru să se strecoare după el. O apucai de braţ şi o ţinui în loc.

— Nu poţi trăi fără bărbatul tău şi vrei să-l urmezi? o întrebai eu.

— Nu răspunse.

— Dacă vrei să pleci, noi nu te oprim, du-te.

Indiana mă privi un moment, pe urmă întrebă:

— Ce-o să-mi faceţi dacă rămân?

— Nimic. Noi nu ne războim cu femeile. Stai liniştită ori fă ce pofteşti; noi n-o să te stingherim, dar să nu ne stinghereşti nici tu pe noi.

— Eşti un om bun, senior. Rămân aici şi n-o să vă supăr cu nimic.

Am tras perdeaua la loc, ne aşezarăm apoi toţi cu armele în mână lângă foc. Numai Vogel se dădu îndărăt înspăimântat.

— Pentru Dumnezeu, iar acolo? strigă el.

— De ce? întrebai eu.

— Fiindcă drept acolo ar nimeri un glonţ tras prin uşă.

Duşmanii sunt afară şi pot vedea pe după perdea ce se petrece înăuntru.

— Păi tocmai asta vrem şi noi.

— Să tragă?

— N-ajung ei s-o facă. Suntem mai iuţi de mână ca ei. Dacă ne-am aşeza mai încolo, n-ar putea să ne vadă şi ar renunţa la încercare, aşa că am pierde ocazia să le dăm o lecţie. Vino de şezi colea lângă noi şi nu-ţi fie frică. Bizuie-te pe ochii noştri. Te-am ruga însă să nu te uiţi spre uşă, ca să nu ştie ei că sunt observaţi.

— Dar dacă le vine în gând să dea năvală în casă?

— Fii pe pace, nu sunt atât de proşti. Ştiu ce poate puşca mea cu repetiţie; nici unul n-ar scăpa. Şi apoi sunt prea puţini ca să nu vrea să se cruţe.

Bietul violonist se aşeză cu spatele spre uşă, dar îl vedeam tresărind uşor din când în când, semn că nu prea îi era la îndemână. Noi vorbeam dinadins cu glas tare ca să creadă cei de-afară că nici nu ne uităm la uşă, dar nu o slăbeam din ochi. Vântul mişca din când în când perdeaua, ceea ce ne îngreuna sarcina.

Deodată zării jos la uşă, tocmai unde se sfârşea perdeaua, ţeava unei puşti. Ca fulgerul ţâşni un glonţ din puşca lui Winnetou, urmat de un ţipăt, pe urmă ţeava dispăru.

— Ăsta nu se mai întoarce! râse Emery. Măi, da’ tâmpiţi mai sunt... Ar trebui să-i baţi pentru prostia lor. Auzi, domnule, să ne prindă ei pe noi...

— Crezi că n-au să reuşească? întrebă Vogel.

— Nici gând! N-am avea decât să lăsăm focul să se stingă şi să ne aşezăm lângă uşă, că îi şi curăţăm pe toţi la rând..

— Şi mai bine ar fi să ne urcăm pe acoperiş, de unde putem vedea mai departe.

Winnetou aprobă.

Stinserăm focul, pe urmă Emery se apucă să facă o gaură în tavan cu puşca indianului. Când ostenea, îi lua apaşul locul.

Eu trebuia să stau de pază, ca să nu ne pomenim cu vreo surpriză neplăcută.

Mă întinsei la pământ şi vârâi capul pe sub perdea. Nu văzui pe nimeni. Îmi aruncai ochii la stânga; pe aici venea cineva tiptil, păşind încet, cum fac indienii. Când fu la doi paşi de mine, sării în picioare. Îl apucai cu o mână de piept şi cu cealaltă începui să-i car la palme până îl ameţii, pe urmă îl aruncai cât colo de se dădu de câteva ori de-a berbeleacul.

Era un indian yumaş. În cădere îi căzu puşca din mână; o ridicai de jos şi o luai cu mine în casă.

Eram sigur că indianul n-o să se întoarcă aşa de curând. Să nu fi fost situaţia gravă în care ne aflam, aş fi râs cu poftă de scena asta caraghioasă

Ploaia încetase; cerul începuse să se însenineze, în sfârşit gaura din tavan fu destul de mare ca să poată trece un om prin ea. Ne-am urcat unul câte unul pe umerii lui Emery şi după ce furăm pe acoperiş, l-am tras şi pe el după noi. Ca să nu fim zăriţi de jos, ne târâm pe pântece sau în patru labe.

Ne-am aşezat fiecare la câte un colţ al casei. Când m-am aplecat peste acoperiş să mă uit în jos, văzui tocmai dedesubtul meu doi inşi. Ca să nu-i rănesc, trăsei două gloanţe de revolver înspre ei. Ţipară înspăimântaţi şi o luară la fugă. Auzii o altă detunătură din partea unde-l ştiam pe Winnetou, apoi glasul lui poruncitor:

— Lăsaţi caii în pace ori vă împuşc! Răsunau acum din toate părţile împuşcăturile noastre. Încercarea lor de a ne împresura ca să pună mâna pe noi, dăduse greş. Când începu să se lumineze de ziuă, nu se mai zărea picior de indian.

Coborârăm de pe acoperiş. Văzurăm pe femeie acolo unde o lăsasem. Părea să nu-i fie drag bărbatul. Winnetou se apropie de ea şi o întrebă:

— De ce nu s-a dus sora mea după bărbatul ei?

— Fiindcă nu mai vreau să trăiesc cu el. Daţi-mi, vă rog, senior, ceva parale ca să am cu ce mă întoarce acasă la ai

mei.

— Vrei să te duci îndărăt la Sonora? întrebai eu mirat.

— Da, senior.

— Şi să faci singură drumul până acolo? Trebuie să treci printr-o mulţime de triburi străine.

— Nu mă tem de ele. O biată femeie ca mine n-are duşmani.

— Ai dreptate, nimeni n-o să-ţi facă nimic. Dar de ce vrei să pleci de la bărbatul tău?

— M-a silit să-mi părăsesc tribul şi să vin cu el aici. Mi-am lăsat părinţi şi fraţi şi simt că mă prăpădesc de dorul lor.

— Nu se poartă bine cu tine?

— E om rău şi-l urăsc.

— Bine. O să-ţi dăm atât cât îţi trebuie s-ajungi acasă.

Eu i-am dat cât am putut, Emery de zece ori pe atât, Vogel câţiva dolari şi Winnetou un bulgăraş de aur,

— Vă mulţumesc din inimă, seniores, zise femeia, cu lacrimi în ochi. Era să vă pierdeţi viaţa în casa mea şi cu toate astea aţi fost milostivi cu mine. Ce bine-mi pare că uneltirile lor au dat greş…

— Ai putea să ne spui ce uneltiseră?

— Să vă găzduim aici la noi şi să vă omoare în somn.

— Al cui era planul?

— Al celor doi albi. Mai întâi a venit tânărul cu femeia albă; vă credeau morţi. Apoi a venit tată-său şi le-a spus că sunteţi pe urmele lui — că aţi omorât în drum pe frate-său şi l-aţi jefuit. Ne-a trimis pe noi să vă pândim şi să vă poftim în casa noastră. După ce-aţi sosit, bărbatu-meu m-a trimis la Flujo Blanco să le dau de veste. Albii au pornit atunci încoace cu mine şi au luat şi pe războinicii lor cu ei.

— De ce nu ne-ai dat să înţelegem ce se pregăteşte?

— Nu puteam. Ziceau că sunteţi oameni răi. Când am văzut însă ce frumos şi blând mi-ai vorbit, mi-am dat seama că ne-au minţit. Şi cât de darnici aţi fost cu mine! Aş vrea să

vă răsplătesc şi eu cu ceva în schimb, dar cu ce?

— Răspunzând cinstit la întrebările noastre.

— Întreabă, senior, o să-ţi răspund din toată inima.

— Bine. Am încredere în tine, fiindcă pari să fii o femeie de ispravă. Bărbatu-tău ne-a descris aseară locul şi felul cum se poate intra în cetăţuie. Ne-a spus adevărul sau a minţit?

— N-a minţit, fiindcă albul cel bătrân îl învăţase să vă spună adevărul.

— De ce, dacă vroiau să ne omoare aici?

— Aşa era planul. Dacă nu reuşeau, trebuiau să vă atragă în altă cursă.

— Care?

— Să vă ducă la cetăţuie.

— Nu era nevoie de o cursă, fiindcă ne duceam noi şi aşa.

— Ar fi să mergeţi la o moarte sigură, dacă nu v-aş spune eu ce vă aşteaptă.

— Cunoşti planul?

— Da. Deoarece n-aţi putut fi ucişi în somn, toţi yumaşii care au fost peste noapte aici, se întorc la cetăţuie lăsând dinadins urme desluşite după ei ca să găsiţi lesne calea. Aceasta duce în valea lui Flujo Blanco; de acolo o bucată de drum pe malul stâng până ce malul se strâmtează atât cât să nu poată trece decât un singur călăreţ. Tocmai în locul acela se despică stânca lăsând o potecă îngustă care duce în cetăţuie. De amândouă părţile sunt stânci înalte pe care nimeni nu le poate urca. Aici vor să vă atragă. Jumătate din oameni vă aşteaptă acolo, cealaltă jumătate s-a ascuns undeva în drum ca să vă vadă trecând, să se ia pe urmă după voi şi să vă prindă la mijloc.

— Planul nu e rău. O strâmtoare între stânci prin care n-am putea trece decât unul câte unul, cu pereţi înalţi de piatră la dreapta şi la stânga, având înaintea şi înapoia noastră duşmanul.

— Chiar aşa, senior. Planul era al bătrânului.

— Bun plan, n-am ce zice, numai că, chiar dacă nu ne-ai fi înştiinţat, tot nu cădeam în cursă. Nu ne lăsăm noi traşi atât de lesne pe sfoară. Dacă vrea cineva să ne prindă, trebuie să fie niţel mai deştept. Zici că jumătate din yumaşi ne aşteaptă în strâmtoare şi jumătate afară?

— Da, senior.

— Şi vor lăsa urme cât mai desluşite ca să ne ademenească. Să ştie sora noastră că noi nu suntem chiori. Am fi numărat urmele şi am fi băgat de seamă că lipsesc jumătate din ele. Ne-am fi întrebat atunci ce s-au făcut, că în văzduh n-au zburat. Am fi descălecat, ne-am fi întors la cele dinainte şi i-am fi distrus pe yumaşii puşi la pândă.

— Dar cum aţi fi trecut dincolo de strâmtoare?

— Poate că nici n-am fi intrat şi, chiar dacă intram, nu mai aveam pe ceilalţi în spatele nostru, ci numai pe cei din faţă. Aceştia trebuiau să ne iasă şi ei tot unul câte unul înainte; te asigur că n-ar mai fi rămas repede urmă de yumaş, ca să aibă cine-i îngropa pe cei căzuţi în luptă.

O văzui cutremurându-se.

— Nu face asta, senior... se rugă ea. Nu vreau ca din pricina mea să se facă atâta vărsare de sânge. Mai bine mă omor eu...

— Linişteşte-te, femeie. Noi nu suntem duşmanii yumaşilor, am făcut o dată pace cu ei şi-i considerăm prieteni. Dacă ar fi după noi, nu le-am face nimic. Ceea ce vrem e să punem mâna pe albii aceia doi, cu care nu aveţi nici în clin nici în mânecă. Vom căuta să ne ajungem scopul prin vicleşug, dacă nu merge altfel. Dar ia spune-mi, altă cale de pătruns în cetăţuie nu e?

— Nu.

— N-am putea să ne urcăm pe stâncile care înconjoară valea?

— Cu neputinţă, fiindcă sunt drepte şi netede ca zidurile unei case. Dacă vrei, te duc să le vezi.

— Când?

— Chiar acum. Râul e mult mai jos de şes. Cine ştie unde se află cetăţuia, poate să se ducă până la marginea lui şi să se uite în vale la ea.

— Vrei să ne conduci?

— Da. Încălecaţi şi luaţi-o drept înainte spre răsărit până ce veţi da de o stâncă singuratică; aşteptaţi-mă acolo. Eu o să fac un ocol ca să nu se cunoască urmele mele la un loc cu ale voastre.

Scoaserăm şeile din ocol şi le puserăm pe cai. Indianul avea şi el doi cai; unul îl luase la plecare, celălalt, pe care vroia să-l încalece femeia, era lângă ai noştri.

Ne duserăm la stâncă şi în curând veni şi ea. O luă înainte şi pornirăm cu toţii înspre miazănoapte. Străbăteam acum un şes înverzit, ridicat deasupra malului adânc al râului. Merserăm astfel în trap vreme de vreun ceas până ce ajunserăm la un desiş cu copaci înalţi. Părea să se întindă până departe şi era în formă de potcoavă.

Femeia descălecă şi împiedică cu o curea calul ca să n-o ia razna. Făcurăm şi noi la fel, pe urmă intrarăm în desiş. Îl străbăturăm de-a curmezişul, apoi femeia se opri şi zise:

— Niţel mai încolo e valea unde se află cetăţuia. Băgaţi de seamă să nu vă zărească nimeni când vă veţi apleca peste marginea prăpastiei.

Ne lăsarăm pe brânci şi ne târârăm printre ultimii copaci. Deodată am văzut căscându-se la picioarele noastre o prăpastie atât de adâncă, încât ne venea ameţeala. Pământul era acoperit cu o pajişte înverzită în care păşteau vreo douăzeci de cai şi o turmă de câteva sute de oi. Copaci înalţi ridicau coroanele spre noi, dar de la depărtarea aceea păreau nişte buruieni.

De unde eram, se putea desluşi poteca; de-abia încăpea pe ea un singur călăreţ. La capătul potecii se înălţa „castelul” Juditei. Era o cetăţuie cu etaje suprapuse şi terase. Din

depărtare părea o piramidă cu partea superioară în văzduh, iar cealaltă săpată în stâncă. Opt scări de diferite mărimi duceau la cele opt etaje ale cetăţuii.

Pe vremurile când se ridicase acest *pueblo,* sistemul de construcţie avea un anumit scop. Nu numai că nu se putea vedea din afară, dar era şi bine apărat de stâncile acelea inaccesibile. Poteca era atât de îngustă, încât de o năvală duşmană nici nu putea fi vorba. Asediaţii nu erau expuşi să moară de foame, deoarece terenul era rodnic şi apă aveau din belşug de la un pârâiaş care izvora din pământ. Ceea ce ne interesa pe noi mai mult erau oamenii pe care-i zăream în vale. La capătul potecii stăteau indieni înarmaţi cu puşti şi pumnale, gata de luptă.

Comandantul lor — căci aşa părea să fie — stătea la taifas pe prima terasă cu Judita şi Ionathan Melton care ţinea o puşcă în mână.

— Vezi, senior, că e aşa cum ţi-am spus? zise indiana. Războinicii pe voi vă aşteaptă.

— Unde e tatăl tânărului alb?

— Afară, stă la pândă cu ceilalţi. Ei cred că vă vor prinde negreşit.

— Ce frumos l-am putea „curăţa” acum pe Ionathan! zise Emery. Să-i expediez un glonţ în numele Tatălui?

— Astâmpără-te, rogu-te! Întâi că vrem să-i prindem vii şi al doilea s-ar putea să nu-l nimereşti.

— Zău! Crezi că am orbul găinilor?

— *Pshaw!* Te ştiu bun ţintaş, dar să ocheşti în jos de la o depărtare atât de mare, e ceva nesigur. Nici eu nu m-as încumeta s-o fac.

— *Well!* Al treilea?

— Al treilea, detunătura ne-ar da de gol şi ne-ar strica tot planul.

— Bine, uite nu trag. Atunci ce-ai de gând? Să sărim jos în prăpastie şi să-l apucăm pe Ionathan de chică?

— Jos o să ne ducem noi, dar nu sărind. Ia uită-te mai bine la cetăţuie. Cât crezi tu că e de aici de la marginea prăpastiei până la prima terasa?

— Cel puţin doisprezece metri.

— Cam aşa ceva.

— Ce-ar fi să facem o scară până acolo? întrebă el zâmbind.

— Dacă vrei să glumeşti, fă-o cel puţin cu mai mult haz.

— Hm! Ai dreptate. Situaţia e destul de gravă. În cetăţuie trebuie neapărat să pătrundem şi, deoarece poteca nu poate fi folosită, o să coborâm pe aici pe undeva.

— N-aş putea spune că e o imposibilitate. Îi spusesem mai adineauri femeii prin ce mijloc ne-am fi putut croi calea în cetăţuie. Ar necesita însă o luptă făţişă şi, chiar dacă am reuşi s-ajungem nevătămaţi în vale, te poţi pomeni cu un glonţ tras de pe terasă de Ionathan. Ceea ce cred e, că s-ar putea să ne furişăm în cetăţuie peste noapte. Se naşte însă întrebarea: cum să treci fără să omori santinelele? Vezi tu, asta e la ce ţin neapărat să nu se întâmple. Nu ne rămâne deci altceva decât să ne lăsăm jos de aici în prăpastie.

— Cu ajutorul lasourilor noastre?

— Da.

— Primejdios lucru. Sunt cumpărate de-a gata, nu făcute de noi, aşa că nu prea am încredere în trăinicia lor. Dacă se rup?

— N-au să se rupă, fiindcă au fost îmbibate cu grăsime şi afumate pe urmă.

— Totuşi eu nu m-aş încrede în ele.

— Ca să-ţi împrăştii neîncrederea, o să mă las eu întâi. Cum voi ajunge jos, întind bine cureaua ca să coborâţi pe ea ca pe o prăjină.

— *Well!* Dacă experienţa reuşeşte, vin şi eu după tine. Întreabă însă mai întâi pe femeie dacă...

— Nu, nu, exclamai repede, femeia nu trebuie să ştie de

planul nostru. Cred că e sinceră, dar e mai bine să ne ferim. S-ar putea să scape vreo vorbă faţă de bărbatu-său sau de vreun alt yumaş.

Winnetou dispăruse într-adevăr în tufiş. Bănuiam eu de ce, de aceea răspunsei englezului:

— E într-adevăr uimitor cum ni se încrucişează gândurile, ale mele şi ale lui Winnetou, în împrejurări din astea. Sunt sigur că s-a dus să cerceteze dacă ar fi cu putinţă să coborâm pe aici jos în vale.

Aşa şi era. Apaşul se întoarse după scurt timp şi ne zise:

— Nu există decât o cale ca să ne ajungem scopul fără vărsare de sânge. Trebuie să ne lăsăm pe platforma superioară a cetăţuii.

Vorbea în dialectul sioux, ca să nu ne priceapă femeia.

— Crezi tu că au să ne ajungă lasourile? îl întrebai eu.

— Da.

— Şi că n-au să se rupă?

— Nu se rup. Legându-le pe toate trei unul de altul, au să ajungă până la platforma superioară a clădirii.

— Toate bune, dar de ce le legăm?

— La marginea prăpastiei e un copac mare cu rădăcinile bine înfipte în pământ; legăm cureaua de trunchiul lui. Nu e şi fratele meu de părere să coborâm diseară în cetăţuie?

— Aceeaşi propunere vroiam şi eu să-ţi fac. Cum ne trecem însă timpul până atunci?

— Nu-şi poate răspunde fratele meu singur la întrebare?

— Poate. Principalul e să nu bănuiască duşmanul ce avem de gând.

— Aşa e. Trebuie să le abatem gândul de la o astfel de posibilitate. Cum crede fratele meu că am putea-o face mai bine?

— Să-i lăsăm să creadă că vrem să ne strecurăm prin strâmtoare în cetăţuie; de aceea trebuie să coborâm până la ei.

— Chiar acum? întrebă Emery.

— Da, răspunse apaşul. Se cere neapărat să ne vadă, sau cel puţin să se convingă că suntem acolo.

— Primejdios lucru. Dacă ne văd trag în noi.

— Numai în cazul când ne-am apropiat prea mult, ca să fim în bătaia puştii. Ne vom feri însă s-o facem.

— Cum? Ei stau ascunşi pe undeva, după vreun adăpost, pe când noi vom fi la loc descoperit. Ţintă mai uşoară nici că se poate.

— Avem şi noi ochi şi urechi. Şi apoi, poate că ştie femeia locul unde stau la pândă.

La întrebarea noastră, indiana răspunse:

— Dacă vă întoarceţi iar spre casă pe acelaşi drum după urmele lăsate de ei, daţi de un pârâiaş care se varsă în Flujo Blanco. Acolo trebuiau să se despartă yumaşii; jumătate să se ducă la cetăţuie şi jumătate să v-aştepte niţel mai departe în lungul pârâului, într-un loc unde sunt nişte tufe dese.

— Ne-o fi aşteptând cu nerăbdare, spusei eu zâmbind. Nu e păcat să lăsăm pe bieţii oameni să se perpelească de dorul nostru?

— Ba plecăm imediat, răspunse Winnetou. Apoi, întorcându-se spre femeie: sora mea e sinceră cu noi?

— Da, zise ea, privindu-l drept în ochi.

— Dacă tot ce ne-ai spus e adevărat şi reuşim să punem mâna pe cei doi albi fără nici o luptă, îţi vom da mult mai mulţi bani decât ţi-am dat. Dar dacă ne trădezi, cel dintâi glonţ slobozit din ţeava puştii mele e pentru tine. Eu nu glumesc. După cum ştim să răsplătim, tot aşa ştim să pedepsim.

— E drept că vreau să plec într-ascuns de aici, dar nu cu preţul vieţii celor din neamul meu. Mi-aţi spus că nu aveţi de gând să-i omorâţi, mi-aţi dat bani ca să am cu ce ajunge la ai mei, de aceea v-am spus de bunăvoie ce vroiaţi să aflaţi. Fiţi siguri că n-o să vă trădez.

— Bine, să se ducă acum sora mea acasă.

Winnetou uitase s-o întrebe ceva de mare importanţă, de aceea mă grăbii eu s-o fac.

— Cunoşti tu bine încăperile cetăţuii? o întrebai eu.

— Da, pe toate.

— Ştii în care din ele locuieşte femeia albă care a venit cu tânărul ei prieten?

— Da, în catul întâi.

— Pe unde se intră înăuntru?

— De pe terasa celui de deasupra, printr-o gaură făcută în tavan, de unde te laşi jos pe o scară.

— Şi indienii unde locuiesc? Probabil jos la parter...

— Nu, aici se ţin uneltele, porumbul, legumele şi fructele care se adună de pe câmp, unde se află şi puţul.

— Îl văd de aici. E o cisternă?

— Nu. Apa se revarsă din râu.

— Atunci lăculeţul acela din mijloc e în legătură cu Flujo Blanco?

— Da. Apa nu se isprăveşte niciodată, fiindcă, chiar dacă scade râul, tot rămâne apă destulă.

— Dar yumaşii unde locuiesc?

— În caturile de sus.

— Ştii unde locuieşte tânărul alb venit cu femeia?

— În acelaşi cat cu ea.

— Şi tatăl lui?

— Deasupra lui.

— Crezi tu că femeia albă se simte bine aici, în pustietatea asta? N-are nimic din ce se cere unei albe.

— Nu-i lipseşte nimic; căpetenia noastră îi aducea tot ce vroia. Lesne nu era să se care oamenii noştri mereu cu fel de fel de lucruri de la Prescott ori Santa Fe, la care poftea ea. Era orbit de dragoste.

— Era căpetenia într-adevăr atât de bogat încât să-i poată îndeplini orice dorinţă?

— Nu mă-întreba, pentru că nu pot să-ţi spun. Nici un indian, bărbat sau femeie, nu o să destăinuiască albilor unde se află ascuns aurul şi argintul la care râvnesc ei atât.

— Bine. Acum poţi pleca. Nu uita ce ţi-a spus Winnetou. Ne-ai minţit, glonţul te aşteaptă; ai fost însă sinceră cu noi, îţi vom da şi mai mulţi bani decât ţi-am dat.

— Când, senior?

— Îndată ce vom pune mâna pe albii aceia doi.

— Unde, senior?

— În casa ta; probabil că vom trece pe la tine înainte de plecare.

— V-aş ruga însă să nu vadă nimeni când mi-i daţi.

— Fii fără grijă. Nu vrem să-ţi pricinuim vreun necaz în schimbul serviciului pe care ni l-ai făcut.

Indiana încalecă şi pleacă spre casă. Lăsarăm să treacă niţel timp, pe urmă pornirăm în direcţia râului. După vreo trei sferturi de ceas, dădurăm de urmele lăsate dinadins de yumaşi.

— În definitiv eu tot nu pricep ce aveţi de gând, zise deodată Emery. Ziceţi că vreţi să ne vadă yumaşii; cum şi unde, nu mi-aţi spus.

— Nu i-am spus fratelui meu fiindcă nu ne-a întrebat, răspunse Winnetou. Vom căuta locul unde sunt ascunşi aceia rămaşi să ne pândească.

— Făţiş?

— Nu, într-ascuns.

— Păi cum vrei atunci să ne vadă

— Au să ne vadă de-abia când vom fi lângă ei.

— Aha, să ne apropiem tiptil. Şi cu caii ce facem?

— Îi lăsăm în urmă. Fratele Vogel rămâne să-i păzească. Cum nu se pricepe să se furişeze nesimţit de duşman, nu ne-ar putea folosi la nimic, mai mult încă, ne-ar da de gol.

Trebuie să-i găsim o ascunzătoare sigură ca să nu-l descopere yumaşii.

Găsirăm repede o astfel de ascunzătoare. La dreapta noastră se întindea o fâşie de tufe dese. Descălecarăm, băgarăm caii în tufiş şi-i dădurăm violonistului instrucţiunile trebuincioase. Nu-i prea convenea lui să rămână singur, dar înţelese că aveam dreptate.

8. În faţa vizuinii

Am pornit iar pe urmele yumaşilor, de astă dată cu mare băgare de seamă, deoarece s-ar fi putut ca în nerăbdarea lor să trimită vreo iscoadă înaintea noastră.

Ne adăposteam pe după copăcei, pe după tufe, şi nu ieşeam decât atunci când ne încredinţam că nu ne vede nimeni.

Tot aşa, ajunserăm în sfârşit aproape de valea mărginită de stânci pe care o săpase în scurgerea anilor cursul râului. Valea forma un canion spre care ducea un povârniş. O cotitură bruscă lăsa să se vadă o cărare foarte îngustă spre malul râului.

— Să nu coborâm încă, ne sfătui Winnetou. Să vedem mai întâi unde răspunde.

Ţinurăm drumul mai departe până la capătul canionului. De pe vârful stâncii se desluşea bine locul unde se sfârşea cărarea. Un pârâiaş şerpuia printre stânci, lăsând loc destul pe mal ca sa poată trece un om călare. Emery arătă cu mâna într-acolo, zicând:

— Aha, uite şi capcana! Cum naiba să coborâm râpa fără să ne vadă yumaşii? Dacă o luăm în lungul pârâului, ne-am dus pe copcă!

— Cine ţi-a spus că o să o luăm în lungul pârâului? i-am răspuns eu. Trebuie să mai fie un drum şi, dacă nu-l găsim aici, să-l căutăm în altă parte.

— A, vrei să-i iei pe neaşteptate!

— Da. Ei cred că ne vom lua după urme şi vom ţine malul drept înainte şi nicidecum că vom sosi din susul apei, aşa că se vor pomeni deodată cu noi în spinare.

— Şi cum să treci pârâul, canionul, stâncile — în zbor

poate?

— Dacă nu putem zbura, urcăm. Haidem acum la potecă. Cunoaştem acum terenul şi sper că ne vom ajunge scopul.

— Cu multă băgare de seamă şi tupilându-ne pe unde găseam un cât de mic adăpost, ne îndreptam spre locul unde-i ştiam pe yumaşi stând la pândă. Emery tot nu pricepuse încă intenţiile mele şi ale lui Winnetou.

— Era într-adevăr nevoie de o atât de mare încordare, Charlie? mă întrebă el într-un rând.

— Da. Yumaşii se aşteaptă să le cădem în gheare. Dacă nu ne-am duce, ar porni să ne caute, ar da de urmele noastre care duc la cetăţuie şi văzând că n-au reuşit să ne atace, ar ghici poate planul nostru şi ne-ar primi cu gloanţe diseară, când ne vom lăsa cu lasourile în valea pueblei.

— Hm! Şi asta se poate. N-ar fi însă mai nimerit să ne ascundem undeva până diseară?

— Nu, Emery, dragul meu, ar fi o mare greşeală. Trebuie să-i facem să creadă că vom căuta să pătrundem prin potecă în cetăţuie. Şi apoi, ia gândeşte-te ce satisfacţie să-i tragem pe sfoară într-un chip atât de inteligent...

— Ei şi? Mare scofală! Tot ai de gând să nu le faci nimic. Dacă ar fi vorba să-i împuşcăm, aş mai înţelege să ne perpelim acum pe zăpuşeala asta, dar aşa? Ca să-i speriem numai şi să-i lăsăm pe urmă s-o ia la sănătoasa...

— Pe ei da, nu însă şi pe bătrânul Melton. Pe asta nu-l las nici în ruptul capului. Şi diseară punem mâna şi pe ticălosul de fiu-său. Ei, aşa eşti mulţumit?

— Da. De ce nu mi-aţi spus că tot ce faceţi acum e ca să-l prindeţi pe bătrân?

— Pentru că se înţelegea de la sine. Acum să ne grăbim, altminteri îşi pierd indienii răbdarea şi ar fi în stare să plece.

— Ne furişarăm mai departe, târându-ne pe pântece nu mergând ca până adineauri. Puteam da din moment în moment peste ei.

— Uff! îl auzii eu pe apaş exclamând deodată mirat.

Ne-o luase niţel înainte, se ridicase acum în picioare şi stătea uluit în faţa unui luminiş din apropiere. Ne-am dus repede lângă el şi am rămas şi noi încremeniţi, mai bine zis dezamăgiţi. Iarba micii poieni era călcată, semn că aici se aţinuseră yumaşii, dar nu văzurăm pe nici unul din ei.

— S-au dus! zise apaşul cu ciudă.

— Dacă n-o fi vreo cursă, am răspuns eu. E posibil să ne fi văzut venind şi s-au ascuns ca să poată trage nestingheriţi în noi.

— O să vedem noi acum; s-aştepte fraţii mei până mă întorc, rosti Winnetou.

Se întoarse o bucată de drum, sări peste un pârâiaş şi începu să se târască binişor pe malul celălalt. Tufele erau dese şi chiar de-ar fi fost yumaşii acolo, nu l-ar fi văzut. Apăru iar după vreo zece minute; mergea acum în picioare, semn că nu zărise nimic suspect.

— Au plecat! strigă el de departe. Au trecut râul; le-am văzut urmele pierind în apă.

— Ai dracului! mormăi Emery. Să ştiţi că s-au dus la cetăţuie. Şi-au pierdut pesemne răbdarea aşteptându-ne. Spune, cu prinderea lui Melton, n-am făcut nimic...

— Bine-ar fi să fie numai atât, oftai eu.

— Ce alta ar putea să mai fie?

— Au trecut râul, ne-au văzut urmele şi...

— ...s-au luat după ele, au pornit după noi şi o să ne pomenim cu ei aici. Mai bine nici că se putea!

— Eu nu mă bucur ca tine. Dacă s-au luat după urme, cum zici tu, nu se poate să nu fi dat de Vogel.

— Proastă afacere!

— Cred şi eu. Trebuie să ne întoarcem imediat ca să vedem ce s-a întâmplat.

Nici nu ştiu cum am ajuns până acolo, dar... caii şi Vogel nicăieri! Iarba nu era bătătorită, semn că nu se dăduse nici o

luptă. Bietul violonist fusese prins ca un şoarece în cursă. Urmele duceau de aici direct la potecă. Noi, oameni cu experienţă, cu pretenţie de inteligenţă, fuseserăm pur şi simplu traşi pe sfoară de nişte sălbatici.

Lui Emery îi venea să plesnească de ciudă.

— Ei, ce vă zgâiţi aşa? se răsti la noi. Unde vă e Melton, ai? Dacă m-ascultaţi pe mine, nu stăteam acum ca nişte copii bătuţi de profesor. Aşa e că am rămas mofluji?

— Nu i s-a întâmplat fratelui meu Emery niciodată să greşească? întrebă Winnetou cu glasul lui potolit

— Să mă slăbeşti! strigă englezul, indignat. Ce stăm aici şi căscăm gura ca nişte proşti, în vreme ce nu se ştie ce-au făcut nemernicii aceia cu băiatul... Trebuie să-l salvăm imediat.

Luă la fugă ca un nebun, dar când văzu că de-abia păşim, se opri şi strigă iar:

— Veniţi odată, ce aşteptaţi?!

— Unde? La cetăţuie? îl întrebai eu.

— La... a, crezi că acolo l-au târât? Atunci nu merge aşa de lesne cum mi-am închipuit eu.

— Recunoşti şi tu că nu ne putem duce acum ziua-n amiaza mare să luăm cetatea cu asalt.

— Şi ce facem până diseară?

— S-aşteptăm — asta facem.

— Haidem atunci iar la marginea stâncii de deasupra văii, să vedem ce s-a făcut cu Vogel şi caii noştri.

— Ca să găsească yumaşii şi urmele astea ale noastre şi să ne zădărnicească planul de salvare, nu? Şi nu numai că n-am mai putea pune mâna pe Meltoni, dar şi Vogel — fără să mai pomenesc caii — e cu desăvârşire pierdut pentru noi.

— Bine, bine, dar unde stăm până diseară?

— O să vă arăt eu unde, veniţi după mine, ne zise Winnetou.

Porni înainte pe cărăruie şi, când ajunse acolo, se aciui în

nişte tufe.

— Vor fraţii mei s-aştepte aici? întrebă el.

— Ca să dau nas în nas cu yumaşii? zise bosumflat englezul.

— Cel mai nimerit lucru, îl lămurii eu. Mai mult ca sigur că pe aici se vor întoarce imediat ce vor fi dus pe Vogel la cetăţuie.

— Nu sunt ei nebuni, fii pe pace!

— Imposibil ca Meltonii să nu trimită câteva iscoade, ca să afle unde suntem şi ce facem.

— Şi când or veni ce te faci?

— Îi trimitem îndărăt să transmită salutările noastre Meltonilor. Pe calea asta ne asigurăm că nu i se va face nimic lui Vogel.

— Hm! Aşa mai merge. Bietul băiat trebuie să fie într-o situaţie cât se poate de primejdioasă.

— Nu chiar atât pe cât crezi tu. Câtă vreme suntem noi pe-aici, nu-l ameninţa nici o primejdie.

— Oho, dar moştenirea?

— Da?...

— Dacă-i scapă o vorbă despre ea, îl omoară cât ai clipi!

— Nu cred că o să fie atât de prost.

— Tare mă tem că în furia şi indignarea lui nu o să se poată stăpâni.

— Tot aşa cred şi eu, zise apaşul, şi de aceea s-a aşezat Winnetou aici.

Pentru întâia oară mi se întâmplă ceva neaşteptat: nu înţelesei ce vroia să spună apaşul. Văzând că mă uit nedumerit la el, adăugă:

— Crede fratele meu Charlie că Meltonii se tem de noi?

— Da.

— Îşi închipuie ei că vor reuşi să ne prindă în sfârşit ca să ne omoare?

— Nu. Dimpotrivă, cred că-şi dau şi ei seama că rolul lor e

pe sfârşite.

— Sigur e că nu ne lăsăm noi prinşi; ceea ce au făcut cu Vogel, nu o să le reuşească şi cu noi. Le-am descoperit vizuina. Chiar dacă încearcă să scape, ne luăm după ei şi nu ne lăsăm până ce nu-i avem în palmă. Asta o ştiu ei foarte bine. Deodată le cade Vogel în gheare, le cere socoteală pentru crima lor şi le spune că el e adevăratul moştenitor. Ei, ce credeţi că o să se întâmple atunci?

— Îl omoară pe loc! spuse Emery cu convingere

— E asta şi părerea fratelui meu Old Shatterhand?

— Nu, răspunsei eu, ştiind ce vrea apaşul să înţeleagă. Crima nu le-ar putea îmbunătăţi situaţia, deoarece sunt siguri că am fi şi mai îndârjiţi împotriva lor.

— Fratele meu are dreptate; slujindu-se de el ca ostatic, au putinţa de a se salva.

— Aşadar fratele meu Winnetou crede că Meltonii vor trimite mai întâi o iscoadă şi pe urmă un sol ca să intre în tratative cu noi?

— Da.

— Fratele meu e mai ager la minte decât noi toţi. Nu se înşeală niciodată şi sunt sigur că şi de data asta are dreptate.

— Mă cam îndoiesc... mormăi Emery. Şi chiar aşa să fie, aveţi de gând să-i ascultaţi?

— Da. Trebuie să procedăm raţional. Mai întâi şi-ntâi, trebuie să ne asigurăm că nu o să i se întâmple nimic lui Vogel, ceea ce nu putem obţine decât prefăcându-ne că le primim propunerile sau cerând timp de gândire. Am fost destul de imprudenţi astăzi, de aceea am dat de bucluc. Într-o privinţă tot am avut noroc...

— În ce privinţă?

— Că ne-am luat lasourile cu noi. Dacă le lăsam la cai, nu ştiu cum am mai fi putut salva pe tânărul nostru.

— De acolo trebuie să-l scoatem... n-am astâmpăr până nu l-oi vedea printre noi.

— Da, dar cu câte primejdii am fi reuşit! Aşa însă, sunt sigur că până mâine dimineaţă va fi liber. Sper că...

Winnetou mă întrerupse printr-un gest. Stătea astfel că putea privi până departe. Îi văzui ochii sclipind; auzii pe urmă paşi. Venea cineva păşind încet şi cu băgare de seamă, ca şi când s-ar fi codit. Ne înghesuirăm mai adânc în tufiş. Văzurăm deodată pe cel care venea — era un indian.

Se uită la dreapta, pe urmă la stânga, apoi în jurul lui şi, nevăzând pe nimeni, ieşi din strâmtoare şi se apucă să cerceteze urmele noastre amestecate cu ale yumaşilor.

Stătea cu spatele la noi. Winnetou se ridică binişor de jos şi se apropie tiptil de el; eu după dânsul şi Emery în urma mea.

— Ce caută fratele meu în iarbă? întrebă deodată apaşul pe indian.

Acesta tresări, se întoarse brusc şi, când ne văzu, scăpă puşca din mână. Winnetou o împinse încolo cu piciorul şi urmă:

— A pierdut fratele meu ceva?

Zării o hotărâre fulgerătoare în ochii yumaşului şi dintr-un salt ajunsei la intrarea strâmtorii; aproape odată cu el, aşa că-mi căzu în braţe — ca să zic aşa.

Se smuci vrând să scape din strânsoare, dar, văzând că-i e degeaba, se linişti şi se lăsă dezarmat de Winnetou. Îl duserăm apoi în tufiş şi-l aşezarăm jos între noi.

— Ştie fratele meu cine suntem? îl întrebă apaşul.

— Da.

— Să ne spună atunci numele.

— Winnetou şi Old Shatterhand, pe celălalt alb nu-i cunosc.

— Albul acesta e un vânător vestit care nu ştie ce e frica de duşman. De unde ne cunoaşte fratele meu numele?

— V-am văzut la hacienda del Arroyo şi pe urmă la Almaden-alto.

— Dacă îşi mai aminteşte fratele, meu ce s-a petrecut acolo, atunci trebuie să ştie că noi nu suntem duşmanii yumaşilor, căci am fumat cu ei pipa păcii. De ce vin acum cu vrăjmăşie împotriva noastră? Indianul nu răspunse. Am biruit atunci sute de yumaşi — adăugai eu — pe când acum sunteţi numai câţiva. Credeţi voi că veţi fi de astă dată mai norocoşi?

— Locuim într-o *pueblo* în care nu poate pătrunde nimeni.

— Se înşeală fratele meu. Stâncile de la Almader-alto erau mai trainice şi mult mai greu de urcat decât cetăţuia voastră, totuşi am reuşit să pătrundem înăuntru şi să punem mâna pe albul cuibărit acolo. De asemenea, fratele meu ştie de caţi yumaşi era păzit, ceea ce n-a împiedicat pe Old Shatterhand să-l cucerească. Înţelege acum fratele meu ce lesne ne va fi să intrăm în cetăţuie. Puteţi veghea voi cât vreţi, nimic nu ne poate opri. Şi o să fie vai şi amar de aceia pe care îi vom găsi acolo! De aceea vă sfătuiesc să nu lăsaţi s-ajungă lucrurile până acolo.

Yumaşului parcă i se luă o piatră de pe inimă. Era prizonierul nostru şi-l puteam ucide în voie.

— Pentru ce dă căpetenia apaşilor un sfat care nu poate fi urmat? întrebă el repede.

— De ce nu poate fi urmat? spuse apaşul cu mirare, deşi ştia foarte bine ce vrea să spună yumaşul.

— Fiindcă nu va ajunge până la urechile celorlalţi.

— Te voi trimite pe tine să li-l spui.

— Bine, mă duc, răspunse yumaşul cu bucurie.

— Mai stai niţel. Aş vrea să te întreb ceva: Nu le e ruşine fraţilor mei indieni să fie robii unei femei albe?

— Noi nu suntem sclavii ei.

— Ba sunteţi, altminteri n-aţi încerca să vă războiţi, de dragul ei cu trei războinici vestiţi despre care ştiţi că vă pot nimici într-o clipă, numai să vrea. Pentru femeia aceasta luaţi sub ocrotirea voastră doi tâlhari şi ucigaşi de rând, care nici măcar nu sunt din vreun neam de-al vostru. Meritaţi dispreţ şi

hulă pentru nesocotinţa voastră.

Ochii yumaşului fulgerară de mânie, totuşi se stăpâni şi zise:

— Femeia albă a fost soţia căpeteniei noastre, pentru asta o slujim.

— Care războinic indian a slujit vreodată pe soţia căpeteniei sale, mai ales după moartea lui.

— Să spună fratele meu şi celorlalţi războinici yumaşi ce gândeşte Winnetou despre ei. Aţi prins pe un tânăr alb, prieten de-al nostru; ne-aţi furat caii, aţi vrut să ne omorâţi aseară. Toate acestea cer răzbunare care va veni cu siguranţă dacă nu vă pocăiţi.

— Ce cere Winnetou de la noi?

— Caii noştri, pe prietenul prins de voi şi pe cei doi albi care se află la femeia albă în pueblo.

— Cereţi prea mult. Şi ce ne oferă în schimb Winnetou?

— Tot, adică viaţa!

Se vedea bine că yumaşului îi era frică de apaş, zise însă cu un zâmbet ironic pe buze:

— O să ne-o apărăm. Sau crede Winnetou că nu-l poate nimeri şi pe el un glonţ de-al nostru?

— Da, aşa crede! Aici la voi, nu mă poate nimeri nici un glonţ, vă cunosc prea bine. Aşadar, ţi-am spus ce vă cer: pe cei doi albi din pueblo, pe tânărul prizonier şi caii.

— Şi ce se va întâmpla dacă războinicii noştri nu vor?

— O să aflaţi voi. Acum poţi pleca. Noi rămânem aici până ce se va lăsa soarele la asfinţit. Dacă până atunci nu primim răspunsul, tomahawkul va hotărî. Vom cobori pe înnoptate malul râului, împuşcăm pe oricine ne iese în cale şi pătrundem în cetăţuie ca să ne luăm cu de-a sila ce nu vreţi să ne daţi de bunăvoie. Va răsuna valea de bocetele femeilor şi copiilor voştri care îşi vor jeli bărbaţii şi taţii ucişi de noi.

— Winnetou e un mare războinic, dar yumaşii nu sunt nici ei dintr-aceia care o iau la fugă în faţa duşmanului.

— Pe care nici nu-l veţi simţi venind; vă veţi pomeni cu el în mijlocul vostru când nici nu gândiţi.

— Şi-i vom înfige pumnalul în inimă.

— N-o să puteţi, fiindcă nici n-o să-l vedeţi. Să se întoarcă acum fratele meu la ai săi ca să ne aducă răspunsul la vreme. Cu cât îl vom avea mai curând, cu atât mai bine pentru yumaşi.

— Mă lăsaţi să-mi iau puşca?

— Nu. Arma se dă înapoi prizonierului numai după ce s-a încheiat pacea.

Yumaşul se ridică şi păşi mândru şi semeţ spre strâmtoare.

— Crede fratele meu Winnetou că yumaşii ne vor da de frică pe prizonier, caii şi pe cei doi Meltoni? întrebă Emery pe apaş.

— Nu, dar Winnetou ştie ce va urma, răspunse el.

— Aş fi curios să aflu.

— Yumaşul a fost trimis să vadă unde suntem, nu să ne atace, deoarece ştiu ei prea bine că având pe tovarăşul nostru în mâinile lor vom fi îndoit de prevăzători. Se întoarce acum să spună Meltonilor unde ne-a găsit şi să le comunice pretenţiile noastre. Nu vor primi decât parte dintre ele.

— Care?

— Să ne restituie caii şi pe prizonier. În afară de asta vor făgădui lui Vogel o parte din moştenire cu condiţia să plecăm şi să-i lăsăm în pace. Fraţii mei nu mă cred, nu e aşa? Vor vedea însă peste puţin că aşa va fi. Nu o să aşteptăm mult până să vină trimisul, mai bine zis, trimisa lor.

— O femeie? făcu Emery mirat.

— Da. Meltonii nu vor cuteza să vină singuri şi nu pot încredinţa unui yumaş ce au de spus. Nu există decât o singură persoană de încredere: femela albă. Îşi vor închipui probabil că frumuseţea ei ne poate convinge lesne.

Nu mă îndoisem niciodată de inteligenţa apaşului, dar de

astă dată găsii că exagera.

Am aşteptat mai bine de un ceas. Şedeam aşa ca să fim cu faţa spre strâmtoarea dintre stânci, ca să putem vedea pe oricine ar veni dintr-acolo.

În sfârşit apăru yumaşul de adineauri.

— Ei, Winnetou, asta ţi-e femeia albă? întrebă Emery zâmbind.

— O să vină şi ea, mai pe urmă, răspunse apaşul cu nepăsare.

— Ar fi fost într-adevăr de mirare să trimită o femeie ca intermediar.

— O să-i treacă fratelui meu mirarea mai curând decât se aşteaptă. Să auzim ce vrea yumaşul.

Indianul se apropie agale şi se aşeză lângă noi, ca şi când ar fi fost ceva de la sine înţeles. Aşteptă să începem vorba; Winnetou era prea mândru ca s-o facă şi când Emery vru să spună ceva îi făcu semn să tacă.

Yumaşul n-avu încotro.

— Fraţii mei nu se aşteptau să mă întorc atât de curând, începu el.

— Te şi uitasem, răspunse cu nepăsare apaşul. Ca o să te întorci sau nu, nu era vreun lucru însemnat pentru noi ci pentru voi.

— Le-am spus ce mi-aţi cerut.

Crezu că împinşi de curiozitate vom căuta să aflăm mai repede răspunsul, dar fiindcă noi tăceam urmă:

— Tatăl albului care e acum bărbatul femeii m-a trimis să vă aduc răspunsul.

— Ce răspuns?

— Că o să vină femeia albă să vorbească cu voi. Un zâmbet de triumf flutura pe buzele lui Winnetou, dar englezul strigă indignat:

— Crezi tu că stăm de vorbă cu o muiere?

— Omul care m-a trimis zicea că o să vă facă plăcere.

— De ce n-a venit singur?

— Fiindcă n-are timp.

— Să trimită atunci pe fiu-său.

— N-are să vină nici el. Se tem că n-o să-i mai lăsaţi să plece.

— Mai ştii! Motive am avea destule... bombăni Emery.

— Orice sol e liber să plece când vrea, zise Winnetou. Căpetenia apaşilor nu e deprins să trateze cu femeile, dar ca să vadă războinicii yumaşilor că vrem să fim cât mai îngăduitori cu ei, le fac pe voie. Du-te de le spune că femeia poate să vină.

— Ei, ce zice fratele meu Emery, aşa e că se poate şi imposibilul? întrebă apaşul pe englez, după ce se îndepărtă yumaşul.

— Văd şi eu. Nu pricep cum îndrăzneşte muierea asta să apară în faţa noastră! Sunt curios să văd ce o să spună.

— Ce v-am zis eu. Winnetou nu o va învrednici cu un cuvânt; să vorbească fraţii mei cu ea.

— Eu nu, fiindcă mă tem să nu-i spun o mojicie. Vrei tu, Charlie, să te însărcinezi cu corvoada asta?

— MI-E ŞI MIE MILĂ DE EA, DAR VĂD CĂ N-AM ÎNCOTRO. Te-aş ruga însă, Emery, să nu te-amesteci în vorbă, ca să nu strici totul.

Probabil că Meltonii erau siguri de izbândă, căci în curând apăru Judita urmată de o indiană, care aducea un scaun de trestie.

Când fu lângă noi, făcu semn indienei să pună jos scaunul, se aşeză pe el, apoi începu:

— Mă bucur, seniores, că vă văd sănătoşi. Se pare că drumul ăsta lung călare nu v-a obosit prea mult, şi sper că aerul nostru de aici o să vă priască de minune.

Noi nici nu ne mişcaserăm din loc şi nici n-o învredniciră m cu un salut.

— Să lăsăm pălăvrăgeala! spusei eu, cu glas nu tocmai

prietenos, şi să vorbim despre ce ne interesează. Dumneata locuieşti acum cu aşa-zisul Small Hunter şi cu tatăl său în cetăţuie, nu e aşa?

— Da.

— La New Orleans nu ştiai că-i e tată; când ai aflat asta?

— De-abia aici, după ce-a sosit.

— Atunci cunoşti adevăratul nume al logodnicului dumitale?

Tăcu.

Repetai întrebarea.

— Trebuie neapărat să ţi-l spun?

— Nu trebuie. Despre partea mea poţi să-l şi tăgăduieşti, ne-am înţelege însă mai curând dacă mărturiseşti adevărul. Sau poate că te ruşinezi?

Nici nu roşi, nici nu se îngălbeni, ci răspunse râzând:

— Mi s-a spus că nu am de ce să mă ruşinez sau să mă tem. Nu ne puteţi face nimic, de aceea o să-ţi spun că ştiu foarte bine cum îl cheamă pe logodnicul meu.

— Ionathan Melton, şi pe tatăl lui, Thomas Melton, nu e aşa?

— Da.

— Şi pe unchiul său?

— Harry Melton.

— Ştii unde se află el acum?

— Asta o ştii dumneata mai bine decât mine, fiindcă l-ai omorât cu mâna dumitale.

— Cine ţi-a spus?

— Frate-său. Pentru un om de soiul dumitale o moarte de om n-are importanţă.

— Atât de brutal mă crezi?

— Da. N-ai pus o dată să mă biciuiască şi pe mine?

— Ba da, şi, poţi să mă crezi, mi-ar face plăcere s-o fac şi acum. Dar să lăsăm asta. Fiindcă ştii cine e logodnicul dumitale, atunci cunoşti şi pentru ce-am venit eu aici.

— Da, mi-a spus-o chiar el.

— Şi că e un şarlatan şi un escroc?

— Şarlatan? Ei aş! E un băiat descurcăreţ şi deştept şi nu-i fac vină din asta.

— Înţeleg. Ţi-ai tocat banii şi nu ţi-a mai rămas decât cocioaba asta de pământ şi bolovani pe care o numeşti castel şi pe care ţi-o pot lua indienii oricând îndărăt. Bineînţeles că ţi-ar veni la timp moştenirea lui Hunter ca s-o păpaţi împreună, dumneata cu Ionathan al dumitale. E sau nu aşa?

— De ce-aş tăgădui?

— Dar nu te-ai gândit că ai putea fi acuzată de complicitate?

— Ei şi?! Fii pe pace, n-are să mă mustre conştiinţa...

— Nu te invidiez, crede-mă. Şi fiindcă văd că-ţi dai gândurile pe faţă, o să ţi le spun şi eu pe ale mele: Am venit să pun mâna pe Ionathan.

— Nimic nou! râse ea.

— Şi fiindcă eşti părtaşa lui, mare poftă aş avea să fac acelaşi lucru şi cu dumneata.

O văzui schimbându-se la faţă.

— Senior, vin în calitate de mesager, zise ea cu glas nesigur. Nu cumva vrei să mă reţii aici?

— Aş putea prea bine s-o fac.

— Nu! Ar fi împotriva celor mai elementare drepturi!

— Când e vorba de crime atât de odioase? ţi-am făgăduit eu dumitale că te voi lăsa să te întorci la cetăţuie?

— Se înţelegea doar de la sine.

— Nu tocmai, dar linişteşte-te, nici prin gând nu-mi trece să te reţin. Te poţi întoarce în orice moment. Dacă voi găsi eu de cuviinţă să mă asigur de persoana dumitale, fii sigură că o voi face cât mai târziu.

— Încântată de atenţie! zise ea râzând.

— Motivul e altul. Nu vreau să te sufăr în preajma mea, de aceea ţin să te ştiu cât mai departe de mine. Iată adevăratul

motiv.

— Atunci, fiindcă eşti sincer cu mine, o să fiu şi eu cu dumneata. Trebuie să ştii că te-am urât din primul moment în care te-am văzut

— Mulţumesc! De mult n-am mai avut partide o cinste atât de mare.

— De aceea, adăugă ea repede, simt o adevărată bucurie să pot trata cu dumneata, deşi despre tratative nici nu poate fi vorba! Am venit să-ţi spun că te osteneşti degeaba. N-ai să pui mâna pe nimeni şi nici pe un gologan din banii la care râvneşti. Eşti într-adevăr atât de smintit să-ţi închipui că poţi pătrunde în cetăţuia noastră?

— Şi dacă totuşi voi reuşi?

— Imposibil. Ştiu că te pricepi să te strecori ca un şarpe, dar nici priceperea nu-ţi poate ajuta la nimic. Ar trebui să treci peste cadavrele santinelelor noastre.

— Foarte lesne. Îţi dau cuvântul meu de onoare că numai să vreau şi sunt jos în vale.

— Nici în vale şi mai ales nu în cetăţuie. Pe unde vrei să intri?

— Treaba mea!

— Nu-ţi închipui că eşti atotştiutor. Admiţând chiar că ai putea pătrunde înăuntru, tot nu poţi pune mâna pe noi. Suntem bine înarmaţi. Şi să-ţi piară nădejdea că apuci vreun gologan din moştenire.

— Sunt convins că o voi avea în întregime.

— Nici un gologan! Dar ştii ceva, noi suntem nişte oameni cumsecade şi o să-ţi facem un hatâr.

— Care, prea buna mea seniora?

— Cred că ştii unde se află în prezent Vogel?

— Da.

— Altă dovadă că inteligenţa dumitale şchioapătă. Cum v-a venit în gând să luaţi cu voi un biet băiat fără cea mai mică experienţă! Ce ne opreşte să-i facem de petrecanie?

— La ce v-ar ajuta?

— Zău! Aşa crezi?

— Prin moartea unuia din moştenitori — fiindcă mai sunt şi alţii — tot nu vi se lasă moştenirea. Crima rămâne crimă. Sper că nu te vei atinge de el.

— Eu? Mie mi-e indiferent dacă moare sau trăieşte, dar sunt sigură că Ionathan şi bătrânul îl vor omorî dacă mă întorc fără nici un rezultat.

— Aşa! Atunci ai de făcut anumite propuneri?

— Da. Suntem dispuşi să vă oferim oarecare avantaje.

— Cerând în schimb altele mai mari pentru voi...

— Te înşeli. Ascultă ce vreau să-ţi propun: vi se restituie caii şi-l lăsăm liber pe tânărul Vogel, care pretinde că e rudă cu Hunterii...

— Foarte bine!

— Lui Vogel i se dă o sută de mii de dolari şi dumitale zece mii.

— Mie?

— Da. Împreună cu banii care i-ai luat de la Harry Melton când l-ai omorât, te faci om bogat.

— Bine zici. Si în schimb?

— În schimb... zise ea privindu-mă cercetătoare, să vadă ce mutră fac, în schimb să nu spui nimănui nimic despre afacerea Hunter şi să-i laşi pe Meltoni în pace.

— Înţeleg...

— Să hotărăşti pe Vogel şi familia lui să se mulţumească cu suta de mii de dolari şi, bineînţeles, să nu afle nimeni ce s-a petrecut.

— Ce pretenţii modeste, seniora! Mult prea modeste...

— Nu e aşa? Nimic decât tăcerea pentru atâtea parale. Mai puţin nici că se poate.

— Tot aşa zic şi eu.

— Atunci te învoieşti?

— Da.

— Îmi pare bine. Nu m-aşteptam să fii atât de înţelegător şi să-ţi dai seama de foloasele pe care poţi să le ai de pe urma propunerilor noastre. Dacă sunt şi ceilalţi înţeleşi...

— Cum să nu! Suntem înţeleşi, o întrerupsei eu. Numai că nu ne-ai întrebat asupra cărui lucru suntem înţeleşi.

— Ei, care?

— Că Meltonii sunt cei mai mari ticăloşi care există pe suprafaţa pământului.

— Ce-are a face una cu alta?

— Are, fiindcă eşti şi dumneata tot atât de ticăloasă ca şi ei.

— La ce bun expresiile astea? După ce ne înţelesesem atât de bine...

Crezuse pesemne că acceptasem propunerile ei, deoarece vorbisem cu glas potolit, ca şi când mi s-ar fi părut foarte firesc ce spunea ea. De-abia acum părea să-şi fi dat seama de indignarea mea.

Se ridică de pe scaun făcând pe supărata.

Mă sculai şi eu din iarbă si-i zisei:

— Şi ai crezut, într-adevăr, că mă voi învoi la nişte propuneri atât de smintite?

— Smintite? Gândeşte-te bine la ce ţi-am spus.

— Nu e nevoie să mă mai gândesc. Vogel îşi va avea toţi banii, în afară, bineînţeles, de ce-aţi apucat să cheltuiţi din ei.

— Dă-ţi seama ce faci. Nu lăsa să-ţi scape prilejul.

— N-am ce regreta.

— N-o să-ţi mai vezi caii!

— Nici o grijă. Mi-i iau eu singur.

— Şi Vogel va fi ucis.

— Dacă se atinge cineva de un fir de păr din capul lui, plăteşti cu viaţa dumitale, seniora. Ia seama la ce-ţi spun! Eu nu glumesc...

— Tare aş vrea să ştiu cum ai putea ajunge până la mine.

— O să afli la timp. Te sfătuiesc să nu faci încercarea. Ai

mai avut de-a face cu noi şi ştii ce pot Winnetou şi Old Shatterhand.

— O să afli acum şi ce putem noi. Aşadar nu-mi primeşti propunerile?

— Nu! De o mie de ori nu!

— Bine... Atunci nu mai avem ce vorbi.

— Degeaba ameninţi, îmi bat joc de ameninţările dumitale.

Făcu semn indienei să pornească înainte, dar, când fu la intrarea în canion, se întoarse spre mine zicând:

— Încă o dată, senior: crezi dumneata într-adevăr că poţi intra în cetăţuie?

— Da. Fără cea mai mică greutate.

— Şi eu îţi spun că ne vom apăra până la ultima picătură de sânge.

— Mi-e egal. Am avut eu adversari mai de temut ca Meltonii, pentru că pe dumneata nu te pun la socoteală.

— Rău faci, fiindcă, de s-ar întâmpla prin vreo împrejurare oarecare să te întâlnesc în cale, te împuşc fără milă.

— N-ai decât s-o faci, seniora.

— O s-o fac, fii pe pace. Lupt pentru o cauză unde viaţa unui om nu mai înseamnă nimic. M-am obişnuit cu luxul şi cu bogăţia, nu pot trăi fără ele şi, tocmai când mi-am atins scopul urmărit, vii dumneata să mi-l spulberi. De aceea, îţi spun încă o dată: fereşte-te de mine! Dădu iar să plece, dar se opri din nou: Credeam că te vei învoi cu ce ţi-am propus, totuşi... ne-am gândit că s-ar putea să refuzi în primul moment. De aceea îţi dăm timp de gândire până mâine la prânz.

— Foarte frumos din partea voastră.

— Dar numai până mâine, când voi veni tot eu să iau răspunsul. O să vă găsesc aici?

— Negreşit, dacă nu ne vom revedea şi mai curând.

— Nu cred! râse ea. Aşadar, mâine la amiază. Rămâi

sănătos, eroul şi salvatorul omenirii.

— Nu te grăbi aşa, seniora.

— De ce? întrebă ea cu mirare.

— Fiindcă suntem adevăraţi *caballeros* şi ştim ce se cuvine unei doamne. Te conducem până acasă.

— Au să vă împuşte.

— Cel mult pe dumneata, nu şi pe noi.

— Nu, nu! Staţi aici, n-auziţi?

— Aş! Ia-o dumneata înainte, nu duce grija noastră!

— Bine! Dacă vreţi să vă împuşte, treaba voastră. Cu atât mai bine pentru noi. Faceţi deci ce poftiţi.

Porni să coboare strâmtoarea după indiană; eu imediat în urma ei, apoi Winnetou şi Emery, care nu înţeleseseră numaidecât ce scop urmăresc. Când ajunserăm la intrarea în canion şi văzu că vreau să mă iau după ea, se opri enervată:

— Nu cumva vrei să te ţii mai departe după coada mea?

— Ba da!

— Nu v-am spus că o să tragă indienii în voi?

— Şi eu ţi-am spus, prea scumpa mea seniora, să nu ne duci grijă. Vezi doar că suntem atât de aproape de dumneata încât, dacă trag, te nimeresc pe dumneata, nu pe noi. Eşti, cum am zice, pavăza noastră.

Se îngălbeni de spaimă.

— Duceţi-vă... întoarceţi-vă din drum, altminteri nu mai fac un pas! strigă ea.

— Nu? Bine. Atunci uite ce-o să-ţi spun: mare prostie au făcut Meltonii că te-au trimis la noi. Suntem oameni bine crescuţi şi te lăsăm să te întorci acasă, mai mult încă, te silim să te întorci, dar te însoţim şi noi.

— Nu, nu, rămâneţi aici! ţipă ea.

— Ei aş! E doar o chestie de onoare să te conducem. Râdeai de mine când ţi-am spus că ne va fi lesne să pătrundem în valea cetăţuii, vreau să-ţi dovedesc că n-aveai dreptate să-ţi baţi joc de mine. Vei afla şi de astă dată că

Winnetou şi Old Shatterhand ştiu întotdeauna cum să procedeze. Aşadar, înainte!

— Nu mă duc!

— O să te silesc. Te rog să nu te sperii, frumoasă seniora, dacă gâtul dumitale de lebădă o să vină niţel în atingere cu pumnul meu grosolan.

— Îndrăzneşte numai, neruşinatule!

— Zău! Ia poftim înainte, domnişoară...

O apucai de ceafă; se lăsă atunci jos şi nu vru să se mai scoale.

— Să ştiu că mă omori şi nu mă mişc de-aici! zbieră ea.

— Glumeşti! De omorât n-o să te omor, dar de mers tot ai să mergi. Haide, scoală. Nu mă las eu dus de nas de o matracucă.

O apucai de braţ apăsând-o niţel, dar destul ca să sară în picioare ţipând de durere. Făcu vreo câţiva paşi, pe urmă se opri iar. Cum văzu că mă pregătesc să-i pun iar mâna pe braţ, o luă repede la picior.

Winnetou şi Emery păşeau imediat în urma mea. Unul ţinea puşca întinsă spre dreapta, celălalt spre stânga, gata să tragă în orice moment, pe când indienii, dacă ar fi vrut să tragă, nimereau de-a dreptul în Judita.

Plăcut nu mi-era să procedez aşa, căci, oricât ar fi fost ea de decăzută moralmente, era totuşi femeie. În joc se afla însă viaţa iui Vogel şi reuşita întregului nostru plan de luptă, aşa că n-avea rost să ezităm.

Canionul se îngusta din ce în ce. Zărirăm în curând indienii stând la pândă după un colţ de stâncă. Ne văzuseră şi ei pe noi. Indiana cu scaunul ajunsese înaintea noastră la ei şi le spusese ce s-a întâmplat.

De împuşcat nu cutezau, ne lăsară însă să ne apropiem cât mai mult. Scosei revolverul de la brâu şi trăsei câteva gloanţe în aer ca să-i sperii, înspăimântaţi, o luară la fugă care încotro nimerea.

Ajunserăm la strâmtoarea care ducea din canion în valea cetăţuii.

— Aici era vorba să ne ia o parte din yumaşii dumitale în primire pe când cei de la spate să ne împingă înainte, zisei eu Juditei. Vezi că ştim şi asta, deci nu e bine să se joace cineva cu noi, fiindcă e de-ajuns să vrem ceva şi s-a şi făcut, îi zisei eu.

— Eşti dracul gol... diavol, nu om! şuieră ea înfuriată la culme.

— Nu vreau să te contrazic, seniora. Trebuie să-ţi mărturisesc că am de gând să trag în oricine ar cuteza să iasă din cetăţuie. I-am prins pe toţi înăuntru ca şoarecii în cursă. Ne aciuim acum aici şi nu lăsăm pe nimeni să treacă. Drept e că nu suntem decât trei inşi, dar avem pe lângă puşca lui Winnetou şi a lui Emery câte două revolvere de om, fără să mai pun la socoteală puşca mea cu repetiţie. Întreabă-l pe moş Melton, ştie el ce poate ea! Avem deci în total vreo şaizeci de gloanţe dintr-un condei, fără să fie nevoie să mai încărcăm a doua oară. Du-te de spune asta oamenilor dumitale. A, era să uit! Mai spune-le că, dacă se atinge cineva de Vogel, nu mai există îndurare pentru voi. Şi apoi, aminteşte-le că avem urechi foarte bune. Cum o încerca vreunul dinăuntru să se strecoare afară, îl auzim de departe şi am şi tras în el. Acum du-te, nu mai avem trebuinţă de dumneata. Şi, fiindcă ziceai că ne dai răgaz până mâine la prânz, aici o să ne găseşti, fireşte, dacă ai ceva de spus. Să vedem dacă o să mai faci şi atunci pe trufaşa. „Eroul şi salvatorul omenirii” îţi doreşte drum bun!

Îi dădui drumul şi o văzui pierind în strâmtoare, pe când noi ne aşezarăm jos la intrare cu puştile pregătite.

Începuse să se însereze.

— Al dracului mai eşti! zise Emery râzând. Cine şi-ar fi închipuit că putem pătrunde ziua în amiaza mare în vale fără să ne supere cineva.

— Nu era cine ştie ce lucru mare, am răspuns eu convins. Ideea putea să-i vină oricăruia din noi.

— Mie nu, în nici un caz. În sfârşit am triumfat, cetăţuia e în mâinile noastre!

— Încă nu! Cred însă că Meltonii vor încerca să fugă.

— La dracu'! Ar trebui să gonim iar cine ştie cât după ei.

— Tot aşa mi-a m zis şi eu, de aceea trebuia să le tai calea. Nu există decât un singur drum pe unde se poate ieşi: acesta. Ştiu că suntem aici şi că vom trage în oricine ar vrea să iasă, aşa că nu sunt nebuni să vină în calea gloanţelor. Îi avem deci în mână.

— Bine ar fi! Nu cred că se vor lăsa fără să încerce ceva. Mă tem să nu dea toţi odată năvală.

— Imposibil! Nu vezi că nu au loc să treacă decât câte unul? Cum ar veni unul după altul i-am primi cu alai. Nici nu e nevoie de trei, câţi suntem; unul ar fi de ajuns.

— Hm! Mi se pare că ai dreptate. Au căzut singuri în cursa pe care ne-au întins-o. Toate bune, numai că nu putem sta până la sfârşitul vieţii aici, trebuie să pătrundem şi în cetăţuie.

— Desigur! După ce se va întuneca, ne vom furişa tiptil până sus pe stânca unde am mai fost astăzi. Nenorocirea e că n-avem cai şi o să trebuiască să facem drumul pe jos.

— Şi să lăsăm ieşirea liberă?

— Da, căci ei nu ştiu şi n-o să îndrăznească nimeni să iasă.

— Si când ne-om lăsa în vale din vârful stâncii n-au să ne vadă crezi? Au s-o ia imediat la fugă.

— Tot ce se poate, nu-i putem însă împiedica.

— Ba da. Rămânând unul dintre noi aici.

— Hm! Ce zice fratele meu Winnetou?

— Fratele nostru Emery are dreptate, răspunse apaşul. Să rămână el. Cu puşca şi cele două revolvere ale lui poate ţine la respect pe toţi care ar vrea să iasă.

— Aşa o să şi fac, hotărî englezul. De altfel nu prea sunt îndemânatic când e vorba de căţărat pe stânci. Mă apucă întotdeauna ameţeala. Aici n-am altceva de făcut decât să apăs pe trăgaci când o scoate cineva nasul afară.

— Vom putea birui numai noi doi pe Meltoni? întrebai eu pe apaş.

— Da, răspunse el, sigur de sine. Tu pe unul, eu pe celălalt.

— Şi să ne apărăm în acelaşi timp de yumaşi?

— Nici nu vor fi în cetăţuie. Ţin strajă la strâmtoare ca să nu intrăm înăuntru, după cum ţinem noi ca să nu iasă.

— Să zicem că e aşa. E totuşi o mare îndrăzneală ca doi inşi să se lase de la o astfel de înălţime într-o vale plină de duşmani. Un glonţ tras la întâmplare de cel mai prost ochitor, poate culca la pământ pe cel mai viteaz luptător.

— Yumaşii n-au cum să tragă, fiindcă în cetăţuie n-au să fie decât cei doi Meltoni şi Judita. Cu aceştia trei vom isprăvi repede fără măcar să prindă de veste indienii. Pe urmă ne vom sluji de ei ca pavăză, cum am făcut adineauri cu ea. Fratele meu Old Shatterhand îşi închipuie lucrurile mai greu de îndeplinit decât sunt în realitate.

Era pentru întâia oară că-l auzeam pe Winnetou vorbindu-mi astfel. Ştiam că nu se îndoieşte o clipă de curajul meu, totuşi îmi fu parcă ruşine. Mie mi se părea întreprinderea noastră mai grea decât lui. Felul cum era construită cetăţuia prezenta pentru năvălitori destule primejdii. Dacă vroiai să pătrunzi într-o încăpere, trebuia să cobori din cea de deasupra prin tavan. Până să pui piciorul pe duşumea, te puteau culca zece gloanţe la pământ. Şi-apoi coborâtul cu lasoul. Nopţile erau luminoase şi puteai fi zărit atârnând în gol deasupra prăpastie! Un glonţ şi gata erai!

Când explicai toate acestea apaşului, răspunse zâmbind:

— Fratele meu are o părere prea bună despre cei din *pueblo.* Yumaşii străjuiesc acum strâmtoarea. Crede el că au

să stea tot aşa mereu prin întuneric?

— Nu. Au să aprindă un foc ca să aibă lumină şi să ne poată vedea când vom căuta să ne strecurăm înăuntru.

— Au să stea deci toţi în jurul focului şi n-au să vadă ce se petrece sus în vârful stâncii.

— Dar dacă Meltonii şi Judita stau sus pe terasă? De acolo din întuneric ne pot foarte bine zări.

— Nici o grijă! Să nu uite fratele meu că şi ei ne vor crede tot aici şi atenţia lor va fi îndreptată numai spre strâmtoare.

Recunoscui că avea dreptate şi mă mai liniştii, deşi ştiam că de încercarea din seara aceea depindea totul. Dacă dădeam greş, nu mai aveam ce căuta la cetăţuie.

Emery se gândi că n-ar fi fost rău să facem şi noi foc. Am adunat amândoi vreascuri cât să poată fi alimentat focul toată noaptea.

9. În castelul yumaşului

După ce se înnoptă, yumaşii aprinseră focul de partea cealaltă a strâmtorii, şi noi de astalaltă. Trebuia să-i facem să creadă că nu ne-am mişcat de acolo şi să poată vedea Emery, care rămânea de pază, dacă nu încerca vreunul din ei să se strecoare dincoace.

Ar fi fost o mare imprudenţă din partea englezului nostru să stea în bătaia flăcărilor, unde putea fi ochit lesne, de aceea îşi căută un loc într-un tufiş apropiat şi se aciui acolo.

Veni în sfârşit momentul să încerc cu Winnetou punerea în aplicare a planului nostru. Emery ne dăduse şi lasoul lui.

— Când crezi că veţi ajunge la platoul stâncii? mă întrebă el.

— Deoarece n-avem cai ŞI suntem nevoiţi sa facem drumul pe jos, o să ne trebuiască pe puţin trei sferturi de ceas, i-am răspuns eu.

— N-aţi putea să-mi daţi de veste şi mie după ce veţi fi coborât?

— Nu se poate; un semnal ne-ar da de gol.

— Bine, bine, dar aş vrea să vă sar în ajutor, dacă ar ajunge lucrurile la o luptă.

— Să sperăm că n-o să avem nevoie de tine.

— Şi totuşi se poate întâmpla.

— Să fii cu urechea aţintită spre strâmtoare; Auzi zgomot obişnuit sau câteva împuşcături de-ale yumaşilor, nu te clinti din loc şi nu lăsa pe nimeni să treacă. Dacă auzi însă detunătura puştii mele care nu se poate să n-ajungă până la tine, înseamnă că ne aflăm în primejdie. Fă-ţi loc atunci printre amândouă focurile în valea cetăţuii. Îndată ce te voi zări, îţi voi striga ce ai de făcut.

— *Well!* Ne-am înţeles. Să sperăm că nu vom avea de

cârpit câteva găuri în pielea noastră. A dat Dumnezeu în sfârşit să-i avem pe ambii ticăloşi în mână, nu trebuie să ne mai scape cu nici un chip.

Eram şi eu de aceeaşi părere, de aceea mă grăbii să plec împreună cu Winnetou spre locul hotărât.

În canion se aşternuse un întuneric de nu puteai vedea la un pas. Ochii noştri erau însă deprinşi cu el, aşa că am reuşit să nu ne izbim de copaci sau să ne rostogolim în apă, înaintând în acelaşi timp destul de repede. Totuşi, ne-a trebuit mai bine de un ceas ca să ajungem la copacul de care vroiam să legăm lasourile.

În afară de focul lagărului yumaş nu se vedea nimic altceva în vale. Domnea o tăcere adâncă, deoarece nici un zgomot nu putea ajunge la înălţimea aceea.

— Crede fratele meu că e bine să ne lăsăm chiar acum în prăpastie? mă întrebă Winnetou.

— Da.

— Vezi că yumaşii sunt încă trezi. N-ar fi bine să aşteptăm niţel?

— Cum vrei.

— Ne-am aşezat jos şi ne-am apucat să înnodăm bine lasourile. După vreun ceas ne-am gândit că a sosit momentul.

Cât p-aci să ne luăm la ceartă. Fiecare din noi vroia să coboare el mai întâi. În cele din urmă n-avui încotro şi i-am făcut pe voie apaşului.

De fapt întreprinderea noastră era aproape o nebunie, totuşi ne-a reuşit fără prea mari greutăţi. Când am ajuns jos, palmele îmi ardeau ca focul, dar încolo n-aveam nimic. Puştile le aveam atârnate pe spate.

Ne aflam acum pe terasa superioară. Aproape de noi era rezemată scara şi numai la câţiva paşi de ea zărirăm o gaură în pardoseală, pe unde coborai la etajul de dedesubt.

— Ai observat ceva suspect? întrebai eu pe apaş.

— Nu, nimic.

— Să nu fie cineva înăuntru. Să ascultăm prin gaură dacă nu se aude ceva.

— Nu e nevoie. Dacă s-ar afla cineva în încăpere, scara ar fi jos, nu sus.

— Bine zici. Să coborâm atunci pe platforma a doua.

Am lăsat jos scara, dar nu coborârăm treptele ci ne lăsarăm s-alunecăm pe marginea ei, deoarece mergea mai repede aşa. Nici pe terasa următoare nu se afla nimeni.

— Uite colo pe yumaşii care locuiesc în încăperile de sus, îmi şopti Winnetou, de aceea n-am găsit pe nimeni înăuntru.

Tocmai vroiam să-i răspund, când se auzi de jos un scâncet de copil.

— Ce e asta? întrebă el. Aşadar tot mai e cineva.

— Sst! şoptii eu. Nu ne-am gândit la femei şi copii. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă ca să nu ne simtă, altminteri te pomeneşti că vine vreuna din ele pe terasă să vadă ce e.

— N-au cum. Atât timp cât bărbaţii sunt afară, scările sunt lăsate jos şi nu pot coborî până nu se întorc ei.

Din terasă în terasă ajunserăm până la aceea de la etajul al patrulea, unde scara era trasă înăuntru.

— Aici e primejdia, îmi şopti Winnetou. Se poate să vină cineva din moment în moment şi să ne vadă. Trebuie neapărat să plecăm.

— Unde? Iar sus?

— Nu, ci pe terasa de sub noi.

— Bine, bine, dar cum? Scară n-avem şi, dacă o tragem afară prin gaura tavanului, ne simt imediat.

— S-o luăm pe aceea pe care am coborât.

— Nu se poate. S-ar băga de seamă că e de la alt etaj şi ar prinde bănuieli.

— Atunci trebuie să ne lăsăm jos şi fără scară.

— Cum?

— Unul cu ajutorul celuilalt.

De la un etaj la altul nu erau mai mult de doi metri. La

nevoie puteai face o săritură, zgomotul însă s-ar fi auzit cu siguranţă.

Ne târârăm încetişor la marginea platformei şi zărirăm prin gaura tavanului o lumină slabă.

— Am păţit-o! şoptit eu necăjit. Asta e tavanul încăperii locuite de bătrânul Melton. E în casă şi stă cu lumina aprinsă, semn că nu s-a culcat încă. Scară n-avem şi nu putem coborî. Şi apoi mă tem că, făcând zgomot, ne simte imediat.

— Cu atât mai mult trebuie să ne grăbim. O să ţin eu puşca cea lungă a fratelui meu şi el să se lase pe ea ca pe o prăjină; pe urmă să se lipească bine de perete, ca să pun eu picioarele pe umerii lui.

Coborâi eu întâi, pe urmă împreunai mâinile ca să fac astfel treaptă să-i fie lui mai uşor; rezemai însă mai înainte puşca de perete, lângă mine. Când să pună apaşul piciorul pe terasă, izbi din greşeală puşca şi o trânti cu zgomot la pământ. Şi tocmai deasupra locuinţei bătrânului Melton!

— Repede la capătul cel mai îndepărtat al terasei şi întinde-te pe burtă! şoptii eu apaşului.

De-abia apucarăm să ne lăsăm jos şi bătrânul scoase capul pe gaura tavanului.

— *Payu-nun?* — e cineva acolo? întrebă el în dialectul pueblo-indian.

Văzând că nu-i răspunde nimeni, ieşi pe terasă şi porni, spre norocul nostru, tocmai în partea opusă celei unde ne aflam noi.

Privi în toate părţile; din pricina întunericului nu ne zări. Se întoarse apoi la gaură şi coborî iar scara.

După ce-l văzurăm dispărând, ne apropiarăm binişor de gaură şi ne uitarăm înăuntru. Nu puteam zări decât două picioare de scaun. Lumina venea dintr-o cameră alăturată. Din când în când îl auzeam tuşind, altceva nimic. Era deci singur.

— Ce facem? întrebai eu în şoaptă pe apaş.

— Punem mâna pe el, asta facem!

— Da, dar cum? Ducându-ne la el?

— Nu. Până s-ajungă unul din noi jos, are vreme să strige sau chiar să tragă.

— Atunci să-l aducem sus.

— Da. Cheamă-l. Dar încet ca să nu bage de seamă că e glas străin.

— Bine, o să-mi schimb glasul. Tu să-l apuci imediat de beregată, ca să n-aibă vreme să ţipe, restul mă priveşte pe mine.

Mă aplecai peste gaură şi zisei cu glas înăbuşit:

— Aici eşti, tată?

— Da, răspunse el şi auzii un zgomot, ca şi când s-ar scula cineva de pe scaun. Ce vrei?

— Vino repede sus! şoptii eu.

— Pentru ce?

— Vino şi-o să vezi.

— Vorbeşte mai tare, aproape că nu te aud! Ori e cineva acolo?

Paşii se apropiară de scară. Trăsei capul îndărăt şi Winnetou se pregăti să-l primească pe bătrân. Ne aşezarăm în aşa fel ca să îi venim în spate când va urca scara.

Întâi apăru capul, pe urmă gâtul, apoi umerii.

— Ce e, ce s-a întâmplat? Unde eşti omu...

N-apucă să sfârşească vorba. Mâinile lui Winnetou se încleştară ca un cerc de fier în jurul gâtului bătrânului. Doi pumni zdraveni de-ai mei îl ameţiră, îl apucai pe urmă de subsuori şi-l trăsei leşinat afară.

— Dă-i drumul să cadă îndărăt în odaie... îmi şopti apaşul.

— Nu se poate, bufnitura s-ar auzi şi fiu-său locuieşte chiar în camera de dedesubt. Mai bine lasă-te tu în jos pe scară şi eu ţi-l dau în primire.

Când furăm toţi trei în odaia bătrânului, cel dintâi lucru pe care l-am făcut a fost să luăm scara şi s-o rezemăm de perete

ca să nu poată intra nimeni prin tavan.

Ne aflam acum într-o încăpere cu pereţii de lut în care nu era altceva nimic decât scara şi un scaun de lemn. La dreapta şi la stânga câte o uşă. Îmi aruncai ochii printr-una din ele. La mijloc o masă veche, două scaune şi un culcuş din piei de animale şi pături.

Scosei cuţitul de la brâu, tăiai una din pături în fâşii, cu care legai zdravăn pe Melton, şi-i vârâi un căluş în gură.

Aveam acum răgaz să vedem ce e de făcut. Pe masă se afla o lampă de pământ umplută cu ulei rânced; era singurul mijloc ca să ne luminăm calea.

Erau şase încăperi cu totul, mobilate cât se poate de primitiv.

Etajul nu comunica prin tavan cu cel de jos. Eram siguri că deocamdată nu va veni nimeni să ne deranjeze. Ne întoarserăm la Melton. Bătrânul era tot leşinat. Răsturnarăm masa şi-l legarăm zdravăn de picioarele ei, cu capul sub scaun. Am stins apoi lampa, ne-am urcat iar la etajul de deasupra şi am tras scara după noi ca să avem pe ce coborî jos la apartamentul lui Ionathan şi al Juditei.

Prin deschizătura care da spre terasă, străbătea lumina. Puserăm urechea la gaură. Se auzeau două voci, una de bărbat şi alta de femeie. Erau Judita şi Ionathan. Gaura era mai mare decât la celelalte etaje, aşa că puturăm vedea o încăpere destul de spaţioasă şi în loc de două picioare de scaun, patru, de om; două în cizme bărbăteşti şi două încălţate în nişte pantofi de mătase.

— Şi tu crezi că ăia trei de la intrarea în strâmtoare au să stea multă vreme acolo? o auzii eu pe Judita zicând.

— Da. Ca să ne aibă sub ochi, răspunse el.

— Nu putem să-i gonim?

— Nu. Alt drum nu e şi, de-am fi noi de o mie de ori câţi suntem, nu putem face nimic, fiindcă poteca e atât de îngustă încât nu e chip să treacă decât un singur om prin ea. Ar

împuşca pe cei dintâi şi trupurile lor ar împiedica pe urmă calea celorlalţi. Noroc că avem provizii să ne ajungă luni întregi şi apă pentru o veşnicie. Până atunci o să-şi piardă nemernicii răbdarea.

— Nici nu trebuie s-aşteptăm atât. Hai cu mine dragă, să-ţi arăt ceva.

— Ce?

— Lasă că o să vezi tu. Să coborâm.

Aşadar vor veni la scară. Ne îndepărtarăm repede de gaură şi ne duserăm să ne întindem tocmai la celălalt capăt al terasei.

— Aşteptarăm zadarnic, căci nu veniră.

Ne apropiarăm iar binişor de gaură, dar în cameră nu mai era nimeni. Am fi dat nu ştiu ce să ştim ce vroia Judita să-i arate lui Ionathan, fiind siguri că era ceva în legătură cu o eventuală fugă a lor.

Se întoarseră de-abia într-un târziu şi continuară conversaţia care se învârtea în jurul unei chestiuni care ne interesa foarte mult, căci vorbeau despre mijlocul de-a putea ieşi nevăzuţi din valea cetăţuii.

Aplecai mai tare capul peste gaură ca s-aud mai bine, când Winnetou mă trase îndărăt.

— Să plecăm repede... vine cineva.

Eu n-auzisem nimic, dar mă puteam bizui pe auzul atât de fin al apaşului, care nu se înşela niciodată.

— Ce-a auzit fratele meu? l-am întrebat eu.

— Paşi şi o voce omenească.

— Nu văd pe nimeni venind. O fi fost cineva pe una din terasele de sus.

— Nu, erau chiar deasupra noastră. Ştiu bine că...

Îşi curmă vorba. Un glas de bărbat zicea:

— Haidem, de ce te-ai oprit?

— Fiindcă am văzut ceva care-mi dă de bănuit.

— Ce?

— Două capete aplecate peste gaura aceea.

— Şi ce e cu asta?

— Stăteau şi ascultau.

— Or fi fost slujnicele femeii albe.

— Nu, erau capete de bărbaţi.

— Pesemne, războinici de-ai noştri.

— Nu. Unul era de indian cu pletele împrăştiate pe umeri şi celălalt al unui alb care purta pălărie.

— Atunci unul de-ai noştri, iar celălalt tatăl tânărului alb.

— Nici asta. Nu era pălăria bătrânului alb, o cunosc eu. Erau doi străini.

— Nu se poate!

— Aşa aş zice şi eu, dacă nu i-aş fi văzut cum te văd şi cum mă vezi.

— Bine, ia stai să mă uit şi eu.

Îl auzirăm lăsându-se jos şi plecându-se peste marginea terasei. Noi ne aflam tocmai dedesubtul lor. Noroc că hainele noastre erau de culoare închisă, totuşi, dacă aveau ochii ageri, nu se jartea să nu ne zărească.

Stăteam ca pe ghimpi.

— Vezi ceva? întrebă unul dintre ei.

— Nu.

— Nici eu. Pesemne că ţi s-a părut. Cum putea pătrunde cineva în vale şi mai ales aici în pueblo?

— Nu pricep nici eu.

— Intrarea e doar păzită.

— Şi cu toate astea ştiu bine că i-am văzut.

— Vei fi visat! Dar hai să coborâm ca să te încredinţezi şi tu că nu e nimeni.

— Vin încoace! îmi şopti Winnetou. Să ne ducem repede în partea cealaltă a terasei.

Ne ghemuirăm jos, lipiţi de perete.

— Credeam că nu se află în casă decât femei şi copii şi când colo... şopti apaşul necăjit. Să sperăm că n-au să ne

vadă.

— Dar dacă ne văd, ce facem?

— Punem mâna pe ei.

— Numai să nu le lăsăm timp să facă gălăgie.

— N-o să le lăsăm. Îi apucăm cu stânga de beregată şi cu dreapta le înfigem cuţitul în piept.

— Nu, nu, nu vreau să-i omoram!

— Atunci nu ştiu cum o să-i putem amuţi.

— Am mai încercat noi în atâtea rânduri sistemul cu beregata...

— Poate o să dea odată greş.

Avea dreptate. Dar şi cu pumnalul era acelaşi lucru şi tot era mai bine să cruţăm viaţa bieţilor oameni.

Coborâseră scara şi înaintau cu băgare de seamă spre locul unde stăteam ghemuiţi. Se opriră la trei paşi de noi.

— Parcă văd ceva colo jos, zise unul.

— E un om, răspunse celălalt.

— Nu, sunt doi. Cine sunteţi şi ce căutaţi aici? Îi văzui pe amândoi scoţând pumnalele de la brâu.

Nu mai era un moment de pierdut. Am sărit în picioare şi vrusei să-l apuc de gât. Sări îndărăt şi întinse mâinile să se apere. Lumina focului din vale se răsfrânse pe chipul meu şi mă recunoscu.

— Ajutor! Ajutor! Old Shatterhand e aici!

Îl izbii cu pumnul în cap şi-l trântii la pământ, apucându-l de gât. Tăcu şi mă privi cu ochii holbaţi, în momentul următor, celălalt răcni la spatele meu:

— Şi Winnetou! Veniţi repede! Ajutor, a... Urmă un horcăit care se stinse într-un geamăt adânc.

Întorsei capul şi-l văzui pe Winnetou cu genunchiul pe pieptul yumaşului, cărându-i la pumni în cap.

— Ce facem cu ei? mă întrebă el. Ca să-i legăm n-avem timp.

— Să-i aruncăm de pe terasă! Dar repede... Într-o clipă cei

doi yumaşi zburau ca un pachet în aer. Un cap apăru prin gaură; era al lui Ionathan Melton, care, auzind strigăte de ajutor, venea că vadă ce s-a întâmplat. Când ne zări strigă îngrozit:

— Winnetou şi Old Shatterhand! Pe unde dracu'...

Altceva n-am mai auzit; capul se trase îndărăt şi când ajunserăm la gaură apucase să tragă jos scara.

Aşadar Ionathan Melton ne scăpa iar. Nu ne îngrijirăm prea mult, ştiind că n-are pe unde fugi din cetăţuie.

Strigătele de ajutor alarmaseră pe yumaşi. Femeile şi copiii ieşiseră din vizuinile lor şi ţipau cât îi ţinea gura. Bărbaţii se uitau încremeniţi spre noi, apoi unii din ei porniră în fugă spre cetăţuie, ca să alerge în ajutorul lor. Deodată glasul răsunător al lui Winnetou se auzi până departe:

— Da, aici sunt Winnetou şi Old Shatterhand. Să nu cuteze războinicii yumaşilor să se apropie, dacă le e dragă viaţa. Care cum va scoate capul din gaură, glonţul îi va sfărâma ţeasta. Şi nici să nu încerce vreunul să fugă din strâmtoare, căci şi acolo îi aşteaptă moartea. Toate femeile şi copiii să intre repede în vizuinile lor, altminteri vor fi împuşcaţi.

O tăcere adâncă urmă cuvintelor lui. Femeile şi copiii dispărură ca prin farmec. Bărbaţilor, care totuşi păreau să nu ia în seamă vorbele spuse de el, Winnetou le strigă:

— Întoarceţi-vă la locul vostru! Cine n-ascultă imediat, va fi împuşcat!

Yumaşii îl cunoşteau pe apaş şi ştiau că nu glumeşte. Se duseră în fugă lângă foc.

— Cine e căpetenia voastră? întrebă Winnetou. Să iasă înainte şi să asculte ce are să-i spună Old Shatterhand.

Trecură câteva momente pană ce unul mai bătrân făcu vreo câţiva paşi spre cetăţuie şi răspunse:

— N-avem nici o căpetenie; toţi suntem deopotrivă, dar să-mi zică mie Old Shatterhand ce are de spus.

— Bine, o să-ţi spun. Dar mai înainte o să-ţi arăt ceva. Vezi

tu craca aceea uscată din grămada de vreascuri-de pe foc? O să zboare îndată în aer.

Pusei puşca mea cu tragere lungă la ochi, şi deşi era greu de nimerit prin lumina aceea slabă, apăsai fără teamă pe trăgaci. Glonţul porni, craca se făcu ţăndări şi zbură în toate părţile.

— Uff! uff! făcură yumaşii încremeniţi.

— Ei, aţi văzut cu câtă siguranţă nimeresc gloanţele noastre? le strigai eu. Tot cu atâta siguranţă se vor înfige în capetele şi piepturile voastre, dacă nu daţi ascultare vorbelor mele.

— Ce vrea fratele nostru alb de la noi? întreba yumaşul.

— Foarte puţin. Noi n-am venit la voi cu duşmănie, nici să vă ucidem, nici să vă rănim, şi nici să vă jefuim. Nu vrem nimic altceva decât să ne predaţi pe cei doi albi care se află ascunşi aici.

— Ce aveţi cu ei?

— Au făptuit crime care trebuie pedepsite.

— Nu putem face ce ne cereţi, fiindcă le-am făgăduit să nu-i predăm.

— Eu nu silesc pe războinicii yumaşilor să-şi calce cuvântul. Altceva ce le-aţi mai făgăduit?

— Nimic.

— Atunci vă puteţi ţine făgăduiala pentru că nu-i mai cerem de la voi, ci ni-i vom lua noi singuri. Sau v-aţi obligat să-i apăraţi dacă am reuşi să pătrundem într-ascuns în cetăţuie?

— De aşa ceva n-a fost vorba, fiindcă nu ne-am închipuit că va fi cu putinţă să... Uff, uff!

Îşi curmă vorba înspăimântat de o întâmplare care ar fi putut speria pe oricare altul în locul lui. Emery auzise detunătura şi, conform înţelegerii noastre, crezuse că am nevoie de ajutorul lui. Sărise peste amândouă focurile, al nostru şi al yumaşilor, şi venea acum să vadă pentru ce l-am

chemat. Se uită în sus şi strigă rotindu-şi puşca:

— Ce-am de făcut, Charlie? Să omor niţel vreo câţiva dintre ei ori pe toţi? strigă el.

— Să nu omori pe nimeni; suntem pe cale să ne înţelegem omeneşte. Urcă scara şi vino încoace.

— Ca să mă împuşte pe la spate? Foarte mulţumesc!

— N-o să te împuşte, fiindcă, dacă îndrăzneşte unul să ridice arma, îl culc la pământ. Haide, vino!

Indienii îl lăsară să treacă. Erau atât de speriaţi că ne vedeau pe toţi în cetăţuie, răsăriţi ca din pământ, încât nici nu se gândeau măcar să facă vreo mişcare.

— După cum văd, planul nostru a reuşit de minune, zise englezul când fu lângă noi pe terasă. Unde sunt Meltonii; i-aţi găsit?

— Da. Stai să isprăvesc mai întâi cu indienii şi-ţi spun pe urmă. Fraţii mei, urmai eu adresându-mă yumaşilor, au văzut că nu ne temem de ei şi îi avem acum în puterea noastră. Ne vor lăsa să plecăm nesupăraţi luând pe albi cu noi?

— Şi nu cereţi nimic de la noi?

— Nimic.

— Nici pe femeia albă care e aici cu ei? A fost soţia căpeteniei noastre şi se cuvine s-o ocrotim.

— Ţineţi-o sănătoşi, că noi n-avem ce face cu ea.

— Şi nu luaţi nimic din ce e al ei?

— Nu.

— Atunci suntem gata să facem pace. Unde vreţi să fumăm calumetul?

— Aici la noi.

— Să venim toţi acolo?

— Nu e nevoie. E de ajuns să vii tu singur. Hai, urcă şi adu şi calumetul cu tine.

Ar fi fost o mare nesocotinţă să-i las pe toţi yumaşii să vină. Urcă scara şi-şi desprinse de la gât o pipă murdară pe care o avea atârnată de o curea. Tutun avea la brâu într-o

pungă soioasă. Ne aşezarăm jos şi pipa trecu din mână în mână. În sfârşit ceremonia se termină. Eram acum sigur că yumaşii nu vor mai încerca nimic împotriva noastră.

— Pacea între voi şi noi s-a încheiat, zise yumaşul cu glas solemn. Voi sunteţi numai trei şi noi atâţia, cu toate astea suntem în mâinile voastre, fiindcă aveţi arme vrăjite. Se vor ţine într-adevăr fraţii mei de cuvânt şi nu ne vor lua nimic din ce e al nostru?

— Da. Noi nu ne-am călcat niciodată cuvântul.

— Atunci o să vă dovedim şi noi că suntem sinceri cu voi. Războinicii noştri vor trimite aicea sus toate puştile şi pumnalele lor şi le vor depune la picioarele voastre, ca să fiţi siguri de credinţa noastră.

— Să dea fratele meu poruncă. Mai cerem să nu se stingă focul până la ziuă şi nici unul din ai voştri să nu se mişte de aici. Te-nvoieşti?

— Mă învoiesc.

— Pe urmă ne vei spune cum am putea prinde mai lesne pe albul cel mai tânăr.

— Asta nu pot s-o fac, fiindcă am făgăduit tatălui său să nu-l dau în mâinile voastre. Şi, dacă aş face ce-mi ceri tu, ar însemna că-mi calc cuvântul.

— Ai dreptate. Îmi vei răspunde însă la o altă întrebare: Unde sunt caii noştri?

— Pasc colo sub copaci sau dorm.

— Ce s-au făcut cu lucrurile noastre care erau în desagii de la oblânc?

— Le-au luat albii pe care vreţi să-i prindeţi.

— Odată cu caii aţi luat cu voi şi pe un tânăr alb, tovarăşul nostru. E rănit?

— Nu. Tânărul alb e închis aici în cetăţuie.

— În ce loc?

— Nu ştiu.

— Să te cred? Nu se poate să nu ştii.

— Spun adevărul. Nouă nu ni s-a spus unde, dar am văzut că a trebuit să urce două scări.

— Adică până pe terasa asta?

— Da. Pe urmă l-au pus să coboare prin gaură în odăile unde stă femeia albă.

— Sunt acolo încăperi care pot sluji de închisoare?

— Nu. Poate că l-au lăsat pe o scară mai jos.

— Ar fi trebuit să vedeţi şi voi.

— Nu, fiindcă din catul ăsta mai e o gaură care duce la rândul de jos.

— Unde e gaura asta?

— Tocmai la sfârşitul casei, pe dreapta, unde e bucătăria femeii albe.

— Şi ea unde doarme?

— În odaia de alături. Acum ţi-am spus tot ce puteam să-ţi spun. Mă duc să dau poruncă oamenilor să v-aducă armele.

Yumaşii ne trimiseră într-adevăr puştile şi pumnalele lor şi se duseră la urmă să se aşeze iar în jurul focului. Când rămăsei singur cu Winnetou şi Emery, îi povestii şi lui cum s-au petrecut lucrurile şi că bătrânul Melton e legat burduf în camera lui.

— Bravo! exclamă englezul, încântat. Să sperăm că o să punem tot atât de lesne mâna şi pe scumpul lui Ionathan.

— Te înşeli, dragul meu, cred că o sa fie nu numai greu dar şi primejdios, fiindcă va trebui să coborâm prin gaură.

— Ei şi!

— Nu cumva vrei să încerci tu întâi?

— Ba bine că nu!

Se şi repezi spre gaură, dar îl trăsei repede înapoi.

— Stai, omule, ce faci? Nu te gândeşti că Melton ne aşteaptă poate jos la scară cu puşca întinsă...

— Bine zici! Cum dracu’ să facem? Trebuie neapărat să coborâm după el şi, cum e lumină în casă trage în noi de mai mare dragul.

— Şi totuşi se poate să nu fie aşa. Mai întâi trebuie să hotărâm care din noi rămâne de pază aici.

— Crezi că e neapărat nevoie?

— Da. Eu nu pot rămâne, fiindcă trebuie să mă duc să văd ce e pe acolo şi Winnetou care e mare meşter în de-alde astea şi adulmecă prada ca un copoi, de asemenea.

— Adică voi să vă duceţi şi eu să rămân cu buzele umflate... Tare-aş fi vrut şi eu să văd mai de aproape „castelul” Juditei.

— O să-l vezi mai târziu. Armele ţi le lăsăm aici.

— Cum adică, vă duceţi neînarmaţi?

— Da. Va trebui probabil să urcăm şi să coborâm şi ele mai mult ne-ar stingheri decât ne-ar folosi.

— Dar dacă se iscă o luptă între voi şi Ionathan?

— Suntem doi împotriva unuia singur, si-apoi avem revolvere şi pumnale.

Scoasei pălăria şi băgai capul pe gaură. Scara fusese luată. Mă lăsai tot mai jos până la jumătatea trupului, în vreme ce Winnetou şi Emery mă ţineau de picioare.

Puteam vedea acum bine toată încăperea. O bancă, o masă la perete şi două scaune erau tot mobilierul. Deasupra mesei atârna o oglindă. Două uşi, una la dreapta alta la stânga, aveau perdele de stambă. Aşadar, acestea erau camerele celor doi însurăţei. Perdeaua de la una din uşi se mişcă uşor şi o mână de femeie înarmată cu un revolver apăru după perdea şi, în aceeaşi clipă, răsună o împuşcătură. Avusei însă timp să trag capul înapoi.

— Măi, treaba dracului! spuse Emery speriat. Cine-a tras?

— Judita.

— Era cât p-aci să-ţi găurească ţeasta. Unde e?

— După o perdea, în camera de alături.

— Şi Ionathan?

— Nu l-am văzut. Probabil e la pândă în cealaltă cameră.

— Proastă afacere! Nu pătrundem înăuntru?

— Ba da. Să sar jos.

— Ca să tragă din amândouă părţile în tine?

— Ce vrei să fac, altfel nu se poate. Voi fi însă mai iute de mână ca ei. Dacă reuşesc să sting lampa repede, sunt aproape sigur că n-au să mă nimerească. Aduceţi încoace scara de colo. Dacă mă auziţi strigând, lăsaţi jos scara şi veniţi repede după mine.

— Bine, băiatule, nu te gândeşti că s-ar putea să-ţi frângi gâtul sărind?

— Nu e destul de înaltă încăperea ca să-mi frâng gâtul. Şi apoi, nu-mi rămâne altceva de făcut.

Posibilitatea de-a putea sări, mi-o înlesnea faptul că gaura era de două ori mai mare decât celelalte pe care le văzusem până acum în cetăţuie. Mă aşezai în aşa fel ca să pot cădea drept în picioare. Un pas până la masă ca să suflu în lampă şi alţi doi s-alerg în partea opusă... şi se auzi o detunătură.

Judita descărcase revolverul în direcţia mesei. Dacă nu fugeam, mă nimerea fără îndoială.

Acum trebuia să mă slujesc de o viclenie. Mă trântii la pământ şi începui să gem. Vroiam să ademenesc pe calea asta pe Ionathan. Nu veni însă. O auzii pe Judita strigând îngrozită:

— Dumnezeule, l-am nimerit! Eşti rănit?

Răspunsei printr-un geamăt şi un horcăit.

— Moare, moare! L-am împuşcat! Aduceţi lumină, pentru Dumnezeu!

S-ar fi zis după spaima ei că nici n-avusese intenţia să mă rănească, dar încă să mă omoare. Crezui că va veni să aprindă lumina, ea însă dispăru pe după perdea.

Mă sculai binişor de jos şi trecui din odaie în odaie până ce ajunsei la o perdea în dosul căreia se vedea lumină. Dădui perdeaua la o parte şi păşii înăuntru. O văzui pe Judita cu o lampă aprinsă în mână. Când dădu cu ochii de mine,

revolverul pe care-l ţinea în mâna cealaltă îi scăpă jos şi rămase cu privirea holbată la mine.

— Bună seara, seniora, o salutai foarte politicos. Iartă-mă, te rog, de deranj, dar cum dumneata nu vroiai să vii sus la mine, am venit eu la dumneata, fiindcă avem ceva de vorbit amândoi.

— Dum... dum... neata aici... Te-am auzit căzând... credeam că te-am omorât şi, când colo, te văd teafăr. Nu eşti rănit?

— Nu.

— Atunci de ce horcăiai aşa?

— Am prostul obicei să-mi placă a horcăi.

— Şi eu m-am speriat ca o proastă! Mi-era frică să nu te fi omorât.

— Curios! Să te cred?

— Crede-mă! Vroiam numai să te sperii ca să nu vii jos.

— Atunci pentru ce-ai tras după ce-am venit? În sfârşit... vom lămuri noi chestia mai târziu. Acum te-aş ruga să-mi spui unde e domnul Ionathan Melton, am ceva de vorbit cu el.

— Nu e aici.

— Nu vrei să-mi spui? Bine, o să-l caut singur.

— N-ai decât!

— Fii sigură c-aşa am să fac. Fii bună şi luminează-mi calea.

— Nu sunt slujnica dumitale; poftim lampa.

— Dumneata eşti gazdă, eu numai musafir, de aceea te voi ruga să mă conduci dumneata.

— Nu vreau.

— O să vrei.

— Poftim! Cum te cunosc eu, ai fi în stare să mă bruschezi, ba să mă şi baţi.

— Mai ştii! Aşadar, ia-o, te rog, înainte. Dacă s-ar grăbi cineva să mă atace, te am de pavăză şi în acelaşi timp îţi pot înfige pumnalul în spate. Ai vrut să mă împuşti, n-am deci nici

un motiv să te cruţ.

— Nu e nimeni aici. Haidem!

Spuse aceste cuvinte cu atâta siguranţă, încât începui să mă îndoiesc. Totuşi eram convins că Melton era acolo.

— Trecurăm prin încăperile locuite de ea care erau relativ, destul de confortabile. M-aşteptam să dau din moment în moment de Melton, dar nu fu aşa. Nici în camerele celelalte nu era.

— Ei, l-ai găsit? mă întrebă ea cu o privire de triumf.

— Nu încă e însă ascuns undeva pe aici şi nu mă las până nu dau de el.

— Îmi pare rău că te osteneşti degeaba. Domnul Melton a plecat acum câteva ceasuri.

— Unde?

— Ştiu eu! Atâta pot să-ţi spun, că nu e nici în cetăţuie şi nici măcar prin împrejurimi.

— Cum se poate! E-am văzut cu ochii mei acum o jumătate de ceas.

— Nu e adevărat!

— Ba l-am şi auzit vorbind cu dumneata când stăteaţi amândoi la taifas dincolo, pe bancă. Dar să ne întoarcem. Trebuie să-ţi mai sosească un musafir.

— Cine?

— Winnetou.

— Admirabil! replică ea în batjocură. Sunt curioasă să văd cum îi vor da de urmă doi vestiţi oameni de-ai Vestului ca dumneavoastră.

— I-am şi dat, seniora. Colo, unde era mai adineauri scara care duce la intrarea în apartamentul dumitale.

— Şi unde e acum? mă întrebă ea ironic.

— O să-ţi-o arăt îndată.

— Ar trebui să fii atotştiutor. Ştiu că ai miros de copoi, dar nu atât de fin ca să dai de el.

— Vom vedea noi. Hai acum cu mine la gang. Când

ajunserăm acolo îl strigai pe Winnetou.

— Acesta lăsă de sus o scară şi coborî treptele. Nici nu-şi aruncă ochii la Judita, ci mă întrebă îngrijorat:

— Ionathan Melton?

— Nu l-am găsit.

— Să-l căutăm.

Luai lampa din mâna ei şi pornii înainte. Judita ne urma curioasă. Ne-am îndreptat mai întâi spre apartamentul lui Melton. Nu era nici o ventilaţie şi mă miram pe unde se aerisesc încăperile. De aici trecurăm în celălalt, locuit de Judita. Ceea ce observasem eu acolo, adineauri, nu-i scăpă nici lui Winnetou. Yumaşul ne spusese că femeia albă îşi are bucătăria în ultima încăpere, iar în cea de alături odaia de dormit.

Într-un colţ al bucătăriei era o vatră, iar deasupra vetrei o gaură în tavan, ca sa aibă pe unde ieşi fumul. În alt colţ un pat, adică o saltea de paie, piei de animale şi pături. În camera alăturată erau atârnate în perete rochiile, pe masă se aflau fel de fel de borcănaşe şi lucruri de toaletă iar aruncate pe jos, claie peste grămadă, fel de fel de bulendre, care păreau dinadins aruncate acolo.

— Ei? întrebă ea. Acum e şi vestita căpetenie a apaşilor aici. Aşa e că n-aţi găsit nimic?

— Aşa e.

— Şi ziceaţi doar că i-aţi dat de urmă...

— I-am şi dat; curând o să începem căutatul.

Winnetou, care tăcuse până atunci, zise fără să se uite măcar la Judita:

— Dacă femeia ar fi bărbat, Winnetou i-ar spune ce crede, dar aşa nu o găseşte vrednică de un răspuns. Să-mi dea fratele meu mie lampa.

Luă lampa din mâna mea, se aplecă şi mă întrebă arătând spre bulendre:

— Crede fratele meu că lucrurile astea îşi au locul aici?

— Nu; au fost aruncate de curând dinadins pe jos.

— Pentru ce?

— Ca să nu se bage de seamă că lipseşte ceva din cameră.

— Fratele meu are dreptate. Şi ce lipseşte?

— Patul care a fost dus adineauri în bucătărie.

— Aşa e. De ce l-a dus acolo şi l-a aşezat tocmai lângă vatră?

— Ca s-acopere ceva.

— Bine. Să mergem în bucătărie.

Când Winnetou puse mâna pe pături ca să le dea la o parte, Judita ţipă speriată:

— Ce înseamnă asta, senior? Patul unei femei e ceva sfânt!

— Tocmai de aceea vrem să-l ducem îndărăt la locul lui. Cucoanele nu dorm în bucătărie.

— Aşa îmi place mie, să dorm în bucătărie.

— Pe o scară?

— Cum pe scară...?

— Adică pe scara pe care o căutam noi. De altfel, trebuie să-ţi pun o întrebare foarte serioasă: unde e tânărul pe care l-aţi prins şi l-aţi ascuns aici?

— Nu ştiu. Eu nu mă amestec în treburile bărbaţilor.

— Cu toate astea e sigur că a fost adus aici.

— Eu nu ştiu nimic.

— Da? Atunci să ţi-o spunem noi. E dedesubtul patului dumitale.

Se trânti pe pat şi strigă:

— Să nu vă atingeţi de lucrurile mele! E o murdărie ce vreţi să faceţi... nu vă dau voie...

— Scoală de acolo, seniora.

— Nu şi iar nu. Bate-mă, fă-mi ce vrei, dar nu mă scol.

N-aş fi vrut să procedez cu brutalitate, dar vedeam bine că altfel n-o să meargă. Winnetou avu însă o idee minunată.

Ridică de jos un urcior cu apă şi se apropie de ea zâmbind.

— Cine nu vrea de bunăvoie o să...

Judita nu-l lăsă să-şi sfârşească vorba. Sări speriată de pe pat răcnind:

— Vrea să verse toată apa peste mine...săriţi!... Într-o clipă dădui păturile la o parte şi văzui într-adevăr ceea ce căutam, adică, pus de-a curmezişul paste o gaură, un capac din bucăţi de lemn legate între ele cu o curea groasă.

— Ce zici, seniora, aşa e că o să iasă acum la iveală şi scara? întrebai râzând.

Dădurăm la o parte capacul şi lăsarăm lumina să cadă în gaură; scara era acolo.

— Uite-o. Vezi, seniora, că aveam dreptate când îţi spuneam adineauri că am dat de o urmă? Acum ai bunătatea şi ia-o înainte.

— Duceţi-vă şi fără mine!

— Vai de mine, se poate să facem o mojicie ca asta? Să ne facem stăpâni în casa dumitale!

— Nu merg.

— Îmi pare rău că te contrazic dar trebuie şi mergi. Vrei să te ajut?

Întinsei mâna s-o apuc de braţ, dar ea se dădu înapoi cu teamă.

— Nu mă atinge! Mă doare şi acum locul unde m-ai strâns azi-dimineaţă. Eşti un nesuferit... o brută...

Începu să coboare treptele, eu după ea şi Winnetou în urma mea. Când ajunserăm jos, ne întâmpină un miros greu de mucegai şi umezeală, care te pătrundea până la oase.

— Ne aflam acum la capătul unui gang lung şi îngust.

— Unde răspunde gangul, seniora? o întrebai eu.

— Vezi şi singur! răspunse ea răstit.

— Sunt camere pe dreapta sau pe stânga gangului?

— Caută!

Pereţii gangului erau de lut şi nu se vedea nici o

deschizătură în ele. Ea mijlocul gangului era un loc cu nişte lemne puse în cruciş şi în curmeziş, cum se face atunci când vrei s-acoperi o groapă. Mă lăsai în genunchi şi dădui la o parte două lemne. Luciul unei ape sclipi la lumina lămpii. Încercai cu un lemn apa. Nu era mai adâncă de doi coţi şi spaţiul până la gura gropii nici de un cot.

— Uff! exclamă apaşul şi zise în dialectul sioux: A văzut fratele meu cisterna din faţa *pueblei?*

— Da.

— Ne aflăm acum la mijlocul gangului din lungul *pueblei.* Să fie apa asta în legătură cu cisterna?

— Probabil.

— Atunci se varsă din râu şi, dacă te laşi în apă şi o ţii drept înainte, ajungi la Flujo Blanco.

— Aşa e, aşa e! Pe aici ne-a scăpat Melton.

— Hm, proastă afacere! Să silim pe femeia albă să ne spună.

— Numai să vrea.

— O să trebuiască să vrea, altminteri… sst! N-a auzit fratele meu un oftat adânc?

— Nu.

— Parcă venea din gang. Deocamdată să mergem înainte, să vedem peste ce mai dăm.

Pusei lemnele la loc şi ne urmarăm cercetările. Acum auzii şi eu geamătul, sau mai bine zis, horcăitul. Grăbirăm pasul fără să băgăm de seamă că Judita rămăsese în urmă. Mă gândii la Vogel, pe care-l căutam cu atâta îngrijorare; de aceea graba şi scăparea asta din vedere.

Când am ajuns la capătul gangului, l-am găsit legat de un stâlp şi cu un căluş în gură.

Îi scoaserăm repede căluşul; nenorocitul răsuflă o dată adânc, pe urmă zise cu glas tremurător de emoţie:

— Slavă ţie, Doamne! Vă zărisem colo în gang şi mi-era teamă să nu vă întoarceţi înainte de a ajunge la mine.

Dezlegaţi-mă, vă rog, mai repede.

Îi tăiarăm legăturile şi bietul violonist se putu ridica de jos. De-abia îl ţineau picioarele.

— Ţi-a fost tare frică? îl întrebai eu.

— Cred şi eu!

— Trebuia să-ţi închipui că o să venim.

— O, că o să pătrundeţi în cetăţuie, eram sigur, că o să ştiţi însă unde să mă găsiţi — nu mai speram! Nu credeam că mai scap cu viaţă.

— Aşa se întâmplă când adoarme cineva în post.

— M-am luptat cât am putut cu somnul, dar m-a biruit. La drept vorbind nu era chiar somnul ci plictiseala. Când m-am trezit, eram legat burduf. M-au târât prin canion, şi m-au adus în cetăţuie, unde m-au luat la cercetări. Un adevărat interogatoriu.

— Şi cine ţi l-a luat?

— Cei doi Meltoni şi însoţitoarea lor. Eu mi-o închipuiam numai uşuratică, e însă parcă şi mai rea ca ei. Ştie că averea lui Ionathan e fructul unei crime odioase, dar nu-i pasă. M-a cuprins o furie grozavă şi mi-am dat în petic.

— Le-ai spus desigur că eşti adevăratul moştenitor al Hunterilor?

— Da. Să fi văzut bucuria lor! Mi-au spus că trebuie să dispar pentru totdeauna şi m-au închis aici.

— Te ameninţau numai. Ne-au propus ceva care... lasă că o să-ţi spun mai târziu. Dar ia spune-mi, te-au întrebat ce intenţii avem?

— Negreşit că m-au întrebat. Meltonii vroiau să ştie ce plan urmăriţi ca s-ajungeţi la scop. Nu le-am răspuns însă nimic.

— Foarte bine ai făcut. Acum să plecăm, vom vorbi mai în voie sus. Hai să mergem; după cum văd Judita ne-a luat-o înainte.

Când am ajuns la capătul gangului, scara dispăruse. Ne

privirăm uluiţi.

— Ce zice fratele meu? mă întrebă Winnetou zâmbind.

— Zic că am fost nişte dobitoci, asta zic!

— Nu mai putem ieşi de aici... se tânguia bietul Vogel.

— Ba o să ieşim, răspunse apaşul. Trebuie să vedem mai întâi dacă putem deschide chepengul.

— Şi chiar dacă, n-avem scară.

— Avem; Noi înşine suntem scara. Dumneata te pricepi la sport?

— Da.

— Urcă-te atunci pe umerii lui Winnetou; eu mă las în genunchi şi Winnetou se urcă pe ai mei.

— Încercarea ne-a fost degeaba. Judita trăsese scara după ea şi pusese capacul la loc. Ce-o mai fi trântit deasupra de nu putea Vogel să-l ridice, nu ştiam.

— Ce e de făcut? întrebă el. Credeam că am scăpat, şi tot prins sunt.

— *Sir,* Emery ne aşteaptă sus. Când o vedea că nu ne întoarcem, vine el să ne scoată de aici.

— Dar dacă păţeşte şi el ca noi?

— Ne rămâne drumul prin apă.

— Care apă?

— Cum, nu ştii că la mijlocul gangului e apă sub pământ?

— Nu.

— Pare să comunice cu Flujo Blanco. Mă tem că pe acolo a fugit Ionathan Melton adineauri.

— Ce? Cum? Când a fost asta?

— Acum vreun ceas.

— Aşa trebuie să fie. Cam pe vremea aceea am văzut o lumină înaintând pe gang şi am auzit pe cineva vorbind încet. Ce, n-am putut desluşi şi nici persoanele care vorbeau nu le-am zărit bine. Păreau să fie două. S-au oprit la jumătatea gangului, pe urmă lumina s-a îndepărtat iar.

— Cu siguranţă că era Judita cu Ionathan; iar ne-a scăpat

ticălosul! Trebuie neapărat să ne luăm după el pe aceeaşi cale fără să mai aşteptăm pe Emery. Deocamdată mai avem ulei în lampă cât să ne lumineze drumul, mai târziu am fi siliţi să-l facem pe întuneric şi ar fi mult mai greu, deoarece nu l-am mai făcut niciodată şi nu-l cunoaştem. E şi fratele meu Winnetou de părerea mea?

Apaşul n-avea nimic împotrivă şi despre părerea lui Vogel nu mă sinchiseam eu. Ne-am întors la groapa astupată din mijlocul gangului şi am dat grinzile la o parte. Ne-am descălţat, am ferit revolverele şi celelalte lucruri care nu trebuiau să se ude şi ne-am lăsat înăuntru.

10. Drumul secret

Apa îmi ajungea până la brâu. Eu păşeam înainte cu lampa în mână. Mergeam aplecaţi, ca să nu ne lovim de tavan. Canalul, acesta părea să fie zidit de cine ştie câte veacuri; era dintr-un fel de cărămizi care se păstraseră foarte bine.

Aerul era greu, dar se putea respira destul de bine. Dacă socoteala mea era bună, canalul trecea pe sub strâmtoare până la râu. Trebuia atunci să ieşim la locul pe unde venise mai adineauri Emery la cetăţuie.

Drumul ţinu destul de mult. Băgarăm de seamă că aerul devenea din ce în ce mai curat şi dădurăm în sfârşit de nişte ramuri care atârnau în jos.

Am stins lampa, am făcut doi paşi înainte şi mă găsii în.... râu, a cărui apă nu era mai adâncă decât a canalului. Ramurile erau de la nişte plante de apă care acopereau gura canalului şi o ascundeau complet.

Ieşirăm cu toţi la aer liber, pe urmă urcarăm malul şi ne pomenirăm în canionul lui Flujo Blanco.

— Pe aici a ieşit şi Melton, zise Winnetou pe şoptite. Crede fratele meu că s-o fi aţinând pe aproape?

— Nu. Trebuie să fi plecat imediat.

— Atunci n-a luat bine seama fratele nostru Emery, altminteri l-ar fi văzut trecând, sau l-ar fi auzit cel puţin.

— Cred mai degrabă că, atunci când Melton a ieşit din canal, Emery era sus la noi.

Focul lângă care stătuse englezul de pază se stinsese de mult. Trecurăm prin cenuşa călduţă. Dincolo, la yumaşi, ardea încă. Nu ne rămânea altceva de făcut decât să sărim peste flăcări. Îmi făcui vânt şi dintr-un salt fui de partea cealaltă, răsturnând câţiva indieni, care săriră speriaţi în sus şi se

uitară zăpăciţi la mine. Imediat zbură şi Winnetou, iar după el Vogel.

Yumaşilor nici nu le venea să-şi creadă ochilor, îl ştiau pe tânărul violonist prizonier între zidurile cetăţuii şi acum nu numai că-l vedeau liber, ci venea din afară înăuntru.

— Uff, uff, uff, se auzea din toate părţile.

Cel care încheiase pacea cu noi, adăugă:

— Să fie asta o minune de-a marelui Manitu sau au fraţii noştri două trupuri ca să poată fi în acelaşi timp aici şi în pueblo?

— Să judece bine fratele meu şi dacă nu-şi poate lămuri acum minunea, o să i-o lămurească Manitu în vis, i-am răspuns eu.

Ne-am apropiat de cetăţuie şi am urcat scările la etajul al doilea. Vă puteţi închipui mirarea lui Emery când ne văzu. Stătea de pază la intrarea în apartamentul Juditei şi ne aştepta să venim pe acolo. Când colo noi răsăream tocmai din vale.

— Voi aici! strigă el. Şi master Vogel pe care-l ştiam...

— Taci, omule, nu zbiera aşa să nu te audă Judita. Ai mai văzut-o de când am plecat noi?

— Da. M-am uitat de câteva ori jos la ea şi am văzut-o plimbându-se prin cameră.

— Nu ţi-a atras nimic atenţia?

— Nu. A aprins iar lampa pe care o stinseşi tu când ai intrat, atâta tot.

— Dar lipsa asta prelungită a noastră nu ţi s-a părut suspectă?

— Niţel. Se putea însă să aveţi treaba mai multă pe acolo. Dar ia spuneţi-mi şi mie ce s-a întâmplat? Aţi dat de vreun drum ascuns care răspunde în vale?

— Da. Frumoasa Judita ne-a tras pe sfoară; m-aş mira să nu fi încercat şi cu tine acelaşi lucru. Şi, după ce-i povestii prin ce-am trecut, adăugai: O să ne ascundem să vedem dacă

are ceva de gând. Sunt sigur că o să te pomeneşti îndată cu ea şi aş fi curios să aflu ce mijloace o să întrebuinţeze.

Aşezarăm puştile yumaşilor în piramide şi ne ascunserăm după ele. Se întâmplă după cum prevăzusem noi. În curând Judita urcă scara şi-i zise lui Emery:

— Senior, să vină imediat şeful yumaşilor cu încă trei indieni jos la mine.

— Din a cui poruncă? întrebă englezul.

— Din a lui senior Old Shatterhand. E la senior Melton.

— Pentru ce te-a trimis Old Shatterhand pe dumneata? Putea să mi-o spună singur.

— N-are timp. Domnii au ceva foarte important de vorbit, pare-mi-se că despre moştenire.

— Şi ce amestec au indienii în afacerea asta?

— Nu ştiu. Old Shatterhand a spus să te grăbeşti.

— Bine. Spune-i că indienii vor veni îndată.

Coborî iar scara. Emery se apropie de noi şi ne întrebă mirat:

— Ce dracu' o fi plănuind femeia asta?

— Nu e greu de ghicit. Crede că a pus mâna pe noi şi vrea să te aibă şi pe tine în puterea ei. Pe indieni îi cheamă cu gând să-i convingă să te facă nevătămător.

— Toate bune, dar cu ce scop? Ce foloseşte ea dacă ne pune la răcoare?

— Mult, foarte mult. Va trimite pe urmă un om după Ionathan ca să-l aducă îndărăt. Când vom fi toţi închişi în cetăţuie, partida e câştigată.

— Atunci ştie şi unde se află el?

— Desigur că ştie.

— Ah, de-am putea să aflăm şi noi...

— O s-aflăm.

— Cum?

— Dându-mă eu drept bătrânul Melton.

— Dar te cunoaşte destul de bine, n-o să poţi s-o

păcăleşti.

— Ba o să pot. Habar n-are că bătrânul e prizonier, o să vrea negreşit să-i dea de veste unde îi e feciorul. Cu ocazia asta aflu şi eu.

— Să mă spânzuri dacă pricep ceva.

— O să pricepi la timp. Acum hai jos cu mine la ea. Sunt curios să văd ce mutră o să facă. Spune-i mai întâi că vrei să vorbeşti cu mine.

Coborârăm scara şi stăturăm s-ascultăm ce face. Era în camera de toaletă. Emery o luă înainte, eu după el. El dădu perdeaua la o parte, iar eu rămăsei dincoace.

— Dumneata eşti, senior? o auzii eu zicând. De ce n-au venit indienii?

— Fiindcă lucrul mi se pare cam suspect.

— Pentru ce? Senior Old Shatterhand e grăbit.

— Aş vrea să vorbesc mai întâi cu el. Unde e?

— Dincolo, în camera lui Melton. Dar de ce nu faci ce ţi-a cerut şi vrei mai întâi să vorbeşti cu el?

— Fiindcă lucrul mi se pare cam suspect. Ce nevoie are de indieni? Nu sunt eu şi Winnetou aici?

— Zău că nu ştiu.

— Dar vreau să ştiu eu. Du-mă la el.

— Nu se poate, mi-a spus să nu-l deranjeze nimeni.

— Eu nu-l deranjez, dar indienii da. Ei, unde e?

— Ţi-am mai spus.

— Şi nu vrei să mă duci la el?

— Nu-mi dă voie.

— Atunci mă duc şi singur.

— N-o să-l găseşti.

— Îl găsesc eu imediat. Vrei să ţi-l arăt?

— Da.

— Uite-l!

Dădu perdeaua la o parte, mă apucă de mână şi mă trase înăuntru.

Când mă văzu, Judita înlemni, şi de spaimă nu putu scoate nici un cuvânt.

— Vezi, seniora? Nu numai că sunt uşor de găsit, dar mai găsesc şi pe alţii. Mă închiseseşi în fundul pământului şi eu am răsărit tocmai aicea sus fără să am aripi să zbor sau măcar o scară pe care să mă urc până la fiinţa dumitale adorată. Nu e aşa că te bucuri?

— Nespus de mult!... scrâşni ea încleştând pumnii.

— Şi mai mare o să-ţi fie bucuria când ţi-oi spune că Winnetou cu Vogel se află şi ei iar la lumină. Canalul de sub pământ nu i-a redat numai logodnicului dumitale libertatea, ci şi nouă.

Era cât p-aci să se repeadă să-mi scoată ochii, dar frica o ţinu în loc.

— Ai noroc... şuieră ea ca o viperă... Mai mult noroc decât minte. Dar nu te bucura prea mult... ţi-am jucat o festă la care nu te-aşteptai, nu e aşa?

— Care?

— Că l-am făcut pe Melton scăpat. Habar n-avea de canal, eu i l-am arătat... Îl ştiam de la bărbatul meu, yumaşul.

— Şi ţi-a prins bine.

— Cred şi eu! Ionathan ţi-a alunecat iar printre degete.

— Treaba lui! Banii i-a lăsat aici, nu e aşa?

— Zău? Prea îl crezi prost! Îţi ziceai că n-ai decât să întinzi mâna şi-i ai în palmă ai? Dar te înşeli amarnic... i-a luat cu el.

— Numai o parte din ei.

— Nu, nu, pe toţi... pe toţi i-a luat...

— Vezi, asta nu-mi place defel... Şi bătrânul, a plecat şi el?

Spusei cuvintele astea cu glas mânios.

— Da, aprobă ea cu bucurie drăcească în ochi. De unde ştii?

— Am zărit bârlogul gol!

— Îl cunoşti care e?

— Da. Drept deasupra dumitale. Noi n-am intrat în vale

prin strâmtoare, ci ne-am lăsat jos de pe stâncă legaţi cu lasourile noastre şi când au dat yumaşii alarma — era şi el cu noi — l-am văzut pe bătrân fugind prin strâmtoare.

— Admirabil! Admirabil! jubila ea. Imediat după aceea a fugit şi Ionathan prin canal, aşa că s-au întâlnit negreşit şi au plecat împreună.

— Unde?

— Unde? Cred şi eu că ai vrea să ştii!

— Negreşit că aş vrea. Parcă dumneata n-ai vrea?! Ţi-a scăpat pasărea din mână... s-a dus.

— Mi-a scăpat? Hahaha! râse ea.

— Râzi?... Lasă că ştiu eu ce spun. A fugit cu banii şi n-o să-l mai vezi cât vei trăi.

— Zău? Când oi vrea.

— Aş! Habar n-ai încotro a luat-o.

— Nu numai că ştiu unde s-a dus, dar ştiu şi unde mă aşteaptă.

— Crezi că numai dumneata? Ştiu şi eu.

— Dumneata? Mi se pare că aiurezi. Locul nu-l ştiu decât doi inşi: eu şi el.

— Şi cu mine trei. Înainte de-a pleca din cetăţuie o să ţi-l spun.

— N-o să-mi spui nimic, fiindcă nu ştii nimic! Înţeleg eu ce vrei. Faci precum copiii când vor s-a fie ceva. Crezi că sunt proastă şi o să-mi scape vorba la necaz. Te înşeli însă amarnic. De altfel n-ai noroc, pe ziua de astăzi. Ionathan ţi-a scăpat printre degete cu bani cu tot şi bătrânul tot aşa. Ei, să fi pus măcar mâna pe ăsta! N-aveai decât să-l descalţi şi-i găseai banii în cizmă.

— Drace! exclamai eu, prefăcându-mă mirat. Auzi, domnule, în cizmă. Să fi ştiut eu când l-am avut pe moş Melton în mână...

— N-ai ştiut... ce bine îmi pare! Te urăsc cum n-a fost urât om pe lume, de aceea mă bucur că tot ce faci îţi iese pe dos.

Şi aşa o să-ţi meargă de câte ori o să încerci să pui mâna pe Meltoni, pe care n-o să-i mai vezi în viaţa dumitale.

— O să mă ţin după dumneata pas cu pas şi tot o să-i găsesc.

— Niciodată, niciodată! Am avut noi grijă de asta. Cuibul e gol, pentru totdeauna...

— Nu e chiar gol, câtă vreme ai rămas dumneata.

— Eu? Cu mine ce ai? Sunt săracă, nu mai am nimic, absolut nimic, n-ai ce să-mi ceri.

— Depinde...

— De ce depinde? N-ai nici o putere asupra mea. Ce ţi-am făcut eu ca să ai vreun drept să te atingi de mine? Şi apoi, ai avut vreodată dreptul să te legi de oameni care nu-ţi făcuseră nimic? Te-ai amestecat întotdeauna în treburile altora, ca să pescuieşti în apă tulbure. Cred că ai adunat destule parale, ca să laşi acum lumea în pace şi să nu mai iei apărarea nevoiaşilor, domnule binefăcător al omenirii...

— Şi totuşi nu e destul ca să te las pe dumneata să-ţi faci mendrele. Eşti prizoniera mea.

— Pentru care motiv şi cu ce drept?

— Cu dreptul celui mai tare. Aş putea să te acuz de complicitate cu Meltonii, dar n-o fac. Te închid şi pun să te păzească până ce voi isprăvi ce am de făcut aici, pe urmă, dinspre partea mea, poţi să te duci unde pofteşti, chiar şi după Ionathan. Sunt curios acum să văd cum ai baricadat gaura din pardoseala bucătăriei.

Luai lampa şi mă uitai mai de aproape. Patul era pus la loc şi scara aşa de bine înţepenită deasupra încât ar fi fost cu neputinţă să mişte cineva capacul.

— Bravo! îi zisei eu.. Dacă nu era canalul, nu mai ieşeam noi de-acolo nici la ziua de apoi. Te vom supraveghea de-acum încolo cu străşnicie, ca să nu-ţi mai vină pofta să faci altă năzbâtie. Emery, tu rămâi aici până ce va veni unul din noi să te schimbe. Vezi să nu scapi o clipă din ochi pe această

frumoasă seniora.

Englezul mă privi nedumerit, îi făcui însă un semn discret şi înţelese că urmăresc un anume scop, de aceea tăcu.

— Mulţumesc, senior, zise Judita, că mă scuteşti de prezenţa dumitale. Te-aş ruga însă să-ţi îndeplineşti făgăduiala de adineauri.

— Care? întrebai eu cu mirare prefăcută.

— Parcă spuneai că ştii unde se află Ionathan şi locul nostru de întâlnire.

— Bine, o să mă ţin foarte repede de cuvânt. Ai numai un pic de răbdare.

Urcai scara şi rugai pe Winnetou să mă însoţească la bătrânul Melton. Trebuia să urcăm pe platforma de deasupra, pe urmă cu aceeaşi scară coborârăm în încăperile unde-l lăsasem pe Thomas Melton. Chiar înainte de-a se aprinde fitilul lămpii, auzirăm dincolo gălăgie. Thomas Melton zguduia cât putea masa de care era legat.

Îi scoaserăm mai întâi căluşul din gură. Trase o înjurătură grozavă, pe urmă răcni:

— Aşadar am auzit eu bine. Winnetou şi Old Shatterhand!

— Da, master Melton, noi suntem. Am venit înadins încoace ca să ne vezi.

— Mai bine vă duceaţi dracului!

— Ar fi însemnat să stăm acum alături de fratele dumitale, Harry, pe care l-ai trimis pe lumea cealaltă. Nici un păcat, de altfel... Era o fiară, o adevărată Satana sub chip de om şi şi-a luat pedeapsa meritată tot aşa după cum ţi-o vei lua şi dumneata peste puţin.

— Tacă-ţi gura! În împrejurări de-astea, fiecare caută să îşi scape pielea lui, nu se mai gândeşte la nimic.

— Şi omoară pe propriul său frate, nu e aşa? Ştii cum te-a numit înainte de-a muri?

— Cum?

— Iuda... Iuda Iscariotul. Acelaşi nume ţi l-a dat şi Krüger-

bey, şi încă mulţi alţii. Bucuria dumitale e să-ţi trădezi binefăcătorii şi să le răsplăteşti binele cu rău. Unde sunt banii pe care i-ai luat de la Harry?

— Nu i-am luat nimic.

— Te-am văzut noi când i-ai luat şi ne-a spus şi el înainte de a-şi da sufletul.

— Cum, a mai vorbit?

— Da. Ultimul lui cuvânt a fost un blestem pentru dumneata. Ei, unde sunt banii?

— Ce vă priveşte?

— Ne priveşte şi încă foarte mult, deoarece sunt ai adevăratului moştenitor.

— Adu-l încoace să-l văd şi eu.

— S-ar putea face şi asta.

— S-ar putea, dar nu se poate, râse el.

— Te înşeli. Master Vogel e liber. L-am scos noi din gang, unde îl legaserăţi de stâlp.

— L-aţi scos?... strigă el zbătându-se să-şi rupă curelele cu care era legat. Cine v-a arăta locul?

— Nimeni, l-am găsit noi singuri.

— Nu e adevărat... vi l-a arătat cineva..

— Noi n-avem trebuinţă de trădători ca voi Mintea noastră ne ajunge.

— N-ai putut ajunge acolo decât prin odăile Juditei. Ce e cu ea?

— Nimic. E bine, sănătoasă.

— Şi Ionathan?

— Tot aşa. Ăştia doi se iubesc atât de mult că o să-i cunune spânzurătoarea.

— Cum, e şi Ionathan prins?

— Ai fi vrut adică să-i meargă lui mai bine decât dumitale?

— Prins... prins... suspină el. Apoi zise scrâşnind din dinţi: Eraţi doar patru!

— Ba numai trei, fiindcă cel de-al patrulea era în mâinile

voastre.

— Diavolul... diavolul v-a ajutat! Dar de bani să vă ştergeţi pe bot, sunt bine ascunşi şi nici chiar dracul nu i-ar găsi.

— Şi eu îţi spun că o să-i găsim.

— Niciodată! Dacă veţi fi destul de cuminţi să primiţi propunerea lui Ionathan, v-alegeţi cu ceva, altminteri nu vedeţi un gologan. Fiu-meu i-a ascuns atât de bine, încât nu-i poate găsi nimeni şi locul nu-l ştie decât el.

— Şi dumneata.

— Eu, da!

— Dar Judita?

— Nu cred. Astfel de lucruri nu se spun femeilor.

— O, dragostea exclude secretele.

— Şi ce dacă? Principalul e că nu veţi găsi nimic.

— Perspectiva e destul de neplăcută.

— Recunoşti! Luaţi atunci ce vi se dă şi lăsaţi-ne în pace, altminteri vă zbuciumaţi degeaba.

— Cât?

— Eu vă ofer îndoit de cât v-a spus Judita.

— Adică să te-alegi cu milioane, iar adevăratul moştenitor cu un fleac. Afacere bună, nu zic, dar nu pentru amândouă părţile. Îţi închipui cumva că o să te predau pe mâna justiţiei? Te înşeli. Nu sunt eu nebun să te târăsc atâta drum după mine.

— Atunci ce vrei să faci?

— Să-ţi trântesc un glonţ în cap.

— Asta e asasinat!

— Nicidecum! Pedeapsă. Ai merita mai mult decât atât. Adu-ţi aminte de câte nelegiuiri ai făcut în viaţă. La Fort Edwards ai ucis un ofiţer şi doi soldaţi, pe urmă la Tunis pe bietul Hunter. Şi apoi de câte ori n-ai încercat să mă omori pe mine! Ce să mai spun de ce-ai făcut cu fratele dumitale Harry... Şi Ionathan, o odraslă demnă de tatăl său, nu merită nici el altă soartă. Eşti mai rău ca o fiară, şi omul care scapă

pământul de un astfel de monstru şi-a plătit toate păcatele pe care le-a făcut în viaţă şi i se cuvine o răsplată dumnezeiască.

— Ce să faci cu ea dacă nu e în bani?

— Există alte bogăţii, mai de preţ decât banii numai că nu le cunoşti. Ai făcut destule rele pe lume; a venit vremea să le ispăşeşti. Ne vom sfătui acum ce pedeapsă ţi se cuvine. Probabil că mâine îţi vei trăi ultima zi.

— Nu aveţi voi dreptul nici căderea să decideţi.

— Ba avem. Ne aflăm în pustietăţile Vestului sălbatic şi procedăm după legile lui. Chiar să nu fi fost crimele pe care ţi le imputăm, te-ai făcut vinovat faţă de noi, noaptea trecută, de încercare de asasinat după ce ne-ai atras într-o cursă. Moarte pentru moarte! Asta e legea preriilor.

— Lasă fleacurile, senior, mai bine să împărţim banii.

— Nu, tot ori nimic!

— Eu zic: jumătate ori nimic. Vreţi sau nu?

— Vom avea tot!

— Nimic n-o s-aveţi! strigă el înfuriat. Omorâţi-ne, faceţi cu noi ce vreţi — mi-e totuna. Voi muri cu bucuria în suflet că rămâneţi nişte calici, fiindcă banii tot n-o să-i găsiţi niciodată... niciodată... niciodată!

— Stai, omule, nu te înfuria aşa, zisei zâmbind. Cât priveşte banii, ştiu eu ce ştiu. Geanta de piele în care-şi ţine Ionathan banii...

— Geanta... zise el tulburat... Ai văzut-o dumneata?

Se uita acum la mine, ca şi când viaţa lui atârna de răspunsul meu.

— Şi ce folos aş fi avut dacă numai o vedeam?j

— *Sir,* master, domnule... nu cumva ai şi pus mâna pe ea?

— E a lui, ce te priveşte pe dumneata! Ai doar partea dumitale şi pe a lui Harry.

— O am, o am, răcni el scos din fire. O am dar nu v-o dau... pentru nimic în lume... nu v-o dau să ştiu de bine că mă omorâţi!

— Crezi? N-am decât să întind mâna... şi arătai cu două degete la picioarele lui.

Se cutremură şi ochii păreau să-i iasă din orbite.

— Ce crezi că am fost atât de prost să-i ascund în ciorapi ca să-mi fac o grămadă de bătături?

— În ciorapi nu, dar în cizme...

Înghiţi în sec, apoi zise cu glas nesigur:

— În cizme? N-ai decât să mi le scoţi şi să te uiţi. Scutură-le cât vrei că n-o să cadă o para din ele.

— Nu mă mir, fiindcă sunt cusuţi în căptuşeala carâmbilor.

— Lăsă capul pe spate, închise ochii şi murmură în neştire:

— În căp... tu... şea... la... carâmbilor.

Deodată se smuci cu putere vrând să-şi rupă curelele şi răcni învineţindu-se:

— Nu-ndrăzni să te atingi de picioarele mele, câine, că te fac praf pe tine şi pe arămiul ăsta!

— Nemernicule! Ameninţările tale sunt de prisos. Îţi lăsăm deocamdată banii până ce vom crede noi de cuviinţă să ţi-i luăm. Acum o să te dezlegăm şi te luăm cu noi.

— Unde? întrebă el mai liniştit, văzând că nu-l descălţăm de cizme.

— O să vezi. Dar să ştii că, dacă nu te potoleşti, îl vezi pe dracu'.

Îi dezlegarăm picioarele ca să poată umbla, pe urmă coborârăm la etajul de dedesubt, la Judita.

Aici îi legarăm iar picioarele şi eu mă îndreptai spre camera unde o lăsasem pe Judita în paza lui Emery. Între odaia în care se afla bătrânul şi unde era ea acum, mai erau alte trei camere.

Stătea pe un scaun cu spatele întors spre Emery şi nici nu întoarse capul când mă auzi intrând.

— Vrei să-ţi iau locul ca să te odihneşti niţel? îl întrebai eu pe Emery făcându-i în acelaşi timp semn să zică da.

— Drept e că parcă aş vrea să dorm un ceas, răspunse el

înţelegând ce vreau.

— Ştiu şi eu ce să fac! Am treabă în altă parte, Winnetou e şi el ocupat, iar lui Vogel n-am curajul să-i încredinţez un post atât de important.

— Important? Ce dracu’, o fi şi el în stare să păzească o femeie!

— Asta da, dar vreau să mai aduc încă un prizonier aici, adică pe bătrânul Melton.

Judita se întoarse brusc şi zise tulburată:

— Parcă spuneai că a fugit?

— A fugit, dar am reuşit să-l prindem.

— Eşti un monstru, un adevărat monstru... Şi ce-ai de gând să faci cu el?

— Să-i scoatem mai întâi cizmele ca să vedem ce are în căptuşeala carâmbilor. După cum vezi, seniora, bucuria ţi-a fost prea timpurie, iar ironia dăunătoare.

— Cine m-a pus să spun... cine m-a pus! se tânguia ea. Şi nici măcar nu m-a silit cineva.

— Te înşeli! Eu! Te-am tras de limbă fără să bagi de seamă. Bătrânul Melton era în mâinile noastre când nici nu ştiai că suntem în cetăţuie. Că are bani — de asta eram siguri. Trebuia să aflăm unde îi ţine şi nu puteam afla decât de la dumneata.

— Atunci, m-ai minţit? ţipă ea.

— Da. Ţi-am spus că ne-a scăpat şi m-am prefăcut foarte necăjit. Şi astfel am aflat de la tine mai mult decât mă aşteptam.

Rămase câteva momente ca împietrită, se repezi pe urmă spre mine şi strigă ameninţându-mă cu pumnii încleştaţi:

— Mincinosule! Monstrule! Cum te mai pricepi să înşeli oamenii! Cu faţa asta prefăcută faci lumea să creadă că eşti un sfânt, când colo eşti cea mai mare canalie care există. Îmi vine să-ţi scot ochii... să...

Zâmbii însă şi-i zisei foarte liniştit:

— Numai să vreau, şi faci o prostie şi mai mare decât aceea pe care ai făcut-o.

— Niciodată! Plăcerea de-a mă păcăli a doua oară nu ţi-o fac, fii pe pace. Sunt tot aşa de deşteaptă ca şi dumneata. Crezi că nu ştiu ce vrei?

— Da? Ce anume?

— Să scoţi iar ceva de la mine, printr-o minciună sfruntată.

— O minciună? Care?

— Că l-aţi prins pe bătrânul Melton.

Aici vroiam s-o aduc. Era pe cale să facă o prostie şi mai mare, după cum o prevenisem eu.

— Minciună zici? Tare aş vrea să ştiu ce folos aş avea de pe urma ei.

— Lasă că ştim noi. Nu cumva vrei să spui că poţi dovedi adevărul?

— Da.

— Unde e Melton? Adu-l încoace să-l văd şi eu.

— Nu pot să ţi-l aduc, e legat.

— Vorbe! Dacă e aşa, du-mă pe mine la el.

— De ce nu, cu plăcere.

— Să mergem atunci.

— Bine, să mergem.

Luai lampa de pe masă şi mă dusei cu Judita în camera unde era bătrânul. Când îl văzu, strigă speriată:

— Adevărat! Uite-l... Bine, senior, cum te-ai lăsat prins?

— Parcă dumneata nu?

— Asta e altceva. Eşti bărbat; ai arme, pe când eu nu sunt decât o biată femeie.

— Tăcere! Îi întrerupsei cu severitate. Ţi-am făcut pe plac şi te-am adus să-l vezi, n-ai însă voie să vorbeşti cu el. Îl las până mâine dimineaţă aici. Când s-o lumina, venim să-i inspectăm niţel cizmele. Haidem!

O luai dinadins înainte, dar mă uitai cu coada ochiului

îndărăt şi o văzui făcându-i un semn. Nu putea însemna altceva decât că dacă-i va fi cu putinţă, se va întoarce. Asta era şi scopul meu. Vroiam să aflu de la ea unde fugise Ionathan şi era mai mult ca sigur că îi va destăinui bătrânului locul unde era ascuns.

— Ei, tot mincinos mă crezi? o întrebai când furăm iar în camera ei.

— De astă dată ai spus din întâmplare adevărul şi trebuie să fiu şi mai cu băgare de seamă. Pe mine nu mă prinzi în capcană.

— Vom vedea noi. Te-aş ruga, dragă Emery, să fii cu ochii-n patru ca să nu comunice prizonierii între ei. Seniora ar fi în stare să mi-l facă scăpat pe bătrân. Peste două ore mă întorc să îţi iau rândul: până atunci nu pot, fiindcă am ceva treabă.

— *Well!* O să-mi fac datoria, deşi pic de somn.

Îi făcui un semn discret şi ieşi după mine.

— Ce tot vorbeşti de somn şi ţii morţiş să fiu obosit?

— Vreau ca Judita să comunice negreşit cu bătrânul. Tu ţine-o de vorbă vreo zece minute, pe urmă fă-te că ai adormit şi nu te deştepta până nu mă întorc eu.

— Dar dacă o văd ieşind din cameră?

— Las-o să iasă.

— Ca să-l facă într-adevăr scăpat pe Melton?

— N-avea grijă. Îl duc de aici şi îi iau eu locul.

— Uff! — cum ar zice Winnetou. Minunată idee! Sunt foarte curios să văd dacă farsa reuşeşte.

Mă întorsei la Winnetou şi-i puserăm bătrânului iar căluşul în gură şi-l transportarăm în încăperile din stânga. Pe urmă Winnetou mă legă întocmai ca pe Melton şi mă aşeză în locul lui. Îmi scosese cingătoarea de la brâu şi potrivi lucrurile aşa ca să pot fi luat pe întuneric drept Melton. Apaşul plecă şi eu rămăsei în aşteptare. Eram sigur că Judita va veni, dar nu şi că îmi va spune ce vroiam să aflu.

O auzii vorbind cu Emery, pe urmă glasurile amuţiră. Trecu

vreun sfert de ceas, apoi încă unul şi iar unul. Deodată un fâşâit de rochie lângă mine şi o mână pipăi prin întuneric atingându-mi piciorul. Mă făcui că tresar speriat.

— Sst! Încet, senior Melton, eu sunt, şopti ea.

— Cine? întrebai eu tot în şoaptă, ca să nu-mi cunoască glasul.

— Judita. Vrei să fugi?

— Dacă s-ar putea!

— Se poate, fiindcă o să te ajut eu. N-ai băgat adineauri de seamă că ţi-am făcut semn?

— Ba da.

— Old Shatterhand e un idiot şi vreau să-i joc o festă. Ridică mâinile să-ţi tai curelele.

Pe când ea îmi tăia curelele de la mâini şi de la picioare, eu făcui dinadins niţel zgomot ca să mă silească să vorbesc mai pe scurt şi să nu-mi poată recunoaşte glasul.

— Încet, mai încet, şopti ea, altminteri trezeşti pe paznic.

— Paznic? întrebai eu.

— Da. A adormit. Norocul dumitale, fiindcă vor să-ţi ia mâine banii, poate chiar viaţa. Trebuie să te duci neapărat la Ionathan.

— Unde e?

— A fugit. Eu i-am înlesnit fuga. S-a dus la indienii mogolloni, a căror căpetenie e Bitsil-Niyol[1]. Era prieten cu bărbatul meu, Şarpele-viclean, şi-l va primi cu plăcere pe Ionathan. Dacă te duci după el şi-i spui indianului că te-am trimis eu, o să te primească şi pe dumneata.

— Când?

— După ce vor pleca ăştia patru de aici. Eu trebuie să rămân ca să văd ce mai fac şi încotro au de gând să se ducă. Pe urmă plec şi eu ca să mă întâlnesc cu Ionathan la Klekie-Tse[2], unde ştiu că mă aşteaptă. Acum pleacă mai repede şi

---

[1] Vânt-puternic.

[2] Stânca-albă.

bagă de seamă să nu te prindă iar. Ia şi cuţitul ăsta ca să ai măcar atâta armă la dumneata.

Îmi dădu un cuţit de masă dibuind pe întuneric, pe urmă auzii iar rochia fâşâind, îndepărtându-se. Mai aşteptai câteva minute, apoi mă dusei la Winnetou, care mă aştepta sus pe terasă.

— Cunoaşte fratele meu pe Bitsil-Niyol, căpetenia mogollonilor? îl întrebai eu.

— Da. E un războinic viteaz care nu şi-a călcat niciodată cuvântul.

— Se află pe meleagurile lui un loc căruia i se zice Klekie-Tse?

— Da. Ştiu şi unde e. Pentru ce-mă întreabă fratele meu?

— Fiindcă Ionathan Melton acolo s-a dus.

— Uff! De unde ştie Old Shatterhand?

Îi povestii întâmplarea cu Judita şi râse încetişor.

— Fratele meu nu e numai şiret şi viclean ca o vulpe, dar a întrecut în şiretenie şi pe femeie — ceea ce Winnetou nu poate spune despre sine. Vom merge deci la Stânca-albă.

După ce trecură cele două ceasuri ale lui Emery, coborâi la el, chipurile ca să-i iau rândul. Îl găsii cu capul în palme prefăcându-se adormit. Judita stătea trează pe un scaun niţel mai încolo. Când mă văzu, îmi aruncă o privire de triumf.

— A, dar asta ce mai e?... mă adresai supărat către Emery. Mi se pare că ai adormit?

Se prefăcu buimac şi zise cam ruşinat:

— Aşa e, zău, am aţipit numai câteva clipe.

— Câteva clipe! râse Judita. Senior, ai dormit două ceasuri încheiate.

— Şi dumneata ce-ai făcut în vremea asta? o întrebai eu.

— Mai nimic. M-am plimbat niţel prin camere.

— Nu cumva ai fost şi la Melton?

— Ba bine că nu! Pot să-ţi dau şi o informaţie care o să te intereseze. Bătrânul a fugit.

— A fugit! Eşti în toate minţile ori vorbeşti aiurea?

— Vorbesc ce auzi. S-a dus după fiu-său.

— Nu, nu se poate! Trebuie să mă duc să văd, murmurai eu îndreptându-mă repede spre camera unde fusesem până adineauri. Judita mă urma veselă; venea să se bucure de triumful ei. Emery venea agale după noi. Mă prefăcui înfuriat când văzui jos curelele tăiate.

— A fost cineva aici care i-a ajutat să fugă, strigai eu. Singur n-a putut să-şi taie legăturile. Dacă aş ştii eu cine a... a... seniora, mi se pare că dumneata ştii mai bine ca oricine...

— Crezi? zâmbea cu ironie. Hai să-ţi spun cine l-a dezlegat. Eu.

— Dumneata? Cum ai îndrăznit?

— Da, eu. Ei, acum te-ai convins care din noi e mai deştept? Ce te uiţi aşa la mine? Dacă te-ai vedea în oglindă ce mutră ai... Mai fă ceva dacă poţi.

— Bine, fie şi-aşa. Aş vrea însă să-ţi arăt şi eu ceva ce o să te intereseze, seniora. Ia-o înainte.

Bucuria triumfului o făcea să păşească sprinten şi râdea în hohote de farsa pe care credea că mi-o făcuse. Când ajunserăm la perdeaua care acoperea uşa unde se afla Melton, mă oprii şi-i spusei înainte de-a intra:

— Vreau să-ţi dovedesc, seniora, că de data asta ai făcut o prostie şi mai mare decât mi-aş fi închipuit. Poftim, convinge-te!

Dădui perdeaua ia o parte.

— Melton! Asta e Melton! răcni ea ca nebună.

— Da. Melton. Nu te aşteptai să-l vezi?

— Melton... Melton! repeta ea. Nu e cu putinţă... Asta e vrăjitorie... Pot să vorbesc cu el?

— Nu. Să ne întoarcem în camera dumitale. Când ajunserăm aici, ea se trânti pe un scaun, uitându-se zăpăcită la mine.

— Da, da, seniora, eu am obiceiul să mă ţin de cuvânt,

începui eu. Ţi-am făgăduit să-ţi spun unde s-a dus, adică a fugit, Ionathan Melton. E în drum spre meleagurile indienilor mogolloni, a căror căpetenie e Vânt-puternic, rămânând ca să-l urmezi şi dumneata mai târziu, ca să vă întâlniţi la Stânca-albă. E sau nu aşa?

Sări de pe scaun ca muşcată de şarpe şi bâigui:

— Cine... ţi-a... spus?

— Chiar dumneata singură.

— Eu... eu?

— Da. Adu-ţi aminte ce ziceai: „Old Shatterhand e un idiot şi vreau să-i joc o festă”. Aş fi bucuros să am numai „feste” de astea în viaţa mea.

— Nu... nu te... înţeleg.

— O să înţelegi îndată. Ştii dumneata cui i-ai tăiat legăturile?

— Lui Melton.

— Nu. L-ai văzut doar adineauri legat burduf. Ai avut bunătatea să mă dezlegi pe mine — auzi? Pe mine! - ca să-mi redai libertatea.

— Pe... dumneata?

— Da. Şi acum să-ţi spun cea mai mare din prostiile pe care le-ai făcut până acum. Ionathan Melton, principalul făptaş, a plecat luând toţi banii cu el. Ştiai unde s-a dus, şi trebuia să aflu neapărat încotro s-a îndreptat. Ţi-am adus pe bătrân ca să-l vezi, pe urmă l-am trimis sus şi am pus să mă lege pe mine în locul lui. Ştiam că vei veni la el — văzusem când i-ai făcut semn. Lui *Sir* Emery i-am spus să se prefacă adormit; te-ai furişat binişor din cameră, mi-ai tăiat legăturile şi ai avut delicata atenţie să-mi spui tot ce vroiam să ştiu. Dar să lăsăm asta. Acum trebuie să te leg şi pe dumneata, fiindcă iar s-ar putea să-ţi vină gândul să-l dezlegi — de astă dată pe adevăratul Melton.

— Să mă legi... pe mine! Ai îndrăzni să te atingi de o femeie? Nu e vorbă, de la unul ca dumneata nu e de mirare...

— Nu te enerva degeaba. Raporturile dumitale cu Ionathan Melton te pun în conflict cu legea. Ştii că e un escroc şi un asasin şi-l ascunzi sub acoperământul dumitale. Vrei să fii părtaşă la foloasele pe care le trage de pe urma crimelor lui, eşti deci complice. N-am de-a face cu o doamnă, ci cu o escroacă împotriva căreia trebuie să procedăm cât mai sever posibil ca să nu-i dăm prilej să facă şi alte neajunsuri oamenilor.

— Ce rău vă mai pot face eu!

— Destul de mult. Te-aş ierta însă dacă mi-ai răspunde la câteva întrebări, fără să mă minţi.

— Bine. Întreabă.

— Îţi atrag mai înainte atenţia că nu vei reuşi să mă-nşeli. La cea dintâi minciună, îţi înăspresc pedeapsa.

— Voi fi sinceră.

— Cu atât mai bine pentru dumneata. Spune-mi acum, Ionathan a plecat călare?

— Da.

— Arme are?

— Şi-a luat cu el o puşcă, un pumnal şi un revolver.

— Pe cât ştiu, n-a fost niciodată prin ţinuturile acestea. O să găsească el drumul singur?

— Da. N-are decât s-o ia în sus pe malul râului şi dă de Sierra Blanca; de-acolo nu mai e departe până la tribul mogollonilor.

— Şi unde se află Stânca-albă, locul vostru de întâlnire?

— Tot în Sierra Blanca.

— Cine i-a dat lui Melton ideea să se ducă la indienii mogolloni?

— Eu. Şi tot eu i-am spus să m-aştepte la Stânca-albă. Mai sinceră decât atât nu puteam să fiu, nu-i aşa?

— Ba da.

— Cum? Ştiu că-l veţi urmări şi cu toate acestea v-am spus unde s-a dus şi locul nostru de întâlnire. Ce vrei mai

mult?

— Adevărul.

— Ce, adică, nu crezi că s-a dus la indienii mogolloni şi mă aşteaptă la Stânca-albă?

— Asta da. Mi-ai spus-o şi când credeai că vorbeşti cu bătrânul Melton, aşa că nu mai puteai da înapoi. Ceea ce nu e adevărat, e indicaţia pe care mi-ai dat-o în ce priveşte drumul care duce la mogolloni şi unde se află Stânca-albă.

— Ba e adevărat!

— Nu te osteni degeaba să mă minţi. Ţinutul despre care vorbim se află tocmai în direcţie opusă. Ţi-ai zis probabil că ducându-ne într-acolo, Ionathan va câştiga timp ca să se îndepărteze cât mai mult. În vreme ce noi îl vom căuta zadarnic cine ştie pe unde. În Sierra Blanca locuiesc apaşii tribului nijora, nu mogollonii — după cum spui dumneata. Vezi deci că minciuna nu se prinde.

— Atunci n-am fost eu bine informată.

— Iar minţi. N-ai luat deci în seamă ce ţi-am spus de la început şi mă văd silit să te leg.

— Nu-ţi permit! ţipă ea indignată.

— Fără fasoane! zise plictisit Emery. Ia, domnule, curelele de colo şi leag-o odată!

Îi legarăm mâinile la spate, pe urmă gleznele şi o lăsarăm singură, ştiind că nu va putea să fugă aşa înţepenită cum era, apoi ne duserăm să aşteptăm pe terasă ivirea zorilor.

Yumaşii lăsaseră focul să se stingă, dar nu cuteză nici unul să se apropie de noi, deoarece ne considerau acum stăpânii cetăţuii. Îl urcarăm şi pe Melton sus pe terasă. Se înţelegea de la sine că nu trebuia să afle cu nici un preţ că Ionathan ne scăpase din mână şi unde se dusese.

De-abia îi puturăm trage bătrânului cizmele din picioare. Se zbătea şi urla ca turbat, încerca să muşte, izbea cu capul în toate părţile, ai fi zis că a înnebunit nu altceva. În sfârşit, am reuşit.

Căptuşeala carâmbilor părea cusută de curând, şi foarte îngrijit. Probabil că era opera Juditei, de aceea ştia atât de bine unde e ascunsă comoara lui Melton.

Mă apucai să tai binişor cu vârful cuţitului căptuşeala. Bătrânul se potolise, doar privirile lui erau pline de ură şi furie. Într-una din cizme se afla un pachet subţire, de hârtie, în formă de plic, în cealaltă, două. Le deschisei mai întâi pe acestea şi găsii în ele câte zece mii de lire sterline în bancnote de-ale Băncii naţionale engleze. Celălalt pachet conţinea alte cincisprezece mii.

Ai putea să ne spui şi nouă, master Melton, de unde ai dumneata banii? îl întrebai eu.

— Să vă ia dracu'! urlă el. De la mine n-ai să afli nimic!

— Nu te încăpăţâna degeaba, îl sfătuii eu. O să te facem noi să vorbeşti. Există destule mijloace, îţi atrag însă atenţia că nu e o cinste pentru un fost căpitan în armata tunisiană să fie bătut cu vergile.

— Să mă bateţi... pe, mine?

— Ba bine că nu. Vrei să ne spui ori nu?

— Să ştiu de bine că mă omorâţi în bătaie şi nu spun. Ticăloşilor!

— Lasă caraghioslâcurile! De altminteri ştim de unde îi ai şi fără să ne spui, vrem însă să ne confirmi şi dumneata. Dacă nu vrei de bunăvoie, o să-ţi dezlegăm noi limba.

— Fiindcă faci pe grozavul, hai spune, de unde îi am?

— Atât dumneata cât şi fratele dumitale Harry aţi luat câte cincizeci de mii de dolari fiecare, în bancnote engleze, bani pe care vi i-a dat Ionathan.

— Cincizeci de mii de dolari! Un fleac când e vorba de milioane! Şi crezi că ne-am fi mulţumit noi numai cu atât?

— Ştiu că nu. Restul trebuia să-l primiţi mai târziu.

— Deşteptule! Şi de unde sunt celelalte cincisprezece mii?

— Erau tot ale fratelui dumitale. Le-ai luat odată cu ceilalţi.

— Nu e adevărat, banii sunt ai mei.

— Indiferent. O să-ţi dezlegăm noi limba — ti-am mai spus. Să vină adevăratul moştenitor să vedem ce zice şi el. Domnule Vogel, du-te, te rog, şi adu câteva nuiele bune din tufişul acela de colo.

Până să vină violonistul cu nuielele, noi legarăm bine pe Melton de scară cu faţa în jos.

— Ei, spui ori nu? îl întrebai eu iar.

— Faceţi ce vreţi... scrâşni el. O să plătiţi cu viaţa...

— Te faci de râs cu ameninţările astea stupide. Cine să ne ia viaţa? Eşti doar în puterea noastră.

— Eu da, dar nu şi fiu-meu.

— Te înşeli.

— Tăgăduieşte cât pofteşti; ştiu eu ce spun. Dacă ar fi aici, l-aţi întreba pe el nu pe mine.

— Tot ce se poate, dar fiindcă pe tine te-am întrebat, tu trebuie să răspunzi. Dă-i, domnule Vogel.

Violonistul începu să izbească în spinarea banditului cât putea, degeaba, ticălosul strângea dinţii şi nu scotea un geamăt.

— Lasă, domnule, nu vezi că n-ai putere nici cât un copil! zise Emery necăjit. Ia dă încoace băţul, să vedem tot aşa o să fie când oi da eu?

La cea dintâi lovitură Melton scoase un urlet grozav. Nuiaua îi crăpase pielea. După a treia nu mai putu îndura durerile şi strigă:

— Stai că spun!

— Ei, cele zece mii de lire?

— Sunt din moştenire, mărturisi el.

— Şi celelalte zece le-ai luat de la Harry după ce l-ai înjunghiat, nu-i aşa?

— Nu.

O lovitură puternică de-a lui Emery îl făcu să răcnească:

— Da, da, de la el sunt!

— Dar cele cincisprezece mii?

— Sunt ale mele, le-am economisit la Tunis.

— Minţi! Dă-i înainte, Emery.

— Staţi, staţi! zbieră el. Sunt ale fratelui meu. Acum v-am spus tot, nu mai daţi...

— Vezi, master, aşa e că te-am făcut să mărturiseşti? Nu e vina noastră dacă o să-ţi vină greu acum să te ţii pe cal.

— Ce, vreţi să mă luaţi cu voi? Luaţi-vă banii şi lăsaţi-mă în pace. Vreau să rămân aici.

— Eşti nebun, master? Să te lăsăm aici!

— V-am spus ce vroiaţi să ştiţi, banii îi aveţi, ce mai doriţi de la mine?

— Auzi întrebare! Te-am fugărit fără odihnă prin tot Vestul sălbatic, te-am căutat în tot Egiptul şi Tunisul pentru crimele făptuite; ai cutezat să te întorci iar în America şi să te faci, tot printr-o crimă, stăpân pe avutul altora, iar acum, când am pus în sfârşit mâna pe tine, să te lăsăm „în pace” — cum zici. Nu vezi că e o nebunie ceea ce-mi ceri?

— Vreţi să mă omorâţi?

— Asta e treaba călăului.

— Nu cumva vrei să mă predai justiţiei ca atunci în Fort Edwards?

— Cam aşa ceva, numai că de rândul ăsta vom avea grijă să nu mai scapi.

— Şi ce-o să câştigi dumneata dacă m-or spânzura?

— Eu, nimic. Trebuie să scap lumea de un monstru care a făcut şi mai poate face încă multe rele în viaţă.

— O să mă fac om de treabă.

— Vorbă să fie!

— Dacă nu vrei să mă crezi, n-am ce-ţi face. Nu-mi rămâne atunci altceva de făcut decât să mă răscumpăr.

— Cu ce?

— Cu banii moştenirii.

— Aş! Pe ăştia îi avem noi şi aşa. Eşti un ucigaş de rând şi

dacă te lăsăm nepedepsit înseamnă să facem o adevărată crimă.

— Faceţi ce vreţi, câinilor, şi duceţi-vă dracului!

— O să facem cum credem noi de cuviinţă. Poftim banii, master Vogel, sunt ai dumitale.

— Să-i stea în gât! răcni bătrânul înfuriat.

Tânărul se îngălbeni. Se uita la mine şi nu-i venea să întindă mâna.

— Atâţia bani... nu, nu, să-i împărţim între noi... zise el în limba germană.

— N-ai să-i împărţi cu nimeni, e dreptul dumitale şi vei mai căpăta încă şi mai mulţi. Bagă-i în buzunar şi păstrează-i bine să nu-i pierzi.

— Cum, nu vrei să iei nimic? Bine, acum îi iau, dar vom vorbi noi mai târziu.

Îl dezlegarăm pe Melton şi-l duserăm jos, deoarece vroiam să plecăm cât mai curând posibil.

11. „Săgeată iute”

Cerurăm de la yumaşi şi calul lui Melton; apoi îl legarăm pe bătrân de şa. Ne-am luat caii noştri şi am cumpărat de la ei câteva bucăţi de carne uscată, ne-am umplut burdufurile cu apă şi am încălecat lăsând lasourile noastre în grija indienilor, cu gând să ne întoarcem ca să le luăm.

Yumaşii nu se împotriviră la plecarea noastră, nu ziseră nimic, vedeam însă din atitudinea lor părerea de rău că făcuseră pace cu noi şi era de prevăzut că, dacă întâmplarea ne va pune iar faţă în faţă, vor nesocoti convenţia noastră.

Drumul ne-ar fi fost la adică prin canionul lui Flujo Blanco, însă trebuia să ne îndeplinim făgăduiala dată indienei şi, al doilea, intenţionam să ne întoarcem la yumaşi ca să ne luăm lasourile. Ne îndreptarăm deci spre casa unde găzduisem la venirea noastră spre cetăţuie. Femeia ne zărise şi ne aştepta în prag.

— A venit cineva peste noapte la sora noastră? o întrebai eu.

— Da. Tânărul alb pe care vroiaţi voi să-l prindeţi a trecut pe aici să-mi ia calul.

— Şi i l-ai dat?

— N-am vrut să i-l dau, dar a zis că mă omoară şi s-a dus de şi l-a luat singur.

— Călăreşte pe deşelate?

— Nu, mi-a luat şi şaua.

— A lăsat vreo vorbă cuiva?

— Da. Zicea să-i spun femeii albe că a scăpat şi să vină cât mai repede după el. Pe urmă a luat-o în goana calului spre miazăzi. M-am uitat în urma lui până s-a pierdut în zare.

— Bine. Să-ţi dăm acum ce ţi-am făgăduit. Strânsei o sumă bunicică de la toţi, să aibă pentru drum, dar şi să-i

rămână destul când va ajunge acasă. Pe urmă ne-am întors îndărăt ca să ne luăm lasourile de la yumaşi.

Când ajunserăm la platoul stâncii de care atârnau lasourile văzurăm pe yumaşi privind în sus şi pe Judita stând pe terasă râzând. Aşadar o dezlegaseră. Proasta nu găsise alt mijloc de răzbunare decât să taie, până unde putuse ajunge, lasourile. Grozavă răzbunare! Mă pufni râsul, dar Emery păru indignat. Puse puşca la ochi şi o îndreptă spre ea. O văzurăm luând-o la fugă ţipând şi pierind pe gaura terasei care ducea la etajul de jos.

Am tras sus lasoul, mai scurt acum cu câţiva coţi, şi am pornit mai departe în urmărirea lui Ionathan Melton.

Trecuseră vreo patru ceasuri de când plecasem de la cetăţuie, aşa că ne-o luase cu opt ore înainte.

— Cât să fie până la Stânca-albă? întrebai eu pe apaş.

— Dacă nu se iveşte vreo piedică în cale, poate să ajungem peste treizeci de ceasuri.

— Eu socotesc mai mult de treizeci, deoarece calul lui Melton nu poate ţine pasul cu al nostru şi trebuie să călărim mult mai încet decât ar fi nevoie. Aşadar vom ajunge acolo abia poimâine în cursul zilei. Crede fratele meu că Vânt-puternic ne va întâmpina cu prietenie?

— Mogollonii nu sunt binevoitori apaşilor, dar cum până acum n-am avut nimic cu ei, nu ştiu de ce ne-ar primi cu duşmănie.

— Să nu-i fi aţâţat Melton.

— Dacă va ajunge înaintea noastră, poate.

— O s-ajungă. Are tot interesul s-ajungă, chiar dacă şi-ar omorî calul.

— De ce s-ar grăbi atât? E încredinţat că Judita n-a suflat vreo vorbă despre locul lor de întâlnire.

— Oare?

— Da, dar s-ar putea să urmărească şi alt scop care ne-ar putea fi primejdios.

— Presupunând că vom rămâne mai mult timp la cetăţuie, va convinge pe mogolloni să vină cu el acolo ca să pună mâna pe noi.

— Tot ce se poate. În cazul ăsta ne vom întâlni cu ei pe drum şi, considerându-ne duşmani, ne vor ataca fără vorbă.

Vorbeam dinadins încet ca să nu ne-audă Melton. Îl auzeam gemând din când în când, pesemne că-l durea rău partea cu care şedea pe cal.

Ca să-l ajungem din urmă pe Ionathan, nici nu putea fi vorba. Bătrânul, care ne ghicise intenţia, îşi ţinea dinadins calul la pas ca să ne întârzie cât mai mult. Şi-apoi, nici al lui, nici al lui Vogel nu erau cai de-ai comanşilor, ca ai noştri, care sunt renumiţi pentru iuţeala lor.

Winnetou cunoştea bine ţinutul şi era şi de astă dată, ca întotdeauna, o bună călăuză. Găsirăm repede urmele lăsate de Ionathan. Deşi nu mai fusese niciodată pe aici, se îndrumase numai după indicaţiile Juditei şi nu greşise o singură dată drumul.

Pe înserate ajunserăm la un şes înalt care se întindea între Sierra Blanca şi munţii Mogolloni. Platoul unde ne aflam acum nu era împădurit, ci acoperit numai cu o iarbă măruntă ca aceea a Alpilor peruani. Vântul care sufla dinspre miazănoapte era rece şi tăios. Tremuram toţi de frig, căci nu mai eram obişnuiţi cu o astfel de temperatură.

Să fi fost numai eu cu Winnetou şi Emery, nu ne-am fi oprit un moment din cale, ci am îi mers toată noaptea ca să ne apropiem cât mai mult de Ionathan, dar Vogel nu era un bun călăreţ şi bătrânul Melton nu se mai putea ţine în şa. Fie că se prefăcea în parte, fie că durerile îl chinuiau, vedeam bine că stă să cadă de pe cal.

— Lăsăm până s-o înnopta de tot, sau facem chiar acum popas? întrebă Emery.

— N-aş fi bucuros să ne oprim, răspunse Winnetou.

— E însă imposibil să nu ne oprim toată noaptea. De

aceea cred că ar fi mai bine să ne căutăm acum un loc mai potrivit decât prin întuneric, când nu ştim nici unde ne aflăm şi nici ce e în jurul nostru.

— Fratele meu are dreptate. Cunosc eu un astfel de loc.

— Ar trebui să fie mai la adăpost, fiindcă m-a pătruns frigul până la oase.

— E un perete de stâncă bine apărat de vânt, peste un sfert de ceas suntem acolo.

Zărirăm după câtva timp o ridicătură de pământ, un fel de deal răsărind singuratic în mijlocul câmpiei care cobora în pantă uşoară în partea de apus, dar al cărui perete dinspre răsărit era înalt şi drept, formând un fel de firidă în care nu pătrundea vântul. Se aflau primprejur destui copaci şi tufişuri ca să putem face un foc bun şi să ne mai încălzim niţel trupurile îngheţate

Descălecarăm şi dezlegarăm pe Melton; era ţeapăn. L-am dus în firidă dar nu-l slăbeam din ochi. Poate că se prefăcea numai şi aştepta un prilej s-o şteargă.

Ne-am pus caii la adăpost, am adunat vreascuri, am aprins un fac straşnic şi ne-am apucat să îmbucăm ceva. Lui Melton i-am vârât eu singur bucăţelele în gură, fiindcă nu vroiam să-i dezlegăm mâinile.

— Facem cu schimbul? întrebă Emery.

— Poate că n-o să fie nevoie să stea cineva de pază, zise Winnetou. Nu cred să fie ţipenie de om pe aici.

— Bine. Atunci să ne culcăm toţi, suntem frânţi de oboseală.

— Totuşi, n-ar strica să fim prevăzători, mi-am dat eu cu părerea. Întâi pentru că trebuie să-l supraveghem pe Melton, şi al doilea mă tem să nu ne facă Ionathan vreo poznă. Drept e că nu e om de-al preriilor, dar nici prost nu e. S-ar putea să-şi închipuie că am aflat ceva şi în cazul acesta ştie că-l vom urmări. Ce-ar fi să-i vină gândul să ne aştepte pe undeva?

— Hm! mormăi Emery. N-are el atâta experienţă.

— Experienţă nu, dar prost nu e defel.

— Asta n-ar fi o dovadă de inteligenţă, ci şi de temeritate.

— Nu-l ştiu laş şi acum când e atâta în joc o să nesocotească orice primejdie. Voi culcaţi-vă dacă vreţi, eu stau de veghe toată noaptea.

— Ei aş! Dacă eşti într-adevăr atât de îngrijorat, veghem cu rândul.

Am tras la sorţi. Winnetou era întâiul, al doilea Emery, eu al treilea şi după mine venea rândul lui Vogel. Fiecare din noi trebuia să stea câte un ceas şi jumătate de pază, ceea ce făcea şase ceasuri cu totul. Acum era ora nouă, după ultimul schimb porneam iar la drum.

Obosit cum eram, adormii imediat şi de-abia mă putu deştepta Emery. Aruncai vreo două vreascuri pe foc şi-l lăsai să se culce.

O tăcere adâncă domnea în jurul meu, doar vântul şuiera pe lângă pereţii adăpostului nostru. Ca să nu mă prididească somnul, mă sculam din când în când de jos şi începeam să mă plimb de colo până colo. Veni rândul lui Vogel. Dormea însă, săracul, aşa de adânc încât îmi fu milă să-l scol.

Focul se potolise. Mă dusei să mai adun câteva vreascuri şi, fiindcă nu găseam primprejur, mă îndepărtai din ce în ce de lagăr fără să bag de seamă. Deodată îmi veni la urechi un zgomot de-abia auzit. Nu era şuieratul vântului, şi nici trosnetul crăcilor îndoite de vijelie. Să fi fost un nechezat de cal? Ascultai. Nimic. Totuşi o bănuială încolţise în mintea mea. Dacă nu mă înşelam, zgomotul sau nechezatul venea din dreapta.

Pusei legătura cu vreascuri jos, mă lăsai pe burtă şi începui să mă târăsc în direcţia aceea. Deoarece trebuia să mă strecor printre tufe, era greu să dau de duşman — dacă va fi fost vreunul. Ocolii tufele, mă întorsei tiptil la adăpostul nostru, o luai pe partea cealaltă până ce auzii lămurit un nechezat. Venea tot dinspre peretele de stâncă, mai încolo de

adăpostul nostru.

Aşadar călăreţul îşi căutase şi el un adăpost.

Cine să fie acest călăreţ şi de când s-o fi aflat acolo? Venise înaintea noastră şi ne văzuse sosind? Atunci de ce nu se apropiase de noi sau, dacă îi era frică, de ce nu-şi văzuse de drum?

Dacă venise în urma noastră nu se poate să nu fi văzut focul aprins de noi. Se apropiase pe furiş, ca să vadă cine suntem. Putea tot aşa de bine să aibă intenţii prietenoase, după cum putea fi contrariul. Dar dacă n-o fi unul singur ci mai mulţi? Atunci exista primejdie pentru noi. Trebuia neapărat să ştiu cum stau lucrurile.

Mă târâi cu băgare de seamă până la peretele stâncii, apoi în lungul lui. Dacă auzul nu mă înşelase, eram acum la cel mult cincizeci de paşi de locul unde se auzise nechezatul. Iată-mă la patruzeci, la treizeci, la nici zece paşi. Într-adevăr! la stânga mea văzui un cal, ba nu, doi, trei, cinci, mai mulţi chiar. Toţi priponiţi. Călăreţii erau deci pe aproape.

Mă furişai între perete şi cai. Zării între două tufe jos în iarba înaltă, o grămadă rotundă. Mă gâdili mai aproape, pipăii cu vârful degetelor şi înţelesei că grămada aceea era... un om înfăşurat în pături!

Făcui un ocol şi dădui de o mică poiană, unde stăteau câţiva inşi de vorbă cu glas scăzut. Trebuia neapărat să aud ce vorbesc. Încet, încet, ajunsei la nişte bolovani. Ghemuit după un bolovan mai mare, auzii pe unul din ei zicând în limba yumaşilor:

— N-ar fi trebuit să mai aşteptăm, ci să-i fi atacat imediat.

Era glasul indianului care ne găzduise înainte de-a ajunge în cetăţuie.

— Nu se putea, răspunse altul. L-am fi nimerit poate din greşeală pe bătrân şi, în loc să-l scăpăm, te pomeneşti că-l împuşcam fără să vrem.

— Nu-l împuşcam pentru că ardea focul şi vedeam unde

să tragem.

— Aşa ar fi fost, dacă nu era de pază Old Shatterhand. Ştii că nu-i de glumit cu el. Dacă n-ar fi albul ăsta şi Winnetou, de ceilalţi nu ne pasă nouă. Fii tu sigur că ne-ar fi simţit.

— Şi cu toate astea nu te-a simţit când te-ai apropiat de foc.

— Nu era el de pază. Tocmai îl trezea când am venit eu. A stat niţel pe gânduri, pe urmă s-a sculat şi a pornit înspre mine. Dacă nu fugeam repede, mă prindea. Noroc că nu m-a auzit, dar dacă am fi mai mulţi, ne-ar auzi cu siguranţă. Eu zic s-aşteptăm până ce-o veni rândul albului ăluia tânăr.

— Să facem cum a zis femeia albă, se amestecă un al treilea în vorbă. S-aşteptăm până o începe să se lumineze de ziua ca să vedem unde şi în cine tragem. Isprăvim repede cu ei, sunt doar patru inşi, nu mai mult. Dacă încercăm acum, pe întuneric, ne înşeală lumina slabă a focului şi dacă se întâmplă să nu-i omoram ci să-i rănim numai, n-am făcut nici o scofală.

— Ce naiba, vă e aşa frică de ei? întrebă fosta noastră gazdă.

— Nu ne e frică, dar vrem să ştim ce şi cum. Ia gândeşte-te niţel la ce poate puşca de argint a apaşului şi cealaltă a lui Old Shatterhand, care nimereşte până cine ştie unde, ori la aceea care se descarcă mereu de la sine. Nu, nu, rămâne cum a zis femeia albă. Trebuie să-i facem plăcerea şi să-i culcăm pe toţi patru la pământ. A fost doar soţia căpeteniei noastre.

— Bine zici, o auzii eu pe Judita, care ieşise de sub pături şi se apropiase acum de grupul yumaşilor. Vreau să fiu de faţă şi să-i văd tăvălindu-se în ţărână la picioarele mele. De aceea am lăsat toate baltă în pueblo şi am venit cu voi. După ce-l veţi scăpa pe albul cel bătrân din ghearele lor, veţi avea o mare răsplată. Scalpurile, armele şi tot ce au duşmanii mei vor fi ale voastre. Pe urmă ne ducem la Stânca-albă şi soţul

meu vă va da atâţia bani cât n-aţi avut voi în viaţa voastră. Ei, suntem înţeleşi?

— Da, da răspunseră yumaşii.

— Cât e de aici până la lagărul ticăloşilor?

— Vreo trei sute de paşi, răspunse cel care făcea pe iscoada.

— Mă duc şi eu să-i văd.

— E lucru primejdios ce vrei tu să faci.

— Nu pentru mine. Ştiu eu cum să mă furişez fără să mă vadă. Am învăţat de la căpetenia voastră.

— Dar dacă Old Shatterhand nu doarme, o să te simtă.

— Nu te-a simţit nici pe tine.

— Lasă-mă măcar să vin şi eu cu tine.

— Nu, n-am trebuinţă de nimeni.

— Nu, nu te las singură; nu e vorba numai de siguranţa ta ci şi de a noastră.

— Bine, vino.

Ştiam mai mult decât îmi trebuia, de aceea mă îndepărtai repede. Ce nebunie pe femeia asta! Se luase după noi cu o ceată de yumaşi numai pentru plăcerea de a ne vedea murind. Un drum atât de lung călare, era într-adevăr ceva extraordinar pentru o femeie albă. Probabil însă că o deprinsese fostul ei bărbat cu astfel de drumuri...

Mă gândeam ce grozavă trebuie să fi fost ura ei împotriva noastră ca să nesocotească primejdiile şi oboseala numai de dragul răzbunării. Şi-mi ziceam că mare noroc am avut să surprind convorbirea lor, în care se punea la cale moartea noastră, ca să le pot zădărnici planul.

Auzii deodată foşnet de crengi. Veneau. Mă ghemuii la pământ şi-i lăsai să treacă pentru a mă lua pe urmă după ei. Când ajunseră la vreo treizeci de paşi de lagărul nostru, unde focul era aproape stins, se despărţiră ca să poată înainta fiecare mai liber. Yumaşul o luă la stânga mea, ea mai spre dreapta. Trebuia să pun întâi mâna pe el, după aceea pe ea.

Repede, cu paşi uşori, dar sprinteni, i-o luai înainte, făcând dinadins niţel zgomot. Îl văzui oprindu-se în loc şi ascultând. Asta voiam şi eu.

Dintr-un salt ajunsei lângă el şi-l apucai de beregată. Cu mâna cealaltă începui să-l pocnesc cu patul revolverului în tâmplă, pe urmă îl lăsai binişor la pământ. Ştiam că pentru câtva timp cel puţin am scăpat de el.

Acum mă luai după „cucoană”. Se pricepea destul de bine să se furişeze nesimţită şi, dacă m-aş fi aflat lângă foc, nici n-aş fi auzit-o venind.

O văzui îngenunchind lângă o tufă din apropierea focului şi uitându-se cu băgare de seamă printre frunze. Când fui la un pas de ea, îi şoptii zâmbind:

— Nu mă căuta acolo, seniora. Aicea sunt.

Întoarse capul. N-am văzut în viaţa mea o mai mare expresie de spaimă. Părea împietrită şi nu putea scoate un cuvânt. Scosei pumnalul de la brâu şi zisei ameninţător:

— Un cuvânt mai tare şi-ţi înfig pumnalul în inimă. Ziceai adineauri că vrei să-i vezi pe ticăloşi mai de-aproape. Poftim cu mine să ţi-i arăt.

Rămase tot în genunchi şi mă privea cu ochii holbaţi.

— Scoală-te! îi poruncii eu.

— Dumneata... dumneata! bâlbâi ea.

— Da, eu. Hai, când îţi spun!

— Ce să... să...?

— Ce să faci? Ai venit să vezi cum ne omoară yumaşii. Foarte bine. O să stai lângă noi când vor trage, ca să-ţi fie mai pe plac. Înainte!

Vorbisem cu glas tare, ca să m-audă ai noştri. Winnetou se deşteptă din somn şi sări în picioare.

O apucai pe Judita de gulerul bluzei şi o împinsei înainte.

— Uff! exclamă apaşul uluit. Asta e femeia albă.

— Cu yumaşii ei care vroiau să ne împuşte, îl lamurii eu trântind-o jos lângă foc.

În vremea asta se treziseră şi ceilalţi doi. Bătrânul Melton nici nu dormise. Privea înspăimântat la salvatoarea lui, care părea tâmpită de spaimă.

— Cine e asta? întrebă englezul, frecându-se la ochi. A, ce plăcere, încântătoarea noastră Judita! Bine domnule, tot nu se îndură să se despartă de noi?

Le explicai ce s-a întâmplat, apoi târâi şi pe yumaşul leşinat lângă noi.

— N-ar fi mai bine să stingem focul de tot? îşi dădu cu părerea Emery.

— Nu încă, i-am răspuns eu.

— Dar dacă vin şi trag?

— Deocamdată n-au să vină. Întrebarea e ce facem noi acum?

— Da, ce facem, mai ales cu pisica asta sălbatică, setoasă de sânge... Ar trebui să-i retezăm ghearele.

— Ce zice fratele meu Winnetou? întrebai eu pe apaş.

— Nimic. Winnetou nu ştie nici el ce să zică. Ar merita s-o striveşti ca pe-o viperă.

— Nu, asta nu se poate. Oricum ar fi, tot femeie e. Să ne vedem de drum şi s-o lăsăm în plata Domnului.

— Şi pe yumaşi? N-ar fi bine să le dăm o lecţie ca să se înveţe minte?

— La ce bun! Tot nu le-ar ajuta. Legaţi-l pe Melton pe cal şi să plecăm.

— Şi cucoana de colo?...

— O să vedem pe urmă. Urcaţi-l acum pe bătrân în şa şi aduceţi-mi calul meu.

— Ah, hm.

Văzându-mă rămânând lângă Judita, englezul se mai linişti, închipuindu-şi că nu o voi lăsa nepedepsită. Eu luai o bucată de curea, îi legai strâns braţele în lungul trupului, îmi atârnai puşca de oblânc şi încălecai.

— Aşa! Urcaţi acum şi pe scumpa mea Judita pe cal şi,

fiindcă nu se îndură să se despartă de noi, daţi-mi-o în braţe.

Când să pună Winnetou şi Emery mâna pe ea, începu să ţipe cât o ţinea gura. O aşezai de-a curmezişul pe şa, ceilalţi încălecară şi ei, Winnetou apucă frâul calului lui Melton şi o pornirăm la drum. Ieşirăm la şes; vântul sufla cu putere, cerul era acoperit de nori groşi şi un întuneric de nepătruns domnea pe întinsul câmpiei.

Winnetou era însă o bună călăuză pe care ne puteam bizui fără frică.

Judita nu putea mişca braţele; se zbătu însă câtva timp dând din picioare, pe urmă se potoli. Emery şi Vogel nu pricepuseră ce aveam de gând cu ea, dar apaşul înţelesese numaidecât.

— Un ocol ca să nu mai găsească drumul? mă întrebă el.

— Da.

— *Howgh!*

Atâta tot.

Când se lumină de ziua eram departe. La răsărit se zărea o dungă neagră care se prelungea pe o mare întindere. Ne îndreptarăm într-acolo. Era pădure. Oprirăm caii, lăsai jos pe Judita, descălecai şi-i dezlegai braţele. Ea tăcea şi ţinea ochii-n pământ.

— Ştii unde te afli, seniora? o întrebai eu.

Nu răspunse.

— Am văzut cât de dragi îţi suntem, trebuie însă, spre marea noastră părere de rău, să ne despărţim. Rămâi sănătoasă şi drum bun!

Încălecai şi pornirăm mai departe. Când întoarsei după câteva momente capul, o văzui nemişcată în acelaşi loc.

— Habar n-are unde e, zise Emery.

— Asta am vrut şi eu.

— O să ştie să se descurce?

— Poate, dar dacă e deşteaptă o să stea să-şi aştepte yumaşii, care vor veni s-o caute Mai curând sau mai târziu tot

au să dea de ea. Frica de-a fi singură în pustietatea asta pentru cine ştie cât timp e destulă pedeapsă, deşi nu atât cât ar fi meritat.

— Şi dacă n-o găsesc indienii?

— Imposibil. O să le trebuiască cel puţin o zi, poate chiar două; în vremea asta îşi mută gândul de la noi şi ne lasă în pace.

S-a adeverit mai târziu că am avut dreptate; buruiana rea nu piere...

Ne aţineam mereu tot pe lângă pădure, până ce ajunserăm la un loc unde trebuia s-o străbatem pieziş. Pe la amiază ieşirăm din pădure; înaintea noastră se întindea un şes mare.

Făcurăm popas de un ceas ca să răsufle caii şi tocmai vroiam să plecăm, când zărirăm nişte călăreţi venind spre noi. Ne-am tras repede după copacii de la marginea pădurii, ca să nu ne vadă.

După ce s-au mai apropiat, cunoscurăm că sunt indieni. Aveau cai minunaţi dar erau neînarmaţi.

— Iscoade! zise Winnetou. Se cere ca iscoada să aibă un cal foarte bun, nu are însă nevoie de arme, care i-ar putea fi o piedică la un moment dat.

— Iscoade? întrebă Emery. Astea apar când s-a declarat război între triburi.

— Tot ce se poate, răspunse apaşul. Aici e hotarul câtorva triburi şi se iscă adesea neînţelegeri printre ele.

— Aceşti patru călăreţi nu sunt vopsiţi cu culorile de război, aşa că nu pot şti din ce neam fac parte, adăugai eu.

— Să aştepte fratele meu până ce se vor mai apropia. Par să fie trei războinici tineri şi unul mai în vârstă; poate că-l cunosc.

Indienii erau acum destul de aproape ca să li se poată distinge faţa.

— Uff! exclamă Winnetou acum. Ăsta e fratele meu,

Săgeată-iute, căpetenia nijoraşilor. Ne putem arăta fără frică.

Dădu pinteni calului şi le ieşi înainte. Când ne văzură, indienii traseră cuţitele de la brâu, dar cel mai bătrân dintre ei strigă cu bucurie:

— Uff ! Fratele şi prietenul meu Winnetou! Marea căpetenie a apaşilor îmi apare ca raza de soare bolnavului, ca să-i încălzească trupul chinuit de friguri.

— Şi mie Săgeata-iute ca însetatului, izvorul răcoros. Văd că fratele meu şi-a lăsat acasă armele. Nu cumva e pornit în iscoadă ?

— Da. Săgeata-iute a pornit cu trei războinici de-ai lui să afle dincotro se va auzi lătratul câinilor de mogolloni.

— Care e pricina duşmăniei dintre ei si vitejii războinici ai nijoraşilor?

— Trei războinici de-ai noştri care treceau paşnici prin meleagurile acestor şacali au fost ucişi. Am trimis dintre ai noştri să întrebe pentru ce; nici ei nu s-au mai întors. Am pornit iscoade să afle care e pricina şi au venit să-mi spună că s-a ivit molima cu moarte printre caii mogollonilor şi au de gând să vină ca să-i ia pe-ai noştri. De aceea m-am dus să vadă şi ochii mei şi acum mă întorc la wigwamurile noastre.

— Ce veste o să ducă fratele meu acasă?

Săgeata-iute deschise gura să răspundă, se răzgândi, ne măsură cu privirea, pe urmă zise:

— Văd că fratele meu, căpetenia apaşilor, e însoţit de chipuri albe, ba şi de un prizonier. Cum aş putea să răspund eu la întrebarea lui?

Winnetou arătă mai întâi pe Vogel.

— Tânărul acesta nu e un războinic ca noi şi nu s-a luptat încă niciodată cu duşmanul, dar e stăpân peste sunetele care ne bucură inima. Când porneşte el să cânte din strune, auzul acelora care îl ascultă rămâne uimit. Winnetou i-a dăruit prietenie şi ocrotire. Acesta, urmă el întorcându-se spre Emery, e un puternic şi viteaz războinic. „Corturile lui de

piatră” se află dincolo de apa cea mare. Are multe turme şi bogăţii nenumărate. Totuşi a pornit în lume să înfăptuiască isprăvi nemaiauzite. Winnetou e prietenul său. L-a cunoscut prin munţi şi savane şi l-a urmat acum câteva luni într-o ţară străină, apoi s-au revăzut peste două ape întinse, unde a fost martor la vitejia lui.

— Dar acesta? întrebă Săgeata-iute, arătând spre mine.

Mă aşteptam ca Winnetou să înceapă cu laudele şi să mă înalţe în slava cerului; zise însă foarte simplu:

— Fratele meu, Old Shatterhand.

Ochii nijoraşului scăpărară. Sări de pe cal, înfipse vârful pumnalului în pământ şi strigă:

— Marele Manitu mi-a împlinit dorinţa: să-l văd o dată pe Old Shatterhand. Rog pe fraţii mei să descalece şi să şadă lângă mine. Să lase fără grijă pe prizonier în paza războinicilor mei.

Descălecarăm. Nici el, nici noi n-aveam timp de pierdut, ar fi fost însă o adâncă jignire pentru el să nu-i facem pe voie; şi apoi nu puteam şti ce foloase am putea trage mai târziu dintr-o astfel de cunoştinţă preţioasă.

Ne aşezarăm deci lângă el, adică făcurăm un cerc în jurul pumnalului înfipt în pământ. Tinerii nijoraşi îl dădură pe Melton jos de pe cal, îi legară picioarele şi-l întinseră în iarbă, dar la un semn al apaşului îl aşezară destul de departe ca să nu poată auzi ce vorbim.

Se fumă, bineînţeles, pipa păcii. Acum când eram prieteni şi fraţi, căpetenia putea răspunde la întrebarea de adineauri a apaşului.

— Câinii de mogolloni vor porni peste trei zile cu arma împotriva războinicilor mei, zise el.

— De unde ştie fratele meu ziua? întrebă Winnetou.

— I-am văzut pregătindu-şi talismanele, aşa că nu poate trece mai multă vreme.

— Socoate fratele meu să-i aştepte sau să le iasă înainte?

— Nu m-am hotărât încă. Să vedem ce zice Sfatul. Rog pe fratele meu Winnetou să vorbească el cu bătrânii, care vor fi mândri să aibă printre ei şi pe înţeleptul şi viteazul Old Shatterhand.

— Am face-o bucuroşi, dar trebuie să ne ducem cât mai repede la mogolloni, am răspuns eu.

— Cum, la duşmanii noştri? întrebă el mirat.

Îi spusei pe scurt cum stau lucrurile. Rămase câtva timp îngândurat, pe urmă zise hotărât:

— Fraţii mei să vină totuşi cu mine. Dacă albul căruia îi zice Melton s-a dus să caute ocrotire la mogolloni, nu pleacă el atât de curând de acolo.

— Dar dacă nu vor să-l ocrotească?

— Atunci se duce la Stânca-albă să aştepte pe femeia albă.

— E şi ea pe drum. S-ar putea să-l întâlnească chiar mâine, aşa că nu e vreme de zăbovit.

— Da, văd şi eu. Parcă spunea fratele meu Old Shatterhand că Melton a plecat de la cetăţuie călare, nu e aşa?

— Da.

— Nu în căruţă?

— Nu.

— E şi o femeie albă cu el?

— Deocamdată nu.

— Dar unul care mâna cei patru cai la căruţă?

— Nu.

— Nici un vânător alb care făcea pe călăuza?

— Nici. Pentru ce-mi pune Săgeata-iute aceste întrebări?

— Fiindcă am văzut când mogollonii au atacat o căruţă. Au împuşcat pe vizitiu şi au luat cu ei un bărbat şi o femeie albă, împreună cu omul care călărea lângă căruţă şi părea să fie călăuza.

— Din ce pricină i-au atacat?

— Au dezgropat securea de război împotriva noastră. Când pornesc aceşti câini la luptă, toţi albii pe care-i întâlnesc în cale li se par duşmani şi nu-i lasă să-şi vadă de drum.

— Melton nu putea fi în căruţă. Cu atât mai mult trebuie să ne grăbim căci e în joc viaţa a trei oameni nevinovaţi. Suntem siliţi să ne luăm îndată rămas-bun de la viteaza căpetenie a nijoraşilor, dar s-ar putea să ne revedem mai curând decât ne aşteptăm.

— Ce-l face pe Old Shatterhand să creadă?

— Fiindcă vom avea poate nevoie de tine ca să-l avem pe Melton în mână. Ne putem bizui pe ajutorul tău?

— Da. Am fumat cu voi pipa păcii, aşa că duşmanii voştri sunt şi ai mei. Dacă aveţi trebuinţă de mine, veniţi de mă găsiţi. Braţul şi mintea lui Winnetou şi Old Shatterhand folosesc mai mult decât armele multor războinici. Veţi fi primiţi cu bucurie mare în lagărul nostru.

— Bănuiesc mogollonii că ştiţi ceva de planurile lor?

— Ştiu că le cunoaştem, nu-şi închipuie însă că am aflat de graba lor.

— Cu atât mai bine. Mare le va fi spaima când vă vor găsi pregătiţi de luptă. Care trib e mai tare, al lor, ori al vostru?

— Numărul războinicilor e cam acelaşi.

— Sper să vă fim de folos. Şi acum aş vrea să te rog să-mi faci un mare bine.

— Spune ce, căci dacă e cu putinţă nu mă dau înapoi.

— Nu-ţi cer un lucru imposibil. Şi apoi, rugămintea mea e o dovadă de încrederea pe care mi-o pun în tine. Noi nu ştim ce ni se poate întâmpla în zilele următoare. S-ar putea ca, siliţi de împrejurări, să trebuiască să fim cu multă chibzuinţă şi băgare de seamă. Dacă-l luăm pe prizonier cu noi, mă tem că ne-ar fi o mare piedică în cale.

— Vrei să-l laşi în paza noastră?

— Da.

— Rugămintea ta e o cinste pentru mine; dovedeşte că mă socoteşti cu adevărat prietenul tău. Prizonierul va fi tot aşa de sigur la noi ca şi sub ochii tăi.

— Îţi mulţumesc din suflet. Acum, uită-te la tânărul alb de lângă mine. Căpetenia apaşilor ţi-a spus despre el că nu e războinic. Primejdiile care ne ameninţă nu sunt pentru el. Vrei să-l iei cu tine şi sub ocrotirea ta? Vom veni pe urmă să-l luăm.

— Să stea cu mine în cort şi-l voi păzi ca pe copilul meu până la venirea voastră, când mă voi bucura să vă văd. Mai au fraţii mei vreo dorinţă?

— Nu. Drept mulţumire pentru bunăvoinţa ta, vom căuta şi noi să-ţi aducem un folos. Ne vom furişa până aproape de mogolloni şi vom veni să-ţi spunem ce-au de gând.

— Asta ar însemna mai mult decât aş trimite de zece ori zece iscoade care să vadă, să cugete şi să lucreze pentru noi. Aduc slavă marelui Manitu care v-a scos în calea mea. Tot el va învrednici ochii mei să vă vadă cât mai curând. *Howgh!*

Bătrânul Melton făcu ochii mari când auzi că va fi dus la nijoraşi. Totuşi nu păru nemulţumit de schimbarea asta. Ştia că de la noi nu putea aştepta îndurare, dar cum nijoraşilor nu le făcuse nimic nădăjduia că i se va ivi un prilej de fugă. Poate că nu-l vor păzi cu prea multă străşnicie, poate că-i va fi cu putinţă să-i convingă de nevinovăţia lui, sau poate că va găsi printre ei vreunul care se va lăsa încântat de făgăduieli şi-l va face scăpat.

Noi însă eram siguri că ne putem încrede fără teamă în nijoraşi. Ar fi fost o mare ruşine pentru ei să li se întâmple aşa ceva. Ştiam deci că e mult mai mare siguranţa la ei decât la noi.

Numai tânărul violonist nu fu defel încântat când auzi că nu vrem să-l luăm cu noi. Zicea că ne va urma chiar şi fără voia noastră, întâmple-se orice. Îmi veni însă o idee foarte bună. Îi spusei că n-am destulă încredere în nijoraşi şi trebuie

neapărat să rămână unul din noi să păzească pe Melton. Perspectiva de-a fi pus la un post de onoare îl mai împacă oarecum. Ne despărţirăm cu o călduroasă strângere de mână şi, în timp ce ei dispărură în pădure, eu cu Winnetou şi Emery o luarăm pe drumul pe care veniseră nijoraşii.

12. John Dunker

Nu mai aveam pe nimeni de păzit şi nici de luat în seamă lipsa de experienţă a violonistului. Caii noştri zburau ca vântul şi nădăjduiam ca a doua zi dimineaţă să ajungem la destinaţie.

Drumul cel mai drept era cel pe care-l făcuseră în ajun nijoraşii. Ne luarăm după urmele lor, dar de la o vreme nu le mai găsirăm, deoarece avuseseră grijă să le şteargă ca să nu fie văzute de duşman. Pe înserate ajunserăm la un loc prielnic pentru popas. La stânga noastră se vedea o movilă de la care pornea un şir lung de tufe care mărgineau probabil o apă.

Ne îndreptarăm într-acolo când... dintr-o tufă se auzi un glas ameninţător:

— Hei, băieţi, dacă mai faceţi un pas, trag!

Văzui că nu e de glumit. Nu vedeam cine vorbeşte, fiindcă era ascuns în tufiş. Sau poate că erau mai mulţi. Oprirăm caii. După grai se cunoştea că omul e un alb, deşi nu spaniol din naştere.

— Mă rog, unde e domnul care porunceşte cu atâta asprime? întrebai eu.

— Colea după tufa aceasta de cireş sălbatic, unde vedeţi ţeava puştii mele ieşind din frunziş.

— Pentru ce ne ameninţi, *sir?*

— Fiindcă nu ştiu dacă am de-a face cu nişte ticăloşi ori gentlemeni!

— Cu gentlemeni, cu gentlemeni, master...

— Asta poate s-o spună orice derbedeu. Legitimaţi-vă!

— Cu ce? Crezi că purtăm la noi acte de botez ori de plata dărilor către comună?

— Nu-mi trebuie! Numele să-l aud! Cine e masterul ăla arămiu de lângă voi?

— Winnetou, căpetenia apaşilor, şi mie mi se zice Old Shatterhand.

— Tii, drăcia dracului! Winnetou şi Old Shatterhand! Ce întâmplare! Staţi că iaca, acu' vin!

Crăcile se dădură la o parte şi din mijlocul lor răsări un individ lung şi slab cu hainele ferfeniţă, capul gol şi cu un ciomag gros în mână. Să-l fi întâlnit undeva într-o ţară civilizată, ai îi zis că e un vagabond sau borfaş şi l-ai fi arestat imediat.

Făcu un gest ca şi când şi-ar fi scos pălăria, se înclină şi zise:

— Mare cinste pentru mine, *musii!* S-a nimerit de minune, fiindcă zău n-aş fi ştiut unde să vă caut.

— Să ne cauţi? întrebai eu cu mirare.

— Întocmai.

— Nu-nţeleg de ce. Eşti sigur?

— *Yes,* master.

— Mă rog, aş vrea să ştiu cum te cheamă.

— Zi-mi cum vrei, am mai multe nume. Dacă eşti într-adevăr Old Shatterhand, şi cred că eşti, atunci vei fi auzit poate de John Dunker.

— Celebrul *scout* al generalului Grant?

— *Yes, sir.* Mi se mai zice şi Dunker cel lung sau mai pe scurt Lunganul.

Şi iar făcu gestul că-şi scoate pălăria.

— Şi zici că aveai intenţia să ne cauţi?

— *Yes.* Pe dumneata, pe Winnetou, şi pe muzicantul ăla, Vogel.

— Nu se poate. De necrezut! zisei eu uitându-mă încremenit la Winnetou şi Emery.

— Uite că se poate, răspunse Dunker, şi o să înţelegeţi numaidecât pentru ce. Daţi-vă jos de pe cai şi să stăm niţel colea la malul apei.

— Aha, acum ne dai voie?

— *Yes.* Mai ales că nici n-am cu ce să vă împuşc. Ia uitaţi-vă la arma mea, hihihi! râse el şi ne întinse ciomagul.

— Cum adică, asta ţi-e puşca?

— Da!

— John Dunker să n-aibă arme...

— Am avut, şi încă arme nu glumă, dar mi le-au luat afurisiţii de mogolloni.

— A, ai fost atacat de ei?

— *Yes, sir.* Într-o trăsură cu patru cai.

— Dumneata erai călăuza şi vizitiul a fost ucis, nu e aşa?

— Chiar aşa. Văd că ştiţi cum stă chestia, parc-aţi fi fost de faţă. Cum se face asta, master?

— Spune-mi mai întâi cine era lady din trăsură.

— O să-ţi spun. Acum haidem să stăm la taifas lângă pârâu. Bine aţi venit, gentlemeni! Mare onoare, deosebită onoare pentru mine...

Şi iar duse mâna la o pălărie închipuită. Auzisem despre acest om ciudat, dar nu-l întâlnisem încă niciodată până acum.

Ne îndreptarăm cu toţii spre mal şi văzui spre marea mea mirare legat de o tufă un cal admirabil, înşeuat după moda indiană.

— Calul e al dumitale, master Dunker? îl întrebai eu.

— *Yes.* Adică mai bine zis l-am împrumutat de la Vânt-puternic — dacă veţi fi ştiind cine e.

— A, căpetenia mogollonilor. Cum de ţi l-a împrumutat?

— Nici el nu ştie. Un împrumut fără voie. Uitasem să-l întreb mai întâi dacă vrea ori ba.

— N-am auzit până acum că John Dunker e hoţ de cai.

— Nici nu e, *sir,* zău nu, crede-mă. Dar mogollonii mi-au luat tot ce-am avut şi când am încercat să mă împotrivesc mi-au sfâşiat hainele de pe mine. Nu mă vedeţi în ce hal sunt! Ziceau că vor să mă aibă viu în ghearele lor. De necaz le-am luat şi eu calul.

— O aventură în toată regula. Ia povesteşte-ne şi nouă cum a fost.

— Cu plăcere. V-aş ruga mai întâi să-mi daţi şi mie o armă ca să mă simt şi eu om ca toţi oamenii.

— Poftim un revolver de-al meu.

Luă revolverul, îl examină, se uită la marcă, pe urmă exclamă încântat:

— Straşnic! Fabricat admirabil, *sir!* Acum să poftească ei că le arăt eu lor! Oare vreo bucăţică de carne nu se găseşte pe la dumneavoastră? N-am băgat de ieri dimineaţă nimic în gură.

Îi dădurăm o halcă mare de carne uscată pe care o înfulecă la repezeală. Se aplecă peste pârâu, făcu mâinile căuş şi bău până se satură.

— Aşa! Acum m-am săturat. Nu credeam că o să am ce mânca aşa de curând. Să rătăceşti prin pădure fără o armă la tine, ca să ai cu ce împuşca o sălbăticiune, e lucru grav, *sir.* Nu ştiu dacă aţi păţit vreodată aşa ceva. Mare noroc am avut că v-am întâlnit, adică nu atât eu cât ceilalţi, prizonierii, fiindcă nimeni alţii în afară de dumneavoastră nu i-ar mai putea scoate din ghearele ticăloşilor de mogolloni.

— Cine sunt prizonierii?

— Cine sunt? Hm, *sir,* ce-o să te mai miri când vei auzi...

— Hai, omule, spune odată!

— Iaca spun, numai că o carte frumoasă n-o citeşti de la mijloc ori de la coadă. Toate la rândul lor, *sir.* Aşadar, şedeam în Fort Belknap la un păhăruţ de rachiu şi mă gândeam încotro să-mi port picioarele: la Red River ori spre Estacado, când se opri o trăsură cu patru cai în faţa cârciumii şi din ea coborî un domn — se cunoştea cale de-o poştă că e un adevărat gentleman. Intră în cârciumă, se aşeză la o masă şi stătu să chibzuiască niţel cam ce-ar putea să bea. Eu îl sfătuii să bea un rachiu de mentă şi-i întinsei paharul meu să guste. Sorbi o înghiţitură zdravănă şi mă întrebă dacă nu ştiu vreo

călăuză pricepută care să-l ducă până la Noul Mexic şi de-acolo mai departe, adică tocmai la San Francisco. Eu făcusem drumul ăsta de nu ştiu câte ori şi-l cunoşteam cum îmi cunosc buzunarele. Mă oferii să-i slujesc de călăuză.

Închirie alţi cai şi după un ceas eram pe drum. Ştiţi cine era gentlemanul ăsta? îl cunoaşteţi şi dumneavoastră foarte bine.

— Zău? Cine?

— Pe master îl cheamă Fred Murphy şi e avocat în New Orleans.

— Avocatul Murphy! exclamai eu. Cu neputinţă! Ei, mai departe, repede...

— Am mers noi mai departe dar nu atât de repede cum vă povestesc. Ori vrei să scurtez povestea?

— Ştii dumneata ce căuta în San Francisco?

— Atunci nu ştiam, dar acum da. Am aflat, fiindcă mă aţineam tot lângă trăsură şi l-am auzit ce vorbea cu lady.

— Care lady? Cine era doamna?

— Aha, şi asta vreţi să ştiţi! *Well,* o s-aflaţi mai târziu, nu i-a venit încă rândul. Orice lucru la vremea lui. Înainte de a ajunge la cucoană, trebuie să mă duc mai întâi la Albuquerque.

— Albuquerque? Spune, omule, mai repede, mă ţii ca pe cărbuni aprinşi...

— Nu te-nfierbânta aşa, *sir!* Ajungem noi şi aici fără să ne grăbim. Şi după cum vă spuneam, în Albuquerque a trebuit să aşteptăm o zi întreagă până s-a reparat ceva la trăsură. Stăteam în restaurant — parcă Plener îi zice — şi mâncam; mai stătea şi altă lume la masă. Vorbeau de nişte concerte care se dăduseră de curând în oraş. Un violonist şi o cântăreaţă grozavă. Îşi puseseră un nume spaniol, dar ştiau toţi că sunt germani. Gazda lor — erau frate şi soră — nu-şi ţinuse gura.

— Cunoşteau cei din restaurant adevăratul lor nume?

— Da. Păi asta a fost ce l-a făcut pe avocatul meu să sară în sus ca ars când l-a auzit. Pe violonist îl chema Vogel şi pe soră-sa doamna Werner.

— Mi-am închipuit. Pe urmă?

— Cum a auzit avocatul despre cine era vorba a cercetat adresa cântăreţei şi a ieşit ca un nebun din restaurant. Să nu fi fost avocat, ziceam că a înnebunit de-a binelea, dar nu prea ştiu ca avocaţii să-şi piardă aşa de lesne minţile. Ori ai văzut dumneata vreunul din ăştia?

— Nu... da... da... nu! Pe urmă... spune ce-a fost mai departe?

— Mai departe n-a fost nimic, decât că a doua zi madam Werner s-a urcat în trăsură lângă domnul Murphy şi au pornit la drum. Am luat-o în susul lui San Jose, prin Sierra Madre până la New-Wingate, pe urmă la Rio Puerco de vale, am lăsat în urmă Colorado şi am ajuns la şoseaua Cerba. Aici altă belea. Cucoana n-a mai vrut să se urnească. Zicea că ştie ea bine că prin meleagurile astea s-ar afla frate-său, Old Shatterhand, Winnetou şi unul Emery, englez de felul lui.

— Uite-l, ăsta e.

— *Well!* Îmi pare bine de cunoştinţă. Duse iar mâna la închipuita pălărie, apoi urmă: Aflai din conversaţia lor că se făcuse o mare escrocherie în dauna cucoanei şi a fratelui ei, de nişte pungaşi — Meltoni, dacă nu mă-nşel. Old Shatterhand cu Winnetou şi Emery plecaseră să prindă pe pungaşi, care se aflau acum într-un castel de lângă un afluent al micului Colorado.

— Flujo Blanco.

— *Well!* Aşa o fi, că eu nu-l cunosc. Cucoana ar fi vrut să se ducă şi ea în urmărirea pungaşilor, dar n-au vrut s-o ia. Acum ţinea morţiş să-l caute pe frate-său. Eu nu ziceam nimic, fiindcă nu era treaba mea să m-amestec. Avocatul o fi înţeles şi el, măcar că era avocat, că nu e frumos să refuzi o lady şi ne-am abătut atunci din drum luând-o spre munţii

Mogolloni.

— De ce tocmai acolo?

— Fiindcă aici sunt cei mai mulţi afluenţi ai micului Colorado. Eram sigur că voi găsi castelul şi nu mă sinchiseam unde mergem.

— Dar bine, master, o femeie prin pustietăţile astea, şi în trăsură când n-ai o şosea ca lumea! Cum de ţi-ai luat o astfel de răspundere?

— Nici nu mi-am luat-o. Aşa vroia cucoana şi nu puteai s-o scoţi din ale ei. Socot că dacă l-ai fi întrebat pe avocat ce-i place mai bine: bucoavnele lui de legi, ori ochii cucoanei, pun capul meu că s-ar fi hotărât pentru ochii ei. Şi, cum vă spuneam, după ce ne-am abătut din şosea, drumul s-a îngreunat din ce în ce. Numai ponoare şi hârtoape. Ba coborai o vale de credeai că acum îţi frângi gâtul, ba urcai un deal de nu mai puteau trage bieţii cai, că le ieşea sufletul. Se întâmpla uneori să trebuiască să trecem o apă şi zăboveam ceasuri întregi până dădea Dumnezeu să ne vedem pe malul celălalt. Uite aşa am păţit ieri la prânz când au năvălit vreo sută de indieni peste noi. Ce era să fac eu, de unul singur? fiindcă pe vizitiu îl împuşcaseră numaidecât şi avocatul era o mămăligă. Până să ridic eu puşca, douăzeci de sălbatici de ăştia mă ţineau ca într-o menghină şi sfâşiau hainele de pe mine. Cât ai clipi m-au doborât la pământ, m-au legat burduf şi m-au târât într-un loc încântător căruia îi zicea Stanca-albă.

— A, chiar unde ne ducem noi!

— Să vă duceţi negreşit. Aşa a zis cucoana şi avocatul, că sunt şi ei tot acolo. Aţi mai fost vreodată la Stânca-albă?

— Nu.

— Să vi-o descriu eu. Un munte mititel. Când ajungi în vârf şi te uiţi în jos, vezi un castel rotund cu ziduri albe, ferestre, portaluri, stâlpi, trepte şi turnuleţe. Îţi zici că mare meşter a fost arhitectul care l-a zidit şi totuşi castelul nu e decât o stâncă, o bucată mare de calcar alb, pe care ploaia a

transformat-o cu timpul în ce e acum. În lungul acestui castel natural curge un râuleţ care scaldă zidul castelului iar pe celălalt mal e mărginit de tufe dese. Mai departe se află un câmp întins pe care şi-au aşezat acum mogollonii corturile.

— E un lagăr de război?

— Nu. Stau aici cu nevestele şi copiii lor. Aşadar, în aceste plăcute locuri am fost noi duşi. Avocatul cât p-aci să plesnească de supărare, pe urmă s-a pus pe plâns ca o muiere. Cucoana era tăcută şi resemnată. Zicea că îndată ce veţi afla că e prizonieră, veţi veni s-o scăpaţi.

— Aşa o să şi facem. Pe urmă ce-a mai fost?

— Seara ne-au despărţit. Pe mine m-au dus într-un cort şi-au pus pe un arămiu de-al lor să mă păzească. Avocatul a păţit la fel, cucoanei i s-a dat însă un cort separat, au dezlegat-o şi i-au dat chiar voie să se plimbe pe afară. Mă tem că i-a căzut cu tronc căpeteniei. Dar astăzi s-a întâmplat ceva ce cred că o să vă intereseze. M-au scos din cort şi pe mine şi pe avocat — pesemne ca să ne ia la cercetări. Şedeam alături unul de altul înaintea unui consiliu de război. Deodată fu adus un călăreţ alb care zicea că vrea să vorbească imediat cu şeful tribului. Când l-a văzut avocatul a început să răcnească ca scos din minţi.

— I-a spus pe nume?

— Da. La început îi zicea Small, Small Hunter, pe urmă Ionathan Melton.

— Ce efect a făcut asupra călăreţului?

— Mai întâi s-a speriat, pe urmă parcă-i părea bine. A ţinut o lungă cuvântare căpeteniei din care noi n-am putut auzi nimic. Trebuie să fi venit de departe, fiindcă nu-l mai ţineau picioarele şi calul era numai o spumă.

— Şi căpetenia ce zicea?

— La început stătea încruntat, dar după ce-a spus albul ce avea de spus, Vânt-puternic s-a îmbunat, ba a fumat şi pipa păcii cu el.

— Vai de mine!

— Vai de voi, fiindcă după câte am aflat de la avocat ticălosul ăla e unul din cei trei pungaşi şi încă ăl mai al dracului dintre ei.

— Avea vreo geantă ia ei?

— Da. Una neagră de piele. O ţinea atârnată de umăr. Lui Melton i s-a dat un cort special.

— Ştii care e?

— Da. Era chiar alături de-al meu. După ce a ieşit din cort, a venit să stea lângă noi.

— Şi geanta?

— O lăsase pesemne în cort. S-a aşezat jos şi a început să-şi bată joc de avocat. Zicea ca o să-l pună mogollonii la stâlpul de tortură când s-or întoarce din război.

— E deci vorba de un război ?

— Habar n-am. Aşa zicea Melton. Ceva parcă mi s-a părut şi mie suspect.

— Mogollonii vor să atace pe nijoraşi ca să le fure caii.

— Şi ăştia nu ştiu nimic?

— Ba da. Şi-au şi început pregătirile.

— *Well!* Atunci stăm bine. Ne ducem la nijoraşi şi-i luăm cu noi ca s-o eliberăm pe cucoană şi pe avocat.

— Să chibzuim mai întâi.

— Pentru ce?

— Trebuie să văd deocamdată lagărul.

— Ai de gând să te arunci singur în gura lupului ?

— Ei aş! Dar ia spune-mi şi mie cum ai reuşit să fugi ?

— Ziceam că Melton la venire a stat mult de vorbă cu Vânt-puternic. În vremea asta nu prea se uita nimeni la noi. Picioarele ne erau libere, ne legaseră numai mâinile. Din ajun încă mă pregăteam de fugă. Aveam în cort o oală cu apă de băut. Udasem bine curelele ca să le moi şi să le pot întinde lesne. Aşteptam un prilej care s-a ivit mai curând decât speram. După ce Melton a râs niţel de avocat, indienii au vrut

să ne bage iar în corturile noastre. În drum trebuia să trecem pe lângă al căpeteniei. Înaintea cortului aştepta calul ăsta de-l vedeţi - straşnic cal, ai? — înşeuat gata. Acum! mi-am zis eu. Trăsei repede mâna din curea şi sării ca fulgerul în spinarea calului pe urmă, tot să te duci, nene!

— Şi indienii ce-au făcut?

— La început stăteau ca împietriţi, aşa că am putut trece nesupărat lagărul. Pe urmă, se înţelege că s-a stârnit o gălăgie... ceva grozav! Răcnete, urlete, ţipete... Mie ce-mi păsa! Eram liber, aveam un cal, dar din nenorocire nici o armă. Am gonit până aici, mi-am adăpat calul cu gând să mă duc mai departe, când v-am văzut venind. Asta e tot.

— Cât timp ţi-a trebuit de-acolo până aici?

— Vreo trei ceasuri.

— Crezi că au să se ia după dumneata?

— *Yes, sir.* Cu siguranţă că mă urmăresc, nu că ar avea ceva cu mine, dar de cal le e dor; prea e de preţ ca să se îndure să mi-l lase!

— Aşadar, ţi-au luat urma şi au să vină încoace. Cum însă a început să se însereze, ajung de-abia după ce se va întuneca de-a binelea şi nu pot zări urmele. Totuşi ar fi bine să plecăm imediat.

— Încotro?

— La Stânca-albă.

— *Well,* merg şi eu cu dumneavoastră.

— Nu te-aş sfătui. Fii bucuros că ai scăpat; să te întorci, e curată nebunie.

— În tovărăşia lui Winnetou şi a lui Old Shatterhand nu mă tem de nimic. Şi apoi, vrei să se spună despre John Dunker că i-a fost frică de nişte sălbatici?

— Din câte am aflat despre dumneata, ştiu că nu s-ar putea zice aşa ceva.

— Zău? Se vorbeşte despre mine? N-ai idee ce bine-mi pare! Acum, fie ce-o fi, merg şi eu.

— Să o luăm însă pe alt drum ca să nu ne întâlnim cu mogollonii.

— Bine zici. Winnetou cunoaşte ţinutul şi o să ne conducă el.

— Winnetou o să vă ducă în două ceasuri la Stânca-albă, zise apaşul.

Adăparăm caii, încălecarăm şi pornirăm mai departe.

Soarele apusese demult. Cerul era acoperit de nori deşi, şi domnea un întuneric de nepătruns, ca şi în ajun. Winnetou, care avea un simţ de orientare într-adevăr uimitor, nu greşi un moment drumul. După două ceasuri ne oprirăm înaintea unui deal.

— Aici e muntele despre care ne-a vorbit John Dunker, zise apaşul.

— Acesta să fie? întrebă Dunker. Eu nu l-aş fi recunoscut prin întuneric.

— Da. Din vârful lui poţi desluşi bine Stânca-albă, jos în vale.

— Atunci să urcăm dealul.

— Staţi, zisei eu. Lagărul începe dincolo de deal.

— Da.

— Atunci nu se poate să nu fi pus mogollonii o santinelă în vârf. Să se ducă mai întâi Winnetou să vadă.

Apaşul sări de pe cal şi dispăru în întuneric. Se întoarse de-abia după o jumătate de ceas.

— Să fie fraţii mei cu băgare de seamă; sunt două posturi în vârful dealului!

— Şi nu ne putem duce?

— Ba da, dar fără cai.

— Să-i ascundem atunci undeva. Nechezatul sau sforăitul lor ne-ar da de gol.

Ne întoarserăm din drum, lăsarăm niţel mai departe caii în paza lui Emery şi noi trei începurăm să urcăm cu mare băgare de seamă dealul. Cele două santinele făcuseră foc şi-i puteam

vedea bine la lumina flăcărilor.

Din locul unde ne aflam acum, desluşeam dincolo de deal lagărul. Stânca se zărea acum prin întuneric ca o mare grămadă neagră.

— *Well,* am ajuns, zise Dunker. Şi-acum ce facem?

— Din nenorocire nu se pot deosebi bine corturile; dacă ar fi lună, ar fi altceva.

— Are şi întunericul avantajele lui.

— Adevărat; principalul însă ar fi să ştiu care e cortul cucoanei şi care al lui Melton.

— Ştiu eu, numai că nu vi le pot arăta. Dar dacă aş putea, ce-aţi face?

— Am coborî în lagăr.

— Pentru ce?

— Ca să vorbesc cu lady, dacă nu mi-ar fi cu putinţă s-o scot de acolo.

— Asta ar fi într-adevăr una din şotiile pe care numai dumneata şi Winnetou aţi fi în stare să le faceţi. Trebuie însă să ştiţi că lagărul e înconjurat de santinele. Cum crezi că ai putea pătrunde înăuntru?

— Pe calea cea mai simplă, adică prin apă. În orice caz, nu plec de aici până ce n-am încercat să vorbesc cu doamna. Ce fel de corturi au mogollonii, de vară sau de iarnă?

— De vară.

— Deci, de pânză. Se poate scoate un ţăruş din pământ. La cele de iarnă nu. Cele două corturi sunt îndepărtate unul de altul?

— Nu, foarte aproape chiar.

— Bine, eu mă duc. Voi întoarceţi-vă la cai şi aşteptaţi-mă acolo. Ţineţi armele şi lucrurile mele care se pot strica de umezeală.

— Nu i se pare fratelui meu că e prea mare îndrăzneală din partea lui ceea ce vrea să facă? mă întrebă apaşul îngrijorat. Winnetou ar fi bucuros să meargă şi el.

— Nu. Dacă ai şti care sunt corturile, ar fi altceva.

— Vrei să treci prin apă? zise deodată Dunker.

— Desigur. Pe unul din maluri se află stânca, iar celălalt e acoperit de tufe dese. La adăpostul lor pot trece nevăzut prin lagăr.

— Greu, foarte greu ce vrei dumneata... Da’, parcă m-ar ispiti şi pe mine să te însoţesc, *sir.* Ce zici?

— Hm! Nu te cunosc îndeajuns ca să ştiu dacă... Ştii să înoţi şi să te dai la fund?

— Binişor.

— Râuleţul e adânc?

— Nu ştiu.

— Curentul iute?

— Nu.

— Era astăzi apa tulbure sau limpede?

— Tulbure; veneau pe ea o grămadă de ierburi smulse şi papură.

— Cu atât mai bine, asta ne poate fi de mare folos. Facem din ele mici insule sub care ne putem adăposti ca să nu fim văzuţi.

— Insule? Sub care să ne adăpostim? se miră el.

— Da.

— Lămureşte-mă, *sir,* fiindcă habar n-am ce spui.

— Totuşi e cât se poate de simplu, orice copil o poate face. Legi snopi de ierburi sau papură care plutesc lesne pe apă, şi le dai forma de insule mititele. La mijloc faci o moviliţă goală înăuntru, cu vreo câteva răsuflători. Te vâri dedesubt, bagi capul în moviliţa de deasupra apei, şi nu numai că ai aer destul, dar poţi vedea în acelaşi timp în toate direcţiile.

— Minunată idee, *sir.* Multe se pot învăţa de la oameni ca Old Shatterhand şi Winnetou.

— În ziua de azi trebuie să fii inventiv, master Dunker. Sunt împrejurări în care nimicuri de astea îţi pot fi de mare folos, ba te pot scăpa chiar de la moarte, după cum mi s-a

întâmplat de câteva ori până acum.

— Bine, bine, dar insula trebuie să plutească şi trebuie să pluteşti împreună cu ea.

— Dacă apa e adâncă, dacă nu, păşeşti cu piciorul. Te-ai pricepe cum să faci?

— *Yes, sir,* sper că n-o să te dau de ruşine.

— Stai că nu e numai atât. Ca să poţi observa ce se petrece în afară, te opreşti din când în când, dar în aceeaşi măsură cu toate celelalte lucruri duse de apă. În nici un caz împotriva curentului. Când dai de vreun vârtej, te răsuceşti în loc, şi când vrei să ieşi la mal să stai s-asculţi, cauţi unde apa e liniştită şi vreo ieşitură de pământ ca să pară foarte firesc că insula s-a oprit acolo.

— Hm! e mai greu decât îmi închipuiam eu...

— Cu puţină experienţă, dacă eşti atent şi iei bine seama la ce faci e destul de lesne. Ei, tot mai vrei să mergi?

— Mai mult ca oricând! Cu mare bucurie chiar.

— Bine! Îţi atrag însă atenţia că-ţi pui viaţa în primejdie. Dacă ne prind, suntem pierduţi.

— Nu e aşa uşor cum crezi dumneata. Ne putem apăra.

— Cu ce? Singura armă pe care o putem lua cu noi e pumnalul. La cel dintâi semnal de alarmă, plouă cu gloanţe în jurul nostru.

— Că n-or fi având toţi puştile la îndemână, ce dracu'!

— Şi fără arme, sunt atât de mulţi încât ne pot birui într-o clipă. Vezi că sunt sincer cu dumneata. Chibzuieşte bine ce faci.

— N-am ce să chibzuiesc; am zis că merg, merg. Vreau să călătoresc şi eu o dată sub o insulă plutitoare şi să spun pe urmă că am învăţat de la Old Shatterhand meşteşugul ăsta. N-am făcut încă asta până acum şi nu vreau să scap prilejul pentru nimic în lume.

— Fie! Ştii la ce distanţă stau santinelele jos în vale unele de altele?

— Da, dacă nu s-o fi schimbat nimic de azi de la prânz.

— În orice caz mă duci până acolo. Intrăm mai înainte în apă şi ieşim tocmai dincolo de lagăr. Fiindcă nu vom avea timp mai târziu, trebuie să ne înţelegem acum asupra câtorva puncte. Un plescăit de limbă înseamnă că cel care l-a făcut vrea să spună celuilalt ceva. Pe urmă alăturăm insulele una de alta ca să ne putem înţelege. În afară de asta, dumneata să te ţii mereu după mine şi să faci ce vezi că fac eu, numai într-un singur caz nu, adică atunci când mă vei vedea apropiindu-mă de mal şi ieşind din apă ca să intru poate în vreunul din corturi.

— Ei drace! Nu cumva ai de gând să faci trăsnaia asta?

— Trebuie! Dumneata îmi indici corturile despre care ţi-am vorbit adineauri, înainte de-a ajunge până la ele, deoarece nu ne putem întoarce împotriva curentului. De altminteri, trebuie să-ţi spun ca să te liniştesc, că afacerea e mai uşor de realizat decât pare. Pe mal, mai bine-zis pe partea unde apa se izbeşte de stâncă, nu se află nimeni, deci n-avem de cine ne teme, iar celălalt mal e îndesat cu tufe unde ne putem adăposti fără grijă. Şi apoi cerul e încărcat de nori şi e întuneric beznă. Aşadar, înainte! Să înştiinţăm mai întâi pe Emery, pe urmă putem începe interesanta noastră partidă de înot.

— N-ar fi mai bine s-aşteptăm până se sting focurile şi au adormit indienii?

— Nu. Vreau să vorbesc cât mai curând cu prizoniera şi să observ totodată pe indieni, poate că aflu ceva despre cele ce vor să întreprindă împotriva nijoraşilor. Ori facem imediat încercarea, ori renunţăm definitiv la ea.

Predarăm lui Emery armele şi tot ce nu suferea umezeală, păstrându-ne numai pumnalele; deoarece Dunker n-avea nici unul la el, apaşul i-l dădu pe al său. Winnetou ţinea cu orice preţ să ne însoţească măcar până la malul râului, ca să ne ajute la întocmirea insulelor noastre plutitoare.

Trebuia, bineînţeles, să procedăm cu foarte mare băgare de seamă. După ce-am trecut de prima santinelă am înaintat până la un păpuriş. Trebuia să tăiem papura din apă ca să nu se cunoască a doua zi locul. Tufe erau de asemenea din belşug, aşa că aveam acum material destul pentru întocmirea insulelor. Se cerea însă ca aceste insule mititele să fie lucrate astfel încât să nu dea nimic de bănuit.

După un ceas erau gata. Dunker intră în apă ea să facă sub ochii mei o probă, care îi reuşi pe deplin. Winnetou se îndepărtă, asigurându-mă că va fi gata în orice moment să-mi alerge în ajutor. După ce mă vârâi şi eu sub căpiţa de tufe, zisei un „Doamne ajută” şi... înainte!

13. La „Stânca - albă”

Nu era plăcut să simţi hainele grele de apă pe trup, dar nu aveam ce face. Cum vroiam cu orice preţ să vorbesc cu Marta, nu mă puteam prezenta despuiat în faţa ei.

Apa nu era lată, era însă adâncă. Îndată ce ne-am depărtat de mal, pământul ne fugi de sub picioare şi a trebuit să o luăm înot. Tovarăşul meu mă urma la o depărtare de câţiva coţi. Deşi era întuneric, zării după câtva timp prima santinelă stând pe mal. Din fericire, nu ne-a văzut, sau mai bine zis nu i s-a părut nimic suspect în cele două grămăjoare de buruieni care pluteau la vale.

Peste puţină vreme zărirăm cele dintâi corturi luminate de văpaia focurilor. Erau pe malul stâng umbrit de tufe, de aceea o luarăm pe cel drept ca să avem vederea liberă şi să fim mai siguri că nu ne zăreşte nimeni.

Apa curgea acum mai potolit, căci râul făcea un cot spre dreapta scăldând temelia stâncii, lăsând loc destul pe stânga pentru corturi, deoarece lagărul se face de obicei cât mai aproape de o apă curgătoare.

Depăşisem vreo paisprezece sau cincisprezece corturi, când Dunker dădu semnalul că vrea să-mi spună ceva. Fiind numai la câţiva paşi în urma mea nici nu trebuia să mă opresc din drum. Îl auzii zicând:

— Cortul cel mare cu suliţele înfipte de amândouă părţi e al căpeteniei.

Nu mă prea interesa, totuşi întorsei capul într-acolo şi văzui că bine făcuse Dunker că-mi atrăsese atenţia. Focul din faţa cortului se potolise, de aceea aprinseseră lângă el altul, fiindcă locul era întins şi aveau loc mai mulţi inşi în jurul lui. Câţiva indieni şedeau lângă foc şi se vedea că aşteptau şi pe alţii să vină. Trebuia probabil să aibă loc o consfătuire.

Dacă am fi putut auzi ce se vorbeşte, am fi putut trage poate ceva folos de pe urma convorbirii lor. Mă apropiai deci de malul drept şi Dunker se lipi de mine ca să putem vorbi fără să ne audă cineva. Ca să aflăm ce-şi spun indienii, se cerea să trecem pe celălalt mal; tufele ne-ar fi împiedicat însă vederea, de aceea hotărârăm să rămânem deocamdată aici.

Picioarele noastre atingeau acum nisipul şi puteam şedea destul de comod în apă.

— Pentru ce ne-am oprit, *sir?* mă întrebă Dunker.

— Nu vezi că mogollonii vor să ţină sfat?

— Ba văd. Nu cumva vrei s-auzi ce vorbesc?

— Da. După ce se vor aduna toţi. Acum să aşteptăm ca să vedem câţi şi cine ia parte la sfat. Cortul unde e găzduit Melton nu se poate vedea de aici?

— Nu, dar e al şaselea dincolo de al căpeteniei. Şi al cucoanei?

— Al patrulea după al lui.

— Dacă nu ai greşit socoteala, nici nu mai e nevoie să mi le arăţi. Acum să aşteptăm să vedem ce se petrece în lagăr.

Chestiunile la ordinea zilei trebuie să fi fost foarte importante, judecând după numărul cel mare de participanţi la adunare. Războinicii formau un semicerc niţel mai departe de foc, în semn de respect pentru bătrânii şi sfetnicii tribului.

Din fericire n-a trebuit să aşteptăm prea mult. N-a trecut mai mult de un ceas de când aruncasem ancora — mai bine zis picioarele — în nisip, când văzurăm un indian voinic ieşind din cortul căpeteniei şi înaintând spre foc.

— Acesta e Vânt-puternic, îmi şopti Dunker. După el venea Melton. Era înarmat până-n dinţi; se aşeză în tăcere lângă căpetenie. Aşadar nu era considerat nici prizonier, nici vrăjmaş; mai mult încă, lua parte la sfat. Veniră apoi vreo zece, doisprezece războinici bătrâni care îşi făcură loc alături de căpetenia lor şi de Melton.

Începea consfătuirea. Cu mare băgare de seamă trecurăm

râul şi ne apropiarăm strâns lipiţi de mal. În vremea asta sfatul începuse. Nu puteam vedea ce se petrece în lagăr, dar auzirăm un glas puternic şi sonor ţinând o cuvântare.

— Ştii cine vorbeşte? mă întrebă Dunker.

— Da, căpetenia.

Cuvintele veneau desluşit până la noi.

— ... deşi fraţii mei trebuiau să pornească de-abia după trei zile, am motive puternice să grăbesc plecarea. Vom porni deci mâine dimineaţă. Şi apoi, acest alb viteaz mi-a spus că vom întâlni în drum trei bărbaţi vestiţi pe care trebuie neapărat să-i prindem. Dacă e adevărat ce zice, se va vorbi în toate corturile, munţii şi văile indienilor despre vitejia mogollonilor. Cei trei războinici sunt Winnetou, Old Shatterhand şi încă un alb vestit care a ucis mulţi războinici de-ai neamurilor noastre.

— Uff, uff, se auzi din toate piepturile indienilor.

— Fratele nostru alb, urmă căpetenia, va spune acum fraţilor mei ce mi-a spus şi mie.

Cuvântarea de introducere se sfârşise. După câteva momente se auzi glasul lui Ionathan Melton. Vorbi mult şi cu ciudă împotriva noastră. Zicea că fusesem la cetăţuie şi că ne bătusem joc de mogolloni, că vroiam să ne ducem la nijoraşi şi să-i aţâţăm împotriva lor, dar el, ca prieten al mogollonilor, a încălecat imediat şi a venit să le vestească primejdia care-i aştepta. Află acum că mogollonii, bunii lui prieteni, vor să pornească de-abia peste patru zile, ceea ce ar fi o mare greşeală, fiindcă până atunci pot da năvală nijoraşii peste ei, mai ales că prizonierul de astăzi scăpase şi s-a dus cu siguranţă să le spună despre intenţiile lor, ale mogollonilor.

Nemernicul mai îndrugă şi alte minciuni, una mai gogonată ca alta, dar atât de bine potrivite încât eram siguri că Sfatul va primi cu unanimitate părerile lui.

Într-adevăr, când îşi sfârşi discursul, se auzi un murmur de aprobare. Urmă o scurtă tăcere, pe urmă căpetenia zise:

— Fratele meu alb a dat dovadă că e un adevărat prieten al tribului nostru şi-i mulţumim cu toţii. L-aş ruga acum să-mi răspundă la câteva întrebări. Winnetou şi Old Shatterhand erau tot la cetăţuia femeii albe când ai pornit tu de acolo? Ştii când au plecat?

— Nu.

— Dar ei ştiu unde-ai pornit?

— Nu.

— Atunci s-ar putea să fie şi acum tot la pueblo.

— Tot ce se poate.

— În cazul acesta îi putem împiedica să se ducă la nijoraşi. N-avem decât să trimitem un număr oarecare de războinici de-ai noştri ca să le aţină calea şi să pună mâna pe ei.

— Dar dacă au şi ajuns la nijoraşi?

— Atunci trebuie să pornim chiar mâine dimineaţă. Ca să ajungă până la noi nijoraşii sunt nevoiţi să treacă prin Tkhli-nastla[1], ca să nu facă un ocol de câteva zile. Să ne ducem să-i aşteptăm acolo şi să-i stârpim pe toţi. Dacă Sfatul încuviinţează, voi trimite imediat cincizeci de războinici ca să pună mâna pe Winnetou şi Old Shatterhand. Ceilalţi pleacă mâine cu mine la Valea-neagră unde vom aştepta rezultatul. Am zis. Acum să auzim ce zice Sfatul.

— Să plecăm, şoptii eu lui Dunker.

— Nu încă, răspunse el. Ar trebui s-aflăm ce-au hotărât.

— Ştiu dinainte. Şi apoi, cortul lui Melton probabil că nu e păzit. Acum e momentul. Haidem, master. Ne oprim la cortul al şaselea şi eu ies la mal.

Cortul era tot atât de aproape de apă ca şi celălalt. Umbra lui se răsfrângea peste tufiş şi în luciul apei.

Falsul Hunter se afla deci aici, dar nu văzusem geanta în mâinile lui adineauri. Mă uitai în toate părţile. Degeaba.

Oare să fi dat geanta în păstrarea căpeteniei? Nu prea îmi venea să cred.

---

[1] Valea-neagră.

Mă târâi cu băgare de seamă până la culcuşul făcut din ierburi uscate, muşchi şi câteva pături, scoasei un ţăruş şi mă strecurai pe dedesubt. Geanta era acolo. O clipă stătui la îndoială dacă... Nu, nu, prilejul era bun şi cea mai mică zăbavă îmi punea viaţa în primejdie.

Tremuram de emoţie. Uite milioanele după care alergam!... Mi-era mie îngăduit să le iau? Urechile îmi vâjâiau, mintea parcă mi se oprise în loc. Ce trebuie să simtă un hoţ care îşi însuşeşte bunul altuia! Mă sileam să fiu calm.

Luam geanta, Melton observa imediat, ridica lagărul în picioare, căutau, îmi găseau urmele şi, dacă ne prindeau, eram pierduţi. Dacă nu, aveam banii, dar nu şi pe hoţ.

Aşadar, cu nici un preţ nu trebuia s-o iau. Să o deschid, să scot ce era în ea, să pun altceva în loc, ca să creadă că n-a umblat nimeni la ea, cerea prea mult timp. N-aveam însă de ales. Dacă mă surprindea Melton şi era singur, isprăveam repede cu el.

Trasei deci geanta de sub pătură. Poate că scosese el singur ce era de preţ înăuntru şi nu găseam decât fleacuri fără valoare. În cazul acesta mă expuneam degeaba.

Era o geantă de piele cu încuietoare de fier. Îndesată toată şi... încuiată cu cheia. Scosei pumnalul de la brâu şi-i deschisei încuietoarea. Uşor lucru, pe care îl făcui însă cu nemulţumire! Dacă nu o mai puteam încuia la loc?

Băgai mâna în geantă. Simţii nişte lucruşoare subţiri şi alte fleacuri; nu asta era ce căutam eu. Pe urmă pipăii iar. Nu mai era nimic decât un portofel plin. Tăiai o fâşie din pătura de dedesubt, o întocmii la fel cu mărimea şi grosimea lui şi o vârâi în locul unde fusese portofelul. Apăsai pe urmă pe încuietoare; cu o pocnitură se închise la loc.

Acum rămânea să fac drumul înapoi fără să fiu simţit de cineva. Lesne nu era, deoarece nu puteam şterge urmele paşilor mei. Mă târâi iar afară din cort, pusei ţăruşul la loc, ţinând între dinţi portofelul, după ce mai întâi pusesem,

bineînţeles, geanta iar sub pătură.

În timp ce mă îndreptai iar spre mal, ridicam la loc iarba pe unde păşeam. Dacă ar fi să cadă roua peste noapte, a doua zi nici nu s-ar mai cunoaşte că a trecut cineva pe acolo. Când ajunsei la locul unde îl lăsasem pe Dunker, îl auzii şoptind din ascunzătoarea lui:

— Slavă Domnului că te-ai întors! Mi s-au părut o mie de ani. Nu-mi mai găseam astâmpăr de grijă.

— Şi totuşi să mai aştepţi niţel, i-am răspuns eu.

— Să mai aştept?

— Am adus cu mine un lucru ce nu trebuie să se ude, aşa că o să zăbovim până ce-l voi lega deasupra insulei ca să nu vină în atingere cu apa.

— Ce lucru?

— Câteva milioane de dolari.

— Cum? Banii furaţi?

— Da.

— Norocosule! În ce-i ai?

— Într-un portofel din piele.

— Vezi cum îi pui ca să nu se ude.

— O să ridic deasupra insulei mele o alta mai mică; să ai grijă de ea ţinându-te mereu după mine, ca să n-o pierzi din ochi.

Adunai cu mare greutate — fiindcă nu trebuia să fac nici cel mai mic zgomot — câteva crenguţe şi făcui la marginea insulei mele plutitoare o grămăjoară în care să fie ocrotit portofelul şi pornirăm înot mai departe. Când am ajuns în dreptul cotului unde era Marta ne oprirăm.

— Ia bine seama la ce faci, îmi şopti Dunker. E de prevăzut că lady a noastră nu e singură în cort.

— Probabil că nici nu e înăuntru, i-am răspuns eu.

— Aşa? De ce?

— Pentru că o doamnă de condiţia ei preferă sa stea afară decât la un loc cu muieri bătrâne care clămpănesc mereu din

gură.

Ieşii pe mal. Aveam dreptate. La câţiva paşi de mine era cortul şi o văzui pe Marta stând singură niţel mai departe. Se aşezase dinadins acolo ca sa n-audă pălăvrăgeala indienelor.

Cum să-i vorbesc ca să n-o sperii? Mai nimerit era să-i spun pe nume şi să mă servesc de limba ei maternă.

— Marta! şoptii eu în spatele ei.

Tresări şi întoarse capul fără însă să ţipe. Ieşii mai la iveală şi mă zări la lumina focului care ajungea până la noi.

— Sst! Nici o mişcare. M-ai recunoscut?

— Da, răspunse ea aşezându-se ca să mă poată auzi mai bine.

Indienele erau toate îndreptate cu privirile spre adunarea unde se ţinea sfatul.

— Am venit numai să-ţi spun că sunt pe aproape.

— Mulţumescu-ţi, Doamne! şopti ea împreunându-şi mâinile. Dar ce temeritate din partea dumitale...

— Nu te teme, nu e nici o primejdie pentru mine. Spune-mi, cum se poartă mogollonii cu dumneata?

— Nu tocmai rău.

— Atunci n-au de gând să te omoare...

— Ba poate că da. Dacă Ionathan Melton... dar n-ai cum să ştii că...

— Ştiu tot, o întrerupsei eu. Dunker, călăuza dumitale...

— A fugit! exclamă ea.

— Da, şi a nimerit peste mine şi Winnetou. E aici aproape.

— Doamne, în ce primejdie vă aflaţi! Şi cu fratele meu ce e?

— E în siguranţă la indienii nijoraşi.

— Te înşeli dacă-l crezi în siguranţă, fiindcă mogollonii vor să-i atace. Melton mi-a spus că se duce şi el cu ei ca să te prindă.

— Atunci, te aşteaptă la venirea noastră?

— Aşa se pare. M-a ameninţat. Zicea că după ce va pune

mâna pe dumneata, Winnetou şi Emery, „vă sting pe toţi de pe faţa pământului” — expresia lui.

— Aşadar, ştii că deocamdată nu ţi se va întâmpla nimic, poţi fi liniştită. Cât pentru expediţia mogollonilor împotriva nijoraşilor, vom căuta noi s-o zădărnicim. Vezi, că n-ai pentru ce duce grija lui Franz?

— Dar cruţă-te, te rog, şi dumneata! Cum ai putut s-ajungi până aici şi, mai ales, cum o să te poţi strecura nevăzut? Îmi vine să mor de...

— Mai încet, mai încet că te aud indienele. Sunt în tot atâta siguranţă ca într-o scrisoare recomandată. Pentru moment nu te pot lua cu mine; am venit însă să-ţi spun că nu vei mai avea de suportat mult captivitatea. Murphy unde e?

— Ceva mai încolo. După stăruinţele lui Melton, e păzit cu mare străşnicie. Dumitale cum ţi-a mers? Aşa e că n-ai găsit „castelul”?

— Ba da. Îţi voi povesti eu mai târziu. Harry Melton a murit; fratele său Thomas e în puterea noastră, dar Ionathan a reuşit să scape. Sper însă că peste câteva zile să-l avem şi pe el în mână.

— Şi moştenirea? Ce s-a ales de ea?

— Poate că o şi am...

— O şi...?

— Mai încet, pentru Dumnezeu! Acum mă duc. Mă tem că am zăbovit şi aşa prea mult.

— O să-ţi mai spun numai atât: am fost în cortul lui Ionathan şi am reuşit să iau portofelul în care probabil se află banii după care alergăm de atâta timp. Asta e principalul; punem noi pe urmă mâna şi pe pungaş. Eu mă duc. Te-aş ruga acum să-mi îndeplineşti o dorinţă.

— Cu plăcere.

— Fă-te că te plimbi şi şterge urmele lăsate de mine. Când vor vedea iarba călcată, îşi vor închipui că sunt paşii dumitale.

— Bine. Cu o condiţie.

— Care?

— Nu-ţi risca prea mult viaţa. Dacă te ucid, sunt şi eu pierdută.

— Nu. Rămân Winnetou şi Emery în locul meu. Şi-apoi, nu te teme, n-o să mă omoare. Fii încredinţată că vom căuta cu orice chip să te scăpăm şi vom reuşi pentru că...

Îmi curmai vorba. Din lagăr se auzi un răcnet grozav. Bătrânele indiene săriră şi ele de la locul lor şi alergară curioase într-acolo.

— Ce-a fost asta? întrebă Marta speriată.

— E semnalul de alarmă al indienilor. Căpetenia îşi cheamă santinelele. Probabil că Melton a reuşit să-l convingă pe Vânt-puternic să pornească mâine dimineaţă împotriva nijoraşilor. În orice caz vor pleca imediat o parte din ei ca să ne prindă pe noi. Eu mă duc. Curaj şi... să ne vedem cu bine!

A fost într-adevăr un mare noroc pentru noi că am putut sta de vorbă atâta timp nesupăraţi de nimeni. Marta îmi întinse mâna şi eu mă lăsai iar în apă. Tocmai vroiam să mă vâr din nou sub insula mea de frunze, când auzii un glas cunoscut zicând:

— Am venit să-mi iau rămas-bun de la dumneata doamnă Werner. Ştiu că despărţirea te va tace să suferi, dar mângâie-te cu speranţa că ne vom revedea cât mai curând.

Ionathan Melton era cel care vorbise cu atâta obrăznicie şi-mi venea să mă reped la el şi să-l trag după mine în apă ca să-l dau cu capul la fund. Poate că o şi făceam dacă nu mă gândeam că trebuie să-i salvez pe Marta şi pe Murphy şi că milioanele de dolari ar fi fost în primejdie. Ascultai o parte.

— Şi apoi, spuse el, nu plec numai eu, ci şi dumneata.

„Ah, îmi ziceam eu, de i-ar trece prin minte să-l întrebe unde!” Şi, într-adevăr, o auzii zicând:

— Să plec? Când?

— Chiar mâine dimineaţă, odată cu indienii împotriva

nijoraşilor. Vreau să-ţi dovedesc cât mă sinchisesc eu de prietenii dumitale vorbindu-ţi atât de deschis cum fac. Aşa-zisul Old Shatterhand şi apaşul Winnetou au pornit — chipurile! — să ne prindă. Dumneata cu dobitocul acela de avocat n-aţi avut răbdare s-aşteptaţi rezultatul şi aţi plecat după ei. Mare prostie din partea voastră, fiindcă Meltonii v-au dovedit de câteva ori până acum că voi, cu toată inteligenţa voastră, nu le ajungeţi nici la degetul cel mic. Dovada: şi dumneata şi avocatul vă aflaţi în puterea mea şi peste un sfert de ceas plec cu cincizeci de mogolloni să-i aducem încoace pe Old Shatterhand, pe Winnetou şi pe Emery. Dacă se află şi acum la castel — unde vroiai să te duci şi dumneata — ne ducem până acolo; nu? le ieşim în cale şi punem mâna pe ei. În amândouă cazurile, nu ne scapă. Pe dumneata şi pe avocat vă iau mogollonii cu ei, ca să nu fiu nevoit să mă mai întorc până aici. Vă voi aştepta într-un loc încântător căruia i se zice Valea-neagră. Şi ce crezi că se va întâmpla pe urmă?

— O să ne redaţi libertatea.

— Numai o femeie poate spune astfel de copilării! Sunt moştenitorul bătrânului Hunter, eu şi numai eu, auzi? Altul nu mai trebuie să existe. Ştii ce înseamnă asta...

— Nu cumva vrei să ne omori?

— Ei vezi, acum vorbeşti mai înţelept ca adineauri...

— Se poate să iasă altfel decât crezi dumneata, *sir,* dacă nu dai de Winnetou şi Old Shatterhand.

— Nu se poate! Ori sunt în cetăţuie şi sunt prinşi în capcană, pentru că ştiu pe unde să intru neobservat înăuntru, ori au plecat după mine şi, fiindcă nu există decât un drum, trebuie să ne întâlnim cu ei. Cât sunt ei de pricepuţi, n-au să se ferească, nebănuind că eu, fugarul, m-aş gândi un moment să mă întorc de unde am plecat.

— S-ar putea însă ca nijoraşii să biruiască ei pe mogolloni şi cad şi eu în mâinile lor.

— Copilării! Nijoraşii habar n-au că pornim împotriva lor.

Vom da năvală peste ei ca vulturul peste porumbei. Am poruncit să nu vă slăbească un moment din ochi. Au să vă lege, pe dumneata şi pe avocat în şa. S-ar putea ca să i se facă milă căpeteniei şi să te lase să te urci în trăsura cu care ai venit, fiindcă eşti femeie şi nu poţi rezista la drum, mai ales că ne-ai face să zăbovim prea mult. În nici un caz să nu-ţi închipui că vei avea prilej de fugă sau că prietenii dumitale vor veni să te scape. Du-te acum în cort şi stai liniştită. Indienele au ordin să nu te lase să te mişti de acolo până dimineaţă.

Păru că dă ascultare ordinului, căci nu se mai auzi nimic. Aşteptarăm încă niţel, pe urmă coborârăm de pe mal şi apoi o luarăm iar înot spre malul celălalt.

Probabil că indienii alergaseră toţi la chemarea şefului lor, căci nu se mai vedea nici o santinelă pe mal. De-abia după ce trecurăm de ultimul post ieşirăm din apă. Portofelul cu bani era uscat.

În timp ce ne îndreptam spre locul unde-l lăsasem pe Emery, Dunker, care mergea alături de mine, zise zâmbind mulţumit:

— Drept să-ţi spun, *sir,* n-o să uit cât oi trăi întâmplarea de astă-seară. A ieşit mai bine decât mi-aş fi putut închipui.

— Şi-ţi pare bine?

— *Well!* Ce-ai vorbit dumneata la început cu lady n-am putut auzi, dar din ce a spus pe urmă Melton, nu mi-a scăpat o vorbă. Acum, ce mai avem de făcut?

— Nu putem hotărî numai noi doi. E foarte bine că am aflat atâtea, dar şi mai bine e că avem portofelul cu bani. Melton n-o să mai aibă timp înainte de plecare să controleze geanta şi să vadă că lipsesc banii. Nici nu mi-aş fi putut închipui ca-i voi avea atât de lesne. Cei cărora aparţin de drept au scăpat de sărăcie pentru toată viaţa.

— Eşti sigur că banii se află în portofel?

— M-aş mira să mă fi înşelat, în orice caz vom vedea

mâine dimineaţă.

Tăcui, fiindcă mi se păru că zăresc prin întuneric o umbră. S-ar fi putut să fie vreun duşman. Auzii însă îndată glasul cunoscut al lui Winnetou, zicând:

— Fraţii mei se pot apropia fără grijă, eu sunt. I-am aşteptat aici, fiindcă era locul cel mai nimerit să le pot sări în ajutor, dacă ar fi fost nevoie. Să mergem la Emery.

— Nici o santinelă pe aproape?

— Nu. Au alergat cu toţii în lagăr când s-a auzit ţipătul.

Mare îi fu bucuria lui Emery când ne văzu teferi. Ne schimbarăm hainele, pe urmă povestirăm şi prietenilor noştri ce-am aflat. Când auzi apaşul că am pus mâna pe portofelul cu bani, rămase câtva timp îngândurat, pe urmă zise:

— N-ar fi trebuit să-l ia fratele meu. Melton o să bage de seamă că lipseşte.

— N-are decât!

— Şi o să bănuiască imediat că am fost noi pe aici.

— Poate că nu deschide geanta decât mâine, poimâine sau peste câteva zile. Şi adică de ce ne-ar bănui numaidecât pe noi? Nu s-ar fi putut să-i ia vreun mogollon? Cine ştie de când n-a mai deschis-o! Şi-ar putea închipui că lipsesc de mai multă vreme. Să fi scăpat un prilej ca ăsta după ce alergăm de atâta vreme după nenorociţii ăştia de bani, ar fi fost o nesocotinţă. Şi-apoi, de unde ştii că până să fi reuşit noi să-l prindem nu înstrăina banii?

— Poate că voi da dreptate fratelui meu după ce-mi va povesti totul.

Mă executai. Când află de cele ce Melton spusese Martei, îl auzii pe apaş zicând cu oarecare mirare:

— Mi l-am închipuit mai inteligent decât a dat acum dovadă. Aşadar pleacă în fruntea a cincizeci de mogolloni ca să ne iasă înainte; ce zice fratele meu Old Shatterhand de asta?

— Ceea ce ar zice orice om cu judecată. Face o prostie

mai mare decât capul lui. Presupunând că am aflat unde s-a dus şi ne-am luat după el, trebuie să-şi închipuie că n-o să stăm în loc să pierdem vremea degeaba şi că suntem prin apropiere. E deci o mare greşeală din partea lui să ne iasă înainte. E întuneric, nu ne poate vedea urmele şi, mai mult ca sigur, nu ne va găsi. Ar trebui să plece peste o zi, după ce ar fi cercetat bine împrejurimile.

— Fratele meu a grăit ce este. Şi, apoi, sunt destul de bine pregătiţi mogollonii, ca să pornească chiar mâine dimineaţă? Era doar vorba să plece abia peste trei zile.

— Pregătirile unei trupe de indieni sunt mai reduse decât ale unei armate de soldaţi albi.

— Old Shatterhand să nu uite că nu sunt îndeajuns armele, se cer şi provizii pentru hrana trupelor. Au mogollonii destule? I-a văzut fratele meu uscând carne?

— Nu, n-am văzut nici curele şi nici funii pe care să fi fost atârnată carnea la uscat.

— Mare greşeală din partea lor, fiindcă acolo unde se duc n-au să găsească de-ale mâncării.

— Nu se află nici un fel de vânat în Valea-neagră?

— Mai deloc. Şi apoi, au vreme războinicii, care pot fi atacaţi în fiecare moment, să se ducă la vânat sau la pescuit?

— Nu prea cred. Nouă trebuie să ne pară bine de greşelile astea ale mogollonilor. Cunoaşte căpetenia apaşilor Valea-neagră?

— Da.

— Cât e de aici până la ea?

— O zi şi jumătate cu popas de-o noapte. O să conduc eu pe fraţii mei până acolo.

— Mă gândesc că n-ar fi rău să rămânem aici ca să-i salvăm pe prizonieri în lipsa mogollonilor. Ne-ar fi foarte lesne, cred eu.

— S-a gândit fratele meu şi la urmări?

— Da. Deocamdată nu ştiu că ne aflăm aici, dar o vor afla

mai târziu.

— Vor trimite cei rămaşi acasă pe cineva să le spună ce s-a întâmplat.

— Ar urma însă să înaintăm foarte încet, deoarece îi vom avea pe cântăreaţă şi pe avocat cu noi.

— Ne-ar fi o piedică îndoită, fiindcă nu vom putea da ajutor nijoraşilor în primul rând şi, în al doilea, mogollonii vor porni în număr mare după noi să ne prindă. Crede fratele meu că li se poate întâmpla ceva prizonierilor în lipsa războinicilor de acasă?

— Nu. De-abia după întoarcerea lui Melton viaţa lor ar fi în primejdie.

— Atunci, e mai bine să rămână aici, sunt în mai mare siguranţă decât dacă i-am târî după noi şi ar trebui să-i apărăm de o armată întreagă de duşmani. Deocamdată ne ducem să dăm ajutor nijoraşilor. Dacă-i biruie pe mogolloni, îi vom sili pe aceştia să ne predea nu numai pe cântăreaţă şi pe avocat, ci şi pe Melton.

— Bine. Când pornim?

— După ce va fi plecat Melton cu ceata lui de mogolloni; altminteri, venind după noi, ar da de urmele noastre şi ar prinde bănuieli.

— N-am putea-o lua pe alt drum?

— Ba da, dar nu e mai bine să aşteptăm şi să ne încredinţăm că au plecat, într-adevăr, că Melton e cu ei?

— Nu. Sunt sigur că e aşa după cum a spus el. Şi apoi, el înainte şi noi în urmă ar însemna să zăbovim prea mult, fără să le-o putem lua înainte ca să le dăm de veste nijoraşilor că sosesc. Propun deci: sau plecăm imediat, sau rămânem să-i eliberăm pe prizonieri mâine, după ce vor fi plecat războinicii mogollonilor.

— Fratele meu Old Shatterhand are dreptate. Ce părere are fratele nostru Emery?

— Să plecăm imediat. În sfârşit, banii îi avem, trebuie doar

să punem mâna şi pe drăguţul de Ionathan. Prizonierilor nu li se poate întâmpla deocamdată nimic. Învingem pe mogolloni? îi silim să ni-i predea; nu? n-avem decât să venim într-ascuns aici să ni-i luăm singuri.

— Întrebarăm, mai mult de politeţe, şi pe Dunker ce zice; fu şi el de aceeaşi părere, făcând o observaţie care nu era lipsită de temei.

— Trebuie însă să ne ferim de mogollonii trimişi în căutarea mea, zise el.

— Cum, nu s-au întors încă?

— Nu ştiu, dar cred că nu. Peste zi s-au ţinut cu siguranţă pe urmele mele. Când vor fi ajuns la pârâul unde ne-am întâlnit noi, vor fi băgat de seamă că am dat aici de alţi călăreţi şi că ne-am întors pe urmă cu toţii la Stânca-albă. Vestea pe care o vor duce acasă o să stârnească mare agitaţie printre mogolloni.

— Vestea n-are să ajungă unde trebuie, master Dunker, i-am răspuns eu. Nu vezi ce vreme e? De vreun sfert de ceas suflă un vânt rece şi a şi început să burniţeze. Şi-apoi începuse să se întunece când am plecat de la pârâu. Până s-ajungă ei acolo, se va fi întunecat de-a binelea. Ca să nu-ţi piardă urma, se vor fi oprit acolo unde i-a apucat noaptea, dar dacă au făcut marea greşeală să-şi urmeze drumul până la pârâu, fie că te credeau acolo, fie ca să-şi adape caii, nu puteau să vadă nici urmele dumitale, şi nici pe-ale noastre.

— Şi mai e ceva: calul luat de la mogolloni e cel mai bun şi mai iute de picior din tot lagărul, şi-şi vor închipui că nu te pot ajunge. Există deci două ipoteze: ori s-au întors şi se află acum în lagăr, renunţând la urmărire, ori sunt pe urmele dumitale şi au poposit undeva până dimineaţă, iar ploaia care se înteţeşte din ce în ce, şterge cu desăvârşire urmele.

— *Well.* Bine ai grăit, *sir!*

— După mine, cred că n-avem nici un motiv să ne temem de ei.

— Aşa e cum a spus fratele meu Old Shatterhand, încuviinţă apaşul. Peste un sfert de ceas va turna cu găleata şi nu se va mai cunoaşte că am trecut pe-aici. Să încălecăm.

— Poate Winnetou să ne ducă în aşa fel ca sa nu ne poată urmări mogollonii?

— Da. Ei vor ţine drumul pe care l-am făcut noi ieri până la prânz. Dacă o luăm niţel mai la dreapta, n-au să ştie încotro ne-am îndreptat.

Să fi fost ora două din noapte când am lăsat în urmă locurile unde făcuserăm interesanta noastră partidă de înot. Vântul sufla cu putere şi ploaia ne biciuia faţa. Pentru mine şi Dunker n-avea nici o importanţă, fiindcă mai uzi de cum fuseserăm în pârâu nu se putea, aşa că ţineam cu bărbăţie piept pâraielor care se revărsau din cer peste trupurile noastre îngheţate.

14. Aliaţi cu nijoraşii

Ne bizuiam poate prea mult pe rezistenţa cailor noştri, deşi ei erau mai odihniţi ca noi, mai întâi la cetăţuie şi apoi în timpul cât aşteptau întoarcerea noastră de la lagărul mogollonilor.

Cu tot întunericul de nepătruns care ne înconjura, Winnetou nu greşi niciodată drumul.

Când se lumină de ziuă, ne aflam pe o câmpie întinsă, spălată de ploaie.

Winnetou arătă spre miazănoapte şi zise:

— Colo, la o jumătate de ceas de aci, e drumul pe care l-am făcut ieri, înainte de a ne întâlni cu fratele nostru Dunker. Să dăm pinteni cailor şi să-i zorim, deoarece e lumină şi vedem bine încotro mergem.

Vântul se potolise, ploaia încetă şi norii se împrăştiară. Soarele, care răsărise de mult, ne încălzea mădularele înţepenite de frig. Ploaia îşi făcuse datoria, spălând urmele cailor.

Cu mult înainte de amiază, când noi nu vedeam încă nimic, Winnetou arătă cu mâna spre răsărit şi zise:

— La depărtare de un ceas e pădurea unde ne-am întâlnit cu căpetenia nijoraşilor. Trebuie să recunoască fraţii mei că nu ne-am pierdut vremea degeaba pe drum.

Pădurea părea să se prelungească spre miazăzi şi până la prânz o şi străbătuserăm. Ne oprirăm niţel ca să răsufle caii. După ce-i lăsarăm vreo două ceasuri să pască ne urmarăm calea, dar nu în aceeaşi direcţie. Întrebându-l de ce s-a abătut din drum, apaşul ne răspunse:

— Suntem acum mult prea departe ca să ne temem că vom fi ajunşi de mogolloni. Vreau să vă arăt şi drumul pe care îl vor lua ei, fiindcă s-ar putea să ne prindă bine să-l cunoască

şi fraţii nici.

Nici un strop de apă pe unde treceam. De-abia spre seară băgarăm de seamă, după iarba grasă a câmpiei, că ne aflăm în apropierea unui pârâiaş pe care-l şi zărirăm repede după tufele care creşteau în jurul lui.

— Poposim aici? întrebă Emery.

— Nu, răspunse Winnetou.

— Ar trebui să ne adăpăm caii.

— Atâta numai, pe urmă mergem mai departe, ca să putem străbate încă înainte de-a se înnopta pădurea care se zăreşte colo şi... uff ! Jos de pe cai, repede!

Ne uitarăm şi noi spre pădure şi zărirăm cinci călăreţi care veneau spre noi. Nu ne văzuseră încă, deoarece erau prea departe şi tufele le opreau vederea.

Sărirăm de pe cai, puserăm mâna pe puşti Şi ne pitirăm după tufe.

Călăreţii aveau cai buni, nici o armă, doar desagi cu merinde atârnaţi de oblânc.

— Iscoade, zisei eu.

— De-ale nijoraşilor, răspunse apaşul. Călăreţii nu sunt zugrăviţi în culorile de război, dar nu pot fi altceva. Deşi sunt prietenii noştri, ar trebui să le dăm o învăţătura de minte.

Avea dreptate. Iscoadele trebuie să fie cât se poate de prudente, pe când acestea....! Nici când fură la o mică depărtare de noi nu văzură că ne aflam lângă pârâu. Şi chiar fără asta ar fi trebuit să cunoască după dâra din iarbă că e cineva acolo. Veneau atât de nepăsători, ca şi când s-ar fi simţit în cea mai mare siguranţă.

Când ajunseră la vreo douăzeci de paşi trecurăm ţevile puştilor printre tufe şi Winnetou le strigă cu glas tunător:

— Staţi! Un pas înainte sau înapoi, şi tragem! Îi struniră speriaţi caii şi se uitară înfricoşaţi spre tufiş.

— Care din voi face o mişcare, e mort! ameninţă apaşul. Descălecaţi şi aruncaţi armele la pământ.

— Cine sunteţi? întrebă unul din călăreţi.

— Suntem zece războinici viteji de-ai mogollonilor, înarmaţi până în dinţi. Dacă faceţi un pas, vă ucidem pe loc.

— Uff! Marele Manitu şi-a întors faţa de la noi... Vrea să cădem prizonieri în mâinile mogollonilor, dar fraţii noştri ne vor salva!

Cel care vorbise sări cel dintâi din şa şi aruncă jos pumnalul, ceilalţi îl urmară. Stăteau acum ţinându-şi caii de căpestre şi aşteptau să vadă ce vor face duşmanii.

Winnetou ieşi dintre tufe şi zise cu asprime:

— Ce fel de războinici sunteţi voi care vă duceţi aşa de orbeşte la moarte? Sau poate că sunteţi chiar iscoade?

— Uff! Uff! strigă unul din ei, Winnetou, căpetenia apaşilor!

— Vreţi să aflaţi ce fac mogollonii şi umblaţi cu ochii închişi, fără să vă uitaţi ce e înaintea şi în jurul vostru?

— Ştiam că mogollonii vor porni de-abia peste trei zile, încercă el să se scuze.

— E un motiv să n-aveţi ochii în patru? Chiar dacă gloata mogollonilor n-a sosit încă, vă puteaţi închipui că au trimis iscoade. Nesocotinţa voastră e de neiertat. Să fi fost noi duşmani de-ai voştri, nu mai ajungeaţi îndărăt la ai voştri, fiţi siguri!

— Să ne omoare mai bine fratele nostru decât ne spună astfel de vorbe de ocară.

Indianul era sincer în durerea lui. O mare ruşine pentru un războinic, şi mai ales trimis ca iscoadă, e să fie învinuit de o neglijenţă atât de mare. Şi încă de vestitul Winnetou, marea căpetenie a apaşilor! Se uita, sărmanul, în pământ, aşteptându-şi parcă osânda.

Lui Winnetou i se făcu milă.

— Winnetou nu e căpetenia voastră, zise el mai blând. Nu vrea să vă certe, ci să vă înveţe că un războinic trebuie să fie cu ochii în patru chiar şi în timp de pace, nu numai în război.

Cine v-a trimis ca iscoade?

— Săgeata-iute, căpetenia noastră.

— Adusese pe cineva cu el?

— Da. Pe un tânăr alb şi pe un prizonier tot alb. A dat în grijă războinicilor noştri să-l păzească pe acesta cât se poate de straşnic.

— Ştiţi voi cine l-a predat?

— Da.

— Atunci ştiţi şi cine e ascuns acolo după tufe.

— Ştim. Old Shatterhand şi încă un frate viteaz, războinic alb.

— Aşa e. În afară de ei mai e încă un războinic cu noi, care se pricepe mai bine ca oricare altul să găsească potecile cele mai ascunse. Luaţi-vă cuţitele de jos şi veniţi cu caii voştri după noi lângă pârâu.

Când ne văzură, salutară foarte respectuos şi aşteptară cu ochii plecaţi să vadă ce primire le facem. Ca să-i îmbărbătăm, le întinserăm mâna şi eu le zisei cu glas prietenos:

— Fraţii noştri sunt bineveniţi printre noi. Să şadă jos şi să ne spună ce însărcinare au din partea căpeteniei lor.

Felul cum le vorbisem şi atenţia pe care le-o dăduse Emery şi Dunker întinzându-le mâna, făcură să le mai piară sfiala.

Nijoraşul, care părea să fie conducătorul tovarăşilor săi, răspunse în numele tuturor:

— Manitu ne-a învrednicit să vedem cu ochii noştri pe vitejii şi renumiţii vânători şi războinici de care s-a dus vestea în munţi şi savane. Nu ne e nouă îngăduit să stăm alături de ei; de aceea vom şedea mai la o parte pe mal şi să ne desfătăm la auzul cuvintelor lor înţelepte.

— Fraţii mei vor fi şi ei în curând războinici vestiţi şi-i rugăm să şadă lângă noi, altminteri vom crede că ne consideră duşmani, nu prieteni.

Se supuseră sfioşi, dar măguliţi de cinstea pe care le-o

făceam. La întrebarea repetată de mine despre însărcinarea pe care le-o dăduse căpetenia lor la plecare, conducătorul răspunse:

— Săgeată-iute nu ne-a dat instrucţiuni anumite. Ne-a spus sa ne ducem la Stanca-albă sau, dacă mogollonii au şi pornit la drum, să aflăm încotro s-au dus şi să dăm de veste alor noştri.

— Era vorba să rămâneţi toţi împreună, sau să vă despărţiţi?

— Nu. Pe măsură ce înaintăm, câte unul din noi să se întoarcă să spună ce-a văzut.

— Unde?

— La Valea-neagră.

— Acolo vă aşteaptă căpetenia?

— Da.

— Are mulţi războinici cu el?

— Deocamdată, nu. Ceilalţi au rămas acasă să pregătească merindele şi să-şi întocmească talismanele. Căpetenia noastră zicea că vor veni şi fraţii noştri cei vestiţi să lupte alături de noi.

— Aşa şi e. Eram în drum spre feciorii nijoraşilor. Veneam să le aducem veşti şi să le oferim cunoştinţele şi priceperea noastră în război, deoarece am făcut legământ de prietenie cu ei. Acum, fiindcă ne-am întâlnit, cred că nu mai e nevoie să ne ducem noi la Valea-neagră; să plece unul de-ai voştri săi spună căpeteniei ce avem de comunicat; ceilalţi rămân aici, ca să avem pe cineva la îndemână pentru acelaşi scop. Noi ne întoarcem să spionăm pe mogolloni, poate aflăm ceva important. Câţi războinici au nijoraşii în total?

— De patru ori câte o sută.

— După cât mi s-a părut mie, numărul mogollonilor pare să fie mai mic. Eu nu cunosc Valea-neagră unde şi-a ales Săgeată-iute locul de luptă, dar îmi închipui că ştie el ce face.

— Ar fi destul de potrivit, nu însă în împrejurările de faţă.

Mogollonii l-au ales şi ei şi vor trimite iscoade în cercetare. Ar fi deci mai nimerit să-i atacăm înainte de-a şti care e situaţia duşmanului.

— Cunoşti tu un loc prielnic pentru un astfel de scop?

— Da. I se zice „Platoul canionului” şi se află la o depărtare de trei ceasuri călare de-aici. Nu e decât o singură potecă pe care s-ajungi pe platou, dar atât de îngustă încât nu pot încăpea decât doi călăreţi o dată. De sus de pe platou ai la dreapta în vale canionul foarte adânc, peretele de stâncă pieziş în faţă, şi la stânga a treia latură a triunghiului. Aici se află o pădure mărginită de tufe dese. Când vrei să cobori de pe platou trebuie să treci de canion până la un povârniş cu o potecă tot atât de îngustă, care răspunde în Valea-neagră. Trebuie să recunoască fratele meu Charlie că loc mai potrivit pentru împresurarea duşmanului nici că se poate.

— Nu cunosc nici platoul şi nici Valea-neagră, deci nu ştiu care din două e de preferat, dar dacă fratele meu crede că platoul e de preferat, n-am nici un motiv să mă îndoiesc. Ce atitudine crede Winnetou că trebuie să luăm noi?

— Să se ducă unul din nijoraşi la căpetenia lor şi să-i spună că e mai bine să-i aştepte pe mogolloni la platou, nu în vale. Jumătate din războinicii săi să se ascundă în pădure, iar cealaltă jumătate în spatele stâncii.

— Atunci, nu călări?

— Nu. Să lase caii în paza câtorva din ei, o sută cincizeci să se ascundă în pădure şi tot atâţia după stânca pe care o pot urca lesne cu piciorul. Mogollonii, urcând platoul, vor avea la stânga vrăjmaşul, în faţă tot pe vrăjmaş, iar la dreapta prăpastia adâncă, unde nu pot fugi.

— Aşa e. Dar nu s-ar putea întoarce pe potecă?

— Nu.

— De ce?

— Pentru ce întreabă fratele meu, nu ghiceşte motivul?

— Parcă... Winnetou vorbea adineauri de trei sute de

războinici ai nijoraşilor, pe când, din câte am aflat, ar fi patru sute. Ar rămâne deci o sută care să se ascundă undeva pe potecă şi să nu-i lase pe mogolloni să coboare de pe platou. Am ghicit sau nu?

— Fratele meu mi-a ghicit gândul. Crede el însă că ar fi bine să se ascundă suta de nijoraşi cu puţin înainte de sosirea duşmanului?

— Nu, fiindcă s-ar da de gol după urmele lăsate. De altminteri, cred că am fi mult mai câştigaţi dacă i-am putea avea la îndemână.

— Aşa cred şi eu. Ne întoarcem acum de unde am plecat ca să-i observăm pe mogolloni şi-i trimitem vorbă lui Săgeată-iute să ne expedieze pe cei o sută de războinici, pentru că s-ar putea să avem trebuinţă de ei.

— Ne-am înţeles! În nici un caz să nu vină pe drumul ales de mogolloni, ca să nu se întâlnească în drum cu ei sau să le vadă urmele.

Ai dreptate. S-o ia prin altă parte.

— Şi noi să le hotărâm un loc unde să ne găsească.

— La asta mă gândeam şi eu acum.

— Apoi, întorcându-se spre cei cinci nijoraşi întrebă:

— Au auzit fraţii mei de Napian-pinum până acum?

— Da, răspunse şeful lor. Napian-pinum e un deal cu multe cotituri, de aceea i s-a zis Napian-pinum, Dealul-şerpilor.

— Acolo să trimită Săgeată-iute pe cei o sută de războinici ai săi imediat după ce va primi vestea noastră. Aţi înţeles tot ce-aţi auzit?

— Da.

— Atunci să plece imediat unul din voi ca să spună căpeteniei voastre ce-am hotărât, încheie Winnetou.

— Să-i mai spună, adăugai eu, că mogollonii sunt pe drum, aşa că nu e vreme de pierdut. Noi vom veni în urma lor, şi îndată ce ne vom întâlni cu cei o sută de războinici ai

voştri şi-i vom şti pe mogolloni pe platou, le vom tăia calea dacă vor căuta să fugă. Cum se numeşte locul unde ne aflăm acum?

— Izvorul-în-umbră.

— Veţi spune deci căpeteniei că aţi pornit de la Izvorul-în-umbră, ca să ştie cum să socotească timpul şi depărtarea. Să-i mai spui că-l rog să păzească pe cât se poate mai cu străşnicie pe prizonierul încredinţat lui de mine, pentru că dacă s-ar întâmpla să fugă ne-ar fi foarte greu să-l mai prindem. Dar, oare, cât să fie de aici până la Dealul-şerpilor?

— Cu caii noştri ajungi în trei ceasuri, răspunse Winnetou.

— În ce direcţie?

— În direcţia nord-estică.

— Şi noi venim dinspre nord-vest. Aşadar Dealul e cam în direcţia cetăţuii?

— Da.

— Şi Ionathan Melton vrea să se îndrepte într-acolo cu cincizeci de mogolloni ca să ne prindă. Hm! Mi-a venit ceva în gând... Cât e de aici până la Valea-neagră, unde se află Săgeată-iute?

— Vreo cinci ceasuri de drum călare.

— Atunci să pornim imediat la Dealul-şerpilor. Peste cinci ceasuri trimisul nostru a ajuns la destinaţie; un ceas le trebuie pentru pregătirea celor o sută de războinici — pot fi deci în unsprezece ceasuri aici şi după alte trei la Dealul-şerpilor, unde ne vom afla noi.

— Pentru ce zoreşte aşa fratele meu? întrebă Winnetou.

— Fiindcă am avea astfel posibilitatea să-l prindem, pe Ionathan Melton cu cei cincizeci de mogolloni ai lui.

— Ar trebui atunci să ne ducem după el până la cetăţuie, zise Emery.

— Cum, crezi că s-a dus într-acolo?

— Bineînţeles. Vrea să ne prindă; ne iese înainte şi, cum nu o să ne întâlnească în drum, se va duce cu siguranţă la

cetăţuie, unde va afla ca am plecat de mult. Până să se întoarcă el, noi i-am biruit pe mogolloni şi-l putem aştepta fără grija. De-abia atunci vom putea pune mâna pe el.

— Şi Judita?

— Hm! Asta se va fi înapoiat de mult la pueblo.

— Nu prea îmi vine să cred. Părerea mea e că s-a dus mai degrabă la Stânca-albă.

— Crezi că au găsit-o yumaşii ei după ce am lăsat-o noi în pădure?

— Cu siguranţă. Hotărârea ei era să-l ajungă din urmă pe Ionathan Melton. Şi apoi mai avea încă două motive ca să nu se întoarcă din cale. Întâi fiindcă făcuse o bună bucată de drum şi i-ar fi trebuit tot atâta timp până la cetăţuie cât până la Stânca-albă, şi al doilea pentru că ştie acum foarte bine că ne-am dus să-l găsim pe Melton. Se teme pentru viaţa lui şi vrea să-l prevină. De aceea presupun că şi-a continuat drumul şi nici gând n-a avut să se întoarcă.

— Şi?

— În cazul acesta nu se poate să nu se întâlnească în drum cu Melton, care va afla de la ea că ne-am dus la Stânca-albă şi se va înapoia în grabă la mogolloni ca să le dea de ştire. Îmi dai sau nu dreptate?

— De, ştiu şi eu! N-aş vrea să te contrazic. Mai departe.

— Dacă presupunerile mele sunt adevărate îl putem prinde pe Melton înainte de-a ajunge el la mogolloni. Cu ajutorul celor o sută de nijoraşi îi biruim lesne pe cei cincizeci de mogolloni ai lui şi avem două avantaje: pe de o parte numărul mogollonilor a scăzut cu cincizeci, şi pe de alta Melton nu ne mai poate scăpa.

— Foarte frumos ce spui tu şi cred că am reuşi de data asta ca şi în atâtea altele, mă îndoiesc însă de avantajele care zici tu că le-am avea. Dacă punem mâna pe cei cincizeci de mogolloni, nu am slăbi numai numărul lor, ci şi pe al nostru, fiindcă ne trebuie o grămadă de inşi ca să-i păzească.

— Admit. Şi altceva?

— Şi ce folos avem dacă îl prindem pe Ionathan Melton cu o zi mai curând? Îl lăsăm acum să se întoarcă la mogollonii lui şi-l împresurăm mâine odată cu ei la platoul canionului.

— Ai avea dreptate dacă nu ne-am expune la un lucru: te pomeneşti că după ce-şi va avea pe iubita lui Judita nu o să mai vrea să-i însoţească pe mogolloni la Valea-neagră. Ne-a alunecat de atâtea ori printre degete încât nu vreau să scap prilejul care mi se oferă.

— Bine, dar ai recunoscut şi tu că ne scădem singuri forţele.

— Nu atât pe cât crezi. O sută de prizonieri dezarmaţi se pot păzi foarte bine cu treizeci de oameni, aşa că tot ne mai rămân şaptezeci.

— Şi zici să atâţia ajung?

— Prea destul! Scopul nostru e să-i împiedicam pe mogollonii ajunşi pe platou să fugă îndărăt, cum poteca nu e mai lată decât să treacă doi oameni călări în acelaşi timp, ajung — dacă gluma se îngroaşă — şase inşi să-i ţină la respect, nu şaptezeci. Nu cunosc situaţia locului, dar din descrierea lui Winnetou mă încumet să apăr poteca numai cu zece-doisprezece oameni. Vezi deci că despre o slăbire a forţelor nu poate fi vorba.

— Bine a grăit fratele meu, încuviinţă Winnetou. Vom pleca imediat la Dealul-şerpilor, rămânând ca nijoraşii să vină cât mai curând acolo. S-ar putea ca să trimitem în timpul drumului unul sau doi din nijoraşii pe care îi luăm cu noi să le mai spună ce mai au de făcut.

Cuvintele apaşului erau hotărâtoare.

Vi se va părea foarte ciudat că nu v-am mai pomenit nimic despre portofelul luat din geanta lui Melton. Drept să vă spun, eram şi eu foarte curios să ştiu ce e în el, dar nu-mi venea să-l deschid până nu va fi şi proprietarul lui adevărat de faţă.

Probabil că tovarăşii mei erau de aceeaşi părere, deoarece

nici unul nu spusese nimic. De-abia acum, pe când ne adăpam caii înainte de plecare, îl auzii pe Dunker zicând:

— După cum văd eu, *sir,* la toate ne-am gândit, numai la un lucru nu, tocmai la ce e mai important.

— Ce anume?

— Portofelul; ar trebui să vedem ce e în el.

— Conţinutul lui nu ne priveşte.

— Aşa e, totuşi ar fi trebuit să te convingi că n-ai luat altceva în locul banilor. S-ar putea prea bine ca Melton să-i fi ascuns în altă parte.

— Hm! Există şi posibilitatea asta...

— Atunci n-ar strica să te uiţi ca să vezi dacă nu te-ai păcălit.

— Aş fi însă mai bucuros să-i spun proprietarului că nu m-am atins de el.

— Pentru ce? Nu cred ca mister Vogel să ne socotească pungaşi. Ia te uită, zău, ce e în portofel! Te pomeneşti că o fi cine ştie ce fleacuri înăuntru şi ţi-ai pus viaţa în primejdie degeaba. Să-l scutim pe violonist de o decepţie.

Recunoscui că avea dreptate şi, cum ceilalţi erau de aceeaşi părere, scosei portofelul din buzunar şi-l deschisei în faţa lor. Avea mai multe despărţituri şi în fiecare din ele era câte un plic de piele prevăzut cu o mică încuietoare. Se aflau în ele bancnote americane, engleze, germane, franceze, şi acţiuni de-ale altor state şi cecuri de o valoare incalculabilă. Nu cred să fi trecut multora atâţia bani dintr-odată prin mână.

— *All devils!* exclamă Dunker, holbând ochii. Aici sunt milioane, domnule! Ce n-ar da feciorul tatii să fi fost bătrânul Hunter tată-său sau alt neam de-aproape! Ia să numărăm...

— Nu, am răspuns eu. Am văzut că nu m-am înşelat, ajunge. Proprietarul singur are dreptul să-i numere.

Pusei plicurile la loc şi băgai portofelul în buzunar. Văzusem într-o despărţitură a lui şi câteva hârtii, dar nu le scosesem dinadins, ca să nu-i trezesc curiozitatea lui Dunker,

care ar fi stăruit să le cercetez, şi poate pe mine m-ar fi ispitit gândul s-o fac.

Părăsirăm Izvorul-în-umbră şi ne îndreptarăm spre nord-est. călăuziţi tot de Winnetou.

Se însera, pe urmă se întunecă de-a binelea, apaşul nu se abătu cu un pas din direcţia urmărită de noi. Cerul era senin şi atmosfera atât de limpede şi străvezie, încât se putea vedea până departe.

După un drum neîntrerupt de trei ceasuri, zărirăm un deal mare, întunecat, ridicându-se în faţa noastră.

— Dealul-şerpilor, zise Winnetou arătând într-acolo.

Făcurăm un ocol în jurul lui ca să ajungem la. un izvor, unde socoteam să poposim. Tocmai ne spunea Winnetou că nu mai e mult până acolo, când îşi opri brusc calul şi zise în şoaptă:

— Sst! Tăcere!

Ne aplecarăm imediat pe gâtul cailor şi le apăsarăm mâinile pe nări ca să nu sforăie.

— Ce e, ai văzut ceva? îl întrebai eu încet.

— Nu, dar am mirosit. Adulmecă aerul. Miroase a lemn aprins, răspunse el.

— În ce direcţie?

— Drept înaintea noastră. Trebuie să fie lângă izvor. Să m-aştepte niţel fraţii mei.

Descăleca şi-mi aruncă frâul calului.

— Atât de aproape e izvorul că se poate auzi până acolo sforăitul calului?

— Dacă are cineva un auz bun, da. Întoarceţi-vă mai bine o bucată de drum, că vin şi eu îndată.

Cu aceste cuvinte dispăru în tufiş. Noi făcurăm niţel calea întoarsă şi ne oprirăm când crezurăm că ne-am îndepărtat îndeajuns. Trecu multişor până să vină Winnetou. Eu nu simţisem nici urmă de miros, pe când el, omul naturii, poseda simţuri atât de dezvoltate încât mă punea uneori pe gânduri.

Îl văzui întorcându-se în picioare, nu târându-se, ceea ce însemna că nu există nici o primejdie pentru noi.

— Au să se bucure grozav fraţii mei când le-oi spune pe cine am văzut, zise el.

— Pe cine? întrebă Dunker, care era cel mai curios dintre noi.

— Pe femeia albă căreia îi ziceţi Judita.

— Ei drace! Tare-aş vrea s-o văd şi eu la faţă. Mi-aţi povestit atâtea despre ea, încât ard de nerăbdare s-o cunosc şi eu.

— Nu numai că ai s-o vezi, dar o să ai prilejul să şi vorbeşti cu ea, master Dunker, spuse Emery râzând.

— Cum aşa? întrebai eu.

— Păi, sper că de data asta n-o s-o mai lăsăm sa-şi facă mendrele cu noi. Nu ne-a făcut destule până acum?

— Vrei, ori nu, să-l prindem pe scumpul nostru Ionathan?

— Cum să nu vreau!

— Trebuie să-ţi repet încă o dată ce ţi-am mai spus: Melton vrea să ne scape iar. Dacă nu se întâlneşte cu nimeni în drum, crede că ne aflăm tot la cetăţuie, şi se duce acolo. Până acolo e cale lungă şi ne alunecă printre degete. Dacă se întâlneşte însă cu Judita, află de la ea că suntem aici şi rămâne unde e, ca să ne prindă cu ajutorul mogollonilor. Înţelegi acum?

— S-ar putea să fie cum spui tu dacă prevederile tale s-ar adeveri, dar dacă nu? E deci mai bine să punem mâna pe muierea asta afurisită.

— Nu, spuse Winnetou hotărât. Nu trebuie să ne atingem de ea, ci s-o lăsăm să-l regăsească pe Ionathan al ei.

— E fratele meu atât de sigur? îl întrebai eu.

— Dacă Ionathan nu e orb şi cei cincizeci de mogolloni ai lui au ochi să vadă, nu se poate să n-o întâlnească pe femeia albă. V-am spus că drumul la cetăţuie trece la o depărtare de o jumătate de ceas de-aici. E un şes întins, fără copaci sau

tufişuri. Femeia albă a făcut un foc atât de mare acolo, lângă izvor, că flăcările lui se ridică până în slava cerului şi se pot vedea cale de o jumătate de ceas.

— Cu atât mai bine. Dacă Ionathan Melton trece pe-acolo sau se află prin apropiere, nu se poate să nu-l zărească. Dar dacă n-a ajuns încă aici sau a şi trecut?

— De trecut n-a avut când să treacă, fiindcă n-are cai buni ca noi şi nu e grăbit. În pasul obişnuit al cailor nu putea s-ajungă mai departe decât unde suntem noi acum, şi fiindcă apa acestui izvor e cea mai bună din tot ţinutul, e aproape sigur că vor veni aci să poposească peste noapte.

— Ar avea haz! râse englezul. Am pune mâna pe toată şleahta în acelaşi timp, adică pe Judita, Ionathan, yumaşi şi mogolloni.

— Nu te bucura degeaba, îi zisei eu. Deocamdată nu sunt încă aici, şi e îndoielnic dacă vor veni.

— Şi noi ce facem acum?

— Aşteptăm, asta facem. O să mă furişez şi eu până la Judita. Winnetou o să mă însoţească. De-abia după ce ne vom întoarce vom hotărî ce-i de făcut.

— Şi noi?

— Vă întoarceţi încă o bucată de drum. Nu se ştie ce se poate întâmpla, şi e mai bine să ne căutăm un loc sigur.

După ce găsirăm un loc potrivit de unde nu puteam fi văzuţi, descălecarăm, iar eu plecai cu Winnetou înapoi de unde venisem.

15. Spionaţi

Ajunşi la punctul unde simţise apaşul mirosul de fum, acesta nu luă aceeaşi direcţie ca atunci, adică în tufiş, ci coti pe lângă poalele muntelui, unde copacii erau mai deşi.

Nu mai văzurăm stelele deasupra noastră şi un întuneric adânc domnea în juru-ne. Înaintam pe dibuite, Winnetou înainte, eu după el.

Mergeam astfel pas cu pas de vreun sfert de ceas, când zărirăm deodată prin desişul pădurii lumina focului. Acum puteam înainta mai repede, dar şi mai cu băgare de seamă, fiindcă puteam fi văzuţi mai bine ca adineauri. Ne târâm pe burtă şi numai în umbra copacilor. La un moment dat, apaşul întoarse capul şi-mi şopti:

— Îl voi duce pe fratele meu într-un loc cum nici nu se poate mai bun pentru o iscoadă.

Avea dreptate: ne aflam acum la o înălţime de vreo patru coţi de panta dealului. Apa izvora din stâncă dedesubtul nostru şi părea că i-ar fi cu neputinţă cuiva s-ajungă până la noi. Totuşi nu era chiar aşa, căci pinii se înghesuiau unul lângă altul pe râpă, formând însă un ascunziş minunat pentru noi.

Winnetou dispăru printre ei, iar eu mă ţinui după el. Ne lăsam binişor din copac în copac, tot cu picioarele înainte, până ce ajunserăm devale, unde ne oprirăm să ne ascundem după un trunchi mai gros.

Lângă noi, pe stânga, ţâşnea izvorul din stâncă; pe dreapta, se înălţa dealul drept şi neted ca un zid. N-ai fi crezut că locul unde stăteam noi ar fi putut adăposti un om, dar încă doi. Înainte de a-şi trimite apa mai departe, izvorul formase în juru-i un mic bazin, lat de vreo trei coţi. Dincolo de el şedea frumoasa Judita, înaintea unei colibe improvizate anume de

yumaşi din crengi de brad, acoperită cu nuiele împletite. Alături, ghemuit la pământ, un indian stătea cu ea la taifas. Deşi vorbeau destul de încet, puteam auzi foarte bine de acolo de unde eram, şi-i vedeam pe amândoi destul de bine la lumina flăcărilor. Indianul era tot fosta gazdă care ne ademenise în casa lui în drumul nostru spre cetăţuie.

— Ce zici, aşa-i că locul e nimerit? îmi şopti Winnetou.

— Admirabil! Îl ştiai mai de mult?

— Nu. L-am descoperit adineauri. Izvorul îl cunoşteam eu, dar de când n-am mai fost pe-aici copacii au crescut foarte mult.

Adevărat că locul era minunat pentru spionat, dar şi destul de primejdios. Crăcile sub care ne adăpostiserăm noi erau atât de scurte, încât era o adevărată minune să nu te vadă cineva.

Ascultam cu încordare ce vorbesc cei doi. Conversaţia se învârtea din întâmplare în jurul nostru.

— Senior Melton n-a procedat bine, zicea indianul. Nu trebuia să-i atace pe câinii aceia în casa mea. Erau la adăpost; se puteau apăra şi ştiau că trebuie să se ferească, de aceea era greu să le poţi face ceva.

— Vroiam să-i prindem vii.

— Foarte rău! Şi-aşa, şi-aşa erau să fie omorâţi. Atunci de ce nu de la început?

— Bine zici. M-am căit pe urmă şi eu. Să-mi mai cadă ei o dată în mână şi ştiu eu ce am de făcut...

— Aş! S-ar întâmpla ce s-a întâmplat alaltăieri lângă stâncă. Ce uşor ar fi putut fi împuşcaţi. Dar ceilalţi ziceau s-aşteptăm până ce vor adormi. Mare greşeală. Era întuneric beznă şi vântul bătea cu atâta putere. Încât nici nu ne-ar fi simţit venind. Cum am fi ajuns la câţiva paşi de ei, fii sigură că n-ar fi scăpat nici unul de gloanţele noastre. Noi, ca proştii, i-am lăsat până ce ne-au descoperit.

— Păi nu v-au făcut nimic, deşi puteau şi ei să vă împuşte.

— Ţi-ai găsit! Ăştia sunt nişte fandosiţi, nu pot să vadă sânge. Sper c-o să-i găsim în curând la Stânca-albă. Să spună ceilalţi ce-or vrea, mie nu-mi pasă, eu fără scalpurile lui Winnetou şi Old Shatterhand nu mă întorc acasă.

Scoase în acelaşi timp pumnalul de la brâu şi-l flutură în vânt. Vedeam bine că indianul nu glumea. Şi ce-i făcuserăm noi yumaşului? Nimic. Singura vină era că luasem cândva apărarea emigranţilor şi a stăpânului haciendei del Arroyo. Trecuse însă multă vreme de-atunci şi apoi ne purtaserăm cât se poate de îngăduitor cu yumaşii, făcând pe urmă pace cu ei. Omul acesta era deci o brută şi înţelesei abia acum de ce femeia lui nu-l putea suferi.

— E greu ce vrei tu, răspunse Judita. Pe ăştia nu pui tu aşa de uşor mâna.

— Pentru ce nu?

— Sunt alţii în stare s-o facă, nu tu. Când vom fi la Stânca-albă şi-i voi spune lui senior Melton şi însoţitorilor lui că ne-au scăpat şi că au pornit într-acolo, vor trimite probabil oameni să-i prindă şi mogollonii îşi vor lua ei scalpurile lor.

— Fie şi-aşa. Tot ce vreau e să-i văd la stâlpul de tortură, ca să...

— Oh, oh! se auziră glasurile celor din jurul focului şi-şi curmă vorba.

— Yumaşii săriră toţi în picioare şi priveau, mai întâi speriaţi, pe urmă bucuroşi, la un om care ieşea din tufiş şi înainta spre foc. Îl văzurăm şi noi. Era... Melton!

— Ionathan! strigă Judita, repezindu-se spre ei..

— Judita! răspunse Ionathan Melton, cuprinzând-o în braţe.

— De unde vii? îl întrebă ea după ce se sărutară de câteva ori.

— De la cetăţuie. Dar tu?

— De la Stânca-albă. Tu unde te duceai acum?

— La mogolloni. Şi tu?

— La cetăţuie.

— De ce? Ce vrei să faci acolo? Mulţumeşte-te că ai scăpat atât de lesne.

— Vreau să-i prind pe aceia care m-au făcut să fug de-acolo, asta vreau!

— Degeaba te duci, nu mai sunt acolo, s-au dus la Stânca-albă.

— Ei drăcia-dracului! Sunt înainte sau în urma noastră?

— Înainte.

— Aşadar aţi plecat după ei.

— Da.

— De când?

— Am pornit imediat după plecarea lor, fiindcă îţi duceam grija.

— Atunci nu au avut când s-ajungă la Stânca-albă.

— Trebuie să fi câştigat mult din timp, fiindcă m-au prins în drum, m-au târât în pustietate şi m-au lăsat singură acolo. Nu cunoşteam ţinutul şi am rătăcit toată ziua prin pădure. Am stat peste noapte sub cerul liber, era îngrozitor, până ce m-a găsit a doua zi unul din yumaşii noştri pornit să mă caute.

Atunci au şi ajuns azi-dimineaţă la Stânca-albă. Să fi ştiut! Noi n-am văzut nici o urmă de-a lor. Dar ia spune, Vogel e tot la cetăţuie, nu-i aşa?

— Nu, au dat de el şi l-au luat cu ei.

Melton bătu cu piciorul în pământ înfuriat.

— Dracul le-a arătat locul unde era sau ai scăpat tu vreo vorbă?

— Nu; mă ştii că sunt destul de înţeleaptă şi şireată, dar degeaba. Au descoperit singuri gangul şi lacul din pământ.

— Trebuie să-i prind neapărat:... Trebuie, auzi? Dacă nu-i omor sunt pierdut! Gangul era singurul loc unde mă puteam ascunde fără frică. Dar ce, nu e şi tata cu tine?

— L-au luat dânşii la plecare. Au năvălit în odaia lui, l-au legat şi l-au târât după ei.

— Pe toţi dracii... Asta-i o mare nenorocire la care nu m-aş fi aşteptat... bâigui el. Bine că i-a dat bătrânului în gând să ascundă banii în cizme.

— I-au găsit şi i-au luat.

— Atunci... atunci... ticăloşii ăştia au făcut legământ cu diavolul! Stai să şed jos... mi s-au tăiat picioarele...

Faptul că luasem banii îl impresionase mai mult decât soarta tatălui său. Şedea cu coatele pe genunchi şi pusese capul în palme fără să scoată un cuvânt. Judita stătea lângă el şi-i spunea cuvinte de mângâiere pe care el părea că nici nu le aude.

Mi-apropiai capul de-al lui Winnetou şi-i şoptii la ureche:

— Ar fi lesne acum să punem mâna pe el. Ieşim din ascunzătoare, ne repezim la el, îl apucăm de gât şi dispărem pe urmă în pădure. Spaima o să-i înlemnească pe yumaşi pentru câteva momente şi în vremea asta noi suntem departe.

— Greu n-ar fi şi sunt sigur că am reuşi, totuşi n-a sosit încă vremea.

— Pentru ce?

— Pentru că nu trebuie deocamdată să ieşim la iveală. Dacă află mogollonii că le suntem în spate vor fi prevăzători şi planul nostru cu încercuirea cade în baltă.

— Asta aşa e. Păcat! Ce prilej minunat de a-l avea în mână!

— O să-i avem în curând, fii pe pace! Ştie Winnetou când şi unde. Şi nu numai pe el, ci şi pe cei cincizeci de mogolloni ai lui. Sau crede fratele meu că e singur?

— Nu. S-a întâmplat cum a prevăzut fratele MEU. Trecea cu ei pe-aici, a văzut flăcările şi... Sst.

În timp ce vorbeam noi, Melton îşi revenise şi o puse pe Judita să-i povestească tot ce se petrecuse după plecarea lui de la cetăţuie.

— Ai făcut tot ce s-a putut face, zise el când sfârşi ea. Nu-

ţi pot aduce nici o învinuire. Nemernicii ăştia nu sunt oameni pe care îi poţi trage pe sfoară. Noi, adică eu, unchiu-meu şi tata, am procedat greşit, altminteri acum am putea cheltui în linişte averea lui Hunter. Dacă n-am putut să-i facem neamţului de petrecanie în Tunis, trebuia să renunţăm să ne mai luăm la harţă cu el. Winnetou zăcea bolnav în Anglia. Ştiam, şi totuşi nu ne-am folosit de un prilej atât de bun. De ce nu ne-am dus acolo?... Nici dracul nu-i cunoştea în ţara aceea! Pe urmă... să fi rămas în New Orleans şi să fi încercat acolo să scăpăm de ei. De englez n-aveam a ce ne teme. Greşelile noastre se răzbună acum.

— Nu vorbi aşa, îl îmbărbăta ea. Ce-am pierdut? Nimic, absolut nimic!

— Dacă nu altceva, banii lui tata tot s-au dus...

— Nici. Când ţi-or cădea ticăloşii în mână ţi-i iei îndărăt. Trebuie însă să-l salvezi pe bătrân, trebuie!

— Ţii atât de mult la el? o întrebă Melton cu o intonaţie ciudată în glas.

— La el nu, în mod special, dar la banii lui...

— Aşa da! Poate să facă cu el ce-or vrea, că nu-mi pasă! Mă crezi tu că uneori mi-era frică de bătrân?

— Frică? zise Judita uimită.

— Da. Deşi nu mi-a mărturisit-o şi arunca mereu vina pe Old Shatterhand şi pe Winnetou, ştiu prea bine că el l-a omorât pe frate-său, ca să se salveze pe sine şi să-i ia banii. Cine-şi omoară propriul frate e în stare să-şi ucidă şi copilul.

— Sfinte Dumnezeule! Crezi cu putinţă aşa ceva?

— Ba bine că nu! Ca să-mi ia banii şi să dispară cu ei. Ar fi o hoţie, o adevărată tâlhărie. De aceea n-am plecat cu el, ci cu tine; de aceea n-am vrut să ştie unde sunt ascunşi banii în cetăţuie. Dacă ar fi să trăiesc mai departe cu el la un loc, n-aş fi sigur de viaţa mea nici un moment... Omul ăsta nu se dă îndărăt de la nimic; ca să-i fie lui bine, calcă totul în picioare, iar viaţa copilului său n-are nici un preţ în ochii lui.

— O să-l eliberez, bineînţeles, fiindcă nu se poate altfel, şi o să-i dau atât cât să aibă din ce trăi. Nu trebuie însă să-i dăm prilejul să mă ucidă. Acum să vorbim despre altceva. Principalul e că urmăritorii noştri s-au dus la Stânca-albă. Ce bine-am făcut că i-am capturat pe cântăreaţă şi pe avocat.

— Care avocat? Ce cântăreaţă?

— A, bine zici, n-ai de unde să ştii! Închipuie-ţi, Murphy a venit după noi!

— Ce, a înnebunit?

— Probabil, altminteri n-ar fi îndrăznit să o ia razna prin pustietăţile astea. S-a întâlnit cu sora lui Vogel la Albuquerque şi a luat-o cu el.

— I-ai văzut tu?

— Da. Au căzut în mâinile mogollonilor. Era vorba ca în timpul expediţiei împotriva nijoraşilor să rămână la Stânca-albă.

— Expediţiei?

— Mogollonii au pornit la război. Bătrânii, femeile şi copiii au fost lăsaţi acasă, unde vroiau să-i lase şi pe ei. Am reuşit însă să-i conving pe indieni ca să-i ia cu ei, aşa că nu vor putea fi eliberaţi de Winnetou şi Old Shatterhand când vor ajunge aceştia la Stânca-albă. Avocatul şi tovarăşa lui de drum călătoreau cu trăsura. Am cerut să-i urce în trăsură ca să nu zăbovească mult mogollonii pe drum. Căpetenia nu părea bucuroasă, dar n-a avut încotro. De altminteri, Vânt-puternic pare să fi fost foarte bun prieten cu bărbatu-tău judecând după primirea pe care mi-a făcut-o. Cu toate astea, nu e omul care-mi trebuie mie pentru îndeplinirea planurilor mele; pare să fie om de treabă şi potolit; am reuşit sa-l câştig de partea mea numai aţâţându-l împotriva lui Old Shatterhand şi Winnetou, zicând că sunt prietenii nijoraşilor.

— Atunci n-are să-i cruţe când va pune mâna pe Ei?

— Nu. Bineînţeles, mi-a trebuit multă trudă să născocesc fel de fel de lucruri ca să-i trezesc ura şi duşmănie împotriva

celor doi. Numai dracul ştie cum se face, dar până şi vrăjmaşii au un respect grozav faţă de ei! Fiindcă mă temeam să nu-mi găsească urma şi să vină după mine la a Stânca-albă, am avut grijă să fie consideraţi de mogolloni drept duşmani neîmpăcaţi de-ai lor. Numai aşa mă puteam pune, întrucâtva, la adăpost.

— Şi ce-au să facă după ce-or ajunge la Stânca-albă şi n-au să te găsească acolo?

— Au să vină după mine.

— N-au să ştie unde te-ai dus.

— Nu? Te înşeli, draga mea. Nu există spioni sau iscoade ca ei în toată lumea!

— Crezi că se vor informa de la mogolloni?

— Nici gând! Ştiu ei bine că ar porni imediat cineva după căpetenie ca să-i spună cine a fost în lagăr. Şi-apoi, n-au ei nevoie să întrebe pe nimeni. Un fir de iarbă, o pietricică, o creangă ruptă ori o băltoacă le spune tot ce vor să ştie. Ba s-ar mai putea întâmpla să se fi înhăitat şi cu lunganul de Dunker undeva pe drum.

— Ăsta cine mai e?

— Un cunoscut cercetaş pe care-l luase Murphy de călăuză. A fost prins şi el odată cu dânsul, dar a reuşit să fugă ziua-n amiaza mare cu cel mai bun cal al căpeteniei. A fost imposibil să-l prindă. Probabil că le-a spus tot ce s-a întâmplat şi în loc să se ducă la Stânca-albă, au luat-o spre miazăzi.

— Ca să-i urmărească pe mogolloni?

— Nu, mogollonii sunt prea mulţi şi nu i-ar putea birui. Dacă, într-adevăr, s-au întâlnit cu Dunker, s-au dus atunci la nijoraşi ca să le dea de ştire ce se pregăteşte.

— Ei şi? Crezi că au să folosească mare lucru?

— Mai întrebi? Vor să pună mâna pe mine şi să-i elibereze pe avocat şi pe cântăreaţă. Nu o pot face însă singuri având în vedere numărul mare al mogollonilor, aşa că vor cere ajutorul nijoraşilor. Din fericire, nu pot înainta destul de

repede din pricina tatei, care va căuta să le pună beţe-n roate. Sau crezi că l-au omorât ca să scape de el? Tu trebuie să ştii după felul cum s-au purtat cu el la pueblo.

— Foarte aspru, dar fiindcă nu le place să facă moarte de om, nu cred să-l fi ucis.

— Era mai bine dacă o făceau. Mă scăpau odată pentru totdeauna de bătrân, ca să nu mai zic nimic de bani. Vreau să pun mâna pe ei şi pe puşca lui Winnetou. Am auzit că pentru unul ca noi e o-adevărată avere. Acu', fie că tata e mort, ori trăieşte, eu trebuie să plec în zorii zilei ca să le dau de veste mogollonilor. Voi veniţi cu mine, altminteri mi-ar fi teamă să nu dea iar duşmanul peste tine.

— Cunoşti drumul pe care l-au luat mogollonii?

— Da. S-au dus la Apa-adâncă şi vor fi mâine seară la Izvorul-în-umbră.

— De unde ştii tu unde e izvorul, doar n-ai mai fot niciodată pe-aici.

— Ştiu mogollonii mei. Căpetenia mi-a dat cincizeci de oameni de-ai lui ca să-i prindem pe neamţ şi pe apaş. Sunt foarte aproape de-aici. Vroiam să poposim peste noapte la izvor când am zărit focul vostru. Ne-am oprit şi am trimis o iscoadă, care s-a întors să ne spună că a văzut o femeie albă cu vreo câţiva indieni. M-am gândit imediat că tu trebuie să fii şi am venit singur să mă încredinţez cu ochii mei. Acu' mă duc la mogolloni ca să-i aduc încoace.

— Adu-i. Şi zici că eşti tratat de ei ca prieten?

— Da.

— Atunci banii sunt în siguranţă.

— Sunt convins.

— Atâta bănet! Ar putea ă-i ispitească...

Melton bătu cu palma peste geanta atârnată de umăr şi zise:

— Uite, vezi tu, aici sunt milioane! Nu ştie nimeni de ei, fiindcă n-am fost prost să le spun mogollonilor. I-am lăsat

dinadins într-o zi să se uite în geantă şi au văzut ce era deasupra, nişte fleacuri, care n-au cum să-i ispitească. Acum mă duc şi mă întorc peste un sfert de ceas.

Plecă. Vorbiseră englezeşte între ei şi, deşi erau şi yumaşii de faţă, nu se sfiiseră defel. Ştiau că tot nu-i puteau înţelege.

— Mergem? îl întrebai eu pe Winnetou.

— S-aşteptăm până vin mogollonii. O să se facă gălăgie şi nu o să ne simtă nimeni.

Avea dreptate. Omul acesta, excepţional, se gândea la toate şi ştia ca nimeni altul să folosească orice prilej, fie el cât de neînsemnat.

Peste puţin timp auzirăm tropote de cai şi apărură mogollonii. Am putut urca povârnişul în voie, fără teamă că vom fi zăriţi de cineva.

Ne-am întors pe drumul pe care venisem. De-abia când ieşirăm din pădure îl întrebai pe Winnetou:

— A înţeles fratele meu tot?

— Da.

— Au vorbit deschis, fără să ascundă ceva unul altuia.

— Ionathan i-a povestit femeii albe şi ce s-a petrecut în Tunis.

— E şi ea la fel de rea ca el.

— Mai! Când o femeie face o faptă urâtă, pare şi mai urâtă decât atunci când o face un bărbat. Pentru noi a fost un adevărat noroc că s-au întâlnit aici; am aflat multe lucruri interesante.

— S-au petrecut toate după cum a prevăzut fratele meu Winnetou. Mogollonii socoteau să poposească prin apropiere şi au văzut focul. Ziceai că-i vom prinde pe toţi. Mai crezi şi acum?

— Da, la Apa-adâncă.

— Unde e asta?

— O să vezi tu. Trebuie să fim acolo înaintea lor.

— Bine, dar să aşteptăm aici pe nijoraşi. Pierdem prea

mult timp, şi Melton pleacă până-n ziuă.

— Ceea ce-o să facem şi noi. Vom pleca şi mai înainte, ca să le ieşim în cale nijoraşilor. Dacă Săgeată-iute, căpetenia lor, va urma întocmai instrucţiunile mele, ne vom întâlni cu ei la timp şi vom ajunge înaintea lui Ionathan Melton la Apa-adâncă.

— Ce e apa asta, un lac?

— Odinioară a fost acolo un munte care scuipa foc; mai sunt şi astăzi în New Mexico şi Arizona. S-a scufundat la un cutremur şi a lăsat o groapă în care se adună apa.

— Le e în drum mogollonilor?

— Da dar pot s-o ia şi pe dreapta ori pe stânga ca s-ajungă acolo; n-o vor face însă, fiindcă nu mai găsesc nicăieri apă până la Izvorul-în-umbră ca să-şi adape caii.

— N-am putea să ne ascundem ca să nu ne vadă?

— Ba da. O să vadă fratele meu când vom ajunge acolo.

Mai merserăm o bucată de drum şi văzurăm doi oameni venind spre noi. Era încă destulă lumină ca să-i putem recunoaşte.

— Emery şi Dunker! strigai eu.

Ne recunoscuseră şi ei.

— Slavă Domnului că vă văd! Ne-a fost frică să nu vi se fi întâmplat ceva, zise englezul.

— Şi voiaţi să veniţi după noi? zisei zâmbind. Haidem la lagăr să vă spun ce s-a întâmplat.

Nijoraşii rămăseseră de pază la cai. Am vrut să încep povestirea, dar apaşul mă întrerupse:

— Să mai aştepte puţin fratele meu. Am ceva mai important să le spun acestor războinici. Şi întorcându-se spre unul din nijoraşi, îl întrebă:

— Ştie fratele meu pe ce drum vor veni cei o sută de războinici pe care îi aşteptăm?

— Da, răspunse omul.

— Să le iasă îndată înainte; e destulă lumină ca să-i poată

vedea. După ce se va întâlni cu ei, să le spună să vină cât mai în grabă încoace, fiindcă avem trebuinţă de ajutorul lor ca să-i prindem pe cei cincizeci de mogolloni. Vom pleca chiar înainte de-a se ivi zorile şi le vom ieşi înainte, aşa ca să ştie când ne vor vedea că noi suntem.

După ce va vorbi fratele meu cu ei, să plece mai departe şi să se ducă la căpetenia lui să-i spună că războinicii mogollonilor vor fi mâine seară la Izvorul-în-umbră. Vor sosi deci poimâine, înainte de prânz la platoul canionului. Trebuie ca Săgeată-iute să se găsească înaintea lor cu războinicii săi la platou. Astea sunt veştile pe care le trimit. *Howgh!*

Nijoraşul nu zise nimic, se duse să-şi ia calul, încalecă şi porni în goană.

După ce-l văzui plecat, mă apucai să povestesc camarazilor noştri ce-am văzut şi-am auzit de când ne-am despărţit de ei. Au fost cât se poate de încântaţi când au aflat că Winnetou e sigur că-l vom putea prinde a doua zi pe Ionathan Melton.

Deoarece aveam absolută nevoie de somn şi iscoadele nu erau prea obosite, i-am lăsat pe cei patru nijoraşi să stea de santinelă şi noi ne-am întins în iarbă ca să dormim niţel, după ce apaşul îi dădu în grija unuia din ei să ne scoale la un anumit timp, socotit după poziţia stelelor. Cred că am dormit mai bine ca oricând în viaţa mea şi de-abia m-a putut deştepta nijoraşul.

Cu două ore înainte de-a se lumina de ziuă ne-am sculat, am îmbucat nu mai ştiu ce la repezeală şi am pornit pe drumul pe care venisem în ajun. Am mers fără întrerupere în trapul cailor vreo trei ore, apoi am lăsat caii la pas. După alt ceas, Winnetou zise, arătând spre dreapta:

— Colo e Apa-adâncă; să ne oprim aci şi să-i aşteptăm pe nijoraşi.

— Dar dacă sosesc prea târziu? întrebă Emery.

— Mogollonii nu ne scapă în nici un caz, fiindcă vom năvăli

peste ei între Apa-adâncă şi Izvorul-în-umbră. Winnetou e însă încredinţat că vor veni.

Avea şi de astă dată dreptate, ca întotdeauna. Nici nu trecu o jumătate de oră şi zărirăm o ceată de călăreţi apropiindu-se dinspre sud-est de noi.

Ei erau. Dădură pinteni cailor şi se opriră la câţiva paşi, formând un triunghi. Unul din ei veni mai aproape şi zise:

— Sunt Ochi-ager, fratele cei mai tânăr al căpeteniei nijoraşilor. Săgeată-iute vă trimite o sută de războinici, după cum au cerut vestiţii mei fraţi Old Shatterhand şi Winnetou, căpetenia apaşilor.

— Ochi-ager e un războinic viteaz, răspunse cu demnitate Winnetou, şi am fuma bucuroşi pipa de bun-sosit cu el şi cu fraţii lui, dar nu e timp, deoarece vreau să prindem o ceată de mogolloni. Au aflat fraţii noştri despre ce e vorba?

— Da. Iscoada a venit să ne spună; câinii de mogolloni ne vor găsi pregătiţi de luptă.

— Şi sper să-i biruim; vom fuma pe urmă calumetul. Cunosc fraţii mei lacul căruia i se zice Apa-adâncă?

— Îl cunoaştem. E colo, spre soare-apune.

— Să mergem. Fratele meu Ochi-ager va călări alături de mine.

Era o deosebită cinste pe care i-o făceam şi indianul părea să ştie s-o aprecieze, căci, deşi mergea lângă Winnetou, păstra totuşi o distanţă de un cap de cal între ei. Oamenii lui erau toţi voinici şi bine înarmaţi. Cea mai mare parte din ei auziseră de Winnetou, dar nu-l văzuseră încă până atunci şi se uitau cu coada ochiului la noi. Când convoiul se puse în mişcare se rânduiră astfel ca să vină unul după altul în marş. Acesta e sistemul indian, deoarece nu rămân decât puţine urme şi duşmanul nu-şi poate da seama de numărul călăreţilor care au trecut pe-acolo.

Călăream la dreapta lui Winnetou. Ochi-ager la stânga lui. Apaşul nu era vorbăreţ din firea lui, şi când eram împreună

mă lăsa de obicei pe mine să spun ce era de spus. Eu, omul de rasă albă, nu eram obligat să păstrez demna tăcere a războinicului indian.

Deoarece trebuiau discutate unele chestiuni, mă întorsei spre fratele căpeteniei nijoraşilor, care îndeplinea rolul de sub-şef al tribului, şi-i zisei:

— Fratele meu Winnetou a numit adineauri pe Ochi-ager un războinic viteaz; ştiu că nijoraşii suni nişte viteji, de aceea e sigur că îi vor birui pe mogolloni. Aş vrea însă să aflu dacă fraţii mei n-au sfârşit încă să-şi pregătească talismanele.

— Ba da. Când a sosit trimisul vostru, tocmai sfârşeau.

— Cu atât mai bine, pentru că n-avem vreme de pierdut, fiindcă mogollonii vor fi astă-seară la Izvorul-în-umbră. Cunoaşte Ochi-ager răspunsul pe care l-am trimis noi fratelui său?

— Da.

— Şi?

— Ştie că Old Shatterhand şi Winnetou sunt mari şi înţelepţi războinici, aşa că va face după cum au spus ei.

— Când crede fratele meu că va ajunge la platoul canionului?

— Mâine, când va răsări soarele.

— Duşmanul va fi înfrânt.

— Ştiu. Oricare din câinii de mogolloni care nu va voi să se predea, va fi împuşcat.

— Şi aceia care se vor preda?

— Vor fi puşi la stâlpul de tortură.

— A socotit fratele meu cam câţi stâlpi de aceştia i-ar trebui? Vor fi peste trei sute de mogolloni. Vrea într-adevăr Săgeată-iute să facă un măcel atât de grozav?

Tânărul privea întunecat înaintea lui. Mai bucuros n-ar fi răspuns, dar fiindcă tăcerea lui ar fi fost o insultă pentru mine, zise:

— Mogollonii ne sunt duşmani neîmpăcaţi. Meritat-au oare

altă soartă? Trăiam în pace şi bună înţelegere cu ei. Deodată au dezgropat securea războiului fără să-i fi jignit sau să le fi făcut ceva.

— Dacă se va întâmpla ce zice fratele meu, urmai eu, platoul canionului se va numi de aci înainte platoul morţii. N-a auzit fratele meu că Winnetou şi cu mine suntem duşmanii oricărei vărsări de sânge?

— Asta o ştie orice luptător indian şi orice alb din tot cuprinsul pământului.

— Trebuie să fi aflat atunci că noi nu dăm ajutor unui trib care are intenţia să fie prea crud cu duşmanul învins de el. Cât priveşte lupta de pe platoul canionului, mă voi înţelege eu cu fratele tău, cu tine însă voi vorbi despre atacul pe care-l plănuim acum.

— Vor veni cincizeci de mogolloni la Apa-adâncă; împreună cu ei sunt un bărbat, o femeie albă şi câţiva indieni yumaşi care nu vă sunt nici prieteni, nici duşmani. Vrei tu să mă ajuţi ca să punem mâna pe ei?

— Dorinţa lui Old Shatterhand va fi împlinită. Dar mogollonii?

— Vi-i lăsăm vouă, cu condiţia să nu-i omorâţi decât dacă va fi absolută nevoie. Eu voi fi astăzi conducătorul vostru. Am fumat pipa prieteniei şi a păcii cu căpetenia voastră; sunt fratele său; de aceea cer să faci după cum vă voi spune eu. Numai cu această condiţie vi-i las pe mogollonii care trebuie să sosească din moment în moment.

Nijoraşul se încruntă la faţă, privi în pământ şi tăcu. Propunerea mea nu se potrivea nici cu intenţia şi nici cu concepţia lui despre ce e drept şi firesc.

— De ce tace fratele meu? îl întrebai eu.

— Făcu un gest ca şi când ar fi vrut, să gonească un gând.

— Pentru că Old Shatterhand e sincer cu războinicii noştri, voi fi şi eu sincer cu el şi-i voi mărturisi că fratele meu, căpetenia noastră, m-a sfătuit să ascult de tine şi de

căpetenia apaşilor.

— Veţi avea atunci, şi azi şi mâine, două mari biruinţe fără să sacrificaţi vreun războinic de-al vostru. Înţelepciunea e mai tare decât forţa şi mila mai puternică decât cruzimea.

— Winnetou ce spune? Trebuie să ascult nu numai de tine, ci şi de el.

— Ce zice şi fratele meu Old Shatterhand, zice şi Winnetou, răspunse apaşul. Să se înţeleagă fraţii mei între ei şi să nu se mai vorbească despre treaba asta decât după ce vor vedea Apa-adâncă.

Ştiam că vorbele lui aveau un tâlc, de aceea tăcui. Reuşisem de altfel să aflu ceea ce vroiam, adică la ce ne puteam aştepta din partea nijoraşilor în ceea ce priveşte felul în care înţelegeau ei lucrurile.

16. Doborâţi la pământ

Şirul lung al convoiului nostru înainta repede pe întinsul pietros al pustiului. Nici un fir de iarbă cât cuprindeai cu ochiul. De aceea am fost foarte surprins când am văzut deodată înaintea noastră o pădurice care părea să aibă forma unui oval.

— Aici e Apa-adâncă, zise Winnetou arătând într-acolo.

— Adică lacul e în mijlocul pădurii? întrebai eu.

— Da.

— Atunci trebuie să fie cum ai spus tu, un crater stins.

Noi venisem dinspre răsărit. Winnetou făcu acum un ocol ca să ajungem pe la miazăzi în pădure. Mi se păru bizară trecerea directă de la un pământ pietros şi sterp la copaci, fără tranziţia obişnuită, ceea ce nu mai văzusem niciodată până atunci. Pe locul unde ne aflam noi acum era o rarişte, mai bine zis, un fel de alee care se deschidea în faţa noastră.

— Pe aci ajungi la Apa-adâncă, îmi zise Winnetou. Caii nu-i putem lua cu noi pentru că ne-ar da de gol. Să se ducă zece războinici nijoraşi spre miazăzi, până ce nu se mai pot zări de aici, şi s-aştepte până ce-i vom chema noi.

Ochi-ager hotărî zece oameni care să îndeplinească porunca; ceilalţi porniră cu noi pe alee. Interiorul pădurii mă miră şi mai mult.

Văzui un lac rotund, cu un diametru de vreo cincizeci de coţi. Apa era limpede şi străvezie ca şi cleştarul. Oglinda lacului nu era chiar la suprafaţa ci la o adâncime de vreo doisprezece coţi; lacul era mărginit de iarbă deasă şi făcea impresia unei străchini enorme umplută numai pe jumătate cu apă. De jur împrejur iarba era călcată.

— Ştie fratele meu cine a bătătorit aşa iarba? mă întrebă Winnetou.

— Desigur că Vânt-puternic cu mogollonii săi, am răspuns eu.

— De când crezi că o fi plecat?

Examinai iarba şi zisei:

— Poate să fi trecut un ceas, un ceas şi ceva.

— Aşa e. Am sosit nici prea devreme, nici prea târziu. Avem în faţă şi în spate pe mogolloni. Pe aceştia trebuie să punem noi mâna. Să hotărască fratele meu Old Shatterhand în ce chip.

Problema era aşa de uşoară că şi un copil o putea rezolva. Era imposibil ca mogollonii veniţi cu Ionathan Melton să nu se oprească aici să-şi adape caii. Pentru acest scop trebuiau să coboare pe malul lacului, de unde nu se putea vedea ce se petrece sus. Cel mai bun lucru era deci să ne ascundem în desiş, să aşteptăm până ce vor fi mogollonii ocupaţi cu adăpatul cailor, să ieşim pe urmă de unde eram ascunşi şi să ne lăsăm pe burtă la marginea gropii cu apă şi să întindem puştile spre ei.

Că vor opune vreo împotrivire nu era de prevăzut; ei erau cincizeci şi noi aproape o sută; şi apoi, pe când noi n-aveam decât să tragem fără să ne arătăm, tot le-ar fi fost cu neputinţă să tragă în sus fără să ochească. Mergeam aproape la sigur că îi omoram pe toţi, ceea ce ar fi fost un adevărat măcel, de aceea îi zisei lui Ochi-ager:

Fratele meu e un războinic curajos, dar aici vitejia lui nu va fi pusă la încercare. Te voi ruga să dai ordin oamenilor tăi să facă un cerc în jurul lacului, pe urmă să se retragă fiecare în pădure şi să stea ascunşi după copaci până ce vor sosi mogollonii. Să iasă apoi din ascunzătoare, să se lungească pe burtă la marginea lacului şi să întindă ţevile puştilor înspre ei. Dar să nu tragă nici unul, nici chiar atunci când mă vor auzi pe mine sau pe Winnetou trăgând. Numai la un ordin de-al nostru, şi asta când vreunul din mogolloni trage au voie să tragă şi războinicii tăi. Nici un duşman care se predă de

bunăvoie să nu fie rănit sau omorât. Cine n-ascultă de acest ordin voi avea eu grijă să fie considerat drept un laş. Eşti de acord?

— Dacă aşa crede de cuviinţă fratele meu, nu pot face altfel, răspunse el.

— Viaţa mogollonilor să vă fie sfântă, dar tot ce au la ei, chiar şi talismanele lor să fie prada voastră de război..

— Şi voi?

— Nimic. Noi nu ne luptăm pentru jaf.

Îi văzui ochii lucind. Indianul e mai bucuros să-şi piardă viaţa, scalpul, decât talismanul, care e pentru el tot ce are mai sfânt pe lume. Cine şi-a pierdut talismanul e considerat dezonorat şi exclus din trib până ce nu cucereşte pe al unui duşman celebru.

De aceea se bucura Ochi-ager când i-am spus că talismanele mogollonilor vor aparţine după luptă nijoraşilor.

— Văd că fratele meu ne e cu adevărat prieten, strigă el încântat. Câinii de mogolloni au pornit să ne sfâşie; vor urla de ruşine şi de groază când vor trebui să se întoarcă în găurile lor fără talismane. Altceva ce ne mai porunceşti?

— Deocamdată nu pot hotărî nimic. Spune-le însă războinicilor tăi să îndeplinească ordinele mele şi fiecare cuvânt pe care li-l voi rosti să fie ascultat imediat. Tu vei sta tot prin apropierea mea.

Îşi adună oamenii şi le transmise imediat dispoziţiile date de mine. Se ascunseră aşa de bine pe după copaci că nu se mai zări nici unul.

O altă rarişte se afla şi înspre apus; pe acolo aşteptam noi să vină mogollonii. Nu era alt loc pe unde ar fi putut pătrunde cineva călare la lac. Ca să fim mai siguri, mă postai eu cu Dunker şi Ochi-ager la intrarea dinspre apus, iar Winnetou cu Emery la cealaltă.

Avusese dreptate apaşul când spusese că nu sosim nici prea devreme, nici prea târziu, căci uitându-mă printre

ramuri, zării înaintând spre pădure o ceată de călăreţi. Veneau unul după altul mogolloni şi yumaşi; descălecară şi duseră caii, după cum prevăzusem, la adăpat. Îi auzeam vorbind tare între ei.

La urmă veni şi Ionathan cu Judita. Descălecară.

— Eşti obosită? îl auzii întrebând-o.

— Nu, sunt deprinsă cu drumurile lungi de pe când trăia bărbatul meu.

— Scumpul tău bărbat arămiu! râse el. Tu rămâi aici, duc eu la adăpat şi calul tău. Trebuie să-i saturăm bine, fiindcă până la Izvorul-în-umbră nu se mai găseşte un strop de apă.

Ţinând amândoi caii de căpăstru, coborî panta uşoară care ducea la lac. Judita era singură. De jos nu se putea vedea nimic. Sosise momentul. Mă furişai pe după copaci şi mă oprii cu puşca în mână lângă ea.

— Bună dimineaţa, seniora, îi zisei eu.

Se întoarse brusc şi rămase ca împietrită, uitându-se la mine cu ochii măriţi de groază.

— Ce te uiţi aşa, seniora? Nu cumva nu mă mai cunoşti? Să sperăm că nu m-ai uitat încă. A trecut prea puţin timp de când nu ne-am văzut.

— Old... Old... Sha... bâigui ea.

— Da, da, aşa mă cheamă. Îmi pare bine că-ţi mai aduci aminte de numele meu.

— Ce... cauţi... dumneata aici?

— Pe dumneata şi pe scumpul dumitale Ionathan.

— E o nebunie ce faci! Eşti vrăjmaşul nostru... Ştii că avem cu noi peste cincizeci de indieni?

Zise cuvintele acestea repede şi ameninţător, totuşi cu glas scăzut încă de spaimă.

— Cum să nu ştiu!

— Eşti pierdut, atâta îţi spun...

Mă apucă de braţ căutând să mă reţină, întoarse capul spre lac şi vru să ţipe. Dar nu-i dădui timp; îi pusei ţeava

puştii la tâmplă şi-i spusei foarte liniştit:

— Nici un cuvânt, seniora, că trag. Mister Dunker!

Acesta veni imediat.

— Ce doreşti, *sir?*

— Să iei seama ca să nu plece doamna la plimbare. Te rog s-o tratezi cum se cuvine.

— *Well,* cu mare plăcere! Vezi cuţitul ăsta, *mylady?* Dacă faci un singur pas, îţi tai amândouă urechile, m-ai înţeles? Mă cheamă John Dunker şi am prostul obicei să mă ţin de cuvânt.

Şi-i flutură pumnalul pe dinaintea ochilor, înfigându-se în călcâie în faţa ei. Eu ridicai braţul în sus. La semnalul meu, nijoraşii ieşiră de după copaci şi făcură ce le spusesem eu, adică se lăsară pe brânci la marginea povârnişului şi întinseră, ţevile puştilor spre lac.

Deodată îl auzii pe Melton exclamând:

— Ce dracu' e asta! Arme de jur împrejur... Cine e acolo sus?

Vroise să urce şi văzuse ţevile îndreptate în jos.

Înaintai atât cât să mă poată zări şi-i zisei:

— O sută de puşti încărcate, *sir.* E salutul meu de onoare, salutul de bun-sosit.

— Old... Old...! Shatter...

Nu sfârşi cuvântul; smulse puşca din spate, ochi şi trase. Avusesem însă vreme să mă trântesc la pământ: glonţul şuieră în aer şi căzu cine ştie unde. Eu sării în picioare, întinsei puşca spre el şi strigai:

— Jos arma, canalie, că te împuşc ca pe un câine!

Nu se mişcă.

— Jos arma, n-ai auzit? Unu... doi... Puşca îi scăpă din mână. Detunătura făcu pe indieni să ridice capul. Mă văzură şi observară şi ţevile puştilor. Mogollonii nu mă cunoşteau, dar yumaşii strigară speriaţi numele meu.

— Da, eu sunt, şi celălalt e Winnetou — venise şi el — căpetenia apaşilor, iar de jur împrejur războinicii cei mai de

seamă ai nijoraşilor.

— Cum adică, pe mine m-aţi uitat? îl auzii eu pe Emery, care se ivi şi el lângă apaş. Eu sunt Emery Bothwell, zise englezul. Staţi că vă arăt acu' ce-i de făcut cu dumnealor.

Coborî agale la mogolloni, smulse puşca din mâna celui dintâi care-i venea în drum, o întinse unui nijoraş şi strigă cu glas răsunător:

— Să predea imediat mogollonii puştile şi să arunce cuţitele; care n-ascultă e împuşcat pe loc. Apoi adresându-se unuia din ei, care-l privea uluit, se răsti:

— Ei, n-ai auzit ce-am spus? Dă puşca, altminteri...

Trase revolverul de la brâu şi-l puse în pieptul indianului. Acesta întinse puşca. Să fi fost pilda acestuia, atitudinea plină de curaj a englezului, ţevile nijoraşilor îndreptate spre ei, sau surprinderea — pe scurt, mogollonii nu cutezară să se împotrivească şi întinseră puştile peste marginea povârnişului, aruncând apoi pumnalele. Păreau lipsiţi voinţă. Ascultară orbeşte, cuprinşi de panică. Cu atât mai înfuriat era însă Melton. Le zbieră ca un nebun să nu se supună, le poruncea să tragă fără milă: se agita, ocăra, le zicea laşi şi fricoşi... Dar de tras nu cuteza nici el. Emery se apropie de el, îndreptă ţeava revolverului spre el şi-i strigă ameninţător:

— Taci, dobitocule, dacă nu vrei să-ţi găuresc îndată limba. Un cuvânt şi te trimit peşcheş pe lumea cealaltă, m-ai înţeles? Dă încoace fleacurile alea, că tot nu mai ai ce face cu ele.

Îi luă şi celelalte arme de la brâu, şi veni lângă mine.

— Totul e-n regulă, Charlie. Întreaga bandă e dezarmată. Ce-a mai rămas de făcut? mă întrebă el.

— Să vină unul câte unul sus ca să-i legăm.

— *Well!* Care nu vrea, poc una-n cap, da?

Coborî din nou panta, urmat de Winnetou şi Dunker, care-o lăsă pe Judita în paza unui nijoraş. Ochi-ager se duse şi el cu ei ca să intimideze pe vreun recalcitrant. De altfel,

mogollonii, înţelegând că orice împotrivire le-ar fi zadarnică, se resemnară. Fură legaţi la repezeală fiecare cu lasoul lui, pe urmă întinşi în iarbă.

Pe Ionathan Melton îl lăsaserăm dinadins la urmă. Ar fi încercat el să fugă, dar îşi dădu seama că, la cea mai mică încercare, zeci de gloanţe l-ar fi culcat fulgerător la pământ. La un moment dat făcuse vreo doi-trei paşi cu gând să urce panta, dar Judita îi strigase înspăimântată:

— Stai unde eşti! Supune-te, altminteri trag în tine... Văd de-aici de sus că nu-i chip de scăpare... Oamenii ăştia sunt îngrozitori.

La auzul cuvintelor ei, ticălosul veni iar lângă lac, şezu jos şi privi întunecat la apă. După câtva timp se ridică, se duse de luă un bolovan din apropiere şi se aşeză pe el. Ce rost avea gestul lui? Să se slujească de el ca de-o armă... ridicol!

Stătu astfel până ce văzu că toţi mogollonii şi yumaşii au fost legaţi.

— Să-l legăm şi pe tâlharul ăsta? mă întrebă Emery.

— Desigur.

— Şi dacă nu se lasă?

— Îl pocneşti cu patul revolverului în cap.

Melton sări ca ars de pe bolovan şi strigă:

— Să mă lege... pe mine?

— Da, master. Aşa am poruncit şi aşa o să se facă. Te laşi de bunăvoie? bine; nu? te ameţim niţeluş şi te trezeşti legat burduf, ca să nu poţi face o mişcare.

— Mogollonii au să mă elibereze.

— Nu te mângâia cu ideea asta. Sunt patru sute de nijoraşi care îi vor întâmpina ca la carte şi alţi o sută sunt aici cu mine.

— Asta e opera ta, diavole! scrâşni el. Şi cu mine ce-aveţi de gând?

— Să te dăm pe mâna poliţiei, care tânjeşte grozav de dorul dumitale.

— Tata unde e?

— Spre aceeaşi destinaţie.

— Şi banii lui?

— La master Vogel, cui se cuvin de drept.

— Să te ia dracu’! răcni el cu o furie nemaipomenită.

Îl văzui apoi făcând doi paşi spre lac, ca şi când ar fi vrut să se arunce în apă, se dădu însă repede îndărăt, smulse geanta de pe umăr, o deschise, băgă pietroiul în ea şi, până să aibă Emery vreme să-l oprească, o azvârli cu putere în apă.

Când văzu Judita, scoase un răcnet ca de fiară, îşi acoperi faţa cu mâinile şi bolborosi cu disperare:

— S-a dus... pierdut... pentru totdeauna! Se repezi apoi la el şi zbieră înfuriată: Laşule! Trădătorule! Pungaşule! Erau şi ai mei nu numai ai tăi... Şi acum... s-au dus... am rămas fără ei!

— Da, da, s-au dus... repetă el ca-n neştire.

— Ai mei... nu numai ai tăi... mi i-ai făgăduit... Cu ei mi-ai cumpărat conştiinţa, mi-ai câştigat inima. Şi-i arunci încolo, nemernicule, ticălosule, pungaşule!

Îl apucase de braţ şi-l zguduia înnebunită de disperare. El însă o împinse cât colo şi-i strigă:

— La o parte, viperă! Tu, numai tu m-ai pierdut. Dacă nu mă ademeneai în afurisitul tău de „castel” aş avea acum tot la ce-am năzuit o viaţă întreagă şi aş fi liber, nu prizonier... prizonier...!

— Foarte bine, aşa îţi trebuie! zise ea rânjind drăceşte. Te urăsc, da, te urăsc...! Ce bine îmi pare că au pus mâna pe tine şi o să fiu încântata când voi auzi că te-au spânzurat, că...

— Aha, vorbeşti de spânzurătoare... te bucuri de moartea mea... răcni el, apucând-o de gât. Stai că mi-o iei tu înainte, ticăloaso!

Şi cu un gest o aruncă în apa fără fund a lacului.

— Colo, colo sunt banii... Caută-i! Ţi-am făgăduit, ia-ţi-i!

Alergai spre lac în ajutorul Juditei, dar Winnetou mi-o luă

înainte. După câteva momente o scoase la mal şi o întinse pe iarbă.

Melton nici nu se uită într-acolo. Mă apucă de braţ şi şuieră printre dinţi:

— M-aţi fugărit, nu m-aţi slăbit un pas ca să vă luaţi banii, nu-i aşa, *sir?*

— Da, am răspuns eu foarte liniştit.

— Atunci sări în apă şi ţi-i ia.

— Nu sunt acolo.

— Nu? Erau în geantă... da, în geanta pe care am aruncat-o adineauri. S-au dus! S-au dus la fund... Înţelegi dumneata ce înseamnă asta? Îţi calci tu în picioare onoarea, conştiinţa, liniştea şi fericirea veşnică, nesocoteşti legile... Totul pentru bani. Şi când ai reuşit în sfârşit să-i ai, te ascunzi în pustietate, unde nu te poţi folosi de ei, alergi după o femeie perfidă care vrea să împartă numai banii, dar nu şi mustrările de conştiinţă cu tine, pe urmă te arunci în apă... în apă... în apă! Înţelegi dumneata, *sir,* ce înseamnă asta?

Omul mă scârbea. Îi spusei lui Emery să pună să-l lege şi mă dusei să văd ce e cu Judita, care nu-şi venise încă în simţiri. Era probabil numai leşinată, căci stătuse prea puţin în apă ca să fi murit.

Îi pipăii pulsul; bătea încet şi rar, dar bătea, deci trăia. O lăsai unde era, având treburi mai importante. Mai întâi trebuia să dau de veste nijoraşilor că mogollonii erau în mâinile noastre. Trimisei pe una din iscoade la căpetenie să-i spună. Îi dădui însă în grijă să nu-i vadă cumva mogollonii care veneau în urmă şi să prindă bănuieli. Mai vroiam să ştiu dacă mogollonii luaseră pe cei doi prizonieri cu ei sau îi lăsaseră la Stânca-albă, ceea ce puteam să aflu după urmele lăsate ele ei. La Valea-adâncă nu erau de cunoscut, deoarece pământul era bătătorit de gloata venită în urmă, de aceea plecai cu Winnetou în cercetare. Pe partea dinspre răsărit, pe unde veneau mogollonii, descoperirăm făgaşurile roţilor

trăsurii, apoi caii fuseseră deshămaţi pentru a fi adăpaţi, înhămaţi iar şi urmele se amestecau din nou.

Era deci sigur că mogollonii luaseră pe avocat şi pe cântăreaţă cu ei.

— Vânt-puternic trebuie să fie sigur de izbândă, altminteri n-ar fi târât pe albi cu el, îmi zise Winnetou, clătinând capul. Dar de ce i-o fi luat nu înţeleg. Ce folos ar putea avea? Sau poate nu s-a gândit la folos, ci la pagubă.

— Vrei să spui că s-a temut să nu fugă?

— Da. Şi-a luat pe toţi războinicii cu el şi n-a lăsat acasă decât pe bătrâni, femei şi copii. Aceştia nu-s în stare să păzească doi prizonieri tineri.

— Alt motiv nu găsesc nici eu, totuşi s-ar putea să mai fie şi altceva. Nu e lesne să cari după tine o trăsură. Şi apoi, chiar aşa fiind, prizonierii tot trebuie păziţi cu străşnicie zi şi noapte, pe când dacă i-ar fi lăsat la Stânca-albă sub paza a câtorva războinici era destul de sigur că nu ar fi putut scăpa.

— Fratele meu are dreptate, dar alt motiv nu găsesc.

— Unde mai pui că terenul pe unde trebuie să treacă mogollonii e foarte puţin propice pentru o trăsură. Cărarea care duce la platoul canionului e îngustă şi foarte greu de urcat şi de coborât. Cum are să treacă trăsura pe acolo?

— Poate că nu cunosc bine drumul şi au crezut că e posibil.

— Atunci sunt nişte ageamii. Când vrei să ataci un trib duşman te interesezi mai întâi de drumurile care duc la locul de luptă. După cum mi le-ai descris tu, mai departe de Izvorul-în-umbră nu pot ajunge. Popasul de noapte îl vor face probabil acolo. Nu crezi că n-ar strica să supraveghem niţel împrejurimile?

— E chiar nevoie.

— După ce se va întuneca, nu-i aşa?

— Negreşit. Totuşi ar trebui să văd de cu ziuă ce se petrece, de aceea o să mă duc eu acum şi fratele meu Charlie

să vină după mine după ce se va înnopta bine.

— Foarte bine. Unde să ne întâlnim?

— La izvor, ai fost cu mine şi ştii unde e. Îţi voi ieşi înainte la zece lungimi de puşcă. Tu să slobozi o dată puşca şi eu îţi voi răspunde tot cu o împuşcătură. Ne cunoaştem detunăturile şi ne vom găsi lesne.

— Şi pe urmă ne întoarcem iar aici?

— Nu. Să vină ai noştri după noi. Să pornească de cu noapte cu prizonierii, ca să ne întâlnim cu toţii la un ceas după ce se va lumina de ziuă, când mogollonii vor fi plecat de aici. Eu îmi adap calul şi plec.

— Spune nijoraşilor să vină şi ei cu ai lor.

— Winnetou se îndreptă spre miazăzi unde ne lăsasem caii, şi în curând fură toţi adăpaţi. Apaşul încalecă apoi şi plecă în cercetare. Era cea mai bună iscoadă din câte cunoşteam eu, fiindcă nu-i scăpa nici un amănunt.

Deoarece trebuia să rămânem atâta timp la Apa-adâncă, ne aşezarăm jos în iarbă să ne odihnim. Prizonierii erau toţi legaţi cobză şi nu prea le era la îndemână, dar n-aveam ce le face. Când se trezi din leşin Judita, Dunker o legă şi pe ea, punând-o alături de Ionathan. La observaţia pe care i-o făcui, el mă întrebă cu mirare:

— Crezi că am făcut rău, *sir?*

— Da. Nu se lasă doi prizonieri primejdioşi atât de aproape unul de altul. Ar putea face vreun plan de fugă sau să ia vreo înţelegere între ei care ne-ar fi dăunătoare.

— Ce înţelegere să ia? Avem destule dovezi împotriva lor şi de scăpat nu-mi scapă ei mie, fii pe pace! Dumneata nu pricepi de ce i-am pus unul lângă altul?

— Din răutate, numai din răutate, master Dunker nu-i aşa?

— N-ai ghicit. După cele ce s-au petrecut presupun că nu vor vorbi tocmai drăgăstos între ei şi tare aş vrea să ştiu ce-şi spun. Ia te uită ce priviri veninoase îşi aruncă. *Well,* mă duc s-ascult şi eu niţeluş la conversaţia lor.

Plecă şi se aşeză aşa încât să nu-l vadă ei. După mutra lui am înţeles că se amuza admirabil pe socoteala lor.

Eu mă culcai să dorm vreo oră-două, fiindcă ştiam ce mă aşteaptă la noapte. Când mă trezii, mă simţeam odihnit şi gata la orice. Poate că aş mai fi dormit, dar Ionathan şi Judita doreau să vorbească neapărat cu mine, de aceea Emery veni să mă scoale.

— Pentru ce m-au pus, domnule, lângă omul ăsta? strigă ea indignată când mă văzu venind. Cu ucigaşul, pungaşul care a aruncat de frică banii în apă şi m-a tras astfel pe sfoară în modul cel mai ordinar! Luaţi-l de aici că-mi vine să plesnesc de necaz!

— Curios, aseară vorbeai altfel, mai întâi despre el şi pe urmă cu el.

— De unde ştii dumneata?

— O! Eu ştiu tot!

— Tot? Nimic, nimic nu ştii! Unde am fost eu aseară? întrebă ea cu ironie.

— La izvorul din Dealul-şarpelui. Ţi se ridicase o colibă de crengi. Şedeai la taifas cu yumaşul care ne găzduise atât de prieteneşte când veneam să-ţi facem o vizită la „castel”. Ştiu că ai vorbit chiar de mine şi de prietenii mei în termeni pe care n-am poftă să ţi-i repet. Pe urmă a venit scumpul dumitale Ionathan.

— Aşa...? De unde până unde...?

— De la Stânca-albă. Pornise cu o ceată de mogolloni să ne prindă, şi fiindcă nu e destul de dibaci s-a întâmplat tocmai de-a-ndoaselea. I-am prins noi pe ei, recunoşti?

— Da. Vorbeşti la nimereală.

— Nici vorbă! Senior Ionathan vroia să poposească la izvor cu mogollonii săi şi a văzut flăcările din lagărul dumitale care se ridicau până în slava cerului. A lăsat pe indieni în urmă şi a venit mai întâi singur să vadă cine e la izvor. Ştiu că nu o să mai ai ocazie să te afli într-o astfel de situaţie, altminteri te-aş

sfătui să ţii focul mai potolit, fiindcă nu se ştie ce se poate întâmpla, îţi aminteşti cred ce primire călduroasă i-ai făcut iubitului dumitale Ionathan când l-ai văzut.

— Ne-ai spionat? mărturisi ea năucită. Unde erai ascuns?

— După copaci, dincolo de izvor, tocmai peste drum de dumneata. Am auzit fiecare cuvânt şi mi-am propus să vin să-ţi spun aici bună dimineaţa.

O văzui înfuriindu-se şi aruncându-mi o privire plină de ură. Melton era indignat că Judita se trădase şi o luă la ocări.

— Mie nu mi s-a întâmplat până acum să m-audă vreo iscoadă ce vorbesc, zise el apoi.

— Te înşeli, master Melton, şi ţi-aş putea dovedi contrariul, i-am răspuns eu.

— Poftim!

— Regret, dar n-am timp acum. Aş vrea numai să-ţi amintesc un caz. Când eram pe vapor, în drum spre Tunis, Winnetou ţi-a deschis cufărul chiar în prezenţa dumitale fără să vezi. Ţi-a luat frumuşel cheia din buzunarul pantalonului, a scos din cufăr nişte hârtii...

— Cu neputinţă! mă întrerupse el.

— Şi totuşi aşa e. După ce am citit eu hârtiile le-a pus iar în cufăr şi a vârât cheia îndărăt de unde o luase. Nu crezi că aşa ceva e mai greu decât s-auzi ce vorbeşte cineva? Aş putea sa-ţi mai dau şi alte exemple, dar — după cum ţi-am spus, nu e timpul acum. Nu ne cunoşti nici pe departe cum ar trebui să ne cunoşti.

— Ba mai bine decât vă închipuiţi voi. Sunteţi dracul în persoană, fără milă şi îndurare. Aţi avut până acum noroc; o să vi se înfunde însă şi vouă odată, se va găsi acul şi pentru cojocul vostru, fiţi pe pace!

— Te pomeneşti că ăsta vei fi chiar dumneata...

— Nu, cu mine s-a isprăvit, recunosc şi eu.

— Zău, recunoşti?

Părea într-adevăr foarte abătut, ca un om care a pierdut

orice speranţă. Să fi fost numai prefăcătorie, ca să mă cred sigur şi să nu-l supraveghez cu prea multă străşnicie?

— Da. Ştiu că nu mai pot avea nici o nădejde. Ţi-am scăpat de câteva ori, e drept, dar din ce în ce mai greu. De la cetăţuie cu multă osteneală şi necaz, şi mi-am zis că dacă reuşeşti să mai pui o dată mâna pe mine sunt pierdut.

— De ce adică n-ai reuşi să fugi şi de data asta? Totul e cu putinţă.

— Acum nu mai e. Văd că e Dunker printre voi. Trebuie să vă fi spus pe cine au pus mâna mogollonii.

— Da, ne-a spus.

— Şi că mogollonii au pornit împotriva nijoraşilor?

— Da, şi noi i-am avertizat.

— Rezultatul îl văd. Aveţi o sută de nijoraşi cu voi. Veţi ataca, pe mogolloni şi veţi elibera pe avocat şi pe cântăreaţă.

— Desigur!

— Cum poţi vorbi atunci de o evadare? Ştiu bine că nu mai există nici o speranţă pentru mine.

— Cârpă! Zdreanţă! îi strigă Judita.

— Taci! Tu mi-ai adus nenorocirea în viaţă! Dacă nu erai tu, altfel ar fi acum... Dar am şi eu o mângâiere, o bucurie; deşi s-au dus pe gârlă milioanele de dolari, nu va avea însă nimeni parte de ele.

— S-ar putea totuşi să te înşeli, îi zisei eu.

— Să mă înşel? *Pshaw!* Ai văzut singur cum am aruncat milioanele în apă.

— Şi ce dacă? Orice apă îşi are fundul ei...

— Ia încearcă să te dai la fund. Nu ştiu până la ce adâncime se poate cufunda omul în apa, dar chiar dacă ai putea ajunge la fund şi ai găsi geanta, hârtiile s-au prăpădit în apă şi nu mai fac două parale.

— Nu cred.

— Nu? Crezi că apa nu pătrunde în geantă?

— Ba da, şi nu numai în geantă, ci şi în portofelul unde

sunt banii.

— Por... porto... felul... Ce portofel?

— Ţi-am mai spus că eu ştiu tot. Am aflat multe, deşi ziceai că nu poţi fi spionat de nimeni. Să-ţi spun ceva, master Melton. Eşti un om foarte, foarte imprudent. Habar n-ai ce aveai, mai bine ce n-aveai în geantă.

— Nu te înţeleg.

— Se aflau într-adevăr bani în geanta pe care o aveai atârnată de umăr?

— Da, acum pot s-o spun, ştiu că dacă nu-i mai am eu n-o să-i aibă nici altul.

— Nu-i adevărat. Banii nu sunt în fundul lacului.

— Dar unde?

— Aici, în buzunarul meu, şi mă bătui cu palma în piept.

— Ia nu te mai da mare! Vrei să mă oftici. Degeaba, nu se prinde.

— Banii sunt la mine, auzi?

— Arată-i!

— Bine, ţi-i arăt. Cunoşti portofelul ăsta? Când văzu portofelul strigă ca scos din minţi:

— Ăsta e... e... portofelul...

— Dumitale, da, întregii eu fraza.

— Nu se poate! Nu trebuie să se poată! răcni el. Seamănă numai, nu mă păcăleşti dumneata pe mine l

— O să-ţi dovedesc îndată că spun adevărul.

Deschisei portofelul şi-i arătai fiecare despărţitură. Deşi legat de mâini şi de picioare, se ridică dintr-o smucitură, apoi căzu iar jos urlând:

— Banii... banii mei! Milioanele mele! Tâlharule, banditule, cum au ajuns în mâinile tale?

Să fi vrut, şi tot n-aş fi putut să-i răspund, căci, la vederea banilor, începu şi Judita să ţipe ca nebună. Se rostogoliră până la picioarele mele, răcnind amândoi:

— Banii... banii... hoţule, pungaşule... banii...!

Chipul lui Melton nu mai era omenesc. Ochii îi ieşeau din orbite injectaţi de sânge. Nu mai răcnea, ci urla ca o fiară sălbatică. Nu mai puteam îndura. Îi împinsei cu piciorul scârbit şi mă dusei să-mi înşeuez calul pentru drum.

Când să încalec, Melton mă chemă îndărăt şi mă întrebă, cu glasul tremurător de ură, cum am intrat în posesia portofelului lui. În cuvinte puţine, i-am satisfăcut curiozitatea.

— Diavole, diavole! Dacă aş putea, te-aş sfâşia în bucăţi! răcni el şi se smucea să-şi rupă legăturile.

— Nu te osteni degeaba, master, curelele sunt trainice. De altfel nu suntem nici noi chiar atât de proşti precum crezi. Dacă nu mă furişam în lagărul mogollonilor să iau banii...

— Ar fi acum în fundul lacului, întregi el înfuriat.

— Nu asta am vrut să spun. N-ai fi reuşit să arunci geanta în apă. Eram doar lângă tine şi, dacă n-aveam încă banii în buzunar, nu te lăsam eu, fii pe pace, să-i arunci în apă. Ziceai adineauri că nu se va bucura nici altul de ei. Te înşeli, se vor folosi adevăraţii moştenitori, în scopuri mai bune şi mai nobile.

— Să vă ia dracu', pe toţi! Eram atât de sigur că-i am, încât nici nu m-am gândit să mă mai uit în geantă. Mai sunt şi alte... alte lucruri în portofel?

— Da, nişte scrisori, pare-mi-se.

— Le-ai citit?

— Nu, aparţin tot moştenitorilor; să le citească ei.

— Fir-ar... *sir,* ascultă încoace la mine: banii mai există, şi eu încă trăiesc. Nu crede că mă dau bătut. Acum, după ce-am văzut portofelul, am pentru ce să lupt. E vorba de milioane, de milioane. Le voi avea în mâna mea şi, în plus, şi pe dumneata. Fii sigur că n-o să-mi scăpaţi!

— Luptă-te, master Melton, luptă-te cu cine pofteşti. Dar deocamdată vă avem în mână.

Mă apropiai de Dunker şi Emery şi-i rugai să-i păzească pe prizonieri cu mare stricteţe.

— Nu te îngriji, zise Dunker. Voi sta toată noaptea de veghe cu pumnalul în mână lângă ei.

— E şi nevoie, am răspuns eu. Melton mi-a spus chiar acum că va încerca totul ca să pună iar mâna pe bani, ceea ce înseamnă că se gândeşte serios la fugă. Eu sunt nevoit să plec, cred însă că mă pot bizui pe voi.

— *Sir,* numai moartea mi-l poate smulge din gheare. Poţi pleca fără teamă.

Şi fiindcă Emery mă asigură şi el că va veghea, plecai liniştit. Chemai pe Ochi-ager şi-i spusei când să pornească, apoi părăsii locul atât de puţin favorabil falsului moştenitor al bătrânului Hunter.

Dacă vroiam să fiu exact la întâlnirea mea cu Winnetou, trebuia să mă grăbesc. Calul mi-era bun şi odihnit, iar eu cunoşteam direcţia unde mă aştepta apaşul. Luai cu mine şi un nijoraş, ca să am pe cine trimite cu răspuns la căpetenia lui cum şi unde să dăm de mogolloni.

17. În preajma deznodământului

Se însera; o seară frumoasă, cu cerul plin de stele şi luna, în primul ei pătrar, se lăsa încă de cu ziuă la asfinţit.

Mi-ar fi plăcut să nu fie atâta lumină, dar un nor care se vedea dinspre răsărit prevestea că încetul cu încetul stelele vor fi întunecate de umbra lui.

Goneam în tăcere pe şesul care se întindea înaintea noastră. Nijoraşul călărea în urma mea în semn de respect. Arareori schimbam câte un cuvânt. El cunoştea foarte bine locurile pe unde treceam, eu însă nu, căci venisem în ajun la Izvorul-în-umbră de la Stânca-albă şi nu de la Apa-adâncă, deci pe alt drum, nu pe acela pe care mergeam acum.

Când crezui că ne apropiem de locul unde trebuia să mă întâlnesc cu Winnetou, îl întrebai:

— Văd că fratele meu mă lasă să găsesc eu drumul: suntem aşadar în direcţia Izvorului-în-umbră.

— Old Shatterhand îl dibuie chiar şi atunci când nu-l cunoaşte.

— Cred că mai avem vreun sfert de ceas, nu-i aşa?

— Întocmai după cum spune fratele meu.

Mai merserăm niţel, pe urmă slobozii un glonţ de puşcă. În loc de răspuns auzii un glas cunoscut venind de-aproape:

— Aici sunt. Am auzit detunătura prietenului meu Charlie şi am recunoscut-o numaidecât.

Îl văzui pe Winnetou răsărind din umbră şi oprindu-şi calul lângă mine.

— Eşti de mult aici? îl întrebai cu.

— Nu, fiindcă n-am putut să-i spionez pe mogolloni decât după ce s-a întunecat.

— De văzut i-ai văzut mai înainte, nu-i aşa?

— Da. M-am ţinut mereu după ei, dar aşa ca să nu mă

vadă.

— Poposesc la Izvorul-în-umbră?

— Da. Fratele meu ştie că unde apa izbucneşte din pământ nu e loc pentru mulţi războinici. Acolo s-a aşezat numai căpetenia cu trei din cei mai în vârstă şi renumiţi războinici de-ai lui. Ceilalţi şi-au făcut lagărul ceva mai departe.

— Au pus santinele pe undeva?

— Nu. Mogollonii sunt nişte nesocotiţi, li se pare că nu mai e nimeni în tot ţinutul afară de ei.

— Ştii tu în ce loc e trăsura?

— Da. Am înconjurat de două ori lagărul şi am văzut-o; nu e departe de unde stă căpetenia.

— Şi prizonierii?

— În trăsură; un singur om îi păzeşte.

— Aş vrea să-l văd şi eu. Aş mai vrea să-mi arunc o privire ş asupra lagărului.

— Nu e greu. Dacă laşi să treacă niţel o să fie şi mai bine. Cerul se acoperă pe nesimţite de nori; peste o jumătate de ceas o să fie întunericul mai adânc. Vrei s-aştepţi până atunci?

— Cu toate că nu văd nici o primejdie, e mai bine să fim cu băgare de seamă, de aceea aştept.

Apaşul avusese dreptate. Norii se întindeau mereu, şi în curând stelele nu se mai zăreau.

— Acum putem merge, zise el. Caii îi lăsăm aici, în paza nijoraşului.

— Atunci las şi puştile, fiindcă e greu să mă furişez cu ele în spinare.

— Dă-i numai una din ele, pe aceea cu repetiţie o iau eu cu mine.

— Pentru ce?

— În timp ce îi spionezi tu pe mogolloni, eu o să mă ţin pe aproape. Dacă eşti zărit şi se dă alarma, trag de câteva ori în

vânt, ca să-i sperii.

— Bine. Împuşcăturile au să-i înfricoşeze şi în zăpăceala care o să urmeze voi putea să fug.

Lăsai puşca mea grea cu tragere lungă în grija nijoraşului şi pornii cu Winnetou spre lagărul duşman.

Întuneric de nu puteai vedea la zece paşi. După vreo zece minute, Winnetou se opri si-mi şopti:

— La o sută de paşi de noi e întâia tufă, unde am mai fost amândoi. Înaintea ei izvorăşte apa, în jurul căreia s-a aşezat căpetenia. La stânga, ceva mai departe, stau ceilalţi războinici. Între ei şi căpetenia lor e trăsura.

— Şi caii unde sunt?

— Pasc dincolo de tufiş, pe câmp deschis.

— O să încerc să mă apropii de căpetenie.

— Bagă bine de seamă ce faci.

— Pentru ce-mi dă Winnetou sfatul acesta? Mogollonul e chiar lângă izvor, unde tufele sunt dese şi mă pot ascunde foarte bine dacă nu se vor fi aflând şi pe dreapta războinici de-ai lui.

— Mai adineauri nu erau.

— Nu cred să fie nici acum, fiindcă apa curge pe stânga.

— Vrei cumva să vorbeşti şi cu prizonierii?

— Dacă e posibil, da.

— Deşi te-ai supărat că ţi-am atras atenţia, eu tot am s-o fac şi acum. E foarte primejdios să te apropii de ei şi încă şi mai primejdios să le vorbeşti.

— Nu o s-o fac decât după ce mă voi încredinţa că e cu putinţă. Dar dacă vezi că mi s-a întâmplat ceva, trage, nu însă înainte de-a auzi câteva împuşcături de revolver de-ale mele.

— Bine. Aş prefera totuşi să nu fie nevoie. O luai încet şi cu băgare de seamă înspre lagăr.

În drum mă poticnii de-o piatră. Îmi veni atunci o idee. Ridicai piatra — care nu era mai mare ca jumătatea pumnului

meu — şi o băgai în buzunar. Pipăii în juru-mi şi dădui de altele la fel. Adunai cinci-şase din ele şi le pusei alături de cealaltă. După ce făcui vreo şaizeci de paşi mă lăsai la pământ şi începui să mă târăsc pe burtă. Ajunsei în sfârşit la întâia tufă. Era întuneric beznă. Mogollonii n-aprinseseră nici un foc în lagăr. Uitasem să-l întreb pe Winnetou, o neglijenţă de neiertat pe care nici eu n-o înţelegeam, totuşi nu-mi părea rău, căci, dacă eu nu puteam să văd nimic, nu mă puteau vedea nici ei pe mine.

Nu se-auzea nici un zgomot, deşi mă aflam foarte aproape de ei.

Înaintând pas cu pas târâş, din tufă în tufă, auzii în sfârşit zvon de glasuri omeneşti şi simţii un miros de tutun.

Zării şi un foc mititel care nu se putea vedea decât din imediata lui apropiere. Dar oricât de mic era, răspândea totuşi atâta lumină cât să pot desluşi bine chipul căpeteniei şi al celor trei sfetnici bătrâni de lângă el.

În spatele focului erau două tufe alăturate; mă vârâi în ele şi mă lipii atât de strâns de tulpinile lor, încât numai dacă s-ar fi aplecat bine cineva m-ar fi putut vedea. Atât de aproape eram de foc că, dacă ar fi spus cineva un cuvânt în şoaptă, cuvântul ar fi ajuns lămurit până la mine. Dar nimeni nu spunea nimic. Fumau în tăcere fără să vorbească.

Aşteptai cinci, zece minute, un sfert de ceas — nimic! Răbdarea mea era pusă la grea încercare. Şi nu numai răbdarea. Fumul de cânepă sălbatică amestecat cu tutun — obişnuit la indieni — îmi gâdila nările şi mă îneca. Din fericire eram deprins cu el, ştiam însă că mult nu voi putea rezista şi voi începe să strănut şi să tuşesc.

Tocmai vroiam să mă retrag, când auzii pe căpetenie exclamând:

— Oh! Iscoadele.

Aşadar se întorceau iscoadele. Puteam afla în sfârşit ceva ce mă interesa. Îmi pieri gâdilătura din nas ca prin minune.

Se auzea acum lămurit tropot de copite şi bufniturile picioarelor care descălecau. Doi oameni apărură în bătaia focului, unul rămase mai în urmă, pe când celălalt se apropie de căpetenie şi se opri în faţa ei fără să scoată un cuvânt. Astfel cerea respectul faţă de şeful său. Acesta tăcu o bucată de vreme ca să-şi scoată şi mai bine în evidenţă demnitatea rangului său, apoi întrebă:

— Pentru ce au întârziat atât tinerii mei fraţi? Până unde au fost în cercetările lor?

— Până dincolo de Valea-neagră.

— Şi au putut să vadă păşunile nijoraşilor?

— Nu, atât de departe n-am fost.

— Dar drumul pe care trebuie să-l facem îl ştiţi?

— Îl cunoaştem ca şi când l-am fi făcut de o sută de ori.

— E anevoios?

— Nu. Numai urcuşul şi coborâşul pe platoul canionului o să fie greu pentru trăsură.

— Văzut-aţi pe vreunul din câinii de nijoraşi?

— Da, pe unul singur, între platou şi Valea-neagră.

— De unde venea?

— De la apus, şi se ducea spre miazăzi.

— Venea adică dincoace şi se ducea acasă.

— Că se ducea acasă ştim, dar dacă venea dincoace, nu.

— V-a văzut şi el?

— Nu. Noi l-am zărit până a apucat el să ne vadă şi am putut să ne ferim.

— Pentru ce nu l-aţi prins?

— Socoteam că e mai bine să-l lăsăm în pace.

— Era zugrăvit cu culorile de război?

— Nu.

— Şi zici că urcuşul până la platoul canionului e greu şi coborâşul tot aşa pentru trăsură?

— Da.

— Oh! V-am ascultat, acum vă puteţi duce la ceilalţi.

Iscoadele se îndepărtară. Credeam că sfetnicii vor discuta cu căpetenia lor cele auzite, dar tăcură iar. Trecu un sfert de ceas. În cele din urmă căpetenia rupse tăcerea.

— Ce zic fraţii mei de cuvintele iscoadei? întrebă el.

— Uff! răspunse unul.

— Uff! repetă după câtva timp altul.

— Uf! exclamă cel de-al treilea. Acesta părea însă mai vorbăreţ, căci adăugă: Să-şi spună mai întâi căpetenia părerea.

După cinci minute acesta zise:

— Cred fraţii mei că nijoraşul pe care l-au întâlnit războinicii noştri era o iscoadă?

— Nu, răspunse cel mai în vârstă. Am fi zărit urmele când am sosit aici. Venea deci din altă parte şi nu era iscoadă.

— Bine a grăit fratele meu. Dar n-au făcut rău iscoadele noastre că l-au lăsat în pace?

— Nu. Când îl vor vedea ai săi întorcându-se teafăr în lagăr n-au să-şi închipuie că suntem atât de aproape.

— Şi dacă era cumva o iscoadă? Vom vedea noi mai târziu dacă au făcut bine sau rău că l-au lăsat să scape.

Căpetenia avea dreptate, căci nijoraşul era acela pe care-l trimisesem eu cu răspuns azi-dimineaţă. Dar chiar să-l fi prins, omul tot n-ar fi mărturisit nimic, aşa că noi n-aveam ce pierde.

— Şi de trăsură ce spun fraţii mei? urmă căpetenia.

— Era mai bine s-o fi lăsat în lagăr, răspunse iar bătrânul,

— Ce făceam atunci cu prizonierii? Nu ştiu să călărească.

— Să-i fi lăsat şi pe ei. Îi aveam acolo în siguranţă dacă puneam câţiva războinici de strajă.

— Aceştia n-ar fi fost în stare să se apere.

— Împotriva lui Winnetou şi a lui Old Shatterhand vrei să spui?

— Da. Fratele meu a auzit că aceşti doi războinici vestiţi au fost cu tovarăşii lor la cetăţuie ca să-l prindă pe albul care

se numeşte Melton, şi fiindcă albul le-a scăpat au să vină după el.

— Numai să-i poată descoperi urma...

— Aceştia doi descoperă tot. Vor găsi şi urma lui Melton şi se vor lua după el. Ei au aţâţat pe câinii de nijoraşi împotriva noastră, de aceea am trimis înaintea lor pe Melton cu cincizeci de războinici de-ai noştri să-i prindă. Nu-i prind? Old Shatterhand cu Winnetou se vor duce la Stânca-albă să vadă ce se petrece în lagărul nostru şi vor porni apoi în urma noastră.

— Atunci avem primejdia în spate.

— Nici o primejdie. Până să vină ei noi vom fi biruit de mult pe nijoraşi şi-i vom prinde şi pe ei. E deci bine că am luat prizonierii albi cu noi, căci dacă-i lăsam la Stânca-albă, douăzeci de războinici de-ai noştri n-ar fi fost în stare să lupte împotriva destoiniciei şi a şireteniei lui Winnetou şi Old Shatterhand. Trăsura a trebuit s-o luăm cu noi, fiindcă prizonierii nu ne puteau însoţi călare.

— Dacă nu vor putea-o urca pe potecă?

— O să vedem noi când vom fi acolo. Deocamdată facem aşa: noi plecăm în zori înspre platou şi-i lăsăm pe prizonieri să vină după noi sub bună pază. Ajungem deci cu câteva ceasuri înaintea lor şi încercăm să lărgim poteca unde e prea îngustă.

— Avem noi atâta timp de pierdut?

— Nu ne trebuie prea mult. Cu ajutorul tomahawkului desprindem lesne o bucată de stâncă. *Howgh!*

Cuvântul acesta însemna că hotărârea lui e nestrămutată, şi fiindcă nu mai zise nimic, tăcură şi ceilalţi. Ştiam că dacă ar fi să înceapă iar vorba, o vor face după o foarte lungă pauză şi n-aveam vreme s-aştept atât. Mă strecurai deci din tufiş şi mă îndreptai spre stânga, unde-mi spusese Winnetou că e trăsura.

O văzui dincolo de pârâiaşul de un cot care se revărsa din izvor, dar lângă ea şedea aciuit în iarbă un mogollon, cu

puşca lângă el. Era paznicul...

Mă dusei mai departe, să văd la ce distanţă se aflau ceilalţi mogolloni. Nu erau mai mulţi decât zece-doisprezece paşi până la ei. O luai tot târâş înapoi spre trăsură. Era un fel de diligentă veche, un adevărat monstru, cum nu mai există în zilele noastre.

Norii acopereau cerul şi nu se putea vedea departe, dar sub trăsură era şi mai întuneric şi, fiindcă mă ţineam în umbră, paznicul nu mă putea zări, pe când eu îl desluşeam destul de binişor.

Spre marea mea mirare, văzui că fereastra care da spre mine, a diligentei, era deschisă. O mare imprudenţă din partea mogollonilor, dacă prizonierii se aflau înăuntru! Sau poate nu erau acolo Şi se înşelase Winnetou. Ori... hm, proastă afacere. Să fie un alt paznic cu ei în trăsură şi de aceea lăsaseră jos geamul?

Îmi propusesem să vorbesc neapărat cu prizonierii şi nu voiam cu nici un preţ să renunţ la ideea mea. Dar cum? Existau numai două alternative: sau prizonierii nu erau în diligentă, sau erau înăuntru şi mai era încă un paznic cu ei. În ce chip să aflu fără să mă simtă? Mă ridicai pe jumătate în dreptul uneia din roţi — între mine şi paznic erau două roţi în pieziş, aşa că paznicul nu mă putea vedea; bătui uşor în uşă, ca să nu m-audă decât cei dinăuntru, şi mă lăsai iar repede la pământ. Dacă ar fi fost un mogollon în trăsură ar fi scos negreşit capul afară, dar nu se ivi nimeni prin deschizătura ferestrei.

Bătui a doua oară, fără nici un rezultat. De-abia după a treia oară răspunse o bătaie uşoară în podeaua diligentei, semn că erau legaţi. Aşadar erau acolo, şi fără paznic. De aceea stătea geamul deschis.

Mă ridicai până în dreptul lui şi şoptii:

— Psst!

— *Yes!* răspunse el tot aşa de încet.

— E un locşor înăuntru şi pentru mine?

— Da. Dar nu veni, pentru Dumnezeu, că te prind!

— Aş! sunt mai sigur acolo decât aici. Scârţâie uşa când o deschizi?

— Nu, balamalele de metal s-au pierdut şi au pus în locul lor nişte curele.

— Bine, vin îndată.

Schimbul acesta de cuvinte se făcuse repede şi pe şoptite, după cum dictau împrejurările. Mă lăsai iar jos în iarbă şi mă uitai printre spiţe la paznic; era în acelaşi loc. Scosei o piatră din buzunar şi o aruncai peste coşul diligentei dincolo de el. Auzi căzătura pietrei, se sculă repede în picioare şi ascultă. Eu aruncai iar o piatră ceva mai departe, îl văzui alergând încotro căzuse piatra, fără să se uite îndărăt.

Într-o clipită fui în diligentă şi închisei binişor uşa după mine. Pipăii cu mâna şi simţii un loc gol. Mă aşezai pe el. Fereastra cealaltă a diligentei era şi ea deschisă, ceea ce mă miră şi mai mult.

— Tot dumneata eşti, *sir!* murmură avocatul. Ce curaj să...

— Sst! Nici un cuvânt. Lasă-mă acum să văd ce face paznicul, îl întrerupsei eu.

Acesta se întoarse la trăsură şi strigă într-o englezească stricată:

— Amândoi albii sunt aici?

— *Yes!* răspunseră avocatul şi Marta în acelaşi timp.

Crezui că atât îi ajunge, dar mă înşelasem, căci îl auzii zicând:

— Mi s-a părut că aud un zgomot. Sunteţi bine legaţi? Ia să văd eu.

Puse piciorul pe scara trăsurii şi întinse mâna să pipăie legăturile cântăreţei. Găsindu-le în ordine, ocoli trăsura să vadă cum stau lucrurile cu avocatul. Ca fulgerul trecui în partea cealaltă şi mă ghemuii între Marta şi uşă. Se încredinţa că şi ale juristului sunt în regulă, coborî de pe treaptă şi plecă

mormăitul cuvinte neînţelese. Mă aşezai la mijloc între cei doi prizonieri şi-l văzui prin fereastră ducându-se la locul lui.

— Acum putem vorbi, zisei eu, numai feriţi-vă să ridicaţi glasul, să nu ne-audă.

— Doamne, în ce primejdie ai fost! murmura Murphy. Niţel să mai fi întins braţul şi punea mâna pe dumneata...

— Ori eu pe el. Nu-mi duceţi mie grija, v-am spus doar că sunt în mai mare siguranţă aici decât afară. Pot sta în trăsură cât poftesc şi să plec când vreau.

— Dar nu e vorba numai de libertate, ci de viaţa dumitale... şopti Marta cu glas tremurat.

— Nici de una, nici de alta. În ce fel sunteţi legaţi?

— Mai întâi unul de altul, pe urmă fiecare separat, cu mâinile la spate şi cu un laţ de gât, al cărui capăt e fixat de scaunul trăsurii. Dacă am încerca să ne sculăm, lanţul ne-ar sugruma imediat.

— Într-adevăr, complicat sistem de-a se asigura de persoana dumneavoastră. Nici n-ar fi fost nevoie de paznic, şi nici nu mă mai mir că v-au lăsat ferestrele deschise ca să aveţi niţel aer.

— Ferestre! Nici nu există. Amabilul nostru amfitrion le-a scos. Ştii doar ce lucru de preţ e pentru un indian o bucată de geam.

— Aha, de aceea! Acum e vorba să va spun ce aveţi de făcut dacă s-ar întâmpla să fiu descoperit aici în trăsură.

— Ce? întrebară ei speriaţi.

— Staţi niţel. Să vă examinez mai întâi legăturile, pe urmă vă spun.

Era într-adevăr după cum spusese Murphy.

— Aşa. Ştiu acum pe unde să le tai.

— Să le tai?

— Da. Ascultaţi bine la mine. Dacă nu mă descoperă mogollonii, captivitatea dumneavoastră o să ţină până mâine dimineaţă; dacă da, veţi fi imediat liberi. Cel dintâi lucru pe

care-l voi face e să vă tai legăturile. Nu se cere mai mult de zece secunde. Pe urmă eu îi ţin pe mogolloni la distanţă cu revolverul, în vreme ce deschideţi uşa asta şi o luaţi la fugă drept înainte printre tufe. Veţi auzi atunci împuşcături. Să nu vă speriaţi; e Winnetou, pe care-l veţi striga pe nume. Când veţi fi cu el, veţi fi în siguranţă, căci la auzul numelui lui nici un mogollon nu va îndrăzni să vă urmărească prin întuneric.

— Bine, bine, dar dumneata? Vrei să rămâi aici?

— Nici prin gând nu-mi trece! Cum vă voi vedea scăpaţi vin şi eu.

— Numai să mai poţi! Te vor înconjura din toate părţile... te vor înjunghia... împuşca...

— Nu vă gândiţi la aşa ceva! Dumneavoastră nu cunoaşteţi Vestul, pe când eu da, şi ştiu ce va urma. Poate că va vroi căpetenia să vină să vadă dacă sunteţi bine legaţi sau schimbul o să vrea să se încredinţeze că sunteţi tot aici. Numai în aceste două cazuri aş putea fi descoperit. Vom avea de-a face cu două, cel mult trei sau patru persoane, şi acestora le vin eu de hac la repezeală. Detunăturile vor face gălăgie, dar şi zăpăceală şi nimeni nu va îndrăzni să se apropie. În vremea asta veţi fi departe, şi ajung două-trei gloanţe ca să-mi asigur şi eu fuga. Mai probabil e însă că vom fugi împreună.

— Bine, domnule, spuse avocatul revoltat, e vorba de viaţa dumitale şi vorbeşti atât de liniştit, de parcă ai sta să demonstrezi unui copil că de două ori doi fac patru, nu cinci!

— Cum ai vrea să vorbesc? Nu mă ameninţă deocamdată nici o primejdie. Aşadar, v-am spus ce aveţi de făcut dacă vreun curios ar veni să-şi vâre nasul în harabaua asta. Dacă nu se întâmplă nimic, mâine veţi fi în orice caz liberi.

— Să dea Dumnezeu! Cu libertatea noastră n-am făcut încă nimic. Trebuie să punem mâna şi pe Ionathan Melton.

— Pe ăsta îl am eu.

— Cum...? Ce...?

— Sst! Vorbeşte mai încet, omule, ce zbieri aşa? Dacă te aude indianul?

— Adevărat? Nu pot să cred... Îmi vine să strig „ura” de bucurie!

— Amână pe altă dată.

— Unde l-ai prins?

— La Apa-adâncă, unde a avut loc atacul asupra voastră. Am şi milioanele.

— Unde, unde? întrebă el cu lăcomie.

— Aici, în buzunar.

— Ce faci, domnule, porţi milioanele în buzunar?

— Doar nu vei fi vrând să le atârn în pom ori să le îngrop în pământ.

— Şi îndrăzneşti să vii aici în mijlocul a patru sute de duşmani? Dacă te prind s-au dus iar dracului banii!

— N-au să mă prindă. Sunt convins că banii sunt mai siguri în buzunarul meu decât erau în casa dumitale de fier din New Orleans. De altminteri, faptul că-i port cu mine e o dovadă că sunt în cea mai mare siguranţă în harabaua asta şi doresc ca să nu fie în mai mare primejdie atunci când vor fi în mâna adevăraţilor proprietari. Dar ne-am abătut de la problemă. Vorbeam, pare-mi-se, de Jonathan Melton.

— Da. Cum ai ajuns să pui mâna pe ei? Să fi văzut ce atitudine avea faţă de mine când m-a găsit prizonier la mogolloni!

— Tot drept Small Hunter se dădea?

— Da de unde! Îmi venea să-l sugrum cu mâinile mele.

— Mărturisirile lui ne vor fi mai târziu de mare folos.

— Ba mă asigura, cu o bucurie diavolească, atât pe mine cât şi pe doamna Werner, că aici ne vor putrezi oasele.

— Nici ale lui, nici ale voastre, fiindcă am de gând să-l luăm cu noi la New Orleans, ca să-l dau pe mâna justiţiei. De altfel, ticălosul tot mai speră să poată evada.

— Aşa! Ţi-a spus-o el?

— Da, cu o neruşinare demnă de el.

— Pungaşul! Ia povesteşte-mi şi mie, *sir.* Vreau să ştiu cum ţi-a căzut în mâini şi ce zicea când s-a văzut prins.

Le povestii pe scurt ce şi cum. N-apucasem însă să sfârşesc şi auzii paşi apropiindu-se. Venea un mogollon să-l schimbe pe paznic. Puse piciorul pe scara diligenţei şi pipăi prin fereastră legăturile prizonierilor. Făcui şi de data asta ca şi rândul trecut, adică mă mutai dintr-o parte în cealaltă şi scăpai şi acum.

După ce-l văzui pe noul paznic aşezându-se în locul celuilalt, urmai:

— Mogollonii vor porni mâine în zorii zilei, în timp ce voi veţi mai rămâne pentru câtva timp aici, sub pază. Vom năvăli asupra paznicilor şi vă vom elibera.

— Ce curios sună! „Vom năvăli asupra paznicilor şi vă vom elibera!” Ca şi când ar fi un fleac. Crezi dumneata că paznicii vor sta cu mâinile în sân?

— Poate, ba e chiar sigur.

— E grozav! Şi cu ce linişte vorbeşti! Jur pe Dumnezeu că dacă mă voi vedea iar acasă la mine, nu-mi va mai călca piciorul în viaţa mea prin pustietăţile astea sălbatice! Cam câţi crezi că vor fi indienii pe care îi vor lăsa să ne păzească? Mulţi, nu-i aşa?

— Nu cred. Căpetenia nu se poate lipsi de oamenii săi. Mai mult de zece nu vor fi.

— Ce pot face ăştia împotriva a o sută de nijoraşi?

— Atâţia n-avem nici noi, fiindcă trebuie să lăsăm parte din ei să-i păzească pe prinşii noştri de astăzi. În orice caz, numărul nostru va fi destul de mare ca să-i biruiască. Şi-apoi, spaima mogollonilor când se vor pomeni deodată cu noi în spinare îi va dezarma. Sper însă că totul se va petrece fără vărsare de sânge. Aşa, acum mă duc.

— Ia bine seama să nu te vadă paznicul.

— Lasă, că pe ăsta îl expediez eu ca şi pe celălalt.

Aruncai o piatră pe fereastra trăsurii. Îl văzui pe paznic ascultând. La a doua se ridică de jos, şi la a treia se îndepărtă binişor, aşa că avui timp să deschid uşa şi să ies din haraba.

— Noapte bună! Fiţi fără grijă! La revedere! pe mâine dimineaţă! zisei eu şi am vrut să plec.

Dar paznicul devenise bănuitor şi venea acum în fugă să vadă ce e cu prizonierii. Mă trântii la pământ în iarbă şi rămăsei nemişcat. Pipăi şi el legăturile prizonierilor, pe urmă se duse să se aşeze la locul lui, în vreme ce eu mă târâi binişor afară din lagăr.

Îl găsii pe Winnetou tot unde-l lăsasem.

— Ai fost îngrijorat de lipsa mea? îl întrebai eu.

— Nu, fiindcă n-am auzit gălăgie, mi-am închipuit că nu s-a întâmplat nimic şi că fratelui meu i-a trebuit mai multă vreme decât credea.

— Da, aşa e. Acum să ne întoarcem repede la cai. E mai bine să ne îndepărtăm cât mai curând, ca să nu prindă mogollonii de veste că au fost spionaţi.

Nijoraşul se sculă respectuos în picioare când ne văzu venind. Îl poftirăm însă să şadă lângă noi jos în iarbă, apoi îi zisei lui Winnetou:

— Să ghicească fratele meu unde am stat eu până mai adineauri.

Apaşul îmi aruncă o privire scrutătoare, lăsă ochii în jos, se gândi câteva momente, pe urmă mă-ntrebă:

— Prizonierii tot în trăsură erau?

— Da.

— Atunci cu ei ai stat. Ştie fratele meu ce-a făcut?

— Ce?

— L-a ispitit pe marele Manitu, care-i ocroteşte pe cei buni numai atunci când nu-şi pun în primejdie viaţa fără motiv. Cine se aruncă de bunăvoie în apă se poate îneca chiar când ştie să înoate. Fratele meu merită să-l dojenesc pentru nesocotinţa lui.

— O, în trăsură eram în mai mare siguranţă ca oriunde! zisei eu râzând şi-i povestii ce-am văzut şi-am auzit.

Mai important pentru noi era faptul că trăsura va rămâne câtva timp pe loc după plecarea mogollonilor.

— Vom da năvală peste paznici şi-i vom elibera pe prizonieri, zise apaşul.

— Asta e şi părerea mea, nu ştiu însă dacă e nimerită. Ar fi un motiv destul de puternic să lăsăm trăsura să-şi urmeze calea, adică la platou. Dacă e prea îngustă cărarea şi trăsura nu poate trece, căpetenia o să pună oamenii s-o lărgească; dacă nu, o să-şi vadă liniştit de drum, lăsând să-l ajungă din urmă trăsura cu paznicii ei. În cazul acesta îi putem elibera pe prizonieri până a nu prinde el de veste.

— Dar dacă poteca e prea îngustă?

— O să se oprească şi o să pună oamenii s-o lărgească — după cum ţi-am mai spus. Dacă va vedea că trăsura nu soseşte la vremea hotărâtă, prinde bănuieli şi trimite să vadă ce s-a întâmplat. De aceea zic să nu ne gândim deocamdată la eliberarea prizonierilor.

— Fratele meu are dreptate.

Apaşul rămase multă vreme pe gânduri, apoi îl auzii zicând:

— Îi putem ataca fără grijă pe paznici deoarece cărarea e destul de lată ca să poată trece trăsura.

— Eşti sigur?

— Da, am văzut trăsura şi ştiu cât e de mare. Deoarece mogollonii vor fi atacaţi sus pe platou, e vorba numai de urcuş, nu şi de coborâşul de pe partea cealaltă. Cel dintâi nu prezintă nici o piedică. Am fost acum cu spiritul acolo şi am măsurat cu ochii sufletului locul. Trăsura poate trece.

— Atunci mogollonii nu vor mai zăbovi şi vor urca platoul.

— Aşa e. Putem deci să-i atacăm pe paznici, repetă apaşul.

— Cum crede fratele meu că va trebui să procedăm?

— Old Shatterhand a văzut cum stau lucrurile şi-şi poate da părerea.

— N-aş vrea să omorâm sau să rănim pe nimeni, de aceea paznicii trebuie luaţi prin surprindere, fără să le lăsăm timp să se apere.

— Crede fratele meu că se poate? Orice mogollon care ar trece din întâmplare dincolo de tufiş ne poate vedea şi dă alarma.

— Să venim nu dinspre apus, ci dinspre răsărit, fiindcă de acolo nu se-aşteaptă ei să sosească duşmanul. Căpetenia porneşte cu peste trei sute de oameni în direcţie opusă; dacă venim noi după o jumătate de ceas din partea aceea, paznicii vor crede, când ne vor zări din depărtare, că suntem de-ai lor şi că ne-am întors din drum pentru cine ştie ce. De-abia când ne vor vedea la faţă îşi vor da seama, dar va fi prea târziu.

— Fratele meu are dreptate; planul său va fi executat întocmai. Şi pe urmă ce va fi?

— De la Izvorul-în-umbră până la platoul canionului sunt trei ceasuri de drum călare. N-aş vrea să iau cu noi prizonierii pe care îi avem, şi nici pe cei de mâine. Nu numai că ne-ar fi o piedică, dai ar putea deveni chiar o primejdie.

— Şi ce să facem cu ei?

— Să-i lăsăm sub pază la izvor. Cum nu vor fi decât la trei ore de noi, îi avem în siguranţă. Să punem patruzeci de nijoraşi să-i păzească, sub comanda lui Emery; ar fi ca şi când s-ar afla sub ochii noştri.

— Şi în privinţa asta are fratele meu dreptate, căci dacă i-am lua cu noi ar trebui nu numai să ne luptăm, dar şi să-i supraveghem pe ei în acelaşi timp. Şi-apoi, s-ar putea să ne scape în învălmăşeală. Are fratele meu intenţia să ia parte directă la luptă?

— Depinde de împrejurări. Eu nu ucid de bunăvoie un om, dar nijoraşii sunt prietenii noştri şi nu ne putem da îndărăt când e vorba să le venim în ajutor. Mai bucuros aş fi ca

mogollonii să depună armele fără vreo împotrivire.

— Asta n-au s-o facă, sau cel mult în cazul când vor înţelege că împotrivirea îi duce la o moarte sigură.

— Atunci trebuie să-i facem să înţeleagă. Planul căpeteniei nijoraşilor, aşa cum mi l-a explicat, nu urmăreşte alt scop.

— Crede fratele meu că va lucra într-adevăr căpetenia după acest plan?

— Îmi închipui, cel puţin. Şi-apoi, ar fi un prost să nu o facă.

— Eu zic că ar trebui să fim siguri. De aceea n-ar strica să trimitem pe cineva să-l întrebe.

— Nu mai e timp. Până să se ducă şi să se întoarcă trimisul ar fi prea târziu. În afară de asta, nu e de-ajuns să făgăduiască din gură, se cere să se ţină de cuvânt, ceea ce-i îndoielnic.

— Eşti deci de părere să-l supraveghem. Controlul nu-l poate face decât unul din noi.

— Aşa e, numai dacă eşti tu sau eu cu el îl putem împiedica de la un măcel. Eu cunosc mai bine şi sunt mai la curent cu afacerea moştenirii, şi-l pot păzi mai bine pe Ionathan Melton, aşa că rămân aici. În schimb tu eşti prieten vechi cu căpetenia nijoraşilor, deci te duci la ei.

— Bine, dacă zici tu, aşa să fie. Plec imediat.

— Îl iei şi pe tânărul războinic cu tine?

— Da

— Te rog să ai grijă ca pădurea de pe platou să fie înţesată cu oameni şi în spatele stâncii să fie de asemenea destui războinici. Dacă mogollonii nu se predau, vor fi sau împuşcaţi ca o turmă de sălbăticiuni fugărită, sau împinşi în fundul canionului, unde îşi vor zdrobi oasele.

— Fii sigur că voi face tot ce-mi va sta în putinţă să împiedic o vărsare de sânge. Dacă însă mogollonii nu vor să înţeleagă, n-am ce le face. Tu caută numai de-i goneşte pe la spate pe poteca platoului.

După ce ne mai înţeleserăm asupra câtorva amănunte, apaşul încalecă şi plecă, luându-l cu sine şi pe tânărul nijoraş. Deznodământul se apropia.

18. Pe platoul canionului

Rămăsei singur. Mă întoarsei o bucată de drum ca să nu fiu văzut de mogolloni când se va face ziuă, îmi priponii calul şi mă întinsei în iarbă. Să dorm? Nu era acum timp de asta. Trebuia să chibzuiesc bine ce aveam de făcut.

Cu mâinile sub cap, cu ochii la stele — norii se risipiseră şi cerul era iar senin — mă gândeam la evenimentele din ziua în care l-am văzut pe Melton pentru prima oară la Guaymas. Ce de întâmplări, griji, osteneli, dezamăgiri şi primejdii de-atunci până în seara de astăzi. Învăţătura cu care mă alesesem din toate acestea era: păstrează-ţi pururi cugetul curat.

Treptat, treptat gândurile mi se încâlciră şi adormii. Răcoarea nopţii mă trezi. După stele cunoscui că mai era un ceas până la ziuă.

Auzii peste puţin timp tropot de cai venind dinspre apus. Mă îndreptai într-acolo şi mă întinsei pe pământ. Văzui venind o ceată de călăreţi, cu doi inşi în frunte: un alb şi un indian, care făceau pe conducătorii trupei. Mă ridicai de jos şi zisei cu glas schimbat:

— Bună ziua, domnilor! Încotro?

Cei doi îşi struniră brusc caii şi puseră mâna pe puşcă.

— Ce-ţi pasă încotro ne ducem? răspunse albul. Ia fă-te încoa', băiete, să te vedem şi noi la faţă dacă nu vrei să-ţi găuresc tărtăcuţa!

— Te pricepi să ocheşti bine, master Emery?

— Emery? Uite, domnule, că mă cunoaşte! Oare cine să... Tii, da' prost mai sunt! se întrerupse el. Ăsta nu e altul decât Charlie, zis şi Old Shatterhand. Ia vină-ncoace, băiatule, şi spune-ne şi nouă unde naiba l-ai lăsat pe apaşul nostru.

— Dă-te jos şi o să-ţi spun. Trebuie să ne oprim aici. Totul în regulă, Emery?

— Da.

— Şi Ionathan?

— Vine după mine cu scumpa lui Judita. Dunker s-a milostivit de el şi nu-l slăbeşte o clipă din ochi.

Convoiul se opri şi toţi descălecară. Mă dusei imediat la Melton. Îl luaseră de pe cal şi-l aşezaseră jos, lângă Judita. Dunker, lângă el.

Mogollonii erau legaţi doi câte doi spate-n spate. Imposibil să poată fugi vreunul.

Îi povestii lui Emery, Dunker şi Ochi-ager ce văzusem şi auzisem cu apaşul, apoi întrebai pe indian:

— Ştie fratele meu vreun loc dosit lângă Izvorul-în-umbră de unde să putem vedea când trec mogollonii?

— Da. Dacă vrea fratele meu, pot să i-l arăt.

— Bine. Trebuie să plecăm cât mai repede, fiindcă să se lumineze în curând de ziuă. Cincizeci de războinici de-ai tăi să ne însoţească, ceilalţi să rămână ca să-i păzească pe prizonieri.

— Şi eu? întrebă Dunker.

— Dumneata nu te mişti de lângă Melton.

— *Well!* Sunt deci temnicerul lui, cum s-ar zice. L-aş sfătui să lase gândul unei evadări.

— Dar pe mine mă iei cu tine, nu-i aşa? întrebă Emery necăjit.

— Te-aş ruga să rămâi şi tu aici.

— Pentru ce? Tare-aş vrea să fiu şi eu de faţă la spectacolul vostru.

— Ce să vezi? Cum prindem zece, doisprezece mogolloni? Un fleac! Gândeşte-te că în afară de Melton mai sunt aproape cincizeci de prizonieri de păzit şi nu-i pot lăsa pe mâna oricui. E un post de încredere, după cum vezi.

— Bine, dacă mă iei pe coarda simţitoare, nu pot să zic nu. Când zici să venim la izvor?

— O să-ţi trimit eu vorbă prin cineva. După un timp

încălecarăm, eu, Ochi-ager şi cincizeci de nijoraşi, şi ne îndreptarăm înspre miazăzi, apoi spre răsărit ca să ocolim izvorul. Ne-am oprit lângă o ridicătură de pământ îngustă, care însă se prelungea până departe şi era plină de tufe dese.

— Am ajuns, zise Ochi-ager.

— Cât e de-aici până la izvor? întrebai eu.

— Foarte puţin. Din dosul tufelor se poate vedea, fără să fii văzut, toată împrejurimea Izvorului-din-umbră.

— Cu atât mai bine. Să aşteptăm până ce se va lumina de ziuă. Luaţi însă bine seama la cai, ca să nu ne scape vreunul şi să ne dea de gol.

Recomandarea mea era de altfel de prisos, căci nici un cal indian nu se răzleţeşte de tovarăşii săi.

Ramaserăm pe loc până ce stelele păliră una câte una şi o geană de lumină se ivi la răsărit, pe urmă urcai cu Ochi-ager deluşorul şi mă aşezai în dosul tufelor. Când se lumină bine de tot, îmi aruncai privirea în juru-mi.

Desişul ales de adăpost se întindea până dincolo de deal, continua o bucată şi se îngusta din ce în ce în preajma izvorului, până ce se pierdea cu totul într-o câmpie înverzită.

— Admirabil! exclamai încântat. Loc mai bun pentru scopul nostru nici că se putea.

— Fratele meu e deci mulţumit de mine? mă întrebă indianul.

— Cât se poate de mulţumit. De-aici putem să-i vedem pe mogolloni venind. Nici n-avem trebuinţă de cai ca să ne repezim devale. Ne ascundem în tufiş, ne furişăm pe nesimţite la izvor şi năvălim asupra celor lăsaţi acolo.

Zăream desluşit lagărul mogollonilor, până şi coşul trăsurii se vedea răsărind dintre tufe. Indienii se deşteptaseră din somn şi se pregăteau de drum. Unii mâncau, alţii de-abia se spălau, iar alţii îşi înşeuau caii. După câtva timp se auzi un ţipăt strident; era semnalul de plecare. Toţi încălecară şi convoiul se puse în mişcare.

Erau trei-patru sute. Mergeau într-un şir lung, unul în urma altuia. Se duceau la pierzanie...

Cei rămaşi se uitau după ei. Erau numai zece inşi. Că nu puteau fi mai mulţi decât cu încă unul, doi, am înţeles după numărul cailor care păşteau primprejur.

Acum, când văzusem convoiul plecând spre răsărit, ne puteam apuca de treabă. Pentru a birui zece inşi nu ne trebuiau nici nouă un număr mai mare ca al lor. Totuşi dădui ordin ca să meargă treizeci de nijoraşi cu noi, iar ceilalţi să vină pe urmă cu caii după noi. Ce e bun, nu e rău!

La adăpostul tufelor ne îndreptarăm spre izvor. Când ajunserăm mai aproape pornii înainte, în recunoaştere. Cei zece mogolloni stăteau lângă apă şi mâncau. Parcă mi-era ruşine să tăbărâm trei-zeci asupra unui pumn de oameni. La vederea nijoraşilor se înspăimântară îngrozitor şi nici unul nu cuteză să se împotrivească sau să fugă. Într-o clipă fură toţi legaţi cobză. Eu mă apropiai în vremea asta de trăsură, deschisei uşa şi strigai înăuntru:

— Bună dimineaţa, doamnă Werner şi domnule Murphy! M-am ţinut de cuvânt, după cum vedeţi.

Marta scoase un ţipăt de bucurie şi închise ochii. Bucuria o copleşea. Scosei cuţitul de la brâu, îi tăiai curelele şi o culcai în iarbă, deoarece era prea slabă ca să se ţină pe picioare.

— Hai, domnule, dezleagă-mă şi pe mine, ce dracu' mai aştepţi! mormăi avocatul nerăbdător.

După ce-l dezlegai ieşi din trăsură, se întinse de-i pârâiră oasele şi zise răsuflând uşurat:

— În sfârşit, sunt iar liber! Prin ce-am trecut, sfinte Dumnezeule! Voi spune şi morţilor...

Nici un cuvânt de mulţumire nu-i ieşi de pe buze, în schimb îmi puse mâna pe umăr şi mă întrebă cu îngrijorare:

— Ce e cu banii, *sir,* îi ai la dumneata?

— Da, dar pentru ce mă întrebi?

— Fiindcă trebuie să ştiu câţi au mai rămas.

— Trebuie? De ce adică trebuie să ştii dumneata?

— Fiindcă eu... La dracu’, se înţelege doar de la sine!

— Nu, nu se înţelege defel de la sine.

— Sunt doar executorul testamentar, şi eu am de hotărât ce se face cu banii şi cui se cuvin.

— Zău? Oi fi fost, dar acum nu mai eşti. Şi cine are drept să ia banii nu te priveşte pe dumneata şi nici nu eşti în drept să hotărăşti, de când te-ai lăsat tras pe sfoară de un pungaş ordinar, fără să vezi mai întâi cu cine ai de-a face.

— Aha, aşa stau lucrurile! Bine, o să-ţi arăt eu dumitale! strigă el cu glas ameninţător.

— Nu prea ţi-ai găsit omul, i-am răspuns liniştit.

— Aşa crezi? Dă-ncoa’ banii!

— Nici nu mă gândesc.

— Chiar dacă-ţi poruncesc?

— Să-mi porunceşti? Nu te face de râs. Banii rămân la mine până ce se va găsi persoana în drept.

— O cunoşti dumneata?

— Da.

— Şi eu. Trebuie să primească moştenirea din mâna mea pe cale legală. Dă banii! Vrei ori nu vrei?

— Nu! De altfel te-aş ruga să vorbeşti pe alt ton.

— Zău? Cum pofteşti să-ţi vorbesc?

— Te-am salvat, aş putea zice, de la moarte. Dacă nu eram eu nu mai scăpai din ghearele indienilor. Şi, în loc să-mi mulţumeşti, mă ameninţi. Ţi-am redat - acum un sfert de ceas liberarea şi mă răsplăteşti cu mojicii. Să nu-ţi închipui ca grosolăniile dumitale mă impresionează.

— Iar pe mine imputările dumitale şi mai puţin. Ştiu eu de ce nu vrei să dai banii. Vrei să-i opreşti pentru...

— Taci! mă răstii eu ia el. Vezi să nu-ţi răspund cu pumnul!

— Pumnul dumitale? *Pshaw!* Nu mi-e mie frică de el, măcar că te crezi grozav! Vrei să tragi la stânga o parte din bani ca să...

N-apucă să-şi sfârşească vorba, căci zbură descriind un arc în aer, căzând dincolo de tufe.

Marta sări speriată în picioare, mă apucă de mâini şi murmură cu glas rugător:

— Nu-l omorî, pentru Dumnezeu! N-avea drept să-ţi vorbească aşa, şi te-a jignit adânc, ştiu; îţi făgăduiesc să nu-i mai adresez un cuvânt, dar, nu-l omorî...

— Să-l omor? Nici nu mă gândesc. Am vrut numai să-l plimb niţel prin aer. Sper c-o să-i fie învăţătură de minte să nu se mai apropie de mine!

În momentul acela veniră şi ceilalţi douăzeci de nijoraşi, aducând caii cu ei. Trimisei pe unul din indieni după Emery şi Dunker ca să vină cu trupa lor şi lăsai caii să pască în voie. Murphy se ridicase de jos şi-şi freca diferitele mădulare ale corpului. Marta se liniştise şi începu să-mi mulţumească pentru salvarea ei, dar eu o rugai să înceteze. Îmi făcu plăcerea şi tăcu.

În vremea asta veniră şi ceilalţi nijoraşi cu prizonierii. Mogollonii scoaseră exclamaţii de spaimă când văzură pe cei cincizeci de tovarăşi ai lor prizonieri ca şi ei.

Tocmai vroiam să dau nu ştiu ce ordin, când atenţia îmi fu atrasă de un urlet îngrozitor scos de avocat. Cum îl văzu pe Ionathan Melton printre prizonieri se năpusti asupra lui, îl trânti la pământ şi începu să-i care la pumni şi la palme, răcnind cât îl ţinea gura, pe când ticălosul, legat cum era, nu putea face o mişcare ca să se apere.

Emery şi Dunker se uitară întrebător la mine. Nu ştiau ce să facă; să-l dea pe Murphy la o parte sau să-l lase în pace?

— Dezleagă-l iute pe Melton! îi strigai eu lui Dunker.

Şi unde se încinse o păruială, să zici ce-i asta! Indienii noştri, prieteni şi duşmani, uitaseră de toate şi priveau cu bucurie la cei doi beligeranţi. Când Melton dedesubt şi Murphy deasupra, când Murphy dedesubt şi Melton deasupra.

Trecu multă vreme până să vină momentul decisiv. Când

acesta veni în sfârşit, nu exista învins şi învingător, căci amândoi căzură istoviţi unul lângă altul.

— Pentru ce-l laşi pe Melton să-l snopească în bătăi pe Murphy? mă întrebă Emery cu mirare.

— Fiindcă avocatul n-avea dreptul să bată un om legat. Omul ăsta prea şi-a luat nasul la purtare, jignindu-mă înfiorător. Aşa că l-am lăsat pe drăguţul de Ionathan să mă răzbune.

— Hm, ideea n-a fost rea. Uită-te ia ei în ce hal sunt. Ce facem cu Melton, îl legăm iar?

— Pe el da, dar pe Judita o lăsăm liberă.

— De ce?

— Ca să aibă cine o servi pe doamna Werner.

— Ma'msel Silberstein, îi strigai eu, care stăteam lângă Marta, depinde de dumneata ca să-ţi uşurezi situaţia.

— Cum... cum mi-ai spus? mă întrebă ea privindu-mă cu obrăznicie. Ce-ai de gând cu mine?

— Te vom duce unde-l ducem pe Ionathan.

— Nu mă duc. Am datorii sfinte de îndeplinit.

— Zău? Faţă de cine?

— Faţă de tatăl meu, care mă aşteaptă.

— Şi unde e acest tată atât de iubit?

— Nu te priveşte.

— Atunci nu mă priveşte nici atenţia dumitale atât de bruscă pentru el. Nu te-am auzit măcar o dată pronunţându-i numele, şi acum, pe neaşteptate, ţi-ai adus aminte de aceste „sfinte datorii". Din nenorocire, nu le putem lua în seamă. Eşti complicea lui Melton; poţi da informaţii precise asupra persoanei şi crimelor lui, aşa că nu ne putem lipsi de dumneata în faţa justiţiei.

— Şi vreţi să mă târâţi după voi?

— Să te luăm, nu să te târâm. Nu te putem lăsa să pieri aici în pustietăţile astea, ci te vom duce în locuri mai frumoase şi mai civilizate.

— Dar dacă nu vreau?

— Nu ne pasă nouă dacă-ţi convine sau nu. Aşadar, ascultă la ce-am să-ţi propun: doamna Werner are trebuinţă de o servitoare. Dacă primeşti, îţi vom uşura pe cât e cu putinţă situaţia.

— Servitoare, slujnică! râse ea cu ironie. Nici prin gând nu-mi trece să mă înjosesc.

— Cum pofteşti. Atunci te legăm iar.

— N-ai decât! Eu sunt cucoană..., aşa să ştii! Sunt văduva unei căpetenii de trib, adică ai unui domnitor...

— Foarte bine. O să-ţi leg iar vălurile de piele ale văduviei de mâini şi de picioare.

La un semn al meu o legară din nou. De altfel era mai bine aşa. Liberă ar fi reuşit poate să se înţeleagă într-ascuns cu Melton şi să-i mijlocească fuga.

De când porniseră mogollonii trecuseră trei sferturi de ceas. Emery îmi atrase atenţia.

— Trebuie să plecăm, zise el, altfel nu ajungem la timp la potecă.

— Să plecăm, zici?

— Desigur. Ori nu cumva crezi că o să plecaţi fără mine?

— Trebuie. Mai mult încă, o să ceri tu singur să rămâi.

— Pe dracu'! Voi să vă războiţi, iar eu să stau cu mâinile în sân ca un laş?

— Nu poate fi vorba nici de laşitate, nici de stat cu mâinile în sân. Ştii că Winnetou s-a dus să vadă ca planul nostru să fie executat cu stricteţe, altminteri te pomeneşti că nijoraşii strică totul. Pentru ca lucrurile să reuşească, se cere ca unul din noi să stea la capătul potecii ca să-i respingă pe mogolloni când vor încerca să fugă pe-acolo. Cine crezi tu că e mai indicat pentru asta?

— Tu, bineînţeles. E o grea însărcinare şi n-aş vrea să cadă vina pe mine dacă afacerea ar da greş. Cine se postează acolo trebuie să stea în legătură cu acela care comandă sus

pe platou, ceea ce poţi face tu, nu eu.

— Bine ai spus. Aşadar, Winnetou sus, şi eu jos. Mai e încă un post de altă natură, dar tot atât de important ca şi celelalte două.

— Aici la izvor?

— Da. E vorba de prizonieri, dintre care Melton e cel mai de temut. Dacă scapă, ştii tu ce înseamnă asta. Şi-apoi sunt şi şaizeci de mogolloni de păzit, fără să mai pun la socoteală pe yumaşi şi Judita. O împrejurare neînsemnată în aparenţă îi poate aţâţa pe oameni la revoltă şi libertate.

— Păi sunt toţi legaţi cobză!

— Faptul acesta ne dă siguranţă numai dacă avem aici un om de încredere şi energic. Dacă nu, cea mai mică greşeală duce la dezastru. Ia gândeşte-te ce s-ar întâmpla când ne-am pomeni în toiul luptei cu şaptezeci de mogolloni — cei de aici — în spate!

— Ei drăcia dracului! Ar fi groaznic... Aţi încăpea între două focuri şi tot planul s-ar duce pe copcă.

— Recunoşti şi tu, nu-i aşa? Ne trebuie deci aici o santinelă foarte energică. Nu cumva ai vrea să-l las pe Dunker?

— Dunker? El e un foarte bun cercetaş şi o călăuză neîntrecută, dar n-aş avea curaj să-i încredinţez un post atât de important.

— Asta e şi părerea mea. Deci, nu rămâne decât unul din noi.

— *Well!* M-ai convins. Rămân.

— Nu ţi-am spus eu că o să te oferi tu singur? Ştiam dinainte.

— La drept vorbind, şi eu. Aş fi fost însă mai bucuros să mă războiesc niţel şi eu cu mogollonii.

— Poate că nici n-o să ajungem la luptă. Aşadar, tu rămâi să comanzi aici. Cam câţi oameni ţi-ar trebui ca să-i ţii pe prizonieri la respect?

— Vreo zece, cred. Tu ce zici?

— Aşa cred şi eu. Şaptezeci de inşi bine legaţi pot fi păziţi lesne dacă, bineînţeles, nu survine ceva neprevăzut. Deoarece nimeni nu poate şti ce se va mai întâmpla în ceasul următor, e mai bine să te asiguri. Ia treizeci, nouă tot ne mai rămân şaptezeci.

— Dar îţi rămâne în schimb partea cea mai grea în executarea planului nostru, şi nici a patra parte din oamenii pe care îi are Winnetou sus.

— Îmi ajung. Trebuie să înlocuiesc cu tactica lipsa de oameni.

— Tactică? Ce expresie militărească!

— Suntem doar în război, spusei eu râzând. Îmi trebuie o sută şaptezeci de soldaţi; şaptezeci am, îmi lipsesc deci o sută. Îi înlocuiesc cu diligenţa aceasta. Nu e tactică asta?

— Vorbeşti serios? Vrei cumva s-o întrebuinţezi în locul tunului? Aş fi curios să ştiu cu ce o s-o încarci.

— Nu în locul tunului, ci ca berbece.

— Asta e o maşină medievală.

— Pe care o voi acomoda cu vremurile noastre, căci berbecele acesta va fi viu şi nu ţapul de lemn şi fier de odinioară.

— Nu înţeleg...

— Mă mir, fiindcă e cât se poate de simplu. Pricepi şi tu că trebuie neapărat să luăm trăsura asta cu noi.

— Ba nu pricep deloc. Cum dracu' o să vă puteţi mişca în libertate cu harabaua după voi?.. Stai să-ţi spun. Nu trebuie să lăsăm mogollonilor după ce vor apuca pe potecă, timp să dea înapoi. Ne vom ţine foarte aproape pe urmele lor, ceea ce e foarte primejdios, căci se pot întoarce şi da buzna peste noi. Trăsura ne va servi de paravan. Văzând-o, mogollonii vor crede că vin ai lor cu ea, după cum era vorba.

— Admirabil! Numai că există un clenci. Trăsura a rămas aici în paza a zece inşi şi tu vei avea cu tine şaptezeci. Când

vor vedea toată droaia vor prinde bănuieli.

— Îi uiţi pe cei cincizeci ai lui Melton pe care îi avem aici. Vor crede că ei sunt.

— Aşa e, zău! Aceştia s-au întâlnit cu ceilalţi şi-au pornit împreună. Pe urmă?

— O să afli imediat.

Îl chemai pe Ochi-ager şi-i zisei:

— Adună-ţi oamenii şi spune-le că am trebuinţă de şase călăreţi buni care vor să mă însoţească de bunăvoie într-o întreprindere primejdioasă.

Îmi îndeplini porunca şi toţi nijoraşii se oferiră în grabă fără să întrebe despre ce este vorba.

— Trebuie, începui eu cu glas tare ca să m-audă toţi, să urmăm pe mogolloni luând cu noi trăsura. Când ei vor fi sus pe platou şi-i vor vedea pe vitejii voştri fraţi înaintea lor, vor încerca să fugă, ceea ce cere să împiedicăm aceasta cu orice preţ. Voi aşeza trăsura dea curmezişul potecii ca să nu poată trece nici unul. Pentru a urca povârnişul, am nevoie de opt cai zdraveni pe care să-i înham la trăsură. Nici unul din voi nu ştie să mâne, de aceea, mă voi aşeza eu pe capră cu hăţurile în mână. Şase din vitejii nijoraşi vor merge alături de cai ca să-i îndemne la drum. Când vom fi ajuns în spatele mogollonilor, aceştia vor crede mai întâi că suntem oameni de-ai lor, pe urmă însă, după ce ne vor vedea mai de aproape, vor înţelege că s-au înşelat au să tragă în noi. Aşadar, cei şase războinici din frunte au o foarte primejdioasă însărcinare de îndeplinit, de aceea doresc ca nimeni să nu vină silit ci de bunăvoie. Cine vrea, să ridice mâna. Toate mâinile se ridicară în aer.

— Vezi că nu e nici un laş printre noi? zise Ochi-ager zâmbind cu mândrie. Dacă Old Shatterhand merge în fruntea lor, punându-şi viaţa în primejdie, nu o să vrea nici unul din războinicii noştri să rămână.

— Bine. Să facem atunci altfel. Războinicii de care am

nevoie trebuie să fie foarte buni călăreţi, deoarece trăsura va urca în galop cărarea ca să stârnească zăpăceală printre mogolloni. Eu nu vă cunosc, voi însă vă cunoaşteţi între voi. Alegeţi şase din cei mai buni pe care îi aveţi.

Acum era rândul şefului lor, Ochi-ager, să ia lucrurile în mână. Nu era uşor, fiindcă era vorba să nu umilească sau să nu jignească pe vreunul din ei. Totuşi reuşi în scurt timp să aleagă şase oameni destoinici fără ca ceilalţi să murmure.

Aflai cu bucurie că printre caii de călărie ai nijoraşilor erau şi aceia care aduseseră trăsura până la Stânca-albă. Din fericire hamurile erau încă destul de trainice. Cei doi înaintaşi n-aveau nevoie de hamuri, ajungea de fiecare un lasou care să fie legat de oişte şi fixat apoi de chinga calului.

Pregătirile se făcură repede şi în curând trăsura fu gata de plecare. Emery se apropie de mine şi zise cu o seriozitate neobişnuită:

— Nu s-ar putea să se-aşeze altcineva pe capră? Adică de ce să te expui numaidecât tu gloanţelor?

— Probabil că nu se vor trage prea multe, şi nu toate gloanţele nimeresc — după cum ştii prea bine, i-am răspuns eu. Voi încerca să urc cât mai repede poteca şi să ajung iute pe platou. Spaima şi zăpăceala mogollonilor ne vor fi pavăză.

— Doresc din suflet ca întreprinderea ta să reuşească. Pe când crezi că ai să te întorci?

— Sper că în patru ceasuri totul va fi sfârşit. Dar dacă, din cine ştie ce motiv, nu m-am întors încă, îţi voi trimite vorbă prin cineva.

— Te rog. Charlie! Voi sta tot timpul ca pe cărbuni încinşi.

— Ai grijă de Melton. Orice s-ar întâmpla, vezi să nu fugă. Trage-i mai bine un glonţ în cap decât să-l laşi să scape.

— Fii fără grijă. Dunker nu-l slăbeşte un moment din ochi. Mai degrabă şi-ar tăia mâna dreapta decât să-l vadă scăpat. Şi acum, te-aş ruga ceva...

— Ce?

— Nu cuteza prea mult, bunul, dragul meu prieten... Ştiu pe cineva care ar prefera să-l ia dracul decât să te vadă întins fără suflare la pământ. Nu-i aşa că o să te cruţi, Charlie?

Bietului englez i se umpluseră ochii de lacrimi, îşi închipuise însă primejdia la care mă expuneam mai mare decât era în realitate. Îi întinsei mâna şi i-am răspuns mişcat:

— Mulţumesc, dragul meu, pentru grija pe care mi-o porţi. Fii sigur că nu mă voi arunca orbeşte în ghearele morţii. Fii deci liniştit şi... *farewell* vechiul meu prieten!

În momentul acela veni şi Marta.

— Nu ştiu ce aveţi de gând, dar văd că se fac unele pregătiri care par să fie foarte serioase. Spune-mi, te rog, te aşteaptă vreo primejdie?

— Nici un fel de primejdie. Vreau să fac o plimbare cu trăsura dumitale la platoul canionului, atâta tot.

— La platou, unde are loc lupta? Aşadar la moarte!

Mă privea cu ochii măriţi de spaimă.

— La moarte? rasei eu. După toate probabilităţile, voi avea de îndeplinit rolul prea puţin primejdios de împăciuitor.

— Atunci du-te cu Dumnezeu şi să te întorci sănătos.

În timp ce mă îndeletniceam cu facerea hamului înaintaşilor, veni cineva să-mi spună că mă cheamă Melton. La întrebarea mea ce doreşte, zise privindu-mă întunecat:

— Văd că vă pregătiţi de plecare. Te duci la luptă?

— Da.

— Iei şi banii cu dumneata?

— Pentru ce mă întrebi?

— Fiindcă nu trebuie să se piardă.

— Dacă sunt la mine nu se pierd.

— Ba da. Eu atât îţi spun: te duci la o moarte sigură. Dar dacă îmi făgăduieşti să mă laşi liber, te scap eu.

— Cum?

— Divulgându-ţi planul mogollonilor.

— Aşa! Vrei să-ţi trădezi prietenii şi aliaţii... Nu mă mir.

Numai că n-am nevoie, fiindcă îl cunosc şi eu.

— De unde?

— Ţi-am spus doar că am auzit consfătuirea de la Stânca-albă şi conversaţia dumitale de alaltăieri seară cu Judita. Mogollonii se duc la Valea-neagră; dar noi îi vom prinde în aşa fel între două focuri, încât nu va putea scăpa nici unul din ei. Peste câteva ceasuri îţi voi trimite vestea biruinţei noastre.

— Atunci mişcă în trăsură şi du-te dracului!

Îmi întoarse spatele şi tăcu. Urarea aceasta din gura unui astfel de om nu putea decât să-mi aducă noroc. Mi se părea caraghios că-mi oferea în schimbul libertăţii un secret pe care-l cunoşteam de mult.

În sfârşit totul era gata de plecare. Deoarece n-aveam trebuinţă de amândouă puştile, luai cu mine numai puşca cu repetiţie, iar pe cealaltă i-o lăsai lui Emery.

Mă urcai pe capră, Dunker îmi dădu hăţurile în mână şi harabaua se puse în mişcare. Caii cu care venise trăsura erau deprinşi cu hamul, dar înaintaşii nu. De aceea, în loc să tragă, săreau şi zvârleau în toate părţile smucind s-o facă praf. Încetul cu încetul însă se mai potoliră, totuşi trebuia să fiu cu mare băgare de seamă ca să n-o răstoarne.

Nijoraşii puşi sub comanda lui Emery rămaseră la Izvorul-în-umbră ca să păzească prizonierii, pe când ceilalţi veneau după trăsură unul în urma celuilalt, formând un şir destul de lung.

Nu era neapărată nevoie să cunoşti drumul la platou. Era de ajuns să te iei după urmele lăsate de mogolloni. Ne trebuiau până acolo trei ore şi trebuia să socotesc bine timpul ca să-i ajungem pe mogolloni cât mai aproape de potecă, altminteri s-ar fi putut, dacă ne recunoşteau, să se întoarcă împotriva noastră. De aceea trimisei pe un om de-al nostru înainte, să vină să ne spună cam în ce măsură înaintează duşmanii, ca să ne potrivim pasul după al lor.

La început mergeam repede ca să câştigăm timpul pe

care-l aveau mogollonii înaintea noastră; mai târziu ne-a fost însă mai greu, deoarece terenul era foarte accidentat. După două ceasuri dădurăm de trimisul nostru, care ne spuse că mogollonii erau la o depărtare de nici un sfert de ceas de noi. Trebuia acum să mergem pas la pas cu ei. Dacă am fi fost la şes, ne-ar fi văzut cu siguranţă, dar dealurile, văile şi cotiturile ne slujeau de adăpost.

După un sfert de ceas iscoada aduse cu sine pe un nijoraş pe care-l întâlnise în drum, şi-mi zise:

— Războinicul acesta stătea ascuns după un colţ de stâncă şi i-a văzut pe mogolloni trecând. E trimis de Winnetou ca să-ţi spună ceva.

— Ce vrea să-mi spună?

— Că totul s-a făcut după cum ai poruncit tu.

— Şi războinicii voştri stau ascunşi pe platou, după stâncă?

— Da. Unii din ei au înţesat pădurea până aproape de potecă.

— Caii unde sunt?

— La loc sigur, ca să nu-i vadă mogollonii.

— Dar al tău?

— L-am lăsat la ceilalţi ca să mă pot ascunde mai lesne şi să nu las urme după mine.

— Ţi-ai închipuit deci că venim imediat după mogolloni?

— Da, ne-a spus căpetenia apaşilor. V-am ieşit înainte. Când i-am văzut pe mogolloni m-am ascuns, şi după ce au trecut am mers mai departe până ce m-am întâlnit cu iscoada voastră.

— Care e orânduiala convoiului mogollonilor?

— Căpetenia merge în frunte călare.

— Cât mai avem până la potecă?

— Jumătate din vremea cât îi spun albii unui ceas.

— Bine. Treci la rând cu ai noştri. Poţi merge şi pe jos în pas cu ei, fiindcă înaintăm foarte încet.

Convoiul se puse din nou în mişcare. Terenul era acum mai bun şi drumul mai uşor. Iscoada o luase iar înainte. Când îl ajunserăm din urmă ne spuse că mogollonii sunt numai la cinci minute de noi.

Drumul ducea acum printre dealuri şerpuite şi cărări întortocheate. În sfârşit îi văzurăm pe mogolloni înaintea noastră. La capătul potecii drumul se lărgea şi lăsa liber un şes nu prea mare, mărginit pe amândouă părţile de stânci înalte. În faţă se vedea un povârniş drept ca un zid, acoperit de copaci deşi. Tocmai la capătul celalalt, pe dreapta, începea poteca pe care o luaseră acum mogollonii.

Am aşteptat până ce pieri şi cel din urmă din ei pe potecă, apoi ne repezirăm la şesul din faţa noastră, unde ne oprirăm niţel.

Duşmanul era acum prins în cursă. Sus pe platou aşteptau tovarăşii noştri şi aici eram noi.

În număr destul de mare ca să le împiedicăm retragerea.

Până acum, reuşita fusese îndoielnică. Să ne fi zării mogollonii şi să se fi întors spre noi cu greu le-am fi putut ţine piept. Şi chiar aşa le rămânea destul loc de fugă, nu călări, bineînţeles, ci căţărându-se pe stânci, pe când de acum înainte, odată ce-au apucat să intre pe cărare, nu le mai rămânea nici o cale de scăpare. Nu mai puteau da înapoi şi nici nu puteau înainta.

Căpetenia mogollonilor, care mergea în frunte, ajunse cel dintâi pe platou. Se opri câteva momente şi se uită în juru-i. Nevăzând nimic suspect, porni iar, urmat de ai săi. Omul acesta era atât de neprevăzător, încât nici nu trimisese pe cineva în recunoaştere. Când toţi mogollonii fură pe platou, convoiul o luă înainte. Încă vreo două-trei minute şi era timpul să se arate şi ai noştri. Din nefericire, căpetenia nijoraşilor, care era ascunsă după un bolovan, îşi pierduse răbdarea şi nu mai vru s-aştepte atât. Puse puşca la ochi şi trase. Glonţul nu nimeri pe nimeni. În clipa următoare nijoraşii săriră toţi în

picioare şi-şi descărcară armele cu acelaşi rezultat, deoarece distanţa era prea mare.

Winnetou înţelesese pesemne greşeala şi se temea că nijoraşii ascunşi în pădure vor imita exemplul, căci se auzi glasul lui răsunător:

— Nu trageţi încă! Staţi unde sunteţi!

Nu-i era lui atât de gloanţele prăpădite, ci mai mult să nu se facă o vărsare de sânge degeaba. Era doar principala condiţie pe care o puseserăm nijoraşilor şi pe care căpetenia lor o primise.

Dar porunca apaşului nu a fost luată în seamă. Cei o sută cincizeci de nijoraşi de sub comanda lui se iviră de după copaci, şi scoţând strigătul de război începură să tragă în mogolloni. Mulţi din aceştia se prăbuşiră la pământ.

Vânt-puternic, căpetenia lor, îşi strunise înspăimântat calul. Văzu dealul din faţa lui ocupat de duşmani, la stânga mişuna pădurea de nijoraşi, la dreapta se căsca prăpastia. Dacă te duceai drept înainte te apropiai de stâncă, de unde plouau gloanţele. De altfel era şi mult mai departe până acolo decât la poteca unde se sfârşea convoiul. Se ridică în şa şi răcni oamenilor săi:

— Îndărăt! Îndărăt! Suntem încercuiţi! Coborâţi repede poteca!

Winnetou în locul lui ar fi procedat altfel. Dar indianul era atât de îngrozit, încât nu mai ştia ce face. O luă înapoi cu oamenii lui după el. Se făcu o învălmăşeală îngrozitoare. Fiecare căuta s-ajungă cel dintâi la potecă şi se înghesuiau unul în altul, formând astfel un fel de ghem enorm de călăreţi. În ghemul acesta se înfigea glonţ după glonţ. Era un adevărat măcel. Winnetou nu mai putu răbda. Ieşi din pădure, începu să rotească puşca deasupra capului şi strigă cu glas detunător:

— Nu trageţi! Nu mai trageţi! Winnetou vă porunceşte să încetaţi!

Din fericire, apariţia lui avu mai mult efect decât vorbele, şi împuşcăturile încetară. Urmările acestui atac prea timpuriu nu puteau fi însă împiedicate căci mogollonii ajunseră la potecă, voind să scape cu fuga.

— Ce era de făcut? Oare să nu fi sosit eu încă? se întreba Winnetou. Îi văzu atunci pe mogolloni şovăind. Nu puteau da îndărăt, dar nici de înaintat nu puteau, să vedeţi de ce.

Când am ajuns eu cu nijoraşii mei la marginea pădurii, m-am oprit pentru câteva momente în loc, să ascult ce se petrece sus. Nu se-auzea nimic. Am mânat atunci caii înainte pe potecă urmat de nijoraşi. Acum era momentul hotărâtor. Vom putea noi ajunge sus pe platou? Pereţii care mărgineau poteca erau din ardezie, şi atât de apropiaţi unul de altul, încât pe alocuri nu puteau trece decât doi călăreţi alături, totuşi destul cât să încapă trăsura. Greutatea era însă terenul plin de bolovani care trebuiau ocoliţi ca să nu se sfărâme roţile.

Zorii caii la deal şi urcasem aproape jumătate din drum, când auzii de sus împuşcături.

— Aţi auzit? Trag! strigai eu oamenilor de pe cai. Au deschis focul fără să ne-aştepte... Daţi cât puteţi în cai, s-ajungem mai repede.

Eu izbeam de zor cu biciul în spinările cailor şi nijoraşii în burţile lor. Harabaua se apleca ba la dreapta, ba la stânga, trosnea, sărea, pârâia din toate încheieturile. Cu mare greutate mă puteam ţine să nu mă arunce jos de pe capră.

Deodată ne întâmpinară răcnete disperate. Erau mogollonii care căutau să scape cu fuga.

— Înainte, înainte! le strigam eu nijoraşilor. Daţi peste grămadă... nu vă opriţi!

Caii se speriară şi luară avânt, nemaiţinând seama de ceea ce era înaintea lor. Se produse ciocnirea. Va reuşi sau nu planul nostru? Care va trebui să dea înapoi, noi sau mogollonii, care, venind la vale, aveau mai multă putere?

Urmă o clipă de groază. Caii din primele rânduri ale mogollonilor se ciocniră de înaintaşii noştri; trăsura se opri.

— Înainte, înainte! răcneam eu. Izbiţi cu paturile puştilor în cai!

Era de-ajuns ca mogollonii să ne împuşte înaintaşii ca să ne distrugă, dar nu se gândiră la asta. În spatele lor duşmanul şi în faţă trăsura lor cu un vizitiu alb şi călăreţi străini — pierdură câteva secunde preţioase. Cei şase nijoraşi ai mei ascultară de poruncă; smuciră puştile de pe umăr şi începură să lovească în cai, care o luară la fugă drept înainte, cu spume la gură; mogollonii se înghesuiră îndărăt urlând.

Biruisem! Berbecele viu îşi făcuse datoria. În urma trăsurii veneau nijoraşii mei zbierând şi răcnind din răsputeri. Nu era deci de mirare că duşmanul, înfricoşat de spectacolul pe care îl avea în faţă, se retrăgea urlând.

Trăsura ajunse acum pe platou. Dintr-o aruncătură de ochi înţelesei situaţia. La stânga, în pădure, oamenii de sub comanda apaşului şi el cu puşca în mână în văzul tuturor; dincolo de platou, cealaltă armată, a nijoraşilor; la mijloc, mogollonii încolţiţi, privind îngroziţi la trăsură.

— Staţi aici şi nu lăsaţi pe nimeni să treacă! le strigai eu nijoraşilor din urmă, apoi celor de pe cai. Înainte, tot înainte! Drept prin grămadă!

Trăsura trecu prin gloata de mogolloni, care se dădeau urlând la o parte fără măcar să le vină în gând să ne oprească.

Deodată... printre cei din urmă, unul, călare, mă privea cu ochii holbaţi. Groaza îl înlemnise.

Îl cunoşteam, fiindcă-l văzusem pe când mă aflam ascuns în pârâul de la Stânca-albă şi ascultam la Sfatul lor. Era Vânt-puternic, căpetenia mogollonilor.

— Cotiţi la stânga şi opriţi lângă perete! le strigai eu nijoraşilor de pe cai.

Aruncând hăţurile peste cap, apucai cu stânga puşca, şi în

clipa când trăsura cotea, sării de pe capră. Căzui în patru labe, mă ridicai repede în picioare, dintr-un salt fui lângă căpetenie, apucai calul de căpăstru şi-l trăsei înainte; calul se lăsă pe picioarele dinapoi; ca fulgerul îi sării în spinare, la spatele căpeteniei, şi calul porni ca săgeata pe urma trăsurii.

La un astfel de atac brusc nu se aştepta mogollonul; avu totuşi destulă prezenţă de spirit să tragă pumnalul de la brâu; puşca o pierduse în învălmăşeală. Vru să mi-l vâre în piept, ducând mâna la spate; nu-i dădui răgaz. Azvârlii puşca pe umăr şi-mi înfipsei degetele în gâtlejul lui. Scăpă pumnalul din mână, bătu aerul cu braţele, simţind că se înăbuşe.

Din momentul când trăsura ajunsese pe platou până în clipa de faţă nu trecuse mai mult de un minut. Nici nu-şi poate închipui cineva câte se pot petrece în astfel de împrejurări, într-un timp atât de scurt. În urma mea urlau mogollonii de furie pentru răpirea căpeteniei lor; în pădure şi sus pe stâncă zbierau nijoraşii încântaţi. Numai eu nu eram încântat deloc. Trebuia să-i ţin pe mogollon de gât; puşca mă lovea peste urechi, calul se speriase şi sărea când în dreapta, când la stânga, se ridica în două picioare, vrând să ne trântească la pământ, căci mogollonul scăpase frâul din mâini, iar eu eram prea la coadă ca să pot pune piciorul în scări. Era într-adevăr o adevărată artă să mă ţin pe cal; mai rău ca la circ. Nu se mai putea astfel, trebuia să arunc pe căpetenie jos de pe cal. N-aş fi vrut însă să-şi frângă gâtul. De aceea mă căzneam să-i trag indianului piciorul din scară şi să-l trec de partea cealaltă ca să-l las binişor să alunece la pământ.

Intenţia mea umanitară avu un rezultat dezastruos pentru amândoi. Calul făcu un salt şi ne aruncă brusc la pământ.

Rămăsei câteva momente ameţit, pe urmă încercai să mă scol de jos. Urechile îmi vâjâiau, capul mi-era greu ca o piatră de moară. Înaintea ochilor îmi licăreau stele de toate culorile. Pesemne că-mi rupsesem vreun mădular.

Auzii deodată împuşcături. Întorsei capul şi văzui nişte mogolloni alergând spre mine să-şi ia de-acolo căpetenia, care zăcea leşinată. Nijoraşii mei trăgeau după ei. Dacă mă ajungeau, eram pierdut. Erau acum atât de aproape, încât nu se putea să nu pună mâna pe mine înainte de a-mi veni cineva în ajutor.

În clipa aceea am înţeles, ca şi în atâtea daţi, câtă putere are spiritul asupra corpului. Sării în picioare; stelele pieriră, vâjâitul de asemenea, şi nu mai simţeam nici o durere, cel puţin în momentele. acelea.

Văzui nu departe de mine puşca, din fericire intactă. O ridicai de jos, o pusei la ochi şi... patru gloanţe se înfipseră în piepturile cailor, care se prăbuşiră la pământ. Călăreţii se ridicară de sub ei şi o luară la fugă şchiopătând, în timp ce gloanţele nijoraşilor plouau în jurul lor.

Cum îi văzui fugind, capul începu iar să-mi vâjâie şi stele sclipitoare sa danseze înaintea ochilor mei. Noroc că-i veni în gând căpeteniei nijoraşilor să-mi trimită câţiva oameni de-ai lui. Aceştia prinseră calul lui Vânt-puternic, pe el îl legară zdravăn, doi din ei îl luară de-acolo, iar alţi doi mă apucară de subsuori şi pornii şchiopătând la deal.

Spre marea mea bucurie, băgai de seamă că mădularele mi-erau întregi, dar trupul mi-era strivit şi plin de vânătăi. Ajunşi în deal, nijoraşii întinseră jos pe mogollon şi mă aşezai şi eu lângă el. Omul acesta era o captură foarte preţioasă pentru noi şi trebuia păzit cu mare străşnicie şi fiindcă în starea în care mă aflam acum nu eram bun de altceva, mă gândii să-i fiu eu paznic.

Probabil că aveam o congestie la creier, căci privirea mi-era tulbure şi nu puteam vedea bine ce se petrece la canion. Auzeam însă pe cineva vorbind cu glas tare; nu înţelegeam ce spune şi nici glasul nu-l recunoşteam din pricina vâjâitului din urechi.

Venind însă căpetenia nijoraşilor la mine să se intereseze

de starea mea, i-am răspuns scurt .

— Am căzut şi m-am lovit, atâta tot. Dar cine vorbeşte acolo?

— Winnetou.

— Cui?

— Duşmanilor.

— Şi ce spune căpetenia apaşilor mogollonilor?

— Să se predea.

— Pot ei hotărî fără învoiala căpeteniei lor?

— Pentru ce nu? Şi să nu vrea, trebuie! Căpetenia lor e în mâinile noastre şi nu i se poate cere părerea. Da, e prizonierul nostru, ceea ce va fi de mare folos. Numai curajului şi vitejiei tale avem să-i mulţumim.

— N-a fost nici o vitejie. Am văzut spaima mogollonilor şi m-am folosit de ea. Şi dacă a fost vreo primejdie în toată afacerea asta, n-a fost cine ştie ce mare.

— Dar dacă trăgeau în tine?

— Vezi că n-au tras. Aş vrea însă să ştiu, aici cine a tras, mogollonii?

— Nu, răspunse el încurcat. Noi. Credeam că duşmanul e în mâinile noastre.

— Nu trebuia să crezi nimic, ci să te conduci după planul nostru. Dacă nu eram eu pe potecă, mogollonii ne scăpau. Îţi lăsasem un prizonier. Ai avut grijă să fie bine păzit?

— Da. L-am adus cu noi. E colo, după stâncă, la un loc cu caii.

— De ce l-aţi luat cu voi?

— Mi-am închipuit că vrei să-l vezi, şi fiindcă e mai bine păzit de războinici decât acasă de bătrâni, femei şi copii.

— Bine, dar cu tânărul alb ce-aţi făcut?

— E şi el aici. N-a vrut cu nici un preţ să-l lase pe prizonier să-i scape de sub ochi. Să trimit să-i aducă?

— Nu încă. A, cine vine încoa’? Parc-ar fi Winnetou cu doi indieni.

— Da.

Îi recunoscui, deci capul mi se mai limpezise niţel. Nu tot aşa părea să fie cu Vânt-puternic, căpetenia mogollonilor. Zăcea tot nemişcat, cu ochii închişi. Deci starea lui era gravă, dar nu din pricina strânsorii mele; probabil că se lovise serios.

Indienii aduşi de Winnetou erau oameni mai în vârstă, ceea ce însemna că veneau să ţină sfat. Se opriră gravi şi respectuoşi la o oarecare distanţă. Apaşul veni lângă noi şi zise aproape cu asprime căpeteniei nijoraşilor.

— Care a fost acela dintre voi care a tras întâi?

— Eu. Credeam că era timpul, răspunse nijoraşul.

— Parcă ne înţelesesem ca eu să trag întâi, atunci când voi crede că e nevoie. Tu eşti căpetenia oamenilor tăi şi trebuia să te ţii mai mult ca oricare altul de învoiala noastră. Ştii tu câţi duşmani au căzut?

— Nu...

— Opt. Şi răniţi mult mai mulţi. Asta nu trebuia să se întâmple.

— Şi-au meritat soarta. Dacă biruiau ei, ar fi ucis un număr mai mare de-ai noştri şi s-ar fi dedat şi la alte grozăvii.

— Se poate, dar tu trebuia să te ţii de cuvânt; Winnetou nu şi l-a călcat niciodată pe-al său.

După dojana aceasta apaşul se întoarse spre mine.

— Fratele meu a săvârşit o faptă cu adevărat eroica Se va vorbi multă vreme despre ea. Cum stăm la Izvorul-în-umbră?

— Bine. I-am biruit pe paznicii trăsurii şi prizonierii sunt bine supravegheaţi.

— Şi ce e cu fratele meu? Căderea de pe cal a fost destul de serioasă; i-a pricinuit vreo rană, ceva?

— Din fericire, mădularele mi-au rămas întregi.

— Cruţă-te, te rog. O rană cât de mică poate avea urmări grave. Ai făcut mai mult decât se cuvenea; să facă acum alţii ce-a mai rămas de făcut.

— Mă simt aproape tot aşa de bine ca înainte. Văd că ai

adus doi războinici mogolloni cu tine; probabil că e vorba de o consfătuire.

— Da. Vor să vorbească îndată cu căpetenia lor, Vânt-puternic.

— Uite-l. Zace tot nemişcat. Să sperăm că nu şi-a frânt gâtul.

— Am vrut să-l examinez, dar Winnetou nu mă lăsă.

Se aplecă asupra lui şi zise când se ridică:

— N-are nimic. S-a izbit cu capul de un bolovan şi a leşinat. O să-şi vină însă în fire, de aceea trebuie să aşteptăm până atunci.

— În vremea asta eu mă duc niţel la nijoraşii mei la potecă. Trebuie să trimit pe cineva la Emery.

— Ca să-i anunţi biruinţa noastră?

— Da. Şi ca să-i spună să vină cu toţii aici.

— Foarte bine face fratele meu, altminteri s-ar întâlni cu mogollonii în drum, cu cei care se vor înapoia acasă.

Cei dintâi paşi îmi pricinuiră dureri în tot corpul, pe urmă durerile se mai potoliră, deşi nu de tot. Totuşi mă sileam să păşesc drept şi cu capul sus ca să nu se cunoască.

Trecui pe lângă nijoraşii din pădure, care îmi strigară cuvinte de bucurie; lângă marginea canionului stăteau ghemuiţi pe trei rânduri mogollonii, fiecare ţinându-şi calul de căpăstru. Mă priviră lung când mă văzură, fără să spună un cuvânt. După ce trecui, îi auzii şoptind între ei şi înţelesei că prestigiul meu nu fusese ştirbit din pricina căderii de pe cal.

Trimisei pe unul din nijoraşii mei la Izvorul-în-umbră, apoi mă întorsei iar la Winnetou. Cei doi mogolloni se aciuiseră jos la pământ; apaşul stătea la căpătâiul căpeteniei lor. Eu trecui de partea cealaltă şi Săgeată-iute se aşeză în faţa noastră.

După câtva timp Vânt-puternic făcu o mişcare, întinse pe urmă braţele, apoi picioarele, şi deschise ochii. Mă privi un timp fără să mă recunoască.

— Un alb! Cine eşti tu? mă întrebă el.

— Mi se zice Old Shatterhand, i-am răspuns eu.

— Old Shatterhand! repetă el cu o spaimă vădită şi închise iar ochii. Părea să cugete, dar nu-şi putea aduna gândurile, după cum se citea pe faţa lui. Ridică iar pleoapele şi urmă:

— Sunt încătuşat. Cine m-a legat?

— Eu.

Închise din nou ochii; când îi deschise, luceau straniu în orbite. Îşi revenise. Părea că vrea să mă străpungă cu privirea când zise:

— Acum îmi aduc aminte. Ai venit cu trăsura, ai sărit jos, pe urmă în spinarea calului meu şi m-ai apucat de gât ca să mă sugrumi.

— Te-nşeli. Nu vroiam să te sugrum, nici să te omor, ci numai să te fac, pentru moment, nevătămător, şi am reuşit.

— Da, ai reuşit. Dacă mi-ar fi spus cineva că un alb va face ce mi-ai făcut tu i-aş fi sfărâmat capul cu tomahawkul meu. Eu nu mă pot arăta de-acum încolo niciodată în faţa războinicilor mei. E o mare ruşine să cazi astfel în mâna duşmanului tău.

— Nu, nu-i nici o ruşine să fii biruit de Winnetou sau Old Shatterhand.

— Dar o să-mi iei talismanul!

— Nu ţi-l iau.

— Ori scalpul.

— Nici scalpul. Ai auzit tu că aceştia doi despre care ţi-am vorbit să-şi fi scalpat vreodată un duşman învins? Îţi vei păstra deci şi talismanul şi scalpul. Tot mai crezi că nu te poţi arăta în faţa alor tăi?

— Nu. Acum ştiu că nu am de ce mă ruşina. Old Shatterhand a biruit căpetenii mai mari ca mine, pe care nu le învinsese încă nimeni până atunci, şi faima lor n-a scăzut din pricina asta. Dar nu eşti tu acela care a fost în cetăţuie?

— Da, împreună cu Winnetou.

— Şi unde aţi plecat pe urma?

— La Muntele-şerpilor, şi de acolo încoace.

Îi spuneam adevărul, fără să-i dau amănunte. Mă privi lung, apoi mă întrebă iar:

— Nu ai fost atacat în drum de un alb?

— Ba da.

— De unde ai trăsura cu care ai venit?

— E a mea, am răspuns eu.

— Oh! N-a auzit nimeni până acum ca Old Shatterhand şi Winnetou să călătorească în trăsură. Unde e căpetenia apaşilor?

— Aici, lângă tine.

Stătea cu faţa spre mine şi nu-l văzuse încă pe Winnetou. Întoarse capul acum şi zise:

— Vestita căpetenie a apaşilor mi-a cruţat războinicii. Nu vroia să lase să fie împuşcaţi. Câţi războinici de-ai nijoraşilor se află aici?

— Atât cât să nu le puteţi scăpa, am răspuns eu în locul lui Winnetou.

— Pentru ce au împresurat platoul canionului?

— Ca să vă prindă.

— Ştiau că vom sosi astăzi?

— La început nu; au aflat-o însă mai târziu de la mine.

— De la tine? spuse el mirat. Şi tu de unde ştiai?

— De la tine. Am auzit ce vorbeai cu sfetnicii tăi la Stânca-albă.

— Oh! Nu se poate! Consfătuirea a avut loc în lagărul nostru.

— Ştiu, am fost acolo. Vorbeaţi atât de tare că am auzit orice cuvânt.

— Coborâsem râul înot şi m-am aşezat la spatele tău pe mal. După ce-am aflat ce vroiam, am pornit iar înot până ce m-am îndepărtat de lagăr. Deoarece nijoraşii îmi sunt prieteni şi ştiam că ţii numaidecât să pui mâna pe mine, i-am anunţat imediat ce ai de gând şi i-am sfătuit să vă aştepte aici pe

platoul canionului

— Atunci ţie ţi se datoreşte înfrângerea noastră?

— Da.

Mă privi ciudat. Nu era nici ură, nici dor de răzbunare în ochii lui.

— I-ai văzut pe toţi care au luat parte la consfătuire? mă întrebă el mai departe.

— Da, era şi un alb printre ei. Îi zice Melton.

— Omul acesta ne-a spus că tu ne eşti duşman.

— V-a minţit. Old Shatterhand e prietenul tuturor indienilor care nu-l întâmpină cu vrăjmăşie.

— Ştii unde e Melton acum?

— S-o fi dus s-o întâmpine pe femeia albă de la cetăţuie.

Răspunsul meu diplomatic îl mulţumi, după cum am văzut pe figura lui. Presupunea că nu ne-am întâlnit cu cei cincizeci de războinici ai lui şi spera să-i vină salvarea de la ei.

— Ai fost la Izvorul-în-umbră? mă întrebă el din nou.

— Da, chiar în noaptea de după consfătuirea voastră, în drum spre nijoraşi.

— Ce caută bătrânii mei războinici aici?

— Au venit să vă sfătuiţi asupra condiţiilor care să-ţi redea libertatea.

— Care sunt aceste condiţii?

Deşi căpetenia nijoraşilor îi venea drept în faţă, nu-l învrednicise cu nici o privire.

— Despre asta trebuie să mă întrebi pe mine, zise acesta dârz.

— Vorbesc cu Old Shatterhand şi cu nimeni altul, zise mogollonul fără să-l ia în seamă. Aşadar, care sunt aceste condiţii?

— De drept, s-ar fi cuvenit să vi se ia viaţa, scalpurile, talismanele, caii, armele şi tot ce aveţi asupra voastră; voi interveni însă eu şi Winnetou pe lângă căpetenia nijoraşilor ca să fie mai puţin sever cu voi.

— Pentru ce tocmai el?

— Pentru că e învingătorul.

— Greşeşti. Am fost învinşi de Old Shatterhand şi Winnetou şi numai lor le îngăduim să ne pună condiţii. Sunt gata deci să vă ascult.

Mă privea întrebător. Eu însă mă uitai la Winnetou ca şi când aş fi aşteptat să văd ce zice.

— Să hotărască fratele meu, eu sunt de-o părere cu el, răspunse apaşul.

— Aţi pornit, începui eu adresându-mă mogollonului, împotriva nijoraşilor. Ştiu că eşti nu numai un războinic viteaz, ci şi un om iubitor de adevăr, care nu se teme de nimeni şi de nimic. De aceea sper că-mi vei spune adevărul. Da sau nu?

— Da, răspunse el semeţ.

— Ce-aţi fi făcut voi dacă aţi fi învins pe nijoraşi?

— I-am fi ucis, le-am fi luat femeile şi fetele cu noi şi tot avutul lor ar fi fost al nostru.

— Văd că nu te-ai sfiit să răspunzi la întrebarea mea. Legea pustiului zice: să masori cu aceeaşi măsură cu care ţi s-a măsurat. Acum nijoraşii sunt învingătorii. La ce vă puteţi aştepta?

— La aceeaşi soartă.

— Dacă nu eram eu şi Winnetou aici, cu vorbele astea ţi-ai fi pecetluit tu singur soarta. Noi am oferit nijoraşilor ajutorul nostru, dar le-am pus în acelaşi timp şi anumite condiţii.

— Care? întrebă el repede, privindu-mă cercetător.

— Să vă cruţe viaţa.

— Ne putem deci întoarce la lagărul nostru?

— Da.

— Atunci dezleagă-mă repede. Plecăm imediat.

— Stai, nu te grăbi. Viaţa şi talismanele, atâta e tot ce-am putut obţine pentru voi. Să vedem dacă vi se lasă şi celelalte; aceasta depinde de căpetenia nijoraşilor, nu de noi.

Săgeată-iute făcu un gest de dispreţ şi zise:

— Fraţii mei au văzut că Vânt-puternic, căpetenia mogollonilor şi prizonierul nostru, nu s-a uitat măcar o dată la mine, cum vreţi atunci să vorbesc cu el? Şi mai are pretenţia să se-aştepte la condiţii favorabile din partea mea...!

— Ba vorbesc, cum să nu vorbesc! zise Vânt-puternic repede. Vezi că mă uit şi la tine; spune ce ceri de la noi?

Nijoraşul se codi un moment, pe urmă începu:

— Winnetou, vestita căpetenie a apaşilor, şi Old Shatterhand, mare vânător şi războinic al pustiului, sunt fraţii şi prietenii mei. Inimile lor sunt bune şi blânde, deşi braţul lor e mai tare ca al celui mai puternic dintre urşi. Lor nu le place să vadă sângele curgând şi nici mâhnirea pe chipul semenilor lor. Aş vrea să fiu şi eu asemenea lor, ca să le arăt recunoştinţa mea faţă de ei, căci au fumat pipa frăţească a păcii cu mine. Una la mână. Mogollonii au vrut să ne atace pentru ca să ne ucidă şi să ne ia tot ce-avem; n-au reuşit, în schimb i-am învins noi pe ei şi n-a curs nici o picătură de sânge de-al nostru. Două la mână. De aceea sufletul meu e înclinat spre milostivire şi nu cer de la mogolloni, prizonierii noştri, decât armele şi caii lor.

— Oh! strigă Vânt-puternic, nu ne învoim!

— Atunci veţi îndura soarta pe care ne-o hărăziserăţi nouă.

— Numai cei învinşi pot fi luaţi prizonieri. Au fost războinicii mei învinşi?

— Da.

— Nu-i adevărat! Uite-i colo. Sunt toţi înarmaţi, se vor apăra...

— Ca să fie împuşcaţi până la cel din urmă. Apoi, tu însuţi vei muri la stâlpul de tortură, şi cu tine toţi aceia care ne vor cădea în mână, fiindcă nici unul, auzi tu? nici unul nu ne va scăpa!

— Încearcă! Voi nu puteţi şi nu trebuie să ne omorâţi, deoarece aţi făgăduit lui Winnetou şi Old Shatterhand să ne

lăsaţi viaţa şi talismanele.

Ne lua la sigur, cum s-ar zice. De aceea îi răspunsei eu în locul nijoraşului:

— Era astfel hotărât dacă vă predaţi. Dacă nu vreţi, nu vă putem salva. Te-aş sfătui prieteneşte să primeşti condiţiile căpeteniei nijoraşilor.

— Sunt prea aspre.

— Dimpotrivă, eu le găsesc prea blânde. Tu în locul lui ai fi procedat altfel, după cum ai spus-o şi singur.

— Îmi îngăduiţi să chibzuiesc bine asupra unui lucru atât de serios?

— Da. Îţi ajunge jumătate din timpul cât ocoleşte soarele pământul?

— Da.

— Bine. Cei doi bătrâni războinici ai voştri pot veni să te sfătuieşti cu ei. Mai înainte cer însă ca toţi oamenii tăi să ne predea armele.

— Asta n-au s-o facă!

— Ba au s-o facă, fiindcă dacă nu dai imediat ordinul, începem iar lupta şi-i măcelărim pe toţi.

— Nu ţi-e îngăduit s-o faci! Mi-ai dat răgaz să mă sfătuiesc cu bătrânii mei războinici. Armele le vom preda după ce se va termina răgazul şi vom hotărî dacă primim sau nu condiţiile voastre.

— Aşa e, totuşi cer să se predea provizoriu armele, pentru că vreau să mă asigur că oamenii tăi nu se vor servi de ele decât după ce va trece răgazul.

— Li se vor da pe urmă îndărăt?

— Da. După aceea ne vei spune ce-ai hotărât.

— E o cursă! Dacă primeşti suntem pierduţi! strigă unul din bătrânii războinici.

— Taci! se răsti căpetenia mogollonilor. Auzit-ai tu vreodată ca Old Shatterhand să-şi fi călcat cuvântul, sau Winnetou să fi spus o minciună? Dacă făgăduiesc ei ceva e ca

şi când ar fi grăit însuşi marele Manitu. Apoi, întorcându-se spre mine: Aşadar te temi de tulburări, de aceea ceri să vă predăm deocamdată armele?

— Da.

— Şi ni le daţi îndărăt chiar înainte de-a vă fi spus eu ce am hotărât?

— Îţi dau cuvântul meu că aşa o să fie!

— Şi Winnetou?

— Şi eu, răspunse apaşul.

— Cuvintele acestor doi războinici sunt ca un jurământ, zise mogollonul celor doi bătrâni. Duceţi-vă la războinicii noştri, spuneţi-le să aşeze armele într-o grămadă la mijlocul platoului şi să le supravegheze oamenii nijoraşilor. Aşa poruncesc eu! Pe urmă întoarceţi-vă să ne sfătuim.

Ştiam foarte bine şi eu şi căpetenia mogollonilor pentru ce procedam astfel, numai că din motive diferite.

Eu îl aşteptam pe Emery cu prizonierii. Când vor sosi mogollonii de pe platou şi îşi vor vedea camarazii legaţi, vor pune mâna pe arme ca să-i elibereze. Aşa însă, nu vor avea ce face şi se vor resemna.

Mogollonul la rândul lui se bizuia pe Ionathan Melton cu cei cincizeci de războinici pe care îi avea cu el şi pe ceilalţi zece care rămaseră să-i păzească pe avocat şi pe cântăreaţă. Şaizeci ei şi yumaşii Juditei ar fi putut face într-adevăr ceva. De aceea primise atât de lesne propunerea mea, crezând că-mi poate adormi bănuielile şi mă are la sigur.

Mogollonii ascultară de porunca şefului lor fără să crâcnească. Predară imediat armele câtorva nijoraşi. Dădură tot ce aveau asupra lor: puşti, săgeţi, arcuri, suliţe, pumnale şi tomahawkuri, care fură puse grămadă la mijlocul platoului; la un ordin al meu, douăzeci de nijoraşi bine înarmaţi se aşezară în cerc în jurul grămezii.

Cei doi mogolloni bătrâni se întoarseră apoi la căpetenia lor şi şezură jos să ţină sfat. Cum n-aveam intenţia să auzim

ce vorbesc, ne îndepărtarăm, lăsând doi dintr-ai noştri să-l supravegheze pe Vânt-puternic, ca să nu i se dezlege mâinile, totuşi la o distanţă de unde nu puteau auzi nici ei nimic.

De altminteri, măsurile noastre de precauţie erau de prisos, deoarece de jur împrejurul lui erau numai nijoraşi, aşa că şi să fi vrut n-avea cum să fugă.

Eu m-am dus cu căpetenia lor în spatele stâncii să vorbesc cu Franz Vogel. Winnetou rămase pe platou să supravegheze câmpul de luptă; nimeni altul nu era mai indicat pentru o astfel de însărcinare, căci ochiul lui era ager şi auzul extrem de fin.

19. La capătul firului

Nu era nici urmă de potecă pe dealul stâncos, aşa că trebuia să sărim din bolovan în bolovan, ceea ce-mi pricinuia dureri destul de mari; totuşi le îndurai cu bărbăţie. Înţelesei că aveam de suportat încă multă vreme consecinţele căderii mele de pe cal.

Dincolo de deal, la poalele căruia se întindea pădurea, se afla un fel de prerie, pe care creştea o iarbă deasă. Un pârâu tăia câmpia în lungul ei.

Caii nijoraşilor păşteau în voie, sub paza câtorva tineri. De un stâlp bătut în pământ era legat Thomas Melton, iar lângă el stătea, paznic neobosit, violonistul. Când mă zări, acesta îmi ieşi înainte şi-mi zise cu o vădită bucurie:

— În sfârşit, a dat Dumnezeu! Ce necăjit am fost.... Mă chinuia cumplit gândul să nu ţi se fi întâmplat ceva...

— Nu mi s-a întâmplat nimic, după cum vezi.

— Spre marea mea bucurie. Acum spune-mi, rogu-te, şi mie ce s-a întâmplat. Auzeam de-aici împuşcături, pe urmă nimic. Mi s-a făcut frică. O luptă cu un duşman care te întrece ca număr trebuie să ţină mai mult.

— Nu atunci când eşti pregătit cum trebuie, ca în cazul de faţă. Deocamdată avem armistiţiu.

— Pentru cât timp?

— Încă vreo patru ore. De altfel sunt în plăcuta situaţie să-ţi dau câteva veşti bune.

— Care, care? Spune repede...!

— Să ne aşezăm mai întâi în iarba asta frumoasă.

— Să şedem, dar nu mă ţine ca pe cărbuni aprinşi. Care sunt aceste veşti?

— Mai întâi, două mai importante, deşi sunt şi altele. Vei primi vizita unei persoane pe care nu te aşteptai s-o vezi aici,

adică a lui Fred Murphy.

— Avocatul din New Orleans?

— Chiar el.

— Ce vrea cu mine?

— O să-ţi spună singur. De altminteri, călătoria lui a fost de prisos. Vei mai primi încă o vizită.

— Odată cu Murphy?

— Da.

— Cine e?

— Sora dumitale.

— Ce?! Asta e ceva extraordinar... nemaiauzit! N-aş fi crezut-o pe sora mea în stare de atâta curaj, şi nici pe avocat.

— Curaj? Să-i zicem mai bine uşurinţă — ca să nu întrebuinţez un termen mai aspru — o desăvârşită nesocotire a primejdiilor şi greutăţilor întâmpinate şi despre care am avertizat-o atunci la Albuquerque, când şi-a exprimat intenţia să ne urmeze.

— Ai dreptate, ai foarte mare dreptate, dar odată ce-i aici, să nu-i mai facem imputări. Cum s-a întâlnit însă cu avocatul şi au ajuns amândoi la ideea să ne caute pe meleagurile acestea?

Îi povestii ce ştiam. Mă cuprinse de gât şi vru să mă sărute, dar mă ferii zicându-i:

— Potoleşte-te, prietene, dacă-ţi manifeşti deocamdată toată bucuria nu-ţi mai rămâne pentru vestea care te mai aşteaptă.

— Aş! Mai mare decât vestea că ai reuşit s-o scoţi pe soră-mea din ghearele mogollonilor nu se poate.

— Zău? Mă prind că cealaltă surpriză o să te bucure tot atât, dacă nu şi mai mult.

— S-auzim.

— Crezi că o am în buzunar?

— Surprizele nu stau în buzunar.

— Te pomeneşti că asta da.

— Atunci arată-mi-o mai repede.

— Uite-o! zisei râzând şi scoţând din buzunar portofelul lui Melton.

— Un portofel... spuse parcă decepţionat şi învârtindu-l în mână.

— Deschide-l!

Greu de prezentat figura ce-o făcea la fiecare plic pe care-l deschidea. Ochii i se holbaseră, mâinile îi tremurau, gura îi era încleştată şi nu scotea un cuvânt. M-am speriat, de frică să nu i se întâmple ceva, fiindcă ştiam că bucuria poate ucide pe cineva.

Deodată scăpă totul din mână, se trânti în iarbă, îşi acoperi faţa şi începu să plângă cu hohote.

Eu nu ziceam nimic. Ridicai de jos plicurile, le pusei îndărăt în portofel, îl închisei la loc şi-l aşezai lângă el.

În sfârşit plânsul încetă, dar rămase încă multă vreme nemişcat, cu privirile pierdute în gol, pe urmă se sculă în picioare şi întrebă cu glas tremurat:

— E de... de la... Ionathan Melton?

— Da, am răspuns eu, şi-i povestii pe scurt cum am ajuns în stăpânirea portofelului.

— E într-adevăr moştenirea bătrânului Hunter?

— Da.

— Şi-mi aparţine de drept, mai bine zis familiei mele?

— Bineînţeles!

— Pot să-l şi iau în primire?

— Nu, vreau să-ţi predau banii în faţa unor persoane care au să plesnească de ciudă când îi vor vedea.

— Ai dreptate. Poftim îndărăt portofelul. Nu-i aşa că întrebarea dacă pot să opresc banii te-a jignit?

— Deloc. O să-i mai ţin numai puţin timp la mine, şi ţi-i dau iar, de data aceea definitiv. Ce-o sa faci pe urmă cu ei nu mi-e însă indiferent, fiindcă...

— Pentru ce? Spune, te rog, sincer, mă întrerupse el.

— Cu plăcere. Ştii, mai bine zis nu ştii, câtă osteneală a trebuit pentru ca să punem în sfârşit mâna pe banii aceştia. Ne aflăm aici într-un ţinut sălbatic şi dumneata ai prea puţină experienţă despre viaţa Vestului. Crezi că buzunarul dumitale e un loc sigur pentru atâtea milioane?

— Vai de mine! strigă el speriat. Nu mi-i da acum, mai ţine-i la dumneata. În mai mare siguranţă nu pot fi la nimeni Te pomeneşti că nici n-aş mai ajunge cu ei acasă. Ia-i te rog, ia-i!

— În privinţa asta, are şi sora dumitale un cuvânt de spus şi o s-o întrebăm îndată ce va fi aici. Şi acum să-ţi povestesc amănunţit ce s-a întâmplat din momentul când ne-am despărţit şi ai plecat cu căpetenia nijoraşilor.

Aş fi putut s-o fac şi mai târziu, dar mă gândeam că aveam timp, şi apoi vroiam să-l mai liniştesc puţin, fiindcă-l vedeam foarte agitat. Nu-i uşor să te pomeneşti deodată posesorul atâtor milioane...

Începui deci să-i povestesc cu de-amănuntul toate peripeţiile prin care trecusem şi văzui cu satisfacţie că povestirea mea îl absorbise într-atât, încât asculta cu mare încordare la ce-i spuneam. Când terminai, răsuflă adânc şi zise:

— Aşadar, în astfel de împrejurări şi cu atât de mari primejdii ai putut pune mâna pe portofel. Trebuie să împărţim banii amândoi pe din doua.

— Stai că nu eşti dumneata singurul moştenitor ca să dispui de ei.

— Aşa-i; voi reuşi însă să-mi impun voinţa. Vei primi cel puţin o parte egală cu moştenitorii.

— Te rog să nu mă insulţi şi să nu mai vorbim despre asta. Dacă vei dori să faci pe urmă o faptă bună, gândeşte-te la satul sărac unde ai crescut, pentru care câteva mii de coroane ar însemna ceva. Acum mă duc să vad ce-i cu bătrânul Melton. Ce-a mai zis de când e la nijoraşi?

— N-a scos un cuvânt.

— Nici cu dumneata n-a vorbit?

— Nu, deşi eram mereu cu el. Numai când doarme geme, suspină şi spune cuvinte neînţelese, ca şi când ar fi chinuit de mari dureri trupeşti sau sufleteşti. Oare să fie mustrări de cuget?

— Nu cred, mai degrabă oftează după banii pierduţi, îi visează pesemne şi noaptea. Dar ar merita o pedeapsă cu mult mai mare şi-o să şi-o ia, fii pe pace!

Mă apropiai de bătrân. Nu mă văzuse până atunci, fiindcă stătea cu spatele la noi. Când răsării deodată în faţa lui, se uită la mine cu ochii holbaţi ca la un strigoi, închise ochii ca să vadă dacă e treaz sau visează, apoi strigă cu glas răguşit.

— Neamţul! Afurisitul de neamţ!....

— Da, neamţul! Tare mult te mai bucuri să mă vezi teafăr şi sănătos, master Melton!

— Nu râde, diavole, căci cine râde la urmă râde mai bine. Să te văd ce vei face când vor veni Ionathan şi mogollonii, atunci să te văd pe unde scoţi cămaşa...

Cum nu eram străin de planurile acestora, îi relatai în amănunt intenţiile lor, precum şi cursa, pe care le-o întinsesem. Descumpănit, îmi propuse un târg: să-l pun în libertate contra milioanelor de dolari, pe care, în mintea lui, doar el ştia unde găsesc.

Pe scurt: mi-l oferea pe tavă pe Ionathan, în schimbul libertăţii sale şi a unei sume de bani, şi fără nici o umbră de regret de soarta fiului său.

În loc de răspuns, am scos portofelul buclucaş, fluturându-i pe dinaintea ochilor, plic după plic, valoroasele bancnote şi celelalte înscrisuri bancare.

Vrând să plec, îl auzii cum se smuceşte, cu atâta putere încât curelele pârâiau pe parul de care era legat, ca şi cum ar fi dat să se rupă.

— Stai, stai, diavole! zbiera scos din minţi.

— Vorbeşti prostii! Fratele tău era diavolul în persoană. Satana era el, nu eu, iar tu eşti Iscariotul, trădătorul. Ai plătit cu rău acelora care ţi-au făcut bine. Ai ucis pe propriul tău frate, ca să-i iei banii, şi acum ai vrut să-ţi trădezi fiul, carne din carnea ta, sânge din sângele tău, tot pentru bani. Da, tu eşti Iuda, şi vei muri ca şi el, de propria-ţi mână. Dumnezeu să se milostivească de tine.

Mă întorsei cu scârbă şi mă îndreptai spre Vogel, care stătea mai la o parte şi auzise tot.

— Ce om îngrozitor! zise tânărul. Crezi că se va îndrepta?

— Doresc oricărui păcătos să se pocăiască, căci Dumnezeu vrea îndreptarea păcătosului şi nu moartea lui. Aşa scrie la lege. Acesta nu este însă omul care să se pocăiască. E mai rău decât frate-său pe care l-a ucis cu mâna lui.

— Parcă mi s-a făcut frică de el. Să merg şi eu cu dumneata?

— Nu, rămâi. Nijoraşii care stau de pază la cai sunt nişte copilandri şi ar putea să le scape. Şi apoi, dincolo de deal, n-ai fi în destulă siguranţă. N-am încheiat încă pacea şi s-ar putea să înceapă iar lupta.

— Mă crezi laş?

— Nu dar nu vreau să te expui degeaba gloanţelor. Gândeşte-te că trebuie s-o duci p sora dumitale acasă, că ai părinţi care te aşteaptă cu dor.

Mă ascultă şi rămase pe loc, în timp ce eu mă întorsei pe câmpul de luptă. Aici totul era neschimbat. Căpetenia nijoraşilor porunci oamenilor sa împartă mâncarea. Ni se dădu şi nouă o bucată de carne uscată.

Când se apropie vremea să sosească Emery cu prizonierii îi trimisei un om înainte, spunându-i să vină să-mi dea de ştire imediat ce-i va zări că sosesc. Aveam motivele mele. Trebuia să iau măsuri ca să nu se ivească vreo tulburare printre mogolloni când îşi vor vedea tovarăşii legaţi.

Să fi fost două ceasuri după prânz, când trimisul veni să-mi spună că Emery va fi peste zece minute aici. Pe Winnetou îl pusesem la curent cu ce avea de făcut. El se duse la nijoraşii din pădure, iar eu la căpetenia lor, zicându-i:

— Ar trebui să pui mai mulţi oameni să păzească armele mogollonilor.

— Pentru ce?

— Prizonierii vor fi aduşi în curând. S-ar putea ca la vederea lor aceştia de aici să se înfurie şi să alerge la arme ca să-i elibereze. Să fie încă douăzeci de războinici de-ai tăi pregătiţi; la un semn de-al meu să treacă lângă ceilalţi şi să se posteze în jurul grămezii.

După ce dădui acest ordin, mă dusei ia Vânt-puternic, care stătea de vorbă cu sfetnicii lui, şi-l întrebai dacă au luat vreo hotărâre.

— Nu încă.

— Atunci grăbeşte-te. Răgazul pe care ţi l-am dat e pe sfârşite.

— N-ai vrea să-l prelungeşti?

— Ar fi degeaba, fiindcă nu v-ar folosi la nimic.

— Se zice că Old Shatterhand e om bun şi îngăduitor, de ce nu vrea să fie şi cu noi?

— Sunt, v-am dat doar un răgaz destul de lung.

— Nn cât ne-ar trebui.

— Ar fi fost de-ajuns, dacă în dosul frunţii tale n-ar sălăşlui gânduri ascunse în ce priveşte cei zece inşi pe care i-ai lăsat azi-dimineaţă la Izvorul-în-umbră.

Fruntea i se înnegură, dar se stăpâni, întrebându-mă cu o nepăsare prefăcută:

— Ce oameni?

— Aceia pe care i-ai lăsat să-i păzească pe cei doi prizonieri, un bărbat şi o femeie albă.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti.

— Parcă spuneai că gura ta grăieşte doar adevărul, iar

acum văd că mă minţi. Tu însuţi ai poposit noaptea trecută la Izvorul-în-umbră. Şedeai lângă foc cu trei sfetnici de-ai tăi şi fumaţi. Am auzit de pe mal tot ce-aţi vorbit. Pe urmă au venit două iscoade şi ţi-au spus că au văzut un nijoraş. E-adevărat sau nu?

Nu răspunse, de aceea urmai: Acesta era un om de-al nostru pe care-l trimisesem la Săgeată-iute ca să-i spună când voi sosi astăzi pe platoul canionului. După ce-am aflat de la voi ce doream să ştiu, m-am dus tiptil la trăsură fără să mă simtă paznicul vostru şi am vorbit cu prizonierii. Le-am spus în şoaptă că-i voi elibera azi-dimineaţă.

— Uff! Uff! exclamă căpetenia. Numai ţie sau lui Winnetou vă poate reuşi aşa ceva. Ţi-ai ţinut făgăduiala făcută prizonierilor?

— Da. După ce-ai plecat tu, eu cu războinicii vă pândeam de după deal. Ne-am dus pe urmă de-am legat pe cei zece oameni ai tăi, am eliberat prizonierii albi, am înhămat opt cai la trăsură şi am pornit după voi.

— De ce cu trăsura?

— O tactică de război, care ne-a reuşit de minune. Mai sunt de altfel şi alţi războinici despre care crezi că se vor întâlni cu aceştia zece.

— Unde?

— Cu Melton, căruia i-ai încredinţat cincizeci de oameni de-ai tăi.

— Uff! strigă căpetenia cu spaimă. De unde ştii?

— Am aflat tot de la tine, când ţineai sfat cu bătrânii. Îi trimiseseşi să ne prindă pe mine şi pe Winnetou.

— Şi eşti sigur că s-au dus?

— Da. I-am văzut la pârâul de la Dealul-Şerpilor. Eram şi eu acolo şi i-am spionat.

— Uff! Poate Old Shatterhand să se facă nevăzut?

— Nu, dar când indienii n-au ochi să vadă şi urechi să audă e lesne să-i spionezi. Melton zicea că se duce la Apa-

adâncă şi va veni pe urmă după tine.

— Şi a făcut-o?

— Da. Când a venit el cu cei cincizeci de războinici acolo noi i-o luasem înainte şi i-am prins pe toţi. E adevărat că v-au urmat, dar ca prizonieri de-ai noştri!

Mă privi iscoditor şi întrebă:

— Şi unde sunt prizonierii? Pe tine te văd aici.

— La ce era să-i iau cu mine? I-am lăsat la Izvorul-în-umbră, am trimis după ei îndată ce-am văzut că ai trebuinţă de ajutor. O să-i vezi numaidecât. A, uite-i că vin!

Îl văzusem pe Winnetou ieşind de după copaci şi ridicând braţul. La semnalul acesta cei o sută cincizeci de nijoraşi ai lui veniră şi ei, puseră un genunchi în pământ şi îndreptară puştile spre mogollonii dezarmaţi.

— Ce înseamnă asta... ce are să se întâmple? mă întrebă căpetenia mogollonilor cu spaimă.

— Nimic n-are să se întâmple, dacă războinicii tăi vor sta liniştiţi. Auzi?

În clipa aceea se auzi glasul răsunător al apaşului:

— Să asculte războinicii mogollonilor la ce am să le spun, începu el. Vor fi aduşi aici fraţii lor care sunt acum prizonierii noştri. Cine stă liniştit la locul lui nu va păţi nimic, dar cel dintâi care va face o mişcare va fi împuşcat.

— Vorbeşte serios? mă întrebă Vânt-puternic.

— Tu nu vezi că puştile nijoraşilor săi sunt îndreptate spre mogolloni?

— Văd. Şi ce vor războinicii voştri care coboară dealul?

Făcui un semn cu mâna căpeteniei nijoraşilor, care răspunse în locul meu:

— Vin să întărească paza în jurul armelor voastre, ca să nu le vină în gând războinicilor tăi să-şi ia puştile pentru a-i elibera pe prizonieri.

— Ar fi o nebunie, fiindcă i-aţi împuşca înainte de-a apuca să se apropie. Apoi, întorcându-se spre cei doi sfetnici ai săi:

duceţi-vă repede la ai noştri şi spuneţi-le să se astâmpere orice s-ar întâmpla, apoi întoarceţi-vă iar aici.

Bătrânii plecară şi ajunseră la timp, căci în momentul acela Emery apăru în fruntea convoiului la capătul potecii. Sării în picioare, îi făcui semn şi-i strigai:

— Încoa', Emery, veniţi cu toţii!

Mă auzi şi se îndreptă spre noi. După el veneau nijoraşii lui, împărţiţi în trei grupuri, iar între ele mogollonii, legaţi.

La vederea lor se făcu o linişte mormântală pe platou. Aşadar precauţiunile noastre nu fuseseră de prisos, împiedicaseră tulburările care ar fi urmat cu siguranţă.

Rezemai pe căpetenia mogollonilor cu spatele de un bolovan, ca să poată vedea tot, şi întrebai arătându-i spre potecă:

— Îi recunoşti pe prizonieri?

— Melton! răspunse el. Femeia albă şi bărbatul cu femeia albă din trăsură...

— Numără-ţi oamenii.

— Şaizeci de războinici de-ai mei.

— Ceilalţi sunt yumaşii care erau cu femeia lui Melton. Sunt şi ei în mâinile noastre.

Convoiul trecu prin faţa noastră apoi se opri. Mogollonii prizonieri lăsară capul în pământ când îşi văzură căpetenia în starea aceea. Ionathan Melton mă privi cu obrăznicie.

După ce toţi prizonierii fură daţi jos de pe cai şi aşezaţi, legaţi, jos pe pământ, se întoarseră şi sfetnicii.

— Tot mai ceri timp de gândire? îl întrebai eu pe Vânt-puternic.

— Nu, ne predăm.

— Bine. Armele voastre le avem, a rămas să ne mai daţi acum muniţiile şi caii. Vor veni unul după altul la rând, pe urmă vor pleca pe poteca înapoi la Izvorul-în-umbră. La un ceas după plecarea celui din urmă dintre voi, trimit războinicii nijoraşi ca să verifice dacă nu se mai află unul pe-aproape.

Cel dintâi pe care-l vor găsi, va fi împuşcat pe loc. Bagă bine de seamă la ce-ţi spun!

M-am dus pe urmă la Winnetou şi l-am rugat să înceapă expedierea prizonierilor. Chemă câţiva nijoraşi şi, după ce-l dezlegau pe fiecare mogollon în parte, îl lăsau să plece imediat. În vremea asta eu m-am dus să stau de vorbă cu Marta.

— Slavă Domnului că te văd teafăr! Îmi strigă ea, întinzându-mi amândouă mâinile. Îmi pare bine că m-ai ascultat şi te-ai cruţat.

Trecui cu ea dealul şi-i arătai pe Franz, care stătea cu spatele la noi jos în iarbă.

— Uite-l pe fratele dumitale; du-te la el, are să-ţi arate un lucru care o să te intereseze. Ia şi portofelul ăsta cu dumneata.

Îi dădui portofelul şi plecai. După ce făcui câţiva paşi auzii în urma mea o exclamaţie de bucurie; întorsei capul şi-i văzui îmbrăţişaţi.

Pe platou, mă întâmpină avocatul. Se uită posomorât la mine şi-mi zise răstit:

— Te-am văzut plecând cu doamna Werner; unde ai dus-o?

— Pentru ce mă întrebi?

— Pentru că doamna e sub protecţia mea şi nu mi-e indiferent cu cine se duce sau vine.

— Chiar când e vorba de Old Shatterhand? Ai cumva ceva împotrivă?

Nu răspunse.

— Zi „da” şi te azvârl de pe platou de-a dreptul în prăpastie. Ce valoare are protecţia dumitale s-a convins de mult doamna Werner. Nu eşti în stare să te aperi singur, dar încă pe altul! Şi acum, fiindcă suntem singuri, răspunde-mi la o întrebare: avea bătrânul Hunter şi avere imobiliară?

— Ce înţelegi prin avere imobiliară? spuse el cu dispreţ.

— Moşii, case, ipoteci, bonuri de stat, acţiuni, etc.

— Nu sunt obligat să-ţi răspund.

— Atunci o să-ţi arăt că aici, în Vestul sălbatic, există mijloace ca să-ţi deschidem pliscul. Stai să-ţi arăt...

Desfăşurai lasoul meu din jurul mijlocului şi, când am vrut să-i leg cu el braţele, începu să se zbată cu furie.

— Stai liniştit că te omor! Aici nu suntem în New Orleans, unde puteai să faci pe marele legist faţă de mine şi Winnetou. Aici există alte legi, ale pământului, pe care o să ţi le bag eu în cap.

Îl ridicai de subsuori, începui să-l zgâlţâi să-i iasă sufletul, şi-l trântii cu o bufnitură la pământ, îl legai apoi cu unul din capetele lasoului de braţe în jurul trupului, pe celălalt îl înnodai de şaua celui mai apropiat cal, încălecai şi plecai la pas.

Mai întâi se putu ţine după mine, dar când o luai la trap, se prăbuşi la pământ târându-se.

— Opreşte, opreşte! răcnea el. Răspund la tot ce vrei, numai opreşte-te!

Oprii calul, îl trăsei pe avocat în sus cu lasoul şi-i zisei:

— Bine, dar să ştii că, dacă mai refuzi să răspunzi, o iau în galop şi-ţi zdrobesc oasele.

— Răspund, zise el înfuriat. Să ştii însă că dacă te-oi prinde vreodată la New Orleans te trag la răspundere.

— Aşa să faci, master Murphy, mai ales că vei avea în curând prilejul, fiindcă am de gând să-l duc pe Melton acolo şi, cum am şi cu dumneata o mică răfuială, n-ai decât să mă tragi la răspundere. Cred însă că judecătorii din New Orleans se sinchisesc prea puţin de ceea ce se petrece în New Mexico sau Arizona; au ei destulă bătaie de cap în Louisiana lor. Aşadar, răspunde: a lăsat Hunter şi avere imobiliară?

— Da.

— Există, desigur, un inventar. Tăcu.

Strânsei niţel zăbala calului.

— Stai, stai, există! strigă el. Atât în testament cât şi în

celelalte acte de moştenire.

— Nu cumva vei fi vrând să spui că inventarul s-a pierdut? Ştii că pentru asta te-ar putea strânge bine călăul, dar nu cu lasoul ci cu ştreangul de gât. Ionathan Melton a vândut desigur imobilele?

— Da.

— Fiindcă a trebuit să facă lucrurile în grabă, e de presupus că le-a dat pe mai nimic. Cine le-a cumpărat?

Tăcu iar, dar când trăsei frâul niţel mai tare strigă înspăimântat:

— Eu şi încă vreo câţiva.

— Aha, aşa! Şi dumneata ai făcut pe samsarul?

— Da.

— Frumos din partea dumitale, *sir.* Asta te-ar putea duce de-a dreptul la spânzurătoare. De aceea ţi s-a făcut pe urmă frică şi ai alergat să cauţi pe adevăraţii moştenitori la San Francisco. Acum îţi înţeleg rostul călătoriei. Mi se pare că o să te consider şi pe dumneata niţeluş prizonier. De altminteri trebuie să te mai întreb ceva: cine a fost vânzătorul?

— Melton.

— Era în drept s-o facă?

— Nu.

— E valabilă vânzarea?

— Nu.

— Vezi ce repede şi frumos ai putut să răspunzi? Aşadar, tot ce s-a vândut trebuie restituit moştenitorilor, şi în starea în care au fost cumpărate.

— Şi cine să suporte paguba?

— Cumpărătorii, bineînţeles! S-au lăsat păcăliţi de un şarlatan.

— Mă ruinez...

— Nu face nimic, o să te îmbogăţeşti tot atât de repede cu alte afaceri necurate.

Am descălecat şi i-am dezlegat lasoul. O luă la fugă şi se

ascunse cât mai departe de mine.

Mă apropiai acum de Ionathan Melton. Faţa îi era toată umflată şi învineţită de pumnii avocatului. Când mă văzu întoarse capul.

— Lupta s-a sfârşit, master Melton, îi zisei eu. Prietenii dumitale au plecat şi te-au părăsit. Tot mai crezi că-mi poţi scăpa? Până atunci să-ţi fac o surpriză.

Poruncii fără să audă el să fie adus bătrânul Melton.

Când acesta îşi văzu feciorul, amuţi de spaimă, pe urmă răcni:

— Deci e adevărat... Ai căzut şi tu în mâinile lor! Iar banii la Vogel...

În timpul acestei scurte scene băgai de seamă că Judita schimbă priviri ascunse cu Ionathan Melton. Părea că s-au împăcat. N-avusesem vreme în timpul din urmă să-i supraveghez şi nu ştiam ce să cred, de aceea vroiam să aflu cum stau lucrurile, îi zisei deci încet, ca să nu m-audă nimeni:

— Yumaşii dumitale au plecat odată cu mogollonii, probabil că s-au întors la cetăţuie; nu vrei să te duci după ei, seniora?

Se uită la mine întrebător. Ştia că nu interesul pentru ea mă făcea să vorbesc aşa, dar nu înţelegea care e motivul.

— Să mă duc după ei? Mă laşi deci liberă?

— S-ar putea!

— Atunci ţi-ai schimbat părerea despre mine.

— N-ar însemna o slăbiciune de caracter din partea mea.

— Unui bărbat nu-i e îngăduit să-şi schimbe aşa de uşor părerile.

— Nici când înţelege că s-a înşelat? Ţi se cere mai mult curaj să mărturiseşti o greşeală decât să te încăpăţânezi într-o părere nedreaptă. Acum îmi dau seama că m-am înşelat în privinţa dumitale.

— Aşa? Şi cum?

— Crezându-te rea, pe când nu eşti, în realitate, decât

uşuratică.

— Asta nu e un compliment.

— Nici nu vreau să fie. Ce-ai făcut, n-ai făcut din răutate, ci din dragoste pentru Ionathan Melton. Vina, mai bine zis complicitatea dumitale, nu e deci atât de mare după cum credeam. Ai fost destul de aspru pedepsită, de aceea nu te nenorocesc şi mai mult, luându-te cu mine ca să te predau pe mâna poliţiei. Eşti liberă, poţi să te duci unde vrei.

Cuvintele mele avură un efect cu totul altul decât mă aşteptam.

— Rămân! răspunse ea scurt şi hotărât.

— Pentru care motiv?

— Nu mă despart de Ionathan. Unde e el sunt şi eu, şi unde-l duceţi pe el mă duc şi eu.

— O adevărată Ruth din Biblie, păcat că te cheamă Judita! Ieri eraţi gata să vă scoateţi ochii, iar azi nu vrei să te desparţi de el. Când ai auzit că banii s-au dus la fund îţi pierise dragostea ca prin minune. Acum ştii că sunt la domnul Vogel şi Ionathan speră că şi-i va lua înapoi. Dintr-o dată dragostea a revenit, şi nu te mai poţi despărţi de el. Ştii că pe dumneata nu te pot supraveghea cu atâta stricteţe ca pe bărbaţi; poate că-ţi va reuşi la un moment dat să te apropii peste noapte de Ionathan şi să-i tai legăturile. Pe urmă îi luaţi domnului Vogel, cine ştie cum, banii — şi fugiţi cu ei. Aşa că e timpul să te cari.

— Nu vreau să fiu liberă...

— Într-adevăr... Ar trebui să te iau cu noi şi să-ţi primeşti pedeapsa. Ar trebui să te păzim cu prea multă străşnicie, de aceea prefer să ne descotorosim de dumneata.

— Degeaba, poţi să mă goneşti cât pofteşti, nu plec.

— Master Dunker!

Acesta veni în fugă.

— Master Dunker, te încumeţi s-o iei pe această lady, chiar dacă se împotriveşte, pe cal cu dumneata?

— Cu plăcere, râse el. Cu cât s-o împotrivi mai tare, cu atât mai bine. O să fac din ea un ghemotoc de tutun. Să...?

— Da. Ia doi nijoraşi să te ajute. Vă veţi duce la Izvorul-în-umbră, unde s-au dus mogollonii cu yumaşii. Daţi-le podoaba în primire şi întoarceţi-vă iar aici.

— *Well!* Ordinul va fi executat prompt şi fără zăbavă.

Veni apoi căpetenia nijoraşilor la mine să-mi spună ceva. În vreme ce vorbeam cu indianul mă uitam cu coada ochiului la ceea ce făcea Judita. Se zbătea şi se smucea ca un drac, dar nu-i folosi la nimic. Dunker nu ştia multe. O legă zdravăn, o înfăşură într-o pătură, încalecă, apoi cei doi nijoraşi o suiră pe cal, o aşezară înaintea lui şi caii porniră în galop.

Căpetenia mă întrebă dacă n-ar fi bine să ne stabilim deocamdată acolo lagărul. Nu am fost de aceeaşi părere. Mă temeam să nu ne pomenim peste noapte cu mogollonii care, deşi dezarmaţi, puteau să ne tulbure liniştea. Hotărârăm deci să pornim cu toţii spre satul nijoraşilor.

După un ceas eram gata de drum. Armele şi caii fură împărţite între ei; prizonierii legaţi pe cai. Marta se urcă în trăsură iar eu pe capră. Lăsarăm un singur indian pe platou, ca s-aştepte întoarcerea lui Dunker şi a celor doi nijoraşi.

De prisos să vă descriu călătoria. Dunker ne-a ajuns din urmă şi pe-nserate ajunserăm în satul nijoraşilor, unde am fost primiţi cu strigăte de bucurie.

Se înţelege de la sine că victoria noastră trebuia sărbătorită cum se cuvine. Serbările ţinură cinci zile încheiate, ceea ce ne-a prins bine, deoarece ne-am putut odihni puţin, mai ales că aveam de făcut un drum foarte lung.

Harabaua cu care venise Marta şi avocatul nu ne mai putea folosi la nimic în starea în care ajunsese, de aceea nijoraşii făcură din prăjini, piei tăbăcite şi curele un fel de lectică foarte drăguţă în care o urcarăm pe Marta.

În ultima zi a şederii noastre în sat câţiva nijoraşi se duseră la vânătoare de antilope. Se întoarseră însă cu altfel

de vânat: un mogollon şi o femeie albă... seniora Judita.

La un ceas depărtare de sat, vânătorii dăduseră de şase mogolloni şi o femeie. Se iscase o încăierare, din care nijoraşii se aleseseră cu unul din mogolloni şi cu Judita. Ceilalţi cinci reuşiseră să fugă. Mie mi s-a părut curios că toţi şase mogollonii aveau puşti la ei. De unde?

Îl luarăm mai întâi pe mogollon la întrebări. Tăcea cu îndărătnicie şi n-am putut scoate nimic de la el. O aduseră pe urmă pe Judita. Se uita cu obrăznicie la noi.

— Ce-ai căutat în apropierea satului? Ai venit să stărui iar să te iau cu noi?

— Pentru ce alta?

— Ca să-l faci pe Ionathan scăpat.

— Crezi c-am fi cutezat noi să pătrundem într-un lagăr atât de mare ca ăsta? Aşa de proşti nu suntem noi!

— Da, prin întunericul nopţii s-ar fi putut încerca. Dar intenţia ţi-era alta. V-aţi aşezat la pândă să vedeţi când plecăm, să vă luaţi după noi şi să ne atacaţi. Ţi-ai fi recăpătat pe urmă şi pe Ionathan, şi banii, iar mogollonii s-ar fi folosit de prilej ca să se răzbune pentru înfrângerea suferită.

— Tii, da' deştept mai eşti! zise ea râzând silit, semn că ghicisem adevărul.

— Nu ştiu dacă sunt deştept sau nu, dar nu pot spune acelaşi lucru despre dumneata. Viaţa pe care ai dus-o şi o duci e destul de tristă şi tot atât de trist îţi va fi sfârşitul.

— Ce te priveşte viaţa şi sfârşitul meu? strigă ea înfuriată.

— Numai atât cât ne poate fi dăunătoare nouă. Voi avea eu însă grijă să nu ne mai stai în cale. Căpetenia nijoraşilor, fratele şi prietenul nostru, te va ţine câteva săptămâni aici la el; va fi singurul rezultat al încercării dumitale nereuşite de acum.

O văzui îngălbenindu-se, dar îşi stăpâni spaima şi zise de astă dată cu glas rugător:

— Mi-ai face o mare nedreptate. Am venit numai să te rog

să mă iei şi pe mine cu dumneata.

— Să mă rogi? Cu şase însoţitori înarmaţi? Degeaba, s-o spui altuia nu mie! Vei sta aici prizonieră câteva săptămâni. Ce se va alege de dumneata nu mă priveşte. Hai, cară-te, să nu te mai văd în ochi!

Plecă, dar după ce făcu vreo doi paşi se întoarse i mă întrebă:

— E-adevărat că Melton va fi judecat şi condamnat?

— Da.

— Bine, plecaţi! Veţi vedea voi ce vă aşteaptă, măcar că nu voi fi şi eu de faţă...

Din ameninţările ei reieşea clar că vom fi atacaţi în drum de cei cinci mogolloni care reuşiseră să scape. Trebuia deci să fim cu mare băgare de seamă şi să luăm măsuri cât se poate de severe. De aceea, îndată ce se întunecă, lagărul fu încercuit de un număr de nijoraşi ascunşi în iarbă. Rezultatul: patru din mogolloni au fost prinşi chiar în noaptea aceea, unul scăpase însă fugind.

Puteam pleca fără grijă a doua zi, ceea ce am şi făcut. O ceată de nijoraşi ne-a însoţit o vreme. Lectica Martei era trasă de cei patru cai ai trăsurii. Am ocolit dinadins împrejurimile Dealului-şerpilor şi Flujo Blanco cu cetăţuia lui, pe urmă am luat drumul pe care venisem.

Dacă la început Melton mai avea vreo speranţă de scăpare, pe zi ce trecea părea să o piardă. Avusesem grijă să nu poată schimba un cuvânt cu tatăl său. Acesta era într-o stare ciudată. Mormăia mereu cuvinte fără şir, tresărea noaptea în somn răcnind şi făcând fel de fel de năzbâtii, încât ne venea să credem că şi-a pierdut minţile.

Trecuserăm micul Colorado şi ajunserăm într-un amurg la locul unde bătrânul Melton îl omorâse pe frate-său. Fără să ne dăm singuri seama de ce, ne oprirăm să poposim aproape de locul unde acoperisem cadavrul cu pietre. Stârvul calului era încă acolo. Corbii îi sfâşiaseră toată carnea şi nu mai

rămăsese decât scheletul. Dacă ne-ar fi întrebat cineva de ce ne-am oprit tocmai acolo, n-am fi ştiut ce să răspundem.

Bătrânul Melton nu vru să mănânce nimic. Stătea ghemuit cu genunchii la gură şi gemea. Deodată — luna tocmai răsărise — îmi zise cu glas rugător:

— *Sir,* te rog dezleagă-mi mâinile de la spate şi leagă-mi-le în faţă.

— Pentru ce?

— Ca să le pot împreuna. Vreau să mă rog.

Ce lucru neaşteptat! Puteam eu să nu cred? Negreşit că nu. Dădui ordin lui Dunker, care şedea lângă el, să-i îndeplinească dorinţa; îi dezlega mâinile de la spate şi, înainte de-a şi le duce li piept, îl auzii pe bătrân întrebându-mă:

— *Sir,* spune-mi unde zace frate-meu?

— Chiar lângă dumneata, sub grămada de bolovani.

— Să mă îngropaţi lângă el.

Dunker scoase un ţipăt. Îl văzurăm apucându-l pe Melton de mâini.

— Ce e, ce s-a întâmplat? întrebai eu.

— Mi-a smuls pumnalul din mână.

— Ia-i-l repede!

— Nu pot... Îl ţine strâns... se înjunghie... se înjunghie... e prea târziu!

Mă repezii într-acolo, îl împinsei pe Dunker la o parte şi mă aplecai peste bătrân. Horcăia. Pumnalul, pe care-l ţinea cu amândouă mâinile, pătrunsese până la plasele în inimă. O clipă încă şi era mort!

Eram toţi atât de mişcaţi încât nu puteam scoate un cuvânt. Numai Ionathan privea nepăsător la lună şi tăcea.

— Master Melton, îi strigai eu după câtva timp, ai auzit ce s-a întâmplat?

— Da! răspunse liniştit.

— Tatăl dumitale e mort!

— *Well,* s-a înjunghiat.

— Şi nu te doare sufletul?

— De ce? E mai bine aşa, decât să se legene în spânzurătoare.

— Şi totuşi... Ţi-era doar tată...

— Crezi că el ar fi vorbit altfel despre mine?

Ştiam că are dreptate şi totuşi îi zisei cutremurat:

— Nu, nici chiar aşa...

— Ba da, *sir.* M-ar fi trădat şi m-ar fi sacrificat întocmai ca pe oricare altul, dacă ar fi ştiut că foloseşte ceva de pe urma trădării lui. Îngropaţi-l lângă frate-său, pe care l-a omorât cu mâna lui.

Aşa am şi făcut. Ne-am îndepărtat apoi repede de acest loc blestemat, oprindu-ne cât mai departe. Cred că nici unul din noi, în afară de Murphy şi Ionathan, n-a închis ochii în noaptea aceea.

A doua zi am ajuns la Albuquerque, unde am rămas până ce ni s-au odihnit caii. Pentru o mai sigură pază a lui Melton, am cerut de la poliţia locală doi agenţi şi am tocmit o trăsură pentru Marta. Ajunşi la New Orleans, Marta şi Franz au fost puşi imediat în posesia averii rămasă de la bătrânul Hunter. Murphy a fost silit să restituie tot ce apucase cu japca, de frică să nu fie dat în judecată. Averea, mult prea mare pentru nevoile familiei Vogel, îi îngădui acesteia să înfiinţeze o fundaţie de ocrotire a copiilor şi a celor vitregiţi de soartă. Credincioasă în Dumnezeu, Marta îşi dedica viaţa operelor de binefacere.

Ionathan Melton a fost condamnat la închisoare pe tot restul zilelor, dar, din câte am aflat mai târziu, n-a dus-o mult, murind după câţiva ani.

SFÂRŞIT

Poşta redacţiei

• Nici nu s-a uscat bine cerneala primelor tomuri din trilogia Satan şi Iscariotul şi un val de scrisori trimise redacţiei ne îndeamnă să programăm, în perspectivă imediată, cât mai multe romane având ca protagonist pe Kara Ben Nemsi. Pentru mulţi cititori, surpriza constatării că Old Shatterhand este totuna cu acest erou a fost atât de mare încât revin asupra preferinţelor formulate de ei anterior, ca răspuns la chestionarul publicat de noi la sfârşitul volumului 4 din „Opere” (Plisc-de-uliu). Şi mai mare le va fi surpriza întruna din viitoarele cărţi, când vor observa că însuşi lui Karl May îi plăcea să se regăsească în ambele ipostaze ale aceluiaşi personaj. „Ştiu că scrii cărţi în care povesteşti toate întâmplările noastre” — îi va spune odată Hagi Halef Omar lui Kara Ben Nemsi (La Turnul Babel, cap. 4) —, ceea ce ne duce cu gândul la faimoasa replică a lui Gustave Flaubert: *„Madame Bovary c’est moi”.*

Dorinţa cititorilor de a reveni, în lecturile lor, pe meleagurile orientale din creaţia scriitorului ne-o explicăm prin faptul că mai multe volume anterioare — cinci din serialul *„De pe tron la eşafod”,* plus *Comoara din Lacul de Argint* — îşi desfăşoară acţiunea în Vestul sălbatic, *Slujitorii morţii,* al şaptelea tom din serie, explorând zona est-africana, mai precis Sudanul.

Nu mai puţin adevărat este că două din cele mai prestigioase ediţii de opere Karl May debutează cu scrierile care aduc pe prim-plan excepţionalele aventuri ale lui Kara Ben Nemsi şi Hagi Halef Omar. Avem în vedere seriile „Karl May’s Gesammelte Werke”, prima realizată între 1931 şi 1926, la Radebeul bei Dresden, a doua, între 1944 şi 1955, la Bamberg (ambele la „Karl May Verlag”). O singură colecţie de acelaşi gen — publicată, după 1983 la „Pawlak Verlag” —

restructurează sumarul iniţial, aşezând în fruntea corpusului de „Opere” scrierile despre Vestul sălbatic, începând cu *Winnetou.*

Din nou, îngrijitorul ediţiei de faţă îşi exprimă regretul de a nu fi putut adopta la alcătuirea ei, fie structura cronologică a creaţiei, fie o organizarea tematică adecvată,ceea ce l-ar fi obligat să ţină seama, în mai mare măsură,de timpul şi spaţiul narativ al diverselor romane înrudite prin lumea personajelor. Greutatea întreprinderii noastre consta, de la început, în puzderia de cărţi — traduceri oneste sau improvizate, prelucrări ocazionale sau adaptări rezumative din opera lui Karl May — care inundaseră standurile librăriilor precum şi tarabele nesfârşitei „tranziţii”, determinându-ne, vrând-nevrând, să amânăm apariţia diferitelor titluri, chiar şi atunci când forma lor originară fusese compromisă de vechii sau mai noii editori. De aici nevoia alternării operelor mai puţin cunoscute cu reeditarea îmbunătăţită a altora.

Ulterior, după epuizarea volumelor cu acţiune în Vestul sălbatic şi în Orient, editurile Pallas şi Eden vor institui un mare premiu pentru cititorul care va propune cea mai logică grupare de romane şi povestiri, pornind de la datarea cât mai exactă a conţinutului lor.

Aceeaşi bâlbâială bibliografică a primilor editori şi traducători ne-a făcut să revenim asupra titlurilor de pe copertă, fie respectând întru totul opţiunile primilor confraţi germani ce s-au ocupat de alegerea şi stabilirea textelor, fie adaptându-le, având ca punct de pornire titulatura diverselor capitole. Modalitate extremă, folosită pentru evitarea unor regretabile confuzii. Aşa, de pildă, apariţia romanului *Caravana sfântă* (Editura Gabriela, Bucureşti, 1992) — titlu inexistent ca atare în bibliografia germana de specialitate — părea să se suprapună cu *Die Sklavenkarawane (Caravana sclavilor),* carte recuperată de noi cu denumirea de Slujitorii morţii

Să remarcăm, cu aceeaşi obiectivitate, că şi noii editori germani au simţit nevoia să modifice titlul unor volume, îndeosebi când ele au circulat excesiv sub acelaşi generic, uniformizare cu repercusiuni negative în procesul de difuzare a cărţii. Este cazul titlului *Satan und Ischariot* (Band 1, 2, 3), înlocuit de editorul din Bamberg cu *Die Felsenburg (Cetatea de piatră)* şi *Kruger Bey,* abia al treilea tom revenind la originalul de pe coperta trilogiei. Încurajaţi de acest precedent, ne-am îngăduit aceeaşi libertate, apelând la sensul şi structura capitolelor componente. Aşa s-a ajuns la Capcana, Omul cu 12 degete şi Răzbunarea, titluri menţionate însă pe pagina de titlu alături de genericul *Satan şi Iscariotul.*

La fel vom proceda în cazul *tetralogiei „În ţara leului de argint”,* cu atât mai mult cu cât primele două tomuri nici nu se desfăşoară în spaţiul sugerat de titlu (imaginea leului de argint se regăsea pe stindardul Persiei), ci şi pe teritoriul dintre Tigru şi Eufrat, reperele geografice sugerându-ne hotarele aproximative ale Irakului şi Iranului actual. Încercând să adopte o soluţie de compromis, editorul din Bamberg a redus ciclul amintit la două volume: *Im Reiche des silbernen Löwen (În tara leului de argint)* şi *Das versteinerte Gebet (Rugă împietrită),* cu toate că tomurile precedente sunt părţi integrante ale aceluiaşi ciclu. Este vorba de volumele 1 şi 2 pe care el le individualizează astfel: *Der Löwe der Blitrache (Leul răzbunării)* şi *Bei den Trümmern von Babylon (La ruinele Babilonului).* Cărţi care, e drept, pot fi citite şi separat.

Mai aproape de intenţiile scriitorului, noi am grupat patru tomuri în cadrul aceluiaşi ciclu, particularizându-le pentru facilitarea difuzării lor, după cum urmează: *Leul răzbunării, La Turnul Babel, Sub aripa morţii* şi *Prăbuşirea.*

După cum se poate vedea, ne întâlnim şi ne despărţim de editorul german amintit, folosind doar acelaşi câmp de investigare, titulatura capitolelor din roman, în încercata de a

diminua cât mai mult arbitrarul redacţional. Diferitele de ordin bibliografic se justifică prin dorinţa de a nu ni se reproşa că am folosit, la tipărirea seriei de „Opere”, o altă ediţie decât cea anunţată: „Karl May’s Gesammelte Werke”, Radebeul bei Dresden.

Urmare acestor precizări, reanunţăm că, începând cu numerele viitoare din colecţie, va apărea multaşteptatul ciclu de romane „În ţara leului de argint”. Patru volume cu momente antologice de mister, suspans şi îndrăzneală împinsă până la sacrificiu. Patru volume în care cititorul se va afla alături de Kara Ben Nemsi şi Hagi Halef Omar, eroi angajaţi într-o continuă aventură împotriva diabolicelor „Umbre”, organizaţie ilegală alcătuită din cele mai sinistre figuri de contrabandişti, de criminali, de corupători venali, bine deghizaţi, pentru care jaful şi asasinatul sunt mijloace subordonate unor scopuri secrete, ştiute şi coordonate cu abilitate doar la vârful piramidei.

Pentru achiziţionarea lor lesnicioasă, venim în întâmpinarea majorităţii cititorilor tipărindu-le pe rând, nu bandelorate, preţul pe exemplar şi timpul de lectură având o importanţă deosebită.

• Întrebaţi adesea asupra cărţilor programate pentru tipar, am evitat formularea unor răspunsuri complete, nedezvăluind mai mult de 10 - 15 titluri aflate intr-o fază foarte avansată în producţie. De data aceasta, o întrebare dictată direct de lectura ultimului roman, „Care sunt cărţile în paginile cărora revine Kara Ben Nemsi”, ne determină să răspundem cât mai complet. Evident, titlurile unor traduceri pot fi considerate încă provizorii.

În total, lista operelor cu subiecte şi eroi din zona orientală cuprinde 25 de titluri: *Prin pustiu; Prin Kurdistanul sălbatic; De la Bagdad la Stambul; Prin prăpăstiile Balcanilor; Prin ţara schipetarilor; Schut - căpetenia tâlharilor; Nisipul distrugerii; Vânător de oameni; Mahdiul; În Sudan; Omul cu 12*

degete (vol. 2 din *„Satan şi Iscariotul”); „În ţara leului argintiu”* (4 vol.); *Şi pe pământ pace!; „Ardistan şi Daschnnistan”* (2 vol.); *Corcitura; Apa vrăjită; La Mecca; Pe cărări străine; De partea cealaltă; Allah il Allah!; Old Firehand.* În 17 din aceste lucrări, alături de Kara Ben Nemsi apare şi Hagi Halef Omar, iar în două chiar şi Winnetou.

Desigur, am fi bucuroşi să aflăm de la cititorii care au parcurs o parte din lucrările menţionate, ordinea de preferinţă a reeditărilor (pornind de la aprecierea că la operele originale, netraduse încă, nu au avut acces — excepţie unii cunoscători de limbă germana şi cei care au apelat la traduceri în alte limbi).

• În multe din scrisorile primite la redacţie se reactualizează solicitarea de a facilita corespondenţa dintre cititorii lui Karl May. Gândurile unora dintre ei merg mai departe, propunând formarea unor cluburi aparte, ba chiar şi a unei fundaţii. Cum o asemenea organizaţie există în Germania, o nouă deplasare în ţara de origine a scriitorului ar avea ca obiect şi stabilirea unor legături oportune pentru mai buna cunoaştere a vieţii şi creaţiei sale.

Revenind la problema corespondenţei, menţionăm că editura a şi pregătit lista celor care ne-au adresat scrisori, specificând şi adresele lor. Cum n-aveam acordul tuturor de a le tipări numele împreună cu locul exact unde li se poate scrie, am amânat tipărirea ei, pe considerentul că nu toţi cititorii sunt dispuşi (sau au timpul necesar) să intre în corespondenţă. Bănuind că-s mai puţini, îi rugăm să ne scrie pentru a nu le comunica adresele.

Şi adăugăm că de fiecare dată când a primit mesaje din partea cititorilor, editurile Pallas şi Eden s-au bucurat să afle ecoul stârnit de apariţia cărţilor publicate şi, nu mai puţin să cunoască pulsul difuzării lor, opinii privind alcătuirea planului de apariţie. Mulţumind tuturor celor care ne-au scris, rămânem îndatoraţi viitorilor noştri corespondenţi.

Editurile EDEN şi PALLAS
Casa Presei Libere
Bucureşti
căsuţa poştală 33—93

10

karl may

OPERE

RĂZBUNAREA

Romanul, cu incredibile confruntări de personaje și surprinzătoare răsturnări de situații, cu deghizări, arestări și evadări spectaculoase, prezintă deznodământul conflictului dur dintre forțele întunecate ale fraților Melton și neînfricații cavaleri ai dreptății uzurpate,

WINNETOU și OLD SHATTERHAND.

Sub tipar

un nou ciclu de opere, îndelung așteptat,

„ÎN ȚARA LEULUI ARGINTIU",

care aduce pe prim plan acțiunile îndrăznețe ale unor îndrăgiți eroi justițiari,

KARA BEN NEMSI și HAGI HALEF OMAR.

În total, patru romane de acțiune, excelente prin valoarea lor conflictuală, cu o lume stranie de personaje orientale și întâmplări imprevizibile, extraordinare:

LEUL RĂZBUNĂRII, LA TURNUL BABEL, SUB ARIPA MORȚII ȘI PRĂBUȘIREA.

ISBN 973–97194–1–4

Lei 5400 + 108 T.L. = 5508